

Cha Cục Cưng Hảo Thần Bí

Contents

Cha Cục Cưng Hảo Thần Bí	3
1. Chương 1 : Mở Đầu	4
2. Chương 2 : Hồn Xuyên	4
3. Chương 3 : Sinh Đứa Nhỏ	6
4. Chương 4 : Cục Cưng Đáng Yêu	7
5. Chương 5 : Cha Đứa Nhỏ Là Ai? (thượng)	9
6. Chương 6 : Cha Đứa Nhỏ Là Ai? (trung)	10
7. Chương 7 : Cha Đứa Nhỏ Là Ai? (hạ)	12
8. Chương 8 : Hưu Thư	13
9. Chương 9 : Thần Bí Tứ Đại Danh Điểm	14
10. Chương 10 : Chí Tôn Bảo	15
11. Chương 11 : Oan Gia Ngõ Hẹp	17
12. Chương 12 : Không Thể Buông Tha (1)	18
13. Chương 13 : Không Thể Buông Tha (2)	21
14. Chương 14 : Không Thể Buông Tha (3)	22
15. Chương 15 : Không Thể Buông Tha (4)	23
16. Chương 16 : Nguyên Lai Là Người	24
17. Chương 17 : Người Lạ	25
18. Chương 18 : Cướp Rượu	27
19. Chương 19 : Vương Phi Tức Giận (1)	28
20. Chương 20 : Vương Phi Tức Giận (2)	29
21. Chương 21 : Vương Phi Tức Giận (3)	31
22. Chương 22 : Hoa Tụ Lâu	32
23. Chương 23 : Ninh Vương Phiêu Kì (1)	33
24. Chương 24 : Ninh Vương Phiêu Kì (2)	34
25. Chương 25 : Tiểu Bảo Bảo	35
26. Chương 26 : Khí Phi Cũng Diên Cuồng (1)	36
27. Chương 27 : Khí Phi Cũng Diên Cuồng (2)	37
28. Chương 28 : Khí Phi Cũng Diên Cuồng (3)	39
29. Chương 29 : Khí Phi Cũng Diên Cuồng (4)	40
30. Chương 30 : Khí Phi Cũng Diên Cuồng (5)	41
31. Chương 31 : Vạch Trần	43
32. Chương 32 : Đêm Khuya Tối Chơi	44
33. Chương 33 : Gặp Trận Giương Oai	45
34. Chương 34 : Bị Ép Buộc	46
35. Chương 35 : Mua Chuộc	48
36. Chương 36 : Ghen Tuông Mọc Lan Trần	49
37. Chương 37 : Giận Chó Đánh Mèo	51
38. Chương 38: Tức Giận	52
39. Chương 39 : Cùng Đường 1	54
40. Chương 40 : Cùng Đường 2	55
41. Chương 40 : Cùng Đường 3	56

42. Chương 41 : Ninh Vương Phủ	58
43. Chương 42 : Vợ Lớn Vợ Nhỏ	60
44. Chương 43 : Đánh Chết Cái Nết Không Chừa	61
45. Chương 44 : Nàng Làm Sao Vậy?	63
46. Chương 45 : Cáo Trạng	64
47. Chương 46 : Bị Ăn (16+)	66
48. Chương 47 : Đố Kỵ 1	67
49. Chương 48 : Đố Kỵ 2	69
50. Chương 49 : Tam Vương Gia	70
51. Chương 51 : Bị Xâm Phạm	72
52. Chương 52 : Tình Nhân? Hiểu Lầm? 1	73
53. Chương 53 : Tình Nhân? Hiểu Lầm? 2	74
54. Chương 54 : Tình Nhân? Hiểu Lầm? 3	76
55. Chương 55 : Hiễn Thủy Sương Sớm	77
56. Chương 56 : Tiểu Nam Hải	79
57. Chương 57 : Tranh Giành Tình Nhân 1	81
58. Chương 58 : Tranh Giành Tình Nhân 2	82
59. Chương 59 : Bị Bắt 1	84
60. Chương 60 : Bị Bắt 2	85
61. Chương 61 : Nàng Là Tình Nhân Của Hắn?	87
62. Chương 62 : Cha Của Cục Cưng?	88
63. Chương 63 : Bắt Người	90
64. Chương 64 : Huỳnh Đệ Phản Bội	91
65. Chương 65 : Phân Chia Nàng 1	93
66. Chương 66 : Phân Chia Nàng 2	94
67. Chương 67 : Con Gái Của Thái Phó 1	96
68. Chương 68 : Con Gái Của Thái Phó 2	97
69. Chương 69 : Cha Và Con Gái Gặp Lại	99
70. Chương 70 : Ta Không Phải Con Gái Của Ông	101
71. Chương 71 : Bí Mật	102
72. Chương 72 : Giao Dịch	104
73. Chương 73 : Rời Đi	105
74. Chương 74 : Cha Của Cục Cưng	107
75. Chương 75 : Điền Cuồng	109
76. Chương 76 : Hồng Nhan Họa Thủy	112
77. Chương 77 : Mai Danh Ẩn Tích	114
78. Chương 78 : Mộng Xuân Vô Ngân 1 (18+)	115
79. Chương 79 : Mộng Xuân Vô Ngân 1 (+20)	117
80. Chương 80 : Thức Tỉnh	118
81. Chương 81 : Oán Hận Trả Thù 1	121
82. Chương 82 : Oán Hận Trả Thù 2	122
83. Chương 83 : Sát Khí 1	123
84. Chương 84 : Sát Khí 2	126
85. Chương 85 : Tung Tích Không Rõ	128
86. Chương 86 : Cướp Người	129
87. Chương 87 : Thất Thân?	131
88. Chương 88 : Hành Động	133
89. Chương 89 : Nàng Ta Là Hung Thủ 1	134
90. Chương 90 : Nàng Là Hung Thủ 2	136
91. Chương 91 : Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết	137
92. Chương 92 : Nàng Đã Trở Lại	139
93. Chương 93 : Tâm Cơ Lớn	141
94. Chương 94 : Tâm Ngoan Thủ Lạt 1	142
95. Chương 95 : Tâm Ngoan Thủ Lạt 2	144

96. Chương 96 : Rơi Xuống Nước	145
97. Chương 97 : Được Cứu	146
98. Chương 98 : Ai Hạ Độc Thủ	148
99. Chương 99 : Cục Cứng Đáng Thương	149
100. Chương 100 : Vũ Sương Nhi Buồn Nôn	150
101. Chương 101 : Hung Thủ	151
102. Chương 102 : Mất Đầu	153
103. Chương 103 : Phản Kích	154
104. Chương 104 : Cục Cứng Vào Cung	156
105. Chương 105 : Cục Cứng Thu Phục Thái Hậu	158
106. Chương 106 : Cục Cứng Ngoạn Chuyển Hậu Cung 1	159
107. Chương 107 : Cục Cứng Ngoạn Chuyển Hậu Cung 2	160
108. Chương 108 : Trêu Đùa Vũ Sương Nhi	161
109. Chương 109 : Tức Chết Vũ Sương Nhi	164
110. Chương 110 : Trở Về Ninh Vương Phủ	166
111. Chương 111 : Thị Uy	167
112. Chương 112 : Ta Là Chính Phi	168
113. Chương 113 : Vũ Sương Nhi Hận	169
114. Chương 114 : Bé Tát Duệ	170
115. Chương 115 : Hận Thấu Xương	172
116. Chương 116 : Trút Giận	173
117. Chương 117 : Thẩm Nhấn Vũ Sương Nhi	176
118. Chương 118 : Giận Đánh Vũ Sương Nhi	177
119. Chương 119 : Tát Duệ Tỉnh Lại 1	179
120. Chương 120 : Tát Duệ Tỉnh Lại 2	180
121. Chương 121 : Bình Yên Vô Sự	182
122. Chương 122 : Một Hòn Đá Ném Trúng Hai Con Chim	184
123. Chương 123 : Thất Bại	185
124. Chương 124 : Đến Thăm Duệ Nhi	186
125. Chương 125 : Xin Lỗi	188
126. Chương 126 : Không Trở Về	189
127. Chương 127 : Mắng	192
128. Chương 128 : Cục Cứng Mất Tích	193
129. Chương 129 : Giận Dữ	195
130. Chương 130 : Chân Tướng	196
131. Chương 131 : Dẫn Xà Xuất Động	198
132. Chương 132 : Nguyên Lai Là Nàng	199
133. Chương 133 : Cầu Tình	201
134. Chương 134 : Biết Được Chân Tướng	203
135. Chương 135 : Thả Nàng	204
136. Chương 136 : Lưu Đày	205
137. Chương 137 : Lắng Nhược Nhược Thật Giả	206
138. Chương 138 : Cha Của Cục Cứng	207
139. Chương 139 : Người Tương Lai	208
140. Chương 140 : Vẫn Yêu Người	209
141. Chương 141 : Rời Đi	211
142. Chương 142 : Đại Kết Cục 1	212
143. Chương 143 : Đại Kết Cục 2	213
144. Chương 144 : Đại Kết Cục 3	214

Cha Cục Cứng Hảo Thân Bí

Giới thiệu

Người ta chơi Bungee, nàng cũng chơi Bungee, bởi vì rất kích thích, nhảy nhảy, linh hồn nhỏ bé cứ n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-cuc-cung-hao-than-bi>

1. Chương 1 : Mở Đầu

Ở ngoài khu căn hộ không xa đường cái, một cái nữ tử trẻ tuổi tình lệ đang vui vẻ bước đi, nàng muốn lặng lẽ cho bạn trai mình một kinh hỉ, cho nên không gọi điện thoại trước cho hắn.

Lập tức lên lầu, đi tới một căn hộ trước cửa trồng cây tươi đẹp, nàng liền tùy tiện lấy ra chìa khóa, mở cửa đi vào.

Vừa đóng cửa lại, nàng liền nhận ra một tia bất thường, tựa hồ không khí có chút không giống. Sau đó nàng nghe được kỳ quái thanh âm, đứt quãng.

Nàng không hiểu nhẹ nhàng đến cửa phòng ngủ, không nghĩ ngợi đẩy cửa ra, sau đó thấy được một màn mà trong cuộc đời này nàng không muốn nhất, cũng sợ hãi nhất.

Nam nhân nàng yêu nhất cùng bằng hữu tốt nhất của nàng đang ở trên giường đại chiến, hơn nữa hoàn toàn không phát hiện nàng đến, vẫn sa vào trong hoan ái, tựa hồ muốn ngừng mà không được.

“Ồ.....” Nàng vừa phát ra một tiếng rên rỉ, liền nhanh chóng che miệng mình lại, sau đó ảm đạm đau lòng khép lại cửa phòng, ở trong phòng khách ném lại chìa khóa, rất nhanh xoay người rời đi.

Nam nhân và nữ nhân trong phòng không phát hiện, vẫn như cũ ra sức say sưa.

Mà nữ hài tử bỏ chạy như bay rời đi, nước mắt cũng đã đầy mặt, đời này người làm tổn thương nàng sâu nhất cư nhiên là người mình yêu nhất, tín nhiệm nhất, cái này thử hỏi nàng làm sao chịu được?

Ba ngày sau, bọn họ chia tay. Đương nhiên, nam nhân kia cũng biết bí mật của mình bị nàng phát hiện, cũng không có dây dưa, vốn sẽ không nghĩ dây dưa, Lăng Nhược Nhược cũng không phải kẻ không có tiền.

Mà bạn tốt của Lăng Nhược Nhược, Tiểu Vũ lại là đặc ý đào dạt, bởi vì nàng ta biết việc này Lăng Nhược Nhược sớm muộn gì cũng biết, hiện tại đã biết rất tốt, nàng ta căn bản không thích nàng, cùng nàng trở thành bạn tốt, chẳng qua là để hoan ái với nam nhân của nàng.

Thời gian, hẳn là loại thuốc nhất trên thế giới này. Thời gian sẽ làm con người càng ngày càng thành thực, càng hoàn mỹ, càng lý trí. Nàng chính là như vậy.

2. Chương 2 : Hồn Xuyên

“A.....” Tiếng người dưới tháp sất gào khóc thảm thiết, thê lương quanh quẩn trên bầu trời, làm cho người ta nghe mà thấy xương cốt rợn rợn.

Thanh âm như vậy thật lâu không tiêu tan, thăng đến một thanh âm kêu trụ nàng.

“Tiểu thư, đến phiên người.” Một cái ngoại quốc soái ca tóc vàng mắt xanh cười tủm tỉm đối nàng nói, hẳn thoạt nhìn phi thường có lẽ phép, hơn nữa phi thường..... Cường tráng.

Lăng Nhược Nhược trong lòng run sợ, nhìn thoáng qua tầng lầu phía dưới không biết cao bao nhiêu, gió lại thổi đến, làm nàng có chút hoảng hốt, sợ tới mức thiếu chút nữa đứng không vững.

“Ta, ta, ta có thể không cần xuống dưới đi?” Nàng nơm nớp lo sợ nói với ngoại quốc soái ca, giọng có chút cầu xin hương vị.

Ngoại quốc soái ca nhìn đến bộ dáng này của nàng, ôn nhu nở nụ cười. “Tiểu thư mỹ lệ, mời người không cần sợ hãi, không có việc gì, chúng ta sẽ cam đoan an toàn của người, yên tâm đi, tình hình thân thể của người rất tốt, nhảy xuống nhìn phong cảnh thực mê người.” Soái ca mỉm cười khuyên bảo nàng, thực ôn hòa tiến hành an ủi.

“Thật sự không có việc gì sao?” Gặp soái ca đối nàng quan tâm như vậy, nàng có chút cảm thấy ngượng ngùng, nhưng là vẫn là đối độ cao thế này sinh ra sợ hãi.

“Không có việc gì, hàng năm đều có rất nhiều khách du lịch nước ngoài đến chỗ chúng ta nhảy từ nơi này xuống, bọn họ còn đến thêm vài lần. Người yên tâm, phía dưới có người của chúng ta tiếp ứng.” Ngoại quốc soái ca tiếp tục cấp nàng bơm hơi, ăn thuốc an thần.

Lăng Nhược Nhược cũng không dám nhìn xuống nữa, ánh mắt nhắm chặt, thấy chết không sờn đối soái ca nói: “Được rồi, làm đi.” Bộ dáng này làm cho người chung quanh đều bật cười, soái ca cũng cười ha ha giúp nàng để dây lưng.

Đúng vậy, nơi này chính là hòn đảo tổ chức nhảy Bungee nổi tiếng toàn thế giới. Lăng Nhược Nhược lần đầu đi du lịch nước ngoài, đến Australia, giờ phút này đang đứng trên đỉnh ngọc thác cao nhất, kích thích nhất ở phía nam hòn đảo – cách mặt sông 300 thước (~ 100m).

“Nhảy xuống thôi.” Soái ca thất xong đai an toàn cùng trang bị khác cho nàng, mới cười tủm tỉm cổ vũ nàng, đem nàng túm đến bờ thác, ý bảo nàng hiện tại có thể nhảy xuống.

Gió gào thét, thổi vào mặt nàng đau nhức, nhưng vẫn không so được với độ cao vạn trượng dưới chân. Căn nàng đã muốn nhuỷ, vẫn là soái ca nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nếu không nàng đã đâm đầu đi xuống.

“Được rồi, không cần sợ hãi, người nhất định có thể chiến thắng chính mình.” Soái ca phi thường có kiên nhẫn cổ vũ nàng, liên tục vươn ngón tay cái hướng nàng.

Hảo ngoạn cái rắm, Lăng Nhược Nhược giờ đã muốn hối hận không kịp, thực không nên bởi vì cái ý tưởng chết tiết của mình, quá mức xúc động trả tiền mua vé đi cấp chính mình chết. Dũng khí hào hùng khi nãy ra cái loại ý tưởng này đã đi không trở lại, nàng hiện tại vô cùng hận đến ruột cũng vặn lại.

Quên đi, chết thì chết, nếu không chết, tốt xấu cũng có thể trải nghiệm một phen tâm tình của người nhảy lâu tự sát, nói không chừng tương lai còn có thể thuyết phục người muốn nhảy lâu phí hoài bản thân cũng nên.

Nghĩ như vậy, Lăng Nhược Nhược thật sâu hít mấy hơi, nhắm mắt lại, dùng cảm nhảy xuống. Một cái búng người, tiếng kêu thê lương của nàng liền ở trên bầu trời phiêu đảng.

“A....., cứu mạng a, cứu mạng a. Thật đáng sợ, hảo dọa người a, mau đưa ta về, mau cứu ta.” Cảm xuống rơi thẳng tắp xuống làm cho nàng thất kinh, liều mạng la to.

Nhưng không ai tới cứu nàng, nàng ở trên bầu trời hoa chân múa tay thăm mong có thể vớ được cái gì, cuối cùng lại càng thẳng tắp rơi xuống, trái tim thất lại một cái, còn có giãn ra. Lăng Nhược Nhược rất cục tức sống hù chết.

Không biết qua bao lâu, nàng chỉ cảm thấy đến từng trận đau đớn, cái loại đau đớn này lại phát từ bụng này, thật mạnh, từng tức, cùng với kịch liệt đau đớn.

“Đau quá, đau quá.” Nàng ý thức bạc nhược thấp giọng kêu, trên người một chút khí lực cũng không có, muốn nhúc nhích cũng không nổi, đau là duy nhất cảm giác.

“Vương phi, dùng sức, dùng sức a. Vương phi, ngài mau dùng sức a, Vương phi, ngài mau tỉnh lại, mau dùng sức, đứa nhỏ cũng sắp ra.” Tiếng của một phụ nhân thương lão vang lên bên tai nàng.

Dùng sức? Dùng sức ở đâu? Không gặp nàng toàn thân đều đau đến không phải người sao? Còn dùng sức đâu, làm sao còn có a? Đứa nhỏ? Cái gì đấy nhỏ? Làm sao có đứa nhỏ? Lăng Nhược Nhược mơ mơ màng màng nghĩ, nàng có phải hay không Bungee trượt chân ngã xuống?

“Vương phi, mau dùng sức a, đứa nhỏ sinh không được, sẽ chết ngạt ở trong bụng, hơn nữa ngài cũng sẽ không sống nổi.” Tiếng phụ nhân lại xuất hiện, bất quá lần này phi thường cấp bách, phi thường bất an.

Không sống được? Khó nha, ai dám làm cho nàng không sống được a? Lăng Nhược Nhược bị dọa, liều mạng mở to mắt, lại bị trước mắt tình cảnh làm kinh hách.

Bụng nàng khi nào thì thành một tòa núi nhỏ? Nhưng lại nằm trên giường gỗ, mở ra hai chân, một lão phụ nhân mặc quần áo cổ đại đang đứng cạnh hai chân nàng, trong tay còn nắm kéo, đối với nàng nói chuyện.

Đây là nơi nào? Nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bụng này sao lại sưng lên thành thế này? Nàng không hiểu ngốc lăng.

“Vương phi, mau dùng sức a, đứa nhỏ sắp ra, mau đưa hân sinh ra a, bằng không ngài cùng đứa nhỏ sẽ mất mạng.” Lão phụ nhân thấy nàng tỉnh lại, vội vàng vui sướng hô.

Mất mạng, không thể, nàng còn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra đâu. Nghĩ đến đây, nàng đành phải dựa theo lão phụ nhân đề nghị dùng sức sinh đứa nhỏ.

“A....., tên vương bát đản nào làm lớn bụng ta a, ta nguyện rửa người chết không tử tế. Đau, đau..... Đau chết, a.....” Nhược Nhược gào khóc thảm thiết, đau đến oa oa kêu to, đau đến chết đi sống lại, muốn sinh không được, muốn chết cũng không xong.

3. Chương 3 : Sinh Đứa Nhỏ

Rốt cục sau một hồi thống khổ, gào khóc thảm thiết, nàng cũng đưa được khối thịt từ trong bụng ra. Nàng chỉ nghe đến lão phụ nhân kinh hỉ một câu ‘Vương phi, sinh, là bé trai’, rồi nhất thời mất hết khí lực, ngất đi. Trước lúc ngất xỉu, nàng cứ nhiên còn nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Nhược Nhược không biết ngủ bao lâu, như thể đã trôi qua một một năm tháng rất dài dòng, chỉ tới khi đói quá không thể không tỉnh lại, nàng mới đem ánh mắt nhắm chặt mở ra.

Vừa hé mắt ra, nàng liền phát hiện không thích hợp, nơi này là chỗ nào a, cửa gỗ, cửa sổ gỗ, giường gỗ, ghế gỗ, mọi thứ đều làm bằng đầu gỗ, hơn nữa thủ công phi thường thô ráp.

Nàng ở đâu? Nàng nhớ là mình ở Australia chơi nhảy Bungee, rõ ràng đã nhảy xuống, sau đó vì kích thích quá lớn khiến mắt nàng bỗng dưng tối đen, cái gì cũng không biết. Chẳng lẽ nàng đang ở bệnh viện?

Không đúng, không đúng, nàng có tỉnh lại một hồi, là bị đau tỉnh, giống như, giống như, giống như là nàng sinh đứa nhỏ, hơn nữa còn có một lão phụ nhân giúp nàng.

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng nhìn xuống bụng mình, nơi đó thật sự trống trơn, hơn nữa hạ thân còn phi thường đau, ngực chướng làm cho nàng cảm giác được, nàng thật là sinh đứa nhỏ.

“A..... cứu mạng a.....” Nàng nhịn không được la to, phát tiết buồn bực, khó chịu trong lòng.

“Vương phi, Vương phi, người thế nào?” Lão phụ nhân hoang mang, rối loạn xuất hiện trước giường nàng, vội vàng hỏi.

Lăng Nhược Nhược vừa thấy nàng, mặt lập tức ảm đạm. Hi vọng cuối cùng cũng tan biến, nguyên lai này hết thấy đều là thật sự, nàng thật sự xuyên qua đến nơi kì lạ này, đã vậy còn thật sự sinh một đứa nhỏ.

“Vương phi, người làm sao?” Lão phụ nhân thật cẩn thận hỏi, nàng tổng cảm thấy Vương phi có chút không thích hợp, vẻ nhân tình, trấn định ngày xưa không còn, biểu tình nhưng thật ra muôn màu muôn vẻ rất nhiều.

“Ta không sao.” Lăng Nhược Nhược buồn bực nhìn liếc nhìn lão phụ nhân đối nàng thập phần thân thiết, rầu rĩ không vui trả lời. Cho dù thật có chuyện, nàng ta cũng không giúp được.

Lão phụ nhân thấy nàng nói như thế, biểu tình căng thẳng cũng lơ lửng, thở hắt ra, “Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt.”

Lăng Nhược Nhược thấy nàng quan tâm mình như vậy, nghĩ đến hẳn đây là tâm phúc của chủ nhân thân thể này, nghĩ nghĩ, quyết định mở miệng dò hỏi: “A di, ta nghĩ hỏi người một chút sự tình. Ta thật sự sinh đứa nhỏ sao? Đứa nhỏ hiện tại ở nơi nào?”

Lăng Nhược Nhược không mở miệng còn đỡ, vừa mở miệng liền đem lão phụ nhân dọa suýt ngất, nàng dùng hai mắt đục ngầu gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Nhược Nhược, biểu tình vừa khấn trương vừa kinh ngạc.

“Vương phi, Vương phi, người, người không nhớ gì sao?” Biểu tình của nàng không biết là hỉ vẫn là ưu, tóm lại là cái gì đều có, ngánh sinh sinh đem mặt nàng thành vụn vụn.

Nhược Nhược nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, nghĩ nghĩ, vẫn là thành thành thật thật nói: “Ta không nhớ, người có thể nói cho ta biết không?” Không nhớ chính là không nhớ, dù sao cũng không phải chủ nhân thân thể này, nàng làm sao có thể đem chi tiết chân tướng ‘nàng’ sờ cái nhất thanh nhị sở mới tiến vào?

Lão phụ nhân sống sót một hồi lâu, chết lặng nhìn nàng. Thật lâu sau, mới từ từ thở dài, nhẹ giọng nói: “Vương phi không nhớ, không nhớ, chuyện tốt, chuyện tốt a.”

Chuyện tốt? Lăng Nhược Nhược cũng sống sót, mất trí nhớ cũng là chuyện tốt? Nàng đây là đầu tiên nghe nói.

Nhưng không đợi nàng kịp phản ứng, lão phụ nhân đã tự gượng bản thân đứng dậy, vừa đi ra ngoài, vừa nói: “Vương phi, lão nô đi đem đứa nhỏ ôm tới cho ngài.”

Chỉ chốc lát sau, cửa lại bị đẩy ra, ánh sáng từ bên ngoài đi theo tràn vào, làm cho trong phòng ấm thêm một chút, làm cho không khí cũng trở nên nhẹ nhàng.

“Vương phi, cực cực đến đây.” Lão phụ nhân ôm một bó quần áo quần lầy cái gì đó, nhét vào trong lòng nàng.

Lăng Nhược Nhược cúi đầu nhìn, trong bao quần áo quả thật là một đứa trẻ con, khi nhìn đến bộ dáng đứa nhỏ, nàng liền giật mình.

4. Chương 4 : Cực Cực Đáng Yêu

Đây không phải là lần đầu tiên Lăng Nhược Nhược nhìn thấy tiểu hài tử, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu hài tử chính mình tự sinh ra, cho nên khi mắt nàng vừa nhìn thấy hắn, thực kích động, có chút phát run.

“Đây là hài tử của ta sao?” Nàng cảm thấy có chút khó tin, đứa bé nhỏ như vậy chính là chui ra từ trong khối thân thể này, còn làm nàng hết sức thống khổ.

Lão phụ nhân mỉm cười gật gật đầu, cung kính nói: “Vương phi, cực cực xác thực là từ bụng ngài đi ra, người xem, hắn thật đáng yêu, thật khiến người ta yêu thích a.”

Lăng Nhược Nhược cũng cười, cực cực quả thật thập phần đáng yêu, phảng phất đỏ mặt, mắt to tròn xoe, toàn thân đều là thịt thịt, thật sự cực đáng yêu.

Nàng đối tiểu bảo bối trong tay không khỏi yêu thích không buông tay, trừ bỏ vì chính mình sinh nên có chút cảm tình, trọng yếu hơn là tiểu bảo bối thật cho nàng niềm vui.

“Tiểu bảo bối, tiểu bảo bối, nhĩ hảo đáng yêu, làm cho ta hôn một chút, hôn nhẹ.” Nàng cao hứng cười, dúi đầu vào tiểu bảo bối trong tay, thật cẩn thận hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

Lão phụ nhân thấy nàng cao hứng khoái hoạt như thế, cảm thấy gánh nặng trong lòng như được cởi bỏ, nước mắt nóng hổi lưng tròng, nếu Vương phi có thể vĩnh viễn như vậy, thật là tốt a. Thật cẩn thận lau nước mắt vương trong khóe mắt, nàng tiếp tục mỉm cười nhìn đôi mẫu tử.

“Tiểu bảo bối tên là gì? Đã được đặt tên chưa? Phụ thân đâu?” Không tự giác, mấy câu nói đó liền miệng nàng chuồn ra, giống như thực tự nhiên, thực thiên kinh địa nghĩa.

Lão phụ nhân nghe vậy sắc mặt lập tức đại biến, nàng không dự đoán nàng nhanh như vậy liền hỏi đến chuyện này, tuy nàng giống như cái gì cũng không nhớ, nhưng khó nói nàng ngày nào đó sẽ nhớ lại, như vậy sẽ nổi điên.

Lăng Nhược Nhược không nghe trả lời, tò mò quay đầu nhìn lão bà bà đứng bên giường, “Bác gái, làm sao vậy? Ta hỏi sai rồi sao?” Nàng oai đầu hỏi.

“Không có, Vương phi, không hỏi sai, cục cưng chưa được đặt tên, không bằng thỉnh Vương phi cho cục cưng một cái tên đi?” Lão phụ nhân sắc mặt xấu hổ chợt lóe mà qua, rất nhanh liền khôi phục bình thường, cười tủm tỉm nói với nàng.

Nào có đạo lý mẫu thân tự đặt tên cho con mình, đặc biệt ở cổ đại, nữ nhân căn bản không có địa vị, đừng nói là quyền đặt tên cho đứa nhỏ.

Lăng Nhược Nhược tuy nghĩ như vậy, nhưng là lời nói ra lại thành: “Tốt, vậy tên tiểu bảo bối cứ do ta đặt đi, gọi là gì mới tốt đây?”

Nàng đau khổ suy tư, sợ bản thân đặt tên cục cưng không hay, liền buồn rầu nhìn tiểu bảo bối trong lòng.

“Di, có, đã kêu Lăng Chí Tôn, ha ha ha, cháu nhà ta cũng kêu Chí Tôn. Tiểu bảo bối, người cùng tên với biểu ca, ý chính là vương giả, về sau người nhất định là cái vương giả vĩ đại xuất sắc.” Lăng Nhược Nhược linh quang chợt lóe, lập tức nghĩ tới tên đứa cháu nhà mình, cảm thấy phỉ thường thực dụng, hơn nữa cũng thực khí phách.

“Cục cưng kêu Chí Tôn, thế nào? Lăng Chí Tôn, cùng họ mẹ, dễ nghe sao? Thích không a?” Lăng Nhược Nhược căn bản là mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, tự chơi với đứa nhỏ trong lòng, không màng cục cưng có nghe hiểu hay không.

Lão phụ nhân như có chút đắm chiêu nhìn vui tươi hơn hử Lăng Nhược Nhược, cho dù nàng nghĩ không ra, tính tình lại thay đổi rất nhiều rất nhiều, cơ hồ đã không có trước kia bóng dáng, nhưng nàng cũng rất cao hứng rất khoái nhạc, có lẽ cũng là một chuyện tốt.

“Bẩm Vương phi, tiểu chủ tử rất cục có tên, tiểu chủ tử tên vừa may mắn lại lành lợi, tương lai nhất định có thành tựu.” Lão phụ nhân mỉm cười nói, vẻ mặt vui mừng.

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu, đó là tự nhiên, cũng không nhìn xem là con ai sinh ra, không phải người khác, chính là nàng Lăng Nhược Nhược, đường đường là học viên cao học Thanh Hoa đại học thế kỷ XXI, làm sao có thể kém a?

“Tiểu bảo bối, mẹ yêu con lắm a, nhanh mở mắt đi, nhanh lớn lên, nhìn xem mẹ con đi, mẹ con chính là tuyệt thế đại mỹ nữ đó a!” Nàng đùa trong lòng tiểu bảo bối, lực chú ý dồn toàn lên đứa nhỏ.

Lão phụ nhân cười, lập tức xoay người ly khai. Xoay người sau, ý cười trên mặt bà một chút cũng không còn, chép miệng, vô thanh vô tức rời đi.

5. Chương 5 : Cha Đứa Nhỏ Là Ai? (thượng)

“Người cho ta ăn cái này?” Nhược Nhược trợn mắt há hốc mồm nhìn cái gọi là canh gà trong bát, mặt trên trừ bỏ một cái móng gà nổi lênh bênh, cơ hồ tất cả đều là nước trong.

“Vương phi, ngài liền ăn chút đi, lão nô quả thật không có thứ gì tốt cho ngài ăn.” Lão phụ nhân thành thật nói, nàng quả thật đã bắt lực, có thể làm cũng chỉ có làm được bấy nhiêu.

Lăng Nhược Nhược cảm thấy thập phần hỏa đại, nàng là phụ nữ có thai, lại là phụ nữ có thai mới vừa sinh xong, còn mang trên mình một cái danh hiệu Vương phi, cư nhiên bị đãi ngộ như vậy.

“Lão công ta đâu? Ách, không đúng, tướng công ta đâu? Ách, không đúng, phu quân ta đâu.” Cái này hẳn nói đúng đi, mặc kệ là ai của ai, tóm lại hẳn chính là không thể mặc kệ nàng, để cho nàng uống nước móng gà này.

Lão phụ nhân khó xử, tuy Vương phi nói rằng không nhớ, nhưng là cũng không thể quên Vương gia sớm đã mặc kệ nàng, cái này muốn nàng làm như thế nào cho phải.

“Này, này, Vương phi, này, lão nô không có cách nào.” Nàng động môi, lời nói phun ra thập phần gian nan, nàng đương nhiên biết khi ở cử cần bổ sung dinh dưỡng, nhưng nàng có thể làm chỉ có thể được như vậy.

Nhược Nhược miễn cưỡng cảm lập tức hiểu, chuyện này nhất định có nội tình, nhưng nhìn lão phụ nhân bộ dáng khó xử, nàng cũng không đành lòng, đành phải nói: “Quên đi, chờ ta dưỡng thân thể tốt lên, sẽ tìm hắc tính sổ đi.”

Khẳng định lại là một cái đứng núi này trông núi nọ, hoặc là một cái đại sắc quỷ không thích nguyên phối, đá nguyên phối đi ôm tiểu mật hàng đêm đêm xuân. Đáng giận, rất đáng giận! Nàng vừa tưởng, vừa kiên trì đem kia bát canh móng gà uống cạn, bất quá nàng không dám ăn cái móng gà kia, rất ghê tởm, nàng đã lớn thế này còn không có nếm qua móng gà đâu.

Lão phụ nhân thấy nàng ngoan ngoãn đem canh uống hết, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói một tiếng Vương phi hảo hảo nghỉ ngơi sau liền vội vàng chạy trốn.

Bát canh không tính là canh gà kia xem ra vẫn là có chút tác dụng, uống xong nàng cảm thấy thân thể có một ít sức lực, ít nhất mỡ gà vẫn có vài điểm năng lượng.

Lăng Nhược Nhược một lần nữa trở lại trên giường nằm, ôm đứa nhỏ còn đang ngủ say, suy nghĩ lại trôi lăn man, không thể đi vào giấc ngủ. Cái chết lần này đem đến chuyển biến quá lớn thực làm cho nàng có điểm không thể nhận. Đang yên đang lành, một cô gái chưa kết hôn, còn chưa trải qua nhân sự đâu, chỉ một chút sau lại thành sản phụ, còn là cái thất tử Vương phi, ăn mặc ở không bằng ai. Đây là cái gì thế đạo a, người ta xuyên, nàng cũng xuyên, nàng như thế nào không hay ho xuyên thành như vậy.

Càng nghĩ, nàng quyết định chờ nàng nghỉ đủ tháng, nhất định phải đi tìm nam nhân của phò thân thể này tính toán sổ sách, nhất định phải ép hắn bồi thường tổn thất cho nàng.

Quyết định xong, tức giận trong lòng hơi chút bình phục, ngủ ý cũng vầy lên, đánh một cái ngáp, nàng kéo chăn che mình cùng cục cứng, thế này mới yên tâm đi vào giấc ngủ.

Tuy rằng không có thuốc bổ, nhưng nhờ lão phụ nhân dốc lòng chăm sóc, thân thể của nàng cũng rất nhanh khôi phục lại, vừa vặn chủ nhân thân thể có lẽ trước kia ăn cử không sai, sữa thập phần sung túc, không đến mức đem tiểu bảo bảo đối phó phá hư.

“Tiểu bảo bảo thật ngoan, không khóc không sảo không nháo, thật sự là đứa nhỏ tốt.” Nhược Nhược thực thích tiểu oa nhi trong lòng, bé bỏng hẳn chưa bao giờ khóc nháo, ăn no liền ngủ, ngủ no rồi liền ăn, nhiều lắm là mở to ánh mắt vô tà nhìn xung quanh, bộ dáng nhu thuận của hắn làm nàng yêu thích không buông tay.

Tiểu bảo bảo trừ bỏ vung tay vung chân, căn bản không thể trả lời vấn đề nào của nàng, nhưng bộ dáng đáng yêu đến mức này lại thường thường chọc nàng nở nụ cười.

“Vương phi, nhanh ăn cơm đi.” Hôm nay lão phụ nhân đưa cơm đưa thật sự sớm, nhưng lại nhiều hơn vài cái chân gà chân vịt nàng rất thích ăn.

Nhược Nhược vừa thấy có thức ăn ngon, cao hứng nở nụ cười, vội vàng đón lấy bát, vội đầu khố ăn, miệng mơ hồ không rõ nói: “Ăn ngon, ăn ngon, đã lâu không có nếm qua mỹ vị như vậy, hảo hảo ăn.”

Bộ dáng tiểu hài tử của nàng làm lão phụ nhân nở nụ cười. Nhưng lúc Nhược Nhược không nhìn đến, nàng lén lút ở thờ dài, bộ dáng này làm saogiống Vương phi, nàng thật sự hảo đáng thương a.

“Cám ơn bác gái.” Ăn sạch đồ ăn trong bát, nàng cười tủm tỉm đối lão phụ nhân nói lời cảm tạ, ngôn ngữ tràn ngập cảm kích, mấy ngày qua nàng chỉ thấy lão phụ nhân đến xem nàng, chiếu cố nàng, những người khác một cái bóng cũng không gặp.

Lão phụ nhân hiền lành cười cười, tiếp nhận hảo ý của nàng, vội hỏi: “Vương phi ngài trước nghỉ ngơi, hôm nay vương phủ thiết yến, lão nô phải đi hỗ trợ, khi trở về lại qua hầu hạ ngài.”

Thiết yến? Thiết yến gì a? Nàng tò mò cực, trong đầu vừa định hỏi vấn đề này, miệng liền tự động hỏi ra. “Có cái gì đại sự sao?”

“Lưu sườn phi sinh tiểu vương tử đầy tháng, Vương gia cố ý làm chonàng.” Lão phụ nhân lạnh mồm lẹ miệng đáp, sau liền cảm thấy không ổn, nhưng lời nói đã xuất khẩu, như bát nước đổ đi, thu không được.

Cái gì? Cho con tiểu lão bà mở tiệc đầy tháng, nàng lại ở trong này ăn không đủ no, đây là đạo lý gì? Còn có lương tâm không? Lăng Nhược Nhược tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh thẳng cổ, ánh mắt đều có thể giết chết vài người.

“Vương phi.....” Lão phụ nhân không biết nói cái gì cho phải, đành phải yên lặng cầm lấy bát đi ra ngoài, chuyện của chủ tử nàng không thể xen vào, cũng không thể quản.

Vương phi, ngài tự cầu nhiều phúc đi!

Lăng Nhược Nhược tuy trước giờ chưa trải qua loại sự tình thể này, nàng lại vốn là một nữ nhân yếu đuối nữ nhân, nhưng sau khi bị bạn trai và bạn tốt phản bội, nàng đã thêm thành thực trưởng thành, đương nhiên sẽ không còn là kẻ mặc người chém giết.

Khi nàng nghe con tiểu tam không chỉ có tiệc đầy tháng, mọi thứ ăn uống, tiện nghi đều đầy đủ hơn so với nàng cùng tiểu bảo bảo, lửa giận trong lòng nàng liền thiêu cháy.

“Mẹ nó, coi thường ta có phải hay không?” Lăng Nhược Nhược nảy sinh ác độc, ánh mắt cũng sắc bén lên, nhưng khi quay đầu nhìn tiểu bảo bảo bên người lại trở nên mềm mại yêu thương.

“Cực cực, mẹ mang người đi đòi công đạo, được không?” Nàng ôm tiểu bảo bảo, hôn hôn khuôn mặt tròn đỏ đỏ của hắn, vui vẻ nói, cũng không quản tiểu bảo bảo có nghe hiểu hay không.

6. Chương 6 : Cha Đứa Nhỏ Là Ai? (trung)

Lăng Nhược Nhược nói được thì làm được. Nàng sửa soạn bản thân một chút, lại cho tiểu bảo bảo bú sữa, thay tã, chỉnh sửa y phục trên người hắn, thế này mới quyết định xuất môn.

Bên ngoài ánh sáng mặt trời thực sung túc, tựa hồ là mùa thu, không nóng không lạnh, rất thoải mái, cho nên nàng cũng không có cảm thấy có cái gì không khỏe.

Tiểu bảo bảo tựa hồ cũng thực ngoan, tùy ý nàng ôm nơi nơi đi lại, chỉ mở to hai mắt, tò mò lác lác cái đầu nhỏ nhìn thế giới xa lạ bên ngoài.

Mà Lăng Nhược Nhược đương nhiên không buông tha cơ hội giáo dục hắn, chỉ vào từng thứ bên ngoài giới thiệu cho hắn, cũng không biết tiểu bảo bảo có nghe hiểu được không, bất quá người nói tựa hồ không để ý, ngược lại hưng trí bừng bừng.

Một lớn một nhỏ, ma cọ xát cọ hơn nửa ngày mới hỏi ra đường đi đến vương phủ đại sảnh, mà lúc này đầy tiếng người ồn ào, tiếng nói chuyện, tiếng cười, tiếng khen tặng không dứt, tạo thành một cảnh tượng náo nhiệt hài hòa.

Lăng Nhược Nhược ôm tiểu bảo bảo đột ngột xuất hiện trước mặt mọi người, vẻ mặt nàng bình tĩnh, đạm mạc đảo qua mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một nam nhân cao lớn soái khí bất phàm, bởi vì bên cạnh hắn có một thiếu phụ xinh đẹp, lạnh lợi, mà thiếu phụ lại giống nàng, trong lòng cũng ôm một cái tiểu bảo bảo.

“Vương phi.” Đã có người phục hồi tinh thần, giành trước kinh hô, không dám tin nhìn nữ tử ngoài cửa.

Lăng Nhược Nhược không để ý mọi người, nàng ôm chặt tiểu bảo bảo trong lòng, từng bước một hướng chỗ nam tử và nữ tử nọ, không có bối rối, không bất an, vẫn như cũ bình tĩnh.

“Người tới làm gì?” Ai cũng thật không ngờ, ngược lại là Ninh Vương Tát Hoàn mở miệng trước, bất quá khẩu khí thập phần cao, hơn nữa mắt ưng bắn ra sắc bén quang mang.

Nàng cảm thấy thật buồn cười, nàng đến để làm chi, nàng đương nhiên là tới đòi công đạo, nàng đường đường một cái đại lão bà, đái ngộ lại không bằng một cái tiểu tam, chẳng lẽ hoa đại lại thơm hơn hoa trong nhà sao?

“Ta vì cái gì không thể tới?” Nàng không trả lời, hỏi ngược lại, cố ý cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu bảo bảo của mình, sau đó thị uy nhìn hắn, ánh mắt không cho phép né tránh.

Tát Hoàn đột nhiên cảm thấy nữ tử trước mắt đột nhiên xa lạ, lúc hắn thú nàng vào cửa, nàng sợ hãi hắn, trốn tránh hắn, thậm chí không cho hắn chạm vào nàng.

Gặp nam nhân không trả lời, ngược lại nhìn chằm chằm mình như có chút dăm chiêu, khiến Lăng Nhược Nhược có chút bất an. Bất quá, nàng là người đến từ dị thế, tuy rằng không có trải qua những cảnh tượng gì còn chưa thấy qua, dù chưa thấy qua cũng đã nghe qua xem qua.

“Người đã im lặng, như vậy liền đại biểu mẫu tử chúng ta cũng có thể đến a.” Nàng cố ý tăng thêm hai chữ mẫu tử, đắc ý nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người và vẻ bất an của nữ nhân kia.

Nàng không để ý đến biểu tình của người khác, thậm chí không để ý tới nam nhân trước mắt mặt đã xanh mét, tiếp tục nói: “Con ta cũng đầy tháng, như thế nào không gặp một người đến chúc mừng, không thấy ai tổ chức hỉ yến cho hắn? Cha cục cưng xem ra thật quá mức đi.”

Lời vừa dứt, chỉ nghe đến tiếng hít khí sợ hãi, ai nấy mở to hai mắt hoảng sợ nhìn nàng, tựa hồ nàng không phải người.

“Hỏi rất hay.” Ninh Vương Tát Hoàn đột nhiên nói, hắn tức giận đã muốn đạt tới điểm sôi, thiếu chút nữa sẽ đương trường phát tác, chẳng qua làngại mặt mũi phần đông tân khách ở đây, hắn tuyệt đối một chương chộp chết nàng.

Lăng Nhược Nhược nguyên lai có vạn phần nắm chắc, cảm thấy mình không chỉ đúng lý hợp tình, lại là Vương phi trong Vương phủ, địa vị cùng thân phận như thế nào lại kém giá một cái nho nhỏ sườn phi? Nhưng khi đột nhiên nghe được nam nhân hét lớn một tiếng, không khỏi có chút chần chờ.

Nàng vừa định hỏi hắn nói những lời này là ý gì, đột nhiên bị hắn vươn tay tới, tóm lấy cánh tay mình, dùng sức lôi ra bên ngoài, tuyệt không để ý nàng và cục cưng an nguy.

“Vương bát đản, người buông, hỗn đản, thôi nhân, mau buông tay, mau buông tay.” Nàng một bên gắt gao ôm tiểu bảo bảo, một bên mắng một bên giãy dụa.

Chúng tân khách lại đều một mảnh ồ lên, trời ạ, đường đường Vương phi lại bạo xuất những lời không văn minh như vậy, hơn nữa đối tượng lại là đại danh鼎鼎 uy chấn Long Triều Vương gia Tát Hoàn.

Tát Hoàn cũng sửng sốt, nhưng là hắn rất nhanh hồi thần, hỗn hển quát: “Tiện nhân, nếu người muốn bị xâu mắt trước mặt mọi người, bổn vương sẽ thành toàn cho người.” Nói xong, tay cũng buông lỏng, lạnh lùng nhìn nàng.

Tiện nhân? Lăng Nhược Nhược có bao giờ bị người khác mắng như vậy? Chodù ở hiện đại, nàng cũng nuốt nổi khẩu khí này, huống chi nay là nàngthay thế này chủ nhân thân thể này sinh hạ cục cưng, không có công laocũng có khổ lao, phải biết nàng còn chưa kết hôn, còn không có trải quacái loại chuyện này đâu.

“Tiện nam nhân, ngươi có chuyện cứ nói, công khai liền công khai, ai sợi a?” Nàng kiêu ngạo kêu lên, sau lập tức phát hiện thanh âm quá lớn sẽ đem tiểu bảo bảo dọa phá hư, ai ngờ bé căn bản xem như không có ngheđến, chỉ mở to mắt to, chớp chớp, quay tròn chuyển.

Này một câu tiện nam nhân rất cục hoàn toàn đem Tát Hoàn nhạ mao, hắnhai tay nắm chặt, trên trán gân xanh tựa như sâu bò, hai mắt trừngtrừng, lạnh như băng nhìn nàng.

“Tiện nhân, ngươi đã yêu cầu bốn vương công khai, như vậy bốn vươngthành toàn ngươi. Ngươi căn bản không xứng làm Ninh Vương Vương phi củata, ngươi bắt quá là người đàn bà dám dăng, là lạn bố người khác đã dùng qua, đã loại người sinh ra căn bản là không phải của bốn vương, con nối dòng của bốn vương chỉ có một, chính là con do Vũ nhi sinh ra.” TátHoàn lạnh lẽo nói. Tin tức này như một phen nổ tung long trời lở đất,mọi người nhanh chóng châu đầu ghé tai truyền nhau.

Hắn sau đó hận hận nói: “Bốn vương vốn định cho ngươi cứ như vậy sốngết đời này, nhưng không nghĩ tới ngươi không an phận, chạy đến cầu danh cầu phân, thậm chí còn muốn cầu bốn vương nhận thức đã loại này. Đúnglà nằm mơ! Hôm nay đừng trách bốn vương vô tình vô nghĩa.”

Lăng Nhược Nhược bị tin tức này tạc ngũ lôi oanh đỉnh, trợn mắt há hốcmồm. Không có khả năng đi? Chủ nhân thân thể nàng cư nhiên là cái nữnhân thủy tính dương hoa? Còn đối tượng phu bất trung? Thậm chí sinh ra đứa nhỏ của nam nhân khác.

Trời ạ, này rốt cuộc là chuyện gì a, nàng bắt đầu hoài nghi mình đã sai. Bất quá, một ngum một cái đã loại, một ngum một cái tiện nhân, thậm chí còn đem mình thành một kẻ rất có tình nghĩa, một tháng này nàng sốngnhư thế nào, nàng thực rất hiểu biết.

“Ngươi không tiếp thu, ta không sao cả. Nhưng ngươi có tình sao? Ngườicó nghĩa sao? Ngươi đã không muốn vì sao còn cười ta? Ngươi đã cho ta là ả đàn bà dám dăng, là thứ vãi rách mà người khác không cần, ngươi làmchỉ phải nhạt, phải mặc? Nếu ta tiện, ngươi không phải càng tiện, đườngđường một cái Vương gia tiện đến loại tình trạng này, người khác chềcười ngươi, mà không phải ta.” Nàng cũng lạnh lùng nói, gạt bỏ sự kinhngạc và bối rối vừa rồi, không ai nguyện ý bị đánh, nàng trải qua quamoọi tình đầu đau khổ nay trọng sinh chẳng lẽ lại như thế.

Ai nấy đều sững sốt, bao gồm Tát Hoàn. Bọn họ đều không nghĩ đến, NinhVương khí phi, hiện tại là dám phụ trong miệng mỗi người, cư nhiên nhanh mồm nhanh miệng như thế, phản kích vừa lưu loát vừa thống khoái. Mọingười xem như phải ngã mũ kính chào.

7. Chương 7 : Cha Đứa Nhỏ Là Ai? (hạ)

Tát Hoàn thực phần nộ, hắnthập phần muốn bóp chết cái nữ nhânda hoàn toàn làm đảo điên tư tưởng của hắn, hắn đột nhiên phát hiện, nữnhân bị vứt lại trong góc nhỏ hậu viện như một con chó này tựa hồ thậtkhác lạ.

Lăng Nhược Nhược trước kia luôn khiếp đảm, tuy rằng đem tân hôn độngphòng hoa chúc, hắnh không phát hiện lạc hồng. Thậm chí sau này, khi hắnhphát hiện nàng muốn gia hại Vũ nhi, nàng sợ hãi, nàng đối trá, nàng kinh hoảng, nàng chỉ biết nói năng lộn xộn, nói mình vô tội, không như bâygiờ nhanh mồm nhanh miệng biện giải, khí thế bức người.

“Ngươi biết không, lấy ngươi hiện tại phụ đức, đã sớm bị phao trư lung,bị người phỉ nhổ, bốn vương không hùu ngươi, ngươi hắnh là nên cảm thấycao hứng.” Tát Hoàn lạnh lẽo nói với nàng, hắnh đã muốn lập đi lập lạihiều lần nhân từ đối với nàng.

Lăng Nhược Nhược sững sốt, lập tức nhớ tới đây là cổ đại, cấp bậc sâm nghiêm, nam nhân là thiên hạ, nàng vô luận như thế nào cũng đấu không lại hắn. Nghĩ như vậy, nàng có chút nhụt chí, ảm đạm.

Tất Hoàn nhìn đến biểu tình thất vọng của nàng, không biết vì sao trong lòng đột nhiên có ý muốn cho nàng một lần nữa thần thái sáng láng, nhưng hắn rất nhanh liền khắc chế.

Đang lúc mọi người hưng trí bừng bừng nhìn trò hay, Lăng Nhược Nhược cứ nhiên ngẩng cao đầu, ngay sau đó lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ mặt ảm đạm thất sắc lập tức như toả sáng sáng rọi.

Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn người xem kịch vui một cái, mới đem tầm mắt thả lại nam nhân trước mắt, nàng tức giận nói: “Nếu như vậy, người đừng để ý cứ đem ta hưu, hưu ta thật tốt, đỡ phải chường mắt, chiếm chỗ người, còn có thể cho người mặt mũi khôi phục sáng rọi.”

Nói vừa xong, mọi người đều sững sốt, bao gồm Tất Hoàn cùng nữ tử xinh xắn, lanh lợi nọ, đương nhiên không bao gồm nàng. Bất quá khi nàng đem lời không dùng đầu óc suy nghĩ nói ra, chính mình cũng sững sốt.

Đúng vậy, so với hiện tại, còn không bằng đem nàng hưu, nàng có thể tự do tự tại, nghĩ thế nào liền làm thế ấy, thích thế nào liền theo thế ấy, không bị người khác khống chế, không cần xem sắc mặt người khác. Ý niệm như vậy vừa xuất hiện trong đầu, đủ loại ý tưởng khác liền ào tới.

Lòng của nàng động, ý niệm trong đầu lại càng thêm kiên định, nàng nhất định phải làm cho hắn hưu mình, sau đó nàng lập tức dọn đi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

“Người nói hưu liền hưu, vương phủ này mới là bốn vương làm chủ.” Tất Hoàn mất hứng nói, trước mặt công chúng, cư nhiên từ một cái khí phách không cần đưa ra yêu cầu hưu chính mình, mặt mũi hắn biết để đâu?

Lăng Nhược Nhược nghe xong thật nóng nảy, nảy sinh ý nghĩ ác độc, không thể không bày ra một bộ ác độc, oán hận nói: “Người hôm nay không hưu ta, ngày khác nhất định biết vậy chẳng làm, tất bị người trong thiên hạ hạ nhục báng.” Nàng lại quay đầu đối nữ tử cũng ôm đứa nhỏ nói: “Hắn nếu không hưu ta, người cần thận đứa nhỏ của người, ta nghĩ hết biện pháp cũng muốn hắn chết. Hừ.”

Lời đại nghịch bất đạo vừa thốt lên, mọi người đều quá sợ hãi, hoảng sợ nhìn nàng, giống như nàng chính là ác nhân. Mà Tất Hoàn sắc mặt lại xanh mét, khó coi thật sự.

“Vương gia, tỷ tỷ nàng.....” Tiểu nữ nhân sợ hãi, tim lòng không đậu đối Tất Hoàn kêu một tiếng, gắt gao ôm trẻ nhỏ trong lòng, mắt đỏ lên.

8. Chương 8 : Hưu Thư

Nữ nhân nọ vừa kêu lên, Tất Hoàn lập tức dao động, hắn thập phần chán ghét nữ tử trước mắt, mặc dù có một khắc hắn cảm thấy nàng tựa hồ khác đi, nhưng là nỗi hận cùng chán ghét đối với nàng không có giảm bớt, ngược lại bởi vì lời này của nàng mà gia tăng rồi.

Hắn tức giận quát: “Người tới a, đem giấy và bút mực, bốn vương hôm nay nhất định phải hưu người đàn bà chanh chua này, nữ nhân phá hư này suốt đời không thể tái bước vào Ninh Vương phủ ta nữa bước.”

Lời vừa nói ra, hỉ cư nhiên là mọi người ở đây, đương nhiên cũng bao gồm mừng thầm trong lòng, ám thích không thôi Lăng Nhược Nhược, bất quá nàng thông minh bất động thanh minh.

Nhưng, “Người muốn hưu ta cũng được, nhưng tốt xấu ta coi như là người cưới hỏi hoàng nhập môn, người phải bồi thường phí tổn thân xuân của ta, phí chia tay, ách, cũng chính là người cho ta chút bạc, chính là tiền. Bằng không, ta như thế nào sống?” Nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, hoàn toàn không quên sinh tồn thứ nhất đại kế: tiền.

Tát Hoàn ngẩn ngơ, lúc này giấy và bút mực đã có hạ nhân đưa lên đến, hấn cầm bút liền trên giấy vung lên, sau đó ném tới trên người nàng, cặc giận: “Kể từ ngày hôm nay, người không hề là ta Ninh Vương Vương phi, người có thể cút.”

“Tiền đâu?” Cút cũng được, nhưng là phải lấy tiền trước, nàng cũng không ngu ngốc, hiện tại đi mỗi bước đi đều phải tiêu tiền, huống chi nàng đối thời không này tuyệt không hiểu biết, trụ thế nào ăn cái gì, đều làm một vấn đề lớn.

Nữ nhân chết tiết này, Tát Hoàn bị chọc tức, quát: “Cấp nàng một trăm lượng bạc trắng, lập tức đưa nàng đi.”

“Vâng, Vương gia.” Một nam nhân quần gia bộ dáng trung niên lập tức cung kính chạy đến, vừa lên tiếng liền lập tức chạy đi lấy tiền.

Lăng Nhược Nhược thực vừa lòng, tuy rằng nàng không biết một trăm lượng bạc là bao nhiêu tiền, nhưng là đường đường một cái Vương gia xuất thủ, hấn là sẽ không rất thấp.

“Vương phi.” Lúc này, lão phụ nhân vẫn chiếu cố nàng xuất hiện, nàng tathất kinh chạy vội tới trước mặt nàng, lại khiếp đảm nhìn thoáng qua hắc nghiêm mặt Vương gia, cúi đầu không dám nhìn hấn. “Vương phi, chúng ta trở về đi, nơi này không phải nơi ngài có thể đến.” Lão phụ nhân vừa nói vừa lôi kéo nàng đi ra ngoài.

Gặp được lão phụ nhân, nàng mới nhớ tới, khi đi vào đệ thế này, tựa hồ cũng chỉ có một mình nàng mới đối tốt với mình, chiếu cố mình, vì chính mình quan tâm cố sức.

Nghĩ đến đây nàng kim lòng không đậu giữ chặt tay lão phụ nhân, ôn nhu nói: “Bác gái, không bằng người cùng ta đi thôi, ta hiện tại không phải cái gì Vương phi, chính là một người bình thường.”

Lão phụ nhân choáng váng, ngơ ngác nhìn nàng.

Lúc này, quần gia đã đem một trăm lượng bạc trắng lấy lại đây, đưa cho nàng: “Vương, ách, Lăng tiểu thư, đây là một trăm lượng bạc trắng của người.” Hấn hù chết, thiếu chút nữa gọi sai, may mắn đứng lúc dừng.

Lăng Nhược Nhược nhận lấy, nhìn cũng không nhìn, bởi vì nàng có nhin cũng vô dụng, nàng còn không biết tiền này là tính như thế nào.

Lão phụ nhân thế này mới như ở trong mộng tỉnh ra, lập tức lão lệ tung hoành, gất gao lôi kéo tay nàng cầu xin nói: “Tiểu thư, mang lão nô cùng đi thôi, lão nô cái gì đều có thể làm. Tiểu thư, không cần ghét bỏ lão nô, liền mang lão nô đi thôi.”

Nàng gật gật đầu, vội vàng đối Tát Hoàn nói: “Ta muốn đem bác gái đi, dù sao nàng ở lại trong phủ người cũng không có cái gì dùng, người để tamang đi đi.” Nói xong, lôi kéo lão phụ nhân, ôm tiểu bảo bảo nghênh ngang ly khai đại sảnh, thẳng hướng phòng mình.

Hai lớn một nhỏ nhanh chóng về tới phòng nhỏ đơn sơ, sau khi thu thập tất yếu gì đó cùng quần áo, hai người liền mang theo cục cưng ly khai Ninh Vương phủ.

9. Chương 9 : Thần Bí Tứ Đại Danh Điểm

huyện Ninh Vương phi bị lưu chỉ trong một buổi tối liền truyền khắp đại giang nam bắc, toàn hướng cao thấp, thành đối tượng bị mọi người trong toàn bộ Long Triều giễu cợt, thành điển phạm bị chòng ruồng bỏ.

“Tiểu thư, đành phải ủy khuất ngài cùng tiểu công tử ở trong này trụ xuống.” Lão phụ nhân nguyên họ Quý, trước khi nhập phủ ở trong một cái nhà gỗ tại thành đông. Nay Lăng Nhược Nhược không còn chỗ đi, nàng tự nhiên liền đem nàng mang về đến đây.

Lăng Nhược Nhược nhìn phòng gỗ cũ nát, phòng ở loại này ở hiện đại công nghệ cũng không nghĩ tới, càng đừng nói là thấy qua, nàng cười nói: “Quý muội muội, hẳn là chúng ta cảm ơn người mới phải, chúng ta không ủy khuất, không có Quý muội muội, hai mẫu tử chúng ta sẽ luân lạc đầu đường.”

Quý bác gái thụ sủng nhược kinh, càng cảm thấy tiểu thư từ khi mất trínhở tính tình càng ngày càng tốt, lại âm thầm cảm thán một phen, nhưng trong tay không ngừng nghỉ, vội an bài mẫu tử hai người nghỉ ngơi ăn cơm.

Từ đó, Lăng Nhược Nhược liền tại đây Long Triều bắt đầu cuộc sống mới, cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau còn có tiểu bảo bảo nàng sinh hạ và Quý bác gái.

Một đêm vô miên, nàng nằm trên chiếu, nhìn đơn sơ phòng ở được ánh trăng chiếu sáng, trong lòng bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc sống sau này.

Long Triều.

Tại thế giới này, Long Triều quốc gia cường đại nhất, dồi dào nhất, xinh đẹp nhất trong số năm quốc gia thế chân vạc – lần lượt là Long Triều, Đường Triều, Thanh Triều, Minh Triều, Tống Triều.

Ba năm sau, trong kinh thành Long Triều đột nhiên xuất hiện vài cái xưởng lớn, Hương Nhuông Tử Phường, Vân Thường Y Điểm, Bàn Long Đại Tử Điểm, Hoa Tụ Lâu.

Hương Nhuông Tử Phường, không cần tinh tế giới thiệu, rượu nhuông rakhông chỉ có ngay cả hoàng đế cũng chưa uống qua, hơn nữa hương khí kiatừ thật xa đã có thể ngửi được, đừng nói là uống, chỉ xem thôi liền đã thấy xinh đẹp vô cùng.

Vân Thường Y Điểm, xuất phẩm quần áo tơ lụa, quần áo mùa đông, quần áo vải bố, trang sức, son phấn đều là toàn bộ Long Triều, thậm chí cả trong bốn quốc gia không có. Tạo hình độc đáo, thiết kế mới mẻ, phong cách phiêu dật, sắc thái tươi mát tự nhiên, mộc mạc hào phóng đã được toàn bộ nữ tử ở Long Triều vô tận yêu thích, đơn đặt hàng tựa như bông tuyết, ngay cả sắp xếp kì hạn đều xếp đến ba năm sau.

Bàn Long Đại Tử Điểm lại càng không phải chê, khách phòng cư nhiên là dựa theo kiểu thiết kế và phong cách hiện đại, lấy thoải mái, tiện lợi làm trên hết, đặc biệt ở trong phòng còn thiết một cái phòng tắm nhỏ, rất tiện cho khách ở trọ. Mà thức ăn trong điểm lại là mỹ thực mà toàn bộ Long Triều chưa từng nghe qua, chưa từng nếm qua, bậc này tiêu phí cũng chỉ có quan to quý nhân và người giàu có mới có lộc ăn.

Hoa Tụ Lâu, vừa nghe tên mọi người đều lập tức hiểu được. Đúng vậy, chính là thanh lâu, dân gian kỹ viện, là nơi nam nhân tiêu dao, vui tiền. Hoa Tụ Lâu này chỉ bán nghệ không bán thân, thực hành cấp bậc chế độ, tiền lương tiền thưởng dày mê người. Mà các cô nương ở đây, người người phong tư trác tuyệt, nghiêng nước nghiêng thành, cử chỉ cao nhã hào phóng, nói năng phong nhã, khí chất mê người. Quan gia thiên kim tiểu thư cũng không cùng các nàng bách phân chi nhất. Đây là nơi các tài tử phong lưu, thanh niên tài tử, quan sĩ nhà nhân, thậm chí hoàng thân quốc thích lưu luyến quên về.

Cho nên khi bốn cửa hàng thuộc bốn ngành khác nhau ngang trời xuất thế, lập tức thành phẩm bài tối nổi tiếng trong kinh thành, lập tức thành nơi cho quan to quý nhân, thương nhân có tiền tha hồ tiêu phí nơi, là chuyện cho bình thường dân chúng say sưa bàn luận.

Theo truyền thuyết trên phố, cả bốn điểm này đều là cùng một cái lão bản, mà thần bí lão bản phía sau màn nghe nói là một mỹ mạo nữ tử tuổi còn trẻ, hơn nữa thần long kiến thủ bất kiến vĩ, không ai gặp qua chân diện mục của nàng.

10. Chương 10 : Chí Tôn Bảo

“Mẹ, người khỏe không?” Một cái tiểu oa nhi phấn đô đô đáng yêu vô cùng đứng ở cửa một cái phủ đệ, đối với cô gái bên trong hô to gọi nhỏ nói, hấp dẫn ánh mắt người qua đường. Phía sau hẳn có một chiếc xengựa,

xa phu đang đợi ở bên cạnh, một vị tuổi trẻ nữ hầu cũng im lặng đứng ở sau tiểu oa nhi.

“Tốt lắm, tốt lắm, mẹ lập tức tới đây.” Lăng Nhược Nhược một bên cười đáp, cầm một cái rổ đi ra.

Tiểu oa nhi tựa hồ không hài lòng động tác chậm chạp của nàng, không ngừng giơ chân cả giận: “Mẹ, nhĩ hảo chậm, giống cái rùa chậm quá đi.” Giọng trẻ con đồng ngôn đồng ngữ theo cái miệng nhỏ nhắn chạy ra có khác một phen cảm giác đáng yêu vô địch.

Lăng Nhược Nhược cảm thấy hân thật tốt cười, thật sự là một cái tiểu quý, vừa dạy hân một cái điển cố, hân liền thông minh biết trích dẫn.

“Tốt lắm, tốt lắm, Chí Tôn Bảo, mẹ không phải là đến đây thôi.” Nàng cười tủm tỉm tiêu sái đến trước mặt tiểu oa nhi, ngồi xổm xuống, véo cái mũi nhỏ của hân một chút.

Tiểu oa nhi vội vàng tiến vào lòng nàng, dùng cái đầu nhỏ hướng vào lòng nàng cọ cọ, nãi thanh nãi khí nói: “Mẹ, chúng ta sao phải đi dâng hương? Có phải là Phật tổ gia gia ăn xong mới đến phiên Chí Tôn Bảo ăn đâu?”

Hân đồng ngữ làm cho Lăng Nhược Nhược lại nhin không được mặt mày hớn hở, mừng rỡ liệt mở miệng. Nhưng nàng vẫn như cũ thực nghiêm túc gật gật đầu, nói: “Đúng, tiểu Chí Tôn Bảo, phải biết tôn lão yêu ầu, phải chơlão gia gia, lão thái thái ăn trước, sau đó mới đến phiên mình.”

Bé cũng nghiêm túc gật gật đầu, tròn tròn ánh mắt mở thật to nhìn nàng, “Mẹ, tiểu Chí Tôn đã biết.” Nói xong, một lần nữa làm nũng, ý đến trong lòng nàng.

Lúc này, từ trong phủ đi ra hai người, một cái nghiêm nhiên chính là năm đó Quý bác gái, một cái khác là cô gái trẻ tuổi đang đỡ tay nàng hướng các nàng đi tới.

“Thái thái, mẹ, thái thái đến đây.” Bé vừa thấy Quý bác gái, lập tức thoát ra lòng nàng, đối nàng kêu lên mừng rỡ.

Quý bác gái cao hững hờ nở nụ cười, ba năm trước đây nàng như thế nào cũng không nghĩ đến, Lăng Nhược Nhược không chỉ tính tình đại biến, mà càng trở nên thêm kiên cường cùng độc lập. Càng không thể tư nghị là, nàng cư nhiên dùng một trăm lượng bạc trắng Ninh Vương Tát Hoàn cấp cho nàng, lục tục mở bốn cửa hàng vừa bình thường vừa kỳ quái, hơn nữa không đến nửa năm liền tích lũy nhất tuyệt bút tài phú, trí điền trí sản, lại mua một khối đại điền sản ở chân núi ngoài thành, xây rất nhiều phòng ở, thỉnh thiết nhiều nông dân phụ cận đến làm việc.

Mà nàng liền thành mẫu thân của Lăng Nhược Nhược, thái thái của Lăng Chí Tôn, thậm chí có cả một nhóm hạ nhân, chính mình cũng cư nhiên thành lão thái thái được mỗi người trong phủ tôn kính. Ăn thức ăn nổi tiếng, mặc lăng la tơ lụa, ở phòng ở tốt nhất, nữ nhi hiếu thuận, đứa nhỏ đáng yêu, ngoan hiền lại thông minh, đối với nàng vốn lễ loi hiu quạnh cả đời, cư nhiên ở tuổi già chiếm được đãi ngộ tốt như vậy, nàng cảm kích vô cùng.

Lăng Nhược Nhược cười, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của hân, cười với Quý bác gái đã muốn đến gần các nàng: “Mẹ, người xem, tiểu tử này đã gấp thành như vậy.” Tuy là nói như vậy, nhưng về mặt nàng giấu không được sung nịch cùng yêu thương.

“Thái thái, mẹ, đi thôi, đi thôi, chúng ta nhanh đi gặp Phật tổ gia gia, đã lâu không đi, tiểu Chí Tôn Bảo cũng nhớ lão nhân gia.” Bé một tay lôi kéo nàng, một bên nắm thái thái, oa oa kêu lên.

“Ha ha ha.” Lăng Nhược Nhược cùng Quý bác gái nhin không được nhìn nhau cười.

“Hảo, hảo, hảo, tiểu Chí Tôn Bảo phải đi gặp Phật tổ gia gia, đều do thái thái động tác quá chậm, lần sau thái thái sẽ không.” Quý bác gái yêu thương nói, bé là nàng nuôi từ nhỏ, chứng kiến hân lớn lên, nàng từ đáy lòng rất thích đứa nhỏ đáng yêu lại hiếu biết này.

Lăng Nhược Nhược nở nụ cười, gọi xa phu, cho nữ hầu bên cạnh cùng đem lão thái thái phù đi lên, thế này mới ôm lấy tiểu oa nhi phóng tới trong xe, cuối cùng chính mình mới bước lên.

“Đi ngoài thành Phố Đà Tự.” Nàng phân phó xa phu sau, lập tức bả đầu rút vào bên trong xe.

Lúc này bên trong xe có ba người thêm hai cái nữ hầu, chậm rãi từ từ đi đến ngoài thành Phổ Đà Tự dâng hương, bởi vì hôm nay là Phật chương, tất cả người trong thành đều tới Phổ Đà Tự bái thần.

11. Chương 11 : Oan Gia Ngõ Hẹp

Phật chương là ngày hội nổi tiếng nhất trong kinh thành. Mọi người trong kinh thành cùng xuất động, nghe nói còn có rất nhiều hoàng thân quốc thích cũng đi ra, thế nên càng hấp dẫn phần đông bình dân dân chúng.

“Mẹ, tiểu Chí Tôn đã là lần đầu tiên đi xa nhà như vậy.” Tiểu tử kia vừa lên xe ngựa, mới ra vài bước liền quang quác quang quác ồn ào, cái đầu nhỏ không ngừng ngó ra bên ngoài.

Lăng Nhược Nhược sợ hãi bị ngã ra ngoài, vội vàng ôm lấy hắn, vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Người ra xa nhà làm sao thiếu a, mẹ không phải vẫn thường thường mang người hồi trang sao? Hồi trang so với đi Phổ Đà Tự xa nhiều lắm.”

Tiểu tử kia cái hiểu cái không gật gù đầu, cười tủm tỉm hôn nàng một ngụm, tiếp tục tò mò nhìn đám người tới lui bên ngoài. “Mẹ, náo nhiệt quá.” Tiểu tử kia nhìn nửa ngày, rốt cục tổng kết ra lời này.

Vô nghĩa, lễ Phật chương này cũng giống như lễ mừng năm mới của Trung Quốc, là ngày hội long trọng vô cùng, làm sao không có cảnh người người tập nập, đầu người đứng đứng a?

“Đương nhiên náo nhiệt, lát nữa mẹ đi cho người cầu cái bình an, chongười mau au lớn, được không?” Nàng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, bóng óng non mịn của hắn mấy cái, mới thỏa mãn nói.

Tiểu tử kia hưng phấn gật gù đầu, đưa tay ôm lấy cổ nàng, nhẹ giọng nói: “Mẹ, cực cực nhất định phải mau mau lớn lên, bảo hộ mẹ cùng thái thái.” Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ kiên định.

Lập tức, Quý bác gái cùng Lăng Nhược Nhược hai người cảm động, thiếu chút nữa chảy xuống kích động nước mắt. “Thật sự là cái ngoan cực cực.” Nàng sờ sờ đầu nhỏ của hắn, cảm động nói.

“Hắc hắc, cực cực cũng thực thích mẹ cùng thái thái.” Bé nói ngọt ngọt, không nhìn về phía phong cảnh bên ngoài nữa, mà là nhào vào lòng nàng làm nũng chơi đùa.

Lăng Nhược Nhược nhất thời cảm thấy mỹ mãn, đối với những bất an cùng thương cảm khi đi vào thế giới này toàn bộ tan thành mây khói.

Lại một lát sau, “Tiểu thư, phía trước không qua được.” Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, tiếng xa phu lập tức vang lên, bên ngoài tiếng người ồn ào, xem ra bởi vì người nhiều lắm, ngay cả xe ngựa cũng vô pháp tiến lên phía trước.

“Chúng ta xuống xe ở đây đi.” Nàng nghĩ nghĩ, vội vàng nói, phân phó hai cái nữ hầu tùy thân và Quý bác gái lấy vài thứ, nàng liền chính mình ôm tiểu bảo bảo xuống xe ngựa.

Quả nhiên, trên đường người đến người đi, cơ hồ là vai đụng vai, dù nói là xe, ngay cả người cũng khó đi. Chờ Quý bác gái và hai nữ hầu tùy thân xuống dưới sau, xa phu liền quay đầu vội vàng đánh xe tìm chỗ ngồi đợi.

“Mẹ, náo nhiệt quá.” Nhìn đến nơi náo nhiệt như vậy, bé hưng trí bừng bừng, lôi kéo tay nàng thẳng hét lên.

Lăng Nhược Nhược cũng là lần đầu tiên đến nơi náo nhiệt phi phàm thế này, cho nên trong lòng cũng giống bé, có chút hưng phấn, có chút cảm thấy hảo ngoạn.

“Đến, theo sát mẹ, không cần đi lạc. Đi lạc mẹ sẽ rất sốt ruột, rất thương tâm.” Nàng dặn dò nói, có chút lo lắng vì đông người dễ thất lạc.

Bé hiểu biết gật gù đầu, hai tay nhỏ bé lập tức gắt gao bắt lấy quần áo nàng, nhu thuận dùng mềm nhũn thanh âm nói: “Mẹ, cực cực đã biết.”

Nàng vui mừng gật gật đầu, quay đầu đối Quý bác gái và hai nữ hầu nói: “Nương, Tiểu Thanh, Tiểu Vũ, các người nhớ theo sát, chú ý đừng để người khác đụng ngã.”

Ba người vội vàng nói hảo, sau đó cùng nhau theo dòng người xuôi hướng Phổ Đà Tự, cảm giác không khí ngày hội náo nhiệt.

Tiểu tử kia có vẻ đặc biệt cao hứng, cái đầu nhỏ hết nhìn đông lại nhìn sang tây, cái miệng nhỏ nhẩn nhẩu ra lú lú nói không ngừng, đôi cái gicũng tò mò.

Một hàng bốn lớn một nhỏ đang hưng trí bừng bừng cảm thụ náo nhiệt không khí, đột nhiên phía sau truyền đến một trận xôn xao, cùng với tiếng quát.

“Tránh ra, tránh ra, mau tránh ra, có nghe hay không, mau tránh ra.” Vài cái lỗ măng thanh âm không ngừng kêu giữa đám đông, nghe có vẻ đặc biệt đột ngột.

Lăng Nhược Nhược cùng bé xoát xoát quay đầu lại, vừa lúc nhìn đến chángét thanh âm này nguyên lai là Ninh Vương phủ hộ vệ và tùy tùng.

Hóa ra, hôm nay Ninh Vương phi cùng tiểu vương gia cũng đi ra dâng hương bái thần, bất quá phô trương thập phần long trọng, phỏng chừng trongchốc lát, các nàng có muốn dâng hương cũng phải chờ hoàng thất quý tộc này đó dâng hương xong.

“Mẹ, bọn họ thật hung dữ.” Bé bữu môi mắt hứng nói, hướng mẫu thân mình lên án chỗ bất bình.

Nàng cười cười, thế giới này vốn chính là như vậy, nhược nhục cườngthực, không có gì hay ho. “Cục cứng, đây là hành vi cười đạo, chúng takhông cần để ý đến bọn hấn.” Nàng dạy con nói, nhưng cũng không tưởnggiáo dục cục cứng phải trở trở nên cường đại, có năng lực đi giúp đỡngười khác.

Tiểu bảo bảo nghiêng nghiêng đầu nhỏ, không rõ lắm nhìn mẹ, thật làsau, hấn nhu thuận gật gật đầu, mẹ nói đều là đúng, hấn phải nghe mẹ.

Hai người bọn họ vừa nói chuyện xong, xe ngựa Ninh Vương phủ đã đi tớichỗ các nàng, đám hộ vệ mãnh liệt gạt người ra bốn phía, mọi người đềuthất kinh, người đẩy người, toàn dạt ra một bên, cho bọn hấn làm ra mộtcái lộ.

“Ghe tởm.” Lăng Nhược Nhược thấp giọng mắng một câu, kẻ có tiền rất giỏi a, làm Vương gia liền rất giỏi a, dựa vào, nếu nàng có võ công, tuyệtđối sẽ nửa đêm lên vào vương phủ đem bọn họ tài phú trộm sạch trơn, xem bọn hấn còn đắc ý cái gì.

12. Chương 12 : Không Thể Buông Tha (1)

“Mẹ, chúng ta đi thôi, chúng ta nhanh đi xem Phật tổ gia gia.” Tiểu bảo bảo căn bản là không hiểu trước mắt phát sinh chuyện gì, hấnchỉ nghĩ nhanh đi xem náo nhiệt.

Lăng Nhược Nhược cũng không thích thấy bọn họ vù cả lấp miệng em, nên ôm lấy tiểu bảo bảo, quay sang nói với nhóm Quý bác gái: “Bác gái, chúngta đi.”

Nói xong, nhóm người tránh đi đám người Ninh Vương phủ, tìm một conđường nhỏ hướng lên núi Phổ Đà. Cũng may con đường bọn họ tìm có vẻ nhỏ, trên đường đại đa số là dân chúng, nên đi cũng có điểm thuận lợi, vuissống.

“Mẹ, người xem, đó là chim yến.” Tiểu tử kia lần đầu tiên đến phát hiệnsự vật mới mẻ, liền nhin không được oa oa kêu, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

Nàng nhin không được nở nụ cười, tiểu tử kia đã biết nhận thức rất nhiều động vật cùng hoa cỏ, thậm chí biết rất nhiều đồ dùng phòng bếp, đều là vì nàng thường xuyên vừa mang theo hấn vừa dạy, nên tiểu tử kia tuổicòn nhỏ đã hiểu được không ít.

“Cực cưng thật thông minh.” Nàng nhin không được khích lệ một câu, lập tức khiến tiểu tử mừng rỡ, ở trên mặt nàng ba một ngụm.

“Mẹ, cực cưng muốn xuống dưới, tự mình đi.” Bé bắt đầu không an phận, không muốn bị ôm, muốn tự mình đích thân thể nghiệm, vì thế liền cười tủm tỉm nói với nàng.

Lăng Nhược Nhược nghĩ nghĩ, liền đem hắn đặt xuống đất, tinh tế dặn dò nói: “Cực cưng nhất định phải chú ý an toàn, không cần loạn đi, gắt ga đi theo mẹ, biết không?” Nàng tuy rằng không quá yên tâm, nhưng là đứa trẻ luôn cần trải qua thể nghiệm, không thể vĩnh viễn giống hoa trong nhà kính, dài mà không lớn.

Bé phi thường nhu thuận gật gật đầu, ánh mắt sáng mở thật to, đáng yêu nghiêng đầu nhỏ, “Mẹ, cực cưng đã biết, cực cưng nghe lời mẹ.” Nói xong, ngoan ngoãn vươn tay nhỏ bé đến giữ chặt tay nàng, sau đó lại hướng nàng cười.

“Con, nhĩ hảo ngoan, hảo đáng yêu.” Lăng Nhược Nhược chịu không nổi bộ dạng đáng yêu vô địch của hắn, lập tức hung hăng hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

“Hắc hắc.” Bé vui vẻ nở nụ cười, lôi kéo nàng vội vàng đi về phía trước, đối với thế giới bên ngoài tràn ngập vô hạn hảo kỳ. Nàng để hắn dùng bàn tay nhỏ nhỏ lôi kéo mình đi về phía trước, một bên thật cẩn thận nhìn hắn, một bên chú ý không để mình và bé bị va chạm.

Bé lúc này giống như mới từ lồng sắt đi ra, cái gì cũng có thể khiến hắn hưng trí, vừa mới bắt đầu còn theo khuôn phép cũ, dần dần bởi vì như cá gặp nước, không gì nguy hiểm, hắn bắt đầu không an phận.

“Mẹ, mau, nhanh lên a.” Tiểu tử kia thực có tinh lực, ở trong đám người đông lui tây chui, Lăng Nhược Nhược bị hắn lôi kéo, nhất thời cảm thấy cổ hết sức, hơn nữa lúc nào cũng có nguy hiểm bị người chà lên.

Quả nhiên, “Ai nha, đau quá.” Sợ cái gì đến cái đó, nàng rốt cuộc đụng phải người bên trái, hơn nữa tựa hồ người đụng trước là chính nàng.

“Tiểu thư, người không sao chứ.” Một thanh âm ôn nhu đồn hậu mang đem từ tính vang lên bên tai nàng, còn phun nồng đậm nhiệt khí, cùng với sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái hương vị.

“Không có việc gì, cảm ơn người.” Lăng Nhược Nhược phản xạ có điều kiện nói cảm ơn, thế này mới ngẩng đầu lên, nhưng không có nhìn về phía đối phương, mà là sốt ruột tìm kiếm bé. “Cực cưng.”

“Mẹ, cực cưng ở.” Tiểu bảo bảo tựa hồ biết hành vi của mình khiến ẹ đụng phải người ta, vội vàng ngoan ngoãn dựa vào thân thể nàng, ôm chặt nàng, cái đầu nhỏ nhỏ nâng lên nhìn nam tử cao lớn vĩ ngạn trước mắt.

Lăng Nhược Nhược nhìn thấy bé không có việc gì, kim lòng không đau thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng ôm lấy thân mình nhỏ nhỏ của hắn, bắt đầu giáo dục nói: “Cực cưng, đã nói qua bao nhiêu lần, không được chạy loạn nhảy loạn, như vậy không chỉ có làm bản thân bị thương, còn có thể làm bị thương người khác. Hảo hài tử là lúc nên chơi thì chơi, lúc cần đứng đắn thì phải đứng đắn, hiểu không?”

Tiểu bảo bảo nhu thuận gật gật đầu, hắn biết hành vi lúc này của mình là sai rồi, vì thế về mặt thành khẩn đối nàng giải thích: “Thực xin lỗi, mẹ, là cực cưng sai rồi, cực cưng không nên làm mẹ lo lắng, không nên ghê tởm, không nên làm mẹ đụng vào thức thức.”

Hắn nói một hơi làm Lăng Nhược Nhược hài lòng gật gật đầu, cảm động hôn vào cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, trong lòng đều bị từng đợt sóng cảm động đánh trúng.

Tát Nhân thực tức giận, nhưng khi hắn nghe đến một lớn một nhỏ đối thoại sau, hỏa trong lòng cứ nhiên kỳ tích diệt mất, hơn nữa lại đối nữ nhân trước mắt nổi lên tò mò.

Thân ảnh nữ nhân trước mắt rất quen thuộc, đây là cảm giác đầu tiên của hắn. Thanh âm rất quen thuộc, đây là cảm giác thứ hai. Hắn rất muốn nhìn khuôn mặt kia, nhưng nàng vẫn không ngẩng đầu lên, thậm chí còn không liếc nhìn mình một cái, điều này làm cho hắn cảm thấy chính mình bị bỏ qua, trong lòng thực không phải tư vị.

“Người, cứ như vậy giải thích sao?” Hắn sợ không thể khiến nàng chú ý, cứ nhiên ngốc toát ra một câu.

Mà những lời này của hắn lại lôi cơn tức trong Lăng Nhượng Nhượng đến đây, đều đã giải thích, người này còn không vừa lòng, chẳng lẽ muốn vợ vét tài sản tiền tài? Nghĩ như vậy, lòng nàng nhất thời mất hứng.

“Vậy người muốn thế nào?” Lăng Nhượng Nhượng ánh mắt từ người bé rút chuyển dời đến hắn.

Lăng Nhượng Nhượng phát hiện, nam nhân trước mắt không giống du côn lưu manh, lại càng không giống người xấu, cũng không giống thứ vô dụng. Vì nam nhân này dát vàng dát bạc, một thân hoa phục, nếu mắt nàng không mù và không có nhận sai, thì trên tay hắn chính là đeo một khối kim cương a.

Kể có tiền. Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu nàng, đương nhiên đây là nhờ nàng gặp qua vô số người trong thế giới này đưa ra kết luận. Kể có quyền. Đây là ý niệm thứ hai trong đầu nàng, không có việc gì cứ như vậy rêu rao khắp nơi, trên cơ bản nếu không phải hoàng thân thì chính là quý tộc, hoặc là người có một chút quyền lực.

Ngay tại đầu óc Lăng Nhượng Nhượng còn đang liệu mạng chuyển động, Tất Nhân lại trợn mắt há hốc mồm, nàng, nàng, nàng....., dĩ nhiên là nàng.....

“Lăng Nhượng Nhượng.” Hắn nhìn không được cực độ kinh ngạc thốt ra.

Lăng Nhượng Nhượng nghe nam nhân cư nhiên kêu ra tên mình, không khỏi cả kinh, cảnh giác nhìn hắn, ngay sau đó là đem bé gắt gao ôm.

“Người là ai?” Nàng lạnh lùng hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm hắn, cùng hai nam nhân bộ dạng giống hộ vệ phía sau hắn.

Tất Nhân kinh ngạc biểu tình lại lần nữa xuất hiện, nữ nhân này cư nhiên quên hắn, hắn mãi mãi không thể tin được, chuyện tình bọn họ hẳn là phải khắc cốt铭心.

Nàng quên? Nàng như thế nào có thể quên? Cũng phải, nữ nhân như vậy không đáng để hắn dụng tâm, nàng chẳng qua là cái dâm phụ thôi. Nghĩ hắn lập tức thu hồi biểu tình.

“Ta là ai không trọng yếu.” Khôi phục bình tĩnh, Tất Nhân lạnh lùng nói, ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá nàng, lại chuyển tới tiểu bảo bối trên tay nàng.

Lăng Nhượng Nhượng kim lòng không đầu nhú nhú mảy, xem ra lại là một cái nam nhân nhận thức bản tôn thân thể này, nhưng hiện tại nàng mới là chủ nhân thân thể, nàng mặc kệ quá khứ trước kia của nàng ta là thế nào, nàng hiện tại chính là không muốn cùng nam nhân trước mắt có liên quan.

“Nếu không trọng yếu, vậy thì không cần giải thích cho ta. Không biết chúng ta có thể đi được chưa?” Nàng cũng lạnh lùng nói, trên mặt bình tĩnh, nhìn không chớp mắt.

Tất Nhân giận cực, trước kia hắn luôn đem nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay, hiện tại hắn đột nhiên phát hiện, hắn tuyệt không hiểu biết nữ nhân này, nàng tựa như có hai khối mặt nạ, biến sắc mặt như lật sách.

“Không được, người không thể đi.” Hắn lại một lần nữa xử sự khác thường, tiến sát mặt nàng, thập phần muốn nhìn một chút dưới khuôn mặt bình tĩnh kia, có hay không nửa điểm thất kinh.

Đáng tiếc, làm cho hắn thất vọng rồi, càng làm cho hắn mê mang, nữ nhân trước mắt không có giống như hắn suy nghĩ.

Nhóm Quý bác gái lúc này mới lên đến, còn không có tạm nghỉ, nàng liền thất kinh nhìn thấy Tất Nhân, không cần suy nghĩ liền bùm quỳ xuống: “Lão nô gặp qua Vũ Vương gia.”

Tất Nhân trợn mắt há hốc mồm, bất quá hắn lập tức liền phát hiện lão phụ nhân trước mắt rất quen thuộc, không phải là vú nuôi Quý mụ mụ của Lăng Nhượng Nhượng sao.

Lăng Nhượng Nhượng vừa nghe là một tên Vương gia, cũng không thấy kinh ngạc lắm, nàng thật ra mất hứng là Quý bác gái luôn động bất động liền quỳ xuống, nàng hiện tại nhưng là thân tự do a, như thế nào hề gặp người liền quỳ.

“Bác gái, mau đứng lên, quỳ làm gì, hắn cũng không phải người nào của người, đứng lên, mau đứng lên.” Nàng một tay ôm tiểu bảo bối, vươn tay kia nâng Quý bác gái dậy.

“Tiểu thư.....” Quý bác gái có chút vô thố cùng sợ hãi, tiểu thư lá gan càng lúc càng lớn, nói chuyện cũng là càng ngày càng không biết sợ chết.

Lúc này tiểu bảo bảo không chịu nổi, nhỏ nhỏ kêu lên: “Mẹ.” Bàn tay nhỏ bé còn giật nhẹ quần áo nàng.

Lăng Nhược Nhược lực chú ý thể này mới chuyển dời đến tiểu tử kia, nàng hòa ái dễ gần tiến đến trước mặt hần hỏi: “Làm sao vậy, cục cưng?”

“Cục cưng muốn lên núi vấn an Phật tổ gia gia.” Nguyên lai tâm bé sớm đã bay đến trên chùa chiền, bắt đầu thúc giục các nàng.

“Hảo, cục cưng, chúng ta đi.” Nàng cũng không tưởng đối mặt nam nhân không hiểu ra sao này, vì thế cười tủm tỉm đáp ứng, sau đó quay đầu phân phó nhóm Quý bác gái nhanh đuổi kịp, thể này mới nhắc chân chuẩn bị vượt qua nam nhân nọ, hướng lên trên đi.

Tát Nhân ánh mắt nhìn chăm chăm vào bé, lúc này thấy các nàng phải rời khỏi, rốt cục nhịn không được hỏi: “Đứa nhỏ này là của bổn vương đi?”

13. Chương 13 : Không Thể Buông Tha (2)

Câu này như một cú long trời lở đất trong lòng Lăng Nhược Nhược, nàng thiếu chút nữa thất thủ, làm rớt tiểu bảo bảo.

“Người nói cái gì?” Hảo nửa ngày, nàng mới tìm lại giọng nói của mình, nỗi kinh hoàng bất an cũng dần dần lắng xuống.

Tát Nhân vừa thấy biểu tình của nàng, nghĩ đến nàng đã gián tiếp thừa nhận, nhưng một ý niệm khác trong đầu lại hiện lên, lập tức hần ngôn ngữ không tốt nói: “Thoạt nhìn cũng không hẳn là của ta, người có nhiều tri kỷ như vậy, có thể là của một trong các vị đó đi.”

Lại một câu long trời lở đất oanh tạc lên, nàng thiếu chút nữa không đứng vững, nàng lúc này trợn mắt há hốc mồm trừng hần, gắt gao đem tiểu bảo bảo ôm vào trong ngực.

Hần nói cái gì? Hần nói nam nhân của mình rất nhiều? Hơn nữa hần còn là một trong số những người đó? Tiểu bảo bảo có khả năng là của nàng và một trong những tri kỷ đó? Trời ạ, chủ nhân của thân thể trước kia là người thể nào a? Thanh lâu nữ tử? Không giống a, hay là nữ nhân hoa tâm? Cái này Lăng Nhược Nhược rối loạn, hoàn toàn rối loạn.

“Người chớ nói sai, đừng tưởng rằng mình là Vương gia, là có thể tùy tiện vu tội cho người khác, người có biết danh tiết có bao nhiêu trọng yếu không?” Nàng tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ, hận không thể cho hần vài cái tát.

Tát Nhân lại là bộ dạng cột nhả, lặng yên không một tiếng động tới gần nàng, nhìn thoáng qua tiểu bảo bảo trong lòng nàng, sau đó để sát vào tay của nàng, nói: “Ta thật hoài niệm bộ dáng mặt hờn của người ở dưới thân ta a.”

Trời ạ, những lời này tựa như một đạo sấm đánh trúng nàng, lúc này nàng không còn ôm chặt tiểu bảo bảo trong tay, đầu óc trống rỗng, tay chân cũng không nghe sai sử.

“Mẹ.” Tiểu bảo bảo sợ tới mức oa oa khóc lớn lên, hần nhỏ nhỏ thân mình thẳng tắp rơi xuống.

“Nhược Nhược, cục cưng, tiểu thiếu gia.” Đám người Quý bác gái nhìn thấy tiểu bảo bảo theo trong tay nàng rơi xuống, sợ tới mức toàn bộ thất thanh hét chói tai.

Lăng Nhược Nhược cũng dọa choáng váng, ngây ra như phỗng, quên hết tất cả đi cứu tiểu bảo bảo.

Tát Nhân lúc này mau tay nhanh mắt ôm lấy bé, đem hần khóc sụt sùi ôm ở trong lòng mình, bé tựa như bắt được ngọn cỏ, hai tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy áo hần không buông.

“Mẹ, mẹ.” Cái miệng nhỏ nhắn kêu Lãng Nhược Nhược, một đôi mắt đáng thương hể hể nhìn về phía nàng, nước mắt chảy ròng ròng.

Lãng Nhược Nhược rốt cục phục hồi lại tinh thần, khi nàng nhìn đến ánh mắt đáng thương hể hể của bé, lòng nàng đột nhiên khó chịu vô cùng.

“Cục cưng, thực xin lỗi cục cưng.” Nàng vươn tay muốn đi ôm hân.

Bé thấy nàng hướng mình vươn tay đến, lập tức không chút do dự đem thân mình hướng về phía nàng, tay nhỏ bé cũng đồng thời hướng nàng ôm lấy.

Lãng Nhược Nhược ôm cổ hân, gất gao, trong mắt ngập đầy nước mắt. Cục cưng dữ dội vô tội, hơn nữa hân cũng là mình vất vả mới sinh ra, mặc kệ cha cục cưng là ai, đều không trọng yếu, quan trọng là mẹ con bọn họ sống nương tựa lẫn nhau trong thế giới lạ lẫm này.

14. Chương 14 : Không Thể Buông Tha (3)

“Mẹ, mẹ.” Bé gất gao ôm cổ nàng, trên mặt dính đầy nước mắt, hân rất sợ hãi, vừa rồi bộ dáng mẹ thật khủng khiếp, giống như không nghĩ hân nữa.

Lãng Nhược Nhược nghe bé khóc càng thêm tan nát cõi lòng, nàng thực có lỗi với tiểu bảo bảo: “Thực xin lỗi, cục cưng, là mẹ không tốt, vừa rồi mẹ không cẩn thận, về sau sẽ không, sẽ không.”

Bé nghe xong dần bình tĩnh lại, bởi vì mẹ từng nói với bé, một khi đã hứa hẹn, liền nhất định phải làm được, không có lý do gì được thay đổi.

Tát Nhãn cảm thấy thực kinh ngạc, hân không thể tin được, nữ tử trước mắt này thật sự Lãng Nhược Nhược mà hân từng quen biết sao? Biểu tình ôn nhu kia, đôi mắt khổ sở, thậm chí là vẻ kinh hoàng cùng bình tĩnh của nàng, không điểm nào khiến hân không cảm thấy kinh ngạc và hoài nghi. Nàng là Lãng Nhược Nhược hân từng nhận thức?

Hân không khỏi đối nàng nổi lên ý tò mò, vì thế đứng ở một bên, lạnh nhạt quan sát.

Trần an hảo tiểu bảo bảo xong, nàng lập tức lạnh lùng nói nam nhân còn đang suy nghĩ sâu xa: “Mặc kệ người là ai, mặc kệ ta trước đây là người như thế nào, tất cả đều là chuyện quá khứ, ta không quan tâm cha cục cưng của ta là ai, là người cũng tốt, là ai cũng vậy, đều không thể thay đổi sự thật này. Nếu đã như vậy, chuyện đó với ta mà nói đã không còn trọng yếu, cho nên, mời người rời đi, hoặc là mời người không cần cản đường chúng ta. Chúng ta và người chỉ là những người xa lạ mà thôi.” Câu cuối cùng, nàng cố ý tăng thêm ngữ khí.

Tát Nhãn trong lòng lại thầm giật mình, nữ nhân này khiến hân ngạc nhiên nhiều lắm, còn có điểm khó có thể tin.

Nói xong lời này, Lãng Nhược Nhược liền không hề nhìn hân, gất gao ôm tiểu bảo bảo, say sang nói đám người Quý bác gái phía sau: “Chúng ta đi.” Nói xong, dẫn đầu đi lên núi.

Trên đường đi lên núi, không thấy cái tên Vũ Vương gia kia đi theo, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tảng đá trong lòng ruột cuộc hạ xuống, nàng thật sợ nam nhân kia sẽ dây dưa không bỏ.

“Mẹ, mẹ, chúng ta đến, chúng ta đến.” Tiểu bảo bảo rất nhanh liền quên chuyện dưới chân núi, vừa thấy nhiều người, còn có chùa chiền thật to, hân lại cao hứng phấn chấn hết lên.

Nàng mỉm cười, vuốt ve đầu nhỏ đáng yêu của hân, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, cục cưng, chúng ta rốt cục đến, mẹ muốn cùng thái thái và các tỷ tỷ nghỉ ngơi một chút rồi mới đi vào, được không?” Nói xong, nàng chọn một chỗ ít người, gọi đám người Quý bác gái cùng nhau ngồi xuống nghỉ ngơi.

Người rất đông, nàng không muốn phải chen với người khác, hôm nay xuất hành thế nhưng có nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi phát sinh, điều này làm cho nàng có chút bất an.

Tiểu bảo bảo thực nghe lời, ngoan ngoãn ôm nàng, mở to mắt, chớp chớp nhìn xung quanh, không đòi vào đi, mà là ngoan ngoãn nghe lời cùng nàng.

“Nhược Nhược.” Quý bác gái ngồi xuống sau, lo lắng nói với nàng.

Lăng Nhược Nhược biết nàng muốn nói cái gì, nhưng là nói chuyện lúc này, ở đây, có điểm không thích hợp, vì thế nàng cười nói: “Bác gái, trở về nói sau.”

Quý bác gái bắt đầu gật đầu, tiểu thư thay đổi, nàng từ khi sinh tiểu bảo bảo, liền không hề là tiểu thư mà nàng nhận thức cùng quen thuộc. Có lẽ đây là chuyện tốt.

Đoàn người ngồi ở lương đình nghỉ ngơi, đợi lát nữa ít người hơn sẽ đi vào, vì thế hưng trí bừng bừng thưởng thức phong cảnh chùa chiền, gió mát núi xanh.

Đột nhiên.

“Tránh ra, mau tránh ra, Ninh Vương phi dâng hương, những người khác đi sang một bên, mau cút.” Tiếng nói có chút quen tai lại truyền tới.

Ninh Vương phi? Như thế nào lại là bọn họ, thật sự là oan gia ngõ hẹp, nàng vốn tưởng rằng bọn họ đã sớm đi, không nghĩ tới lại mới tới nơi này.

Ai, tốt nhất vẫn là không cần gặp bọn họ, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện. Lăng Nhược Nhược trong lòng tính toán. Vừa rồi gặp Vũ Vương làm nàng bị kích thích, nên lần này nàng phải thật cẩn thận.

15. Chương 15 : Không Thể Buông Tha (4)

Ninh Vương phủ quả nhiên phô trương rất lớn, những người đang dâng hương trong chùa đều bị bọn họ đuổi ra ngoài, mọi người đành phải chen chúc ở bên ngoài, đợi Ninh Vương phi dâng hương xong mới có thể đi vào.

“Mẹ, cục cưng cũng muốn vào xem.” Lúc này tiểu bảo bảo ngồi không yên, bắt đầu ở trong lòng nàng không an phận động xoay tây xoay, rất muốn thoát khỏi nàng để chạy vào nhìn một cái náo nhiệt.

Lăng Nhược Nhược vội vàng đè hắt lại, hồng nói: “Cục cưng ngoan, mẹ mệt mỏi, thái thái, tỷ tỷ đều mệt mỏi, cho chúng ta nghỉ ngơi thêm một chút, một hồi chúng ta lại đi vào được không?”

Bé nhìn nàng, lại nhìn nhóm Quý bác gái bên cạnh, gặp mọi người gật đầu với mình, oai đầu nghĩ nghĩ, rốt cục đồng ý: “Mẹ, tốt.” Nói xong, lại lần nữa oa vào trong lòng nàng.

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, sợ tiểu bảo bảo nháo lên sẽ khiến cho người Ninh Vương phủ chú ý. Lăng Nhược Nhược nghĩ nghĩ, vì đời đi sức chú ý của cục cưng, nàng nghĩ là nên mang cục cưng đến nơi khác chơi một lát rồi trở về.

“Bác gái, ta trước mang tiểu bảo bảo đến sau nơi một chút, các người cứ dâng hương trước, một hồi nữa hãy quay trở lại nơi này.” Nàng phân phó nói, có dâng hương hay không đối với nàng mà nói cũng không trọng yếu, dù sao chỉ cần nàng có tâm là được, đến phía sau núi xem phong cảnh cũng tốt.

Quý bác gái vội vàng nói: “Nhược Nhược, người đi đi. Chúng ta tự mình dâng hương là được, sau đó sẽ trở lại nơi này chờ các người.”

An bài xong, nàng liền ôm tiểu bảo bảo hướng về phía một con đường nhỏ phía sau núi, tiểu bảo bảo thấy sắp được đi chơi, cũng không quản có phải là đi dâng hương hay không, hưng phấn nha nha kêu.

Đường núi u tĩnh, hoa thơm chim hót, núi già mọc đầy hoa cỏ, cây cối, đem huyền ảo trước núi đều ngăn ở bên ngoài.

Không khí hảo hảo, thật thoải mái, thật khoan khoái. Lăng Nhược Nhược dùng sức hít mấy hơi không khí mới mẻ, sau đó đem bé buông xuống, để hắt tự đi.

“Mẹ, nơi này thật khá.” Tiếng nói tiểu đại nhân non nớt vang lên, cái đầu nhỏ hết nhìn đông lại nhìn tây, tò mò hết sức.

Lăng Nhược Nhược mị mị nở nụ cười, xem ra con là kế thừa tính cách của nàng, thích phong cảnh, thích thiên nhiên. “Cục cưng, nơi này xinh đẹp hay là nhà chúng ta xinh đẹp a.” Nàng kìm lòng không đậu nói.

Bé quả nhiên mắc mưu, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ não, không ngừng suy nghĩ, suy nghĩ hồi lâu, mới chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Mẹ, cục cưng không biết, đều xinh đẹp, cục cưng đều thích.” Hắn đều thích, làm sao bây giờ? Hắn buồn rầu nhìn mẫu thân mình.

“Ha ha ha.....” Nàng bị phong phú biểu tình của hắn làm vui vẻ, nhin không được nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn hôn mạnh mấy cái. “Cục cưng, cái này gọi là ‘sinh hoạt tại nơi khác.’” Nàng nhớ tới từ này, ‘sinh hoạt tại nơi khác’.

(* Mình đoán ‘sinh hoạt tại nơi khác’ có một cách dịch khác, nhưng với khả năng đáng thương của mình thì chỉ có thể bê nguyên văn convert vô thôi! *)

“Mẹ, cục cưng không hiểu.” Bé vẻ mặt mờ mịt, không biết mẹ nói là cái gì.

Lăng Nhược Nhược cũng không quản hắn có nghe hiểu hay không, một bên lôi kéo bàn tay nhỏ bé, một bên giải thích nói: “‘sinh hoạt tại nơi khác’ nghĩa là, mỗi người đều nghĩ sinh hoạt tại một nơi khác sẽ tốt hơn, luôn cảm thấy gia hương của mình không tốt, cho nên cứ nghĩ sinh hoạt tại nơi khác mới tốt. Nhưng là, không ai nghĩ tới, kỳ thật là người đang hưởng phúc mà không biết, nơi khác mặc dù tốt, cũng không tốt như gia hương của mình. Cho nên, cục cưng mặc kệ sinh hoạt ở đâu, đều không tốt bằng gia hương mình.”

Nói xong, nàng đột nhiên nhớ tới hiện đại, kiếp trước của mình, đó là nơi nàng tưởng niệm nhất, hoài niệm nhất, cảm thấy là nơi tốt đẹp nhất, bởi vì hiện đại chính là cố hương của nàng a.

Bé cái hiểu cái không gật gật đầu, trong lòng thầm nhớ kỹ lời mẹ nói.

“Nói rất hay.” Lúc này, tiếng một nam nhân thuần hậu ủng hộ từ phía sau bọn họ truyền đến, tựa hồ đã nghe đoạn đối thoại của bọn họ.

Lăng Nhược Nhược hoảng hồn, nàng nghĩ đến không có ai, cho nên trong lòng cũng không đề phòng, nhưng đột nhiên nghe được có người nói chuyện, nàng vẫn là phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, vội vàng cảnh giác nhìn về phía người tới.

Không xem không biết, vừa thấy lại càng dọa nhảy dựng. Trời ạ, hôm nay là ngày gì a? Nàng như thế nào không hay ho như vậy a, không muốn gặp mà cứ phải gặp!

16. Chương 16 : Nguyên Lai Là Người

“Hảo một cái sinh hoạt tại nơi khác a, người nói rất hay.” Nam nhân vỗ tay tán dương, trong ánh mắt lóe một loại quang mang khó hiểu.

Lăng Nhược Nhược trong lòng thầm kêu một tiếng thảm, bất quá nàng cũng rất nhanh trấn định lại, kỳ thật nàng đã sớm biết, nếu tại đây nơi này gặp hắn, cũng chẳng có chuyện gì lạ, bọn họ giống trống khua chiêng như thế, hắn thế nào lại không đến đâu!

“Cám ơn.” Nàng không muốn lại cùng hắn dây dưa, chuyện quá khứ cũng đã trôi qua, nàng vốn không phải ‘nàng’, làm người không cần so đo nhiều như thế.

“Cục cưng, chúng ta đi.” Nàng xoay người ôm lấy cục cưng, thầm nghĩ nhanh chóng rời đi hiện trường, thật sự là không hay ho, không muốn gặp thì lại gặp.

Nam nhân thấy phản ứng của nàng cảm thấy ngạc nhiên, nữ nhân nào nhìn thấy hắn không xông đi lên, thậm chí còn hy vọng mình có thể vào vương phủ đâu.

“Chậm đã.” Hấn nóng nảy, nhanh chóng đi tới chắn trước mặt nàng, hấn tổng cảm thấy nữ nhân trước mắt hoà nhã quen thuộc, tựa hồ mình có quen biết.

Lăng Nhược Nhược sinh khí, thật sự là xuất hành bất lợi: “Ninh Vương gia, ngưng ngưng, bốn tiểu thư không có rảnh cùng Vương gia ngài nói chuyện phiếm, cũng không muốn cùng ngài nói chuyện.”

Đúng vậy, nam nhân trước mắt chính là chồng trước của nàng – Ninh Vương gia Tát Hoàn – ba năm trước đã hưu nàng, biến nàng trở thành trò cười trong lúc trà dư tửu của người toàn kinh thành.

Nghe nàng kêu ra bản thân tục danh, Ninh Vương Tát Hoàn thực giật mình, kim lòng không đậu lui lại một bước, tinh tế đánh giá nữ tử trước mắt.

Áo váy màu trắng, thanh lịch đoan trang, tóc đen dài búi lên một cách đơn giản, trên tóc chỉ cài một cây trâm, khuôn mặt thanh tú không có nhiều trang điểm, chẳng qua hiện tại che kín tức giận. Nàng như ngọc lan đứng thẳng trong gió, hương khí tao nhã, lâu dài.

“Người là.....” Hấn cảm giác quen thuộc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nhớ không ra nữ tử nào vừa thanh tú ý nhị như nàng, hấn mờ mịt nhìn nàng.

Lăng Nhược Nhược đột nhiên nở nụ cười, nguyên lai nam nhân thật sự quên, ngay cả vợ cũ đều có thể quên không còn một mảnh, chân chính thành người lạ.

“Một người xa lạ.” Nàng lạnh lùng phun ra những lời này, ôm tiểu bảo bảo tiếp tục ra sau núi.

“Mẹ, vị thúc thúc này là ai a?” Tiểu tử kia lúc này lại đột nhiên hỏi ra một câu, hấn rất thích vị thúc thúc vừa cao lớn lại rất anh tuấn cường tráng này.

Nghe được cục cưng hỏi, nàng nhíu nhíu mày, nhưng cũng ôn tồn nhỏ nhẹ nói: “Một vị thúc thúc không quen, chúng ta không nên gây trở ngại thúc thúc, mẹ mang cục cưng đi thám hiểm.”

Tiểu bảo bảo vừa nghe đến thám hiểm, lập tức quên ngay Ninh Vương Tát Hoàn, hưng phấn ở trong lòng nàng vịn vẹo thân mình nho nhỏ, nài thanh nãi khí ồn ào: “Mẹ, mẹ, chúng ta nhanh đi thám hiểm, cục cưng muốn đi thám hiểm.” Nói xong, mắt to khát vọng nhìn con đường nhỏ sau núi.

Nàng bị tiểu bảo bảo đồng ngôn đồng ngữ làm cho bật cười, càng bị đáng yêu biểu tình của hấn cường chế đi dời bất khoái trong lòng. Nàng cũng cao hứng nói: “Tốt, tốt, chúng ta nhanh đi thám hiểm, nhìn xem hôm nay thu hoạch là cái gì.”

Một lớn một nhỏ bắt đầu dĩ hướng lên núi, nhất thời đem nam nhân phía sau quảng lên chín tầng mây, tiếp tục tìm kiếm khoái hoạt của bọn họ.

Đợi một lớn một nhỏ đi xa, thị vệ phía sau Ninh Vương thế này mới bất an bấm báo nói: “Vương gia, thuộc hạ cảm thấy vị tiểu thư kia giống một người.”

“Giống ai?” Ninh Vương Tát Hoàn nghe vậy vội vàng hỏi, bởi vì hấn cũng thấy nữ nhân kia rất quen mặt.

Thị vệ khẩn trương liếc hấn một cái, vội xem xét sắc mặt hấn một chút, thế này mới không yên bất an nói: “Là Ninh Vương phi trước kia.”

Ninh Vương phi trước kia, chẳng lẽ chính là Lăng Nhược Nhược – người đã bị hấn hưu? Ninh Vương Tát Hoàn về mặt không thể tin được, nhưng hấn cũng rất cục nghĩ tới, nàng thật sự giống như Lăng Nhược Nhược, vợ trước của hấn.

17. Chương 17 : Người Lạ

“Người không nhìn lầm?” Ninh Vương Tát Hoàn truy hỏi, khó trách hấn cảm thấy quen mặt, nếu thật sự là nàng, cũng lấy làm lạ.

Thị vệ đương nhiên không dám nói dối, vội vàng cung kính nói: “Vương gia, thuộc hạ quả thật không nhìn lầm, nàng quả thật chính là Lăng Nhược Nhược tiểu thư.” Hắn không dám nói là Ninh Vương phi, bởi vì hiện tại nàng không chỉ bị hù, hơn nữa hiện tại trong Vương phủ đã có một tân Ninh Vương phi.

Tất Hoàn có chút thất thần, ánh mắt lại nhìn về nơi bọn họ biến mất, trong lòng hắn tràn ngập khó tin, nữ tử như ánh mặt trời ôn nhu, xinh đẹp kia thật sự là Lăng Nhược Nhược hắn từng quen biết? Là hạ đường phỉ của hắn?

“Vương gia.” Đột nhiên một thị vệ thở hổn hển chạy tới, cung kính hành lễ với hắn.

“Chuyện gì?” Hắn phục hồi tinh thần, thu hồi kia tầm mắt dõi theo nàng, lạnh đạm hỏi.

Thị vệ không dám nhìn hắn, cung kính nói: “Vương gia, Vương phi và Tiểu Vương gia tìm ngài.”

Tất Hoàn nghe vậy gật gật đầu, nhìn thoáng qua con đường phía sau núi, mới xoay người đi về phía chùa chiền. Nếu hắn không đoán sai, tiểu bảo bảo đáng yêu vô địch kia chính là con trai của nàng.

Ba năm, không nghĩ tới nàng không chỉ sống tốt, hơn nữa càng thêm duyên dáng yêu kiều, càng thêm chói lọi, càng thêm phong tình vạn chủng.

Khi hắn đến gần chùa, Ninh Vương phi cùng Tiểu Vương Tử của hắn đang cung kính đứng đợi, bên người còn có các vị đại sư.

“Vương gia.” Ninh Vương phi cùng các đại sư trăm miệng một lời nói.

“Phụ vương.” Tiểu Vương Tử cũng cung kính hành lễ.

Tất Hoàn nghe Ninh Vương phi kêu mình đột nhiên có chút hoảng hốt, tựa hồ nghe đến Lăng Nhược Nhược kêu mình. Hắn cố hồi phục tinh thần hoảng hốt, đối bọn họ đạm mạc gật gật đầu.

Ninh Vương phi lúc này đến bên cạnh hắn nói: “Vương gia, chúng ta đã dâng hương cầu Phật xong, cũng thêm tiền nhang đèn, giờ có nên trở về không?”

“Hảo, trở về đi.” Tất Hoàn không nói thêm cái gì, lập tức quyết định nói.

Các đại sư thấy vậy, cung kính nói: “Cung tiễn Ninh Vương gia, Vương phi và Tiểu Vương Tử.” Nói xong, mọi người rẽ ra, tạo thành một con đường.

Tất Hoàn dẫn đầu đi ra ngoài, đến ngoài cổng chùa liền lập tức lên kiệu, toàn bộ tâm tư của hắn lúc này vẫn còn đặt trên Lăng Nhược Nhược phía sau núi, khi trở về hắn phải phái người đi thăm dò.

Ninh Vương phi cùng Tiểu Vương Tử một trước một sau lên một cỗ kiệu khác, đoàn nhân mã lập tức lên đường hồi phủ. Dân chúng lúc này mới vào chùa thắp hương bái Phật.

P phía sau núi, Lăng Nhược Nhược đã quên đi bất khoái vừa rồi, đang cùng tiểu bảo bảo phân biệt các loại hoa cỏ rừng, nàng không buông tha cơ hội giáo dục tiểu bảo bảo, nếu có liên hệ nhất định dạy hắn.

Không biết chơi bao lâu, thẳng đến khi Lăng Nhược Nhược cảm thấy đã không còn sớm, thế này mới kéo bé, cười nói: “Tiểu bảo bảo, chúng ta cần phải trở về, thái thái và các tỷ tỷ chắc đã dâng hương xong, nên trở về ăn cơm.” Tuy có mang theo điểm tâm và hoa quả, nhưng vẫn không bằng đồ ăn ở nhà a.

Bé nghe xong, ngoan ngoãn gật gật đầu, nãi thanh nãi khí nói: “Mẹ, hôm nay cực kỳ vui, nơi này đẹp quá, lần sau chúng ta hồi trang được không?”

Hắn thích nhất cuộc sống ở trang viên, hắn có thể nhìn thấy rất nhiều hoa cỏ xinh đẹp, còn có rất nhiều bạn cùng ngoạn, mẹ còn dẫn hắn cưỡi ngựa, còn có đủ thứ trò chơi. Còn ở đây thật không thú vị, tuyệt không ngoạn.

“Hảo, mấy ngày nữa, mẹ sẽ mang cực kỳ trở về.” Nàng đáp ứng nói, kỳ thật nàng tuyệt không thích kinh thành, nếu không bởi vì nàng có sinh ý ở đây, nàng mới lười trở về.

Quay trở lại chùa, quả nhiên như nàng đoán, nhóm người Ninh Vương phủ đã sớm đi, nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, gặp được đám người Quý bác gái, liền cùng nhau xuống núi, về nhà.

18. Chương 18 : Cướp Rượu

Sáng sớm, Lăng Nhược Nhược mang theo tỳ nữ Tiểu Tương đến HươngNhưỡng Tử Phường. Đây là nơi đầu tiên nàng đến vào mỗi sáng, rượu trong tử phường đều là sáng sớm mới ủ xong, hơn nữa buổi sáng cũng là lúc vận chuyển rượu đến các rượu phô và cửa hàng.

“Tiểu thư, ngài đã tới.” Hương Nhưỡng Tử Phường chuông quầy vừa thấy lão bản Lăng Nhược Nhược vào cửa, lập tức cung kính từ quầy đi ra, ân cần thăm hỏi.

Lăng Nhược Nhược mỉm cười với hắn, hòa ái gật đầu nói: “Hà chương quầy, hôm nay rượu thế nào?” Nàng đến tử phường chủ yếu là xem tỉ lệ rượu, độ tinh khiết của rượu và làm ra rượu mới.

Vừa nói rượu trong tử phường của mình, Hà Nguyên kìm lòng không đậu mĩ phi sắc vũ, hắn chưa từng kinh doanh qua tử phường nào như vậy, chưa từng có gặp qua loại rượu nào vừa xinh đẹp vừa thơm lại uống ngon đến như vậy, hắn làm rượu đã vài thập niên, nay mới có phúc được nhìn đến.

“Tiểu thư, sinh ý tử phường rất tốt, cung không đủ cầu a.” Hà chương quầy vừa cao hứng vừa đau đầu. “Hôm nay, Ninh Vương phủ lại đến yêu cầu chúng ta làm hồng rượu, nhưng chúng ta không có đủ người, đủ vật để làm.” Hắn xin giúp đỡ nhìn nàng.

Ninh Vương phủ? Lăng Nhược Nhược lạnh nhạt cười, “Người cứ cho bọn họ chờ, tới trước làm trước, đăng ký phải xếp hàng, mặc kệ là ai cũng không thể chen ngang.” Nàng một bên đi vào tử phường, một bên phân phó nói.

Hà chương quầy thầm yên tâm, nhưng cứ nghĩ đến nhân vật tai to mặt lớn, quyền quý nhất thiên hạ đó, hắn liền nhin không được đau đầu: “Tiểu thư, nhưng mà, chúng ta không thể đắc tội Ninh Vương phủ a?”

Nói xong, hắn lại thử hỏi một câu: “Chúng ta có thể tặng trước một ít rượu cho bọn họ, hoặc là tặng thêm người nhượng rượu?” Nói xong, chòmng nhìn nàng, hy vọng nàng có thể ngâm lại biện pháp.

Rượu trong tử phường luôn cung ứng không đủ, nhưng Lăng Nhược Nhược lại quy định mỗi ngày mỗi loại rượu chỉ nhượng bao nhiêu cân, căn bản làm kệ người khác cần bao nhiêu. Nếu ai muốn thì cứ xếp hàng, dù là ngày nào tháng nào năm nào, nàng cũng chỉ nhượng bấy nhiêu đó. Điều này khiến cho Hương Nhưỡng Tử Phường từ khi khai trương đến giờ luôn cung không đủ cầu, thậm chí xếp hàng đều xếp đến sang năm, rất nhiều tử lâu không ngừng nâng giá lên, thậm chí đã trở thành hàng trân quý, trên chợ thậm chí còn xuất hiện một lọ hồng rượu và rượu nho Hương Nhưỡng Tử Phường giá vạn lượng hoàng kim.

“Không, ta mặc kệ bọn họ là ai, hôm nay có Ninh Vương phủ, ngày mai sẽ có hoàng thân quốc thích. Người cứ nói cho bọn họ, hoàng thân quốc thích còn phải xếp hàng, cho dù là hoàng đế đến đây cũng giống nhau, đến chỗ ta người người đều ngang hàng.” Nàng nói như đinh đóng cột, nàng mới không sợ cường quyền đâu.

Hà Nguyên đành phải gật đầu đồng ý, rượu trong tử phường không chỉ xuất phẩm hảo, hương vị hảo, giá cũng thực phải chăng, nhưng là rượu chỉ nhượng một buổi tối, ban ngày công nhân đều nghỉ ngơi, hắn cảm thấy như vậy thật lãng phí tài nguyên, nhưng là đại lão bản phía sau màn không nghĩ như vậy.

“Hà lão, người đi theo ta, rất nhiều chuyện sau này sẽ hiểu được, nóng vội không thể ăn đậu hủ nóng, những thứ có quá nhiều không có nghĩa là thứ tốt, những thứ càng ít mới càng trân quý.” Lăng Nhược Nhược lời nói thâm thúy, ở hiện đại nàng đã thấy nhiều, đồ tốt luôn giá cao, lợi nhuận thu được cũng lớn.

“Tiểu thư, ta đã biết.” Hà Nguyên nhìn tiểu nữ nhân trước mắt rất vui lòng phục tùng, năm đó nàng tìm hắn khi còn là một tử phường lão bản sắp phá sản, không chỉ mua lại tử phường của hắn, còn cho hắn tiếp tục ở lại làm chương quầy, thậm chí trả tiền công còn nhiều hơn tiền một tháng hắn nhượng rượu trước kia, người nhà hắn đều có thể làm việc trong tử phường, mỗi ngày buôn bán thuận lợi, vô cùng thoải mái, khoái hoạt, so với rất nhiều gia đình trong kinh thành, bọn họ xem như là thượng đẳng.

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu, phân phó Tiểu Tương chờ mình bên ngoài, sau cùng Hà chương quầy vào khu nhượng rượu ở phía sau.

Xem xét tỉ lệ rượu, hương vị xong, nàng vừa lòng gật gật đầu, cho gọi bọn tiểu nhị nâng vò rượu ra ngoài giao cho các rượu phô và tửu lâu đã đặt hàng.

“Hà lão, mọi người đã cố gắng công tác, tháng này hình như có tiết Trung Thu phải không? Nói với bọn tiểu nhị, hôm đó mỗi người đều được phát thêm một lượng bạc.” Nàng xem xét một vòng, mới nhớ tháng nàng còn có tiết Trung thu, liền dặn thêm tiền thưởng cho công nhân.

Hà Nguyên nửa mừng nửa lo, lão bản hào phóng không phải chuyện ngày một ngày hai. Ngày lễ ngày tết, nàng nếu không phải tăng hai lần tiền công thì cũng thêm một lượng bạc, cho dù không có ngày lễ ngày tết, mỗi tháng nàng cũng phát cho công nhân thịt heo và hoa quả. Nàng là vị lão bản tốt nói chuyện nhất, biết suy nghĩ cho người khác nhất mà hần từng gặp qua.

“Cám ơn lão bản, cám ơn.” Hà Nguyên kích động, liên tục cúi đầu đáp, tuy rằng không phải là lần đầu tiên, nhưng hần vẫn nhấn không được loại kích động này.

Lăng Nhược Nhược vẫn như cũ thản nhiên mỉm cười, tửu phưởng kiếm được nhiều tiền, nàng mới có thể ra tay lớn như vậy, nếu không có kiếm được tiền a, nàng khóc còn không kịp đâu.

Lúc này, một tiểu nhị thở hồng hộc, thất kinh từ bên ngoài vọt vào, gặp Hà Nguyên liền sốt ruột kêu lên: “Hà chương quầy, Ninh Vương phủ phái người đến cướp rượu.”

19. Chương 19 : Vương Phi Tức Giận (1)

Gì Nguyên cả kinh, lập tức quay sang nhìn nàng, vội vàng nói: “Tiểu thư, ta đi ra ngoài nhìn xem.” Nói xong liền chạy đi.

Lăng Nhược Nhược vốn định chờ hần quay lại, nhưng nghĩ lại, nếu bọn người Vương phủ đó giống bọn cường đạo, nói cướp liền cướp, căn bản là không nói đạo lý, lại càng không bị trị tội, nàng tốt nhất vẫn là nên đi xem.

Vì thế, nàng theo sát Gì Nguyên, đứng núp sau cánh cửa, nhìn ra bên ngoài.

Gì Nguyên căn bản không biết Lăng Nhược Nhược đi theo hần, hần chỉ nóng vội lo giải quyết chuyện Ninh Vương phủ, vừa sợ đắc tội với người Vương phủ, lại sợ rượu của mình bị người ta đoạt đi lại không thể nói gì.

Đám người ở bên ngoài làm ầm ầm, đám gia hỏa Ninh Vương phủ người đông thế mạnh, lớn tiếng kêu gào, tuyệt không sợ hãi bọn tiểu nhị của tửu phưởng.

“Rượu này hôm nay vô luận như thế nào Vương phủ chúng ta nhất định phải lấy, hiện tại còn trả chút tiền cho các người, nếu các người không biết nể mặt mũi, thì số tiền thưởng này chúng ta sẽ lấy đi.” Tên ăn nói kiêu ngạo đó chính tên tổng quản mà Lăng Nhược Nhược từng gặp qua.

Gì Nguyên vội vàng chen vào đám đông, nở khuôn mặt tươi cười, xoay người chấp tay nói: “Tổng quản đại nhân, tổng quản đại nhân, ngài trăm ngàn đừng như vậy, rượu này thật là đã có người đặt, Hương Nhưỡng Tửu Phưởng chúng ta luôn ấn theo quy củ làm việc a, mong ngài đại nhân đại lượng, đừng làm khó dễ tiểu nhân.”

Tổng quản kia vẻ mặt cao ngạo, khinh miệt liếc hần một cái, căn bản là không quan tâm hần: “Ít nói đi, người hần là biết chúng ta là người của vương phủ, Ninh Vương gia muốn uống rượu, chưa từng có ai không ngoan ngoãn đưa lên, đừng nói là đòi tiền, chỉ cần được Vương gia chúng ta coi trọng là đủ. Nay các người mệnh hảo, Vương gia chúng ta coi trọng rượu này, người có cho hay không?”

Hần cường thế thái độ lập tức làm run sợ bọn tiểu nhị tửu phưởng. Bọn họ tuy không phải chưa gặp qua kẻ không phân rõ phải trái, nhưng kẻ không phân rõ phải trái này lại là hoàng thân quốc thích, là một vị Vương gia quyền khuynh thiên hạ a.

“Chường quây, không thể cho hấn, thật không phân rõ phải trái.” Lúc này có một tiểu nhị cao giọng hô lên, bởi vì chường quây cùng lão bản đối xử bọn họ vô cùng tốt, cho nên bọn họ đều toàn tâm toàn ý vì lão bản, bắt đầu có người kháng nghị.

Gì Nguyên trong lòng lo lắng vô cùng, sợ mọi người làm to chuyện, vì thế vội vàng nói người của mình: “Tiểu Lí, không được nói lung tung.”

Tiểu nhị tên Tiểu Lí nọ vừa định phản bác vài câu, nhưng thấy Gì Nguyên nổi giận dưng dưng liền ngậm miệng, những người khác thấy vậy cũng không dám nói gì.

“Các người có ý kiến? Ninh Vương phủ không phân rõ phải trái? Hừ, các người có biết các người đang nói gì sao? Nhục mạ vương phủ chúng ta, biết là tội gì sao?” Tổng quản thực khó chịu, cảm giác cao cao tại thượng lại bị người khác đánh vỡ, hơn nữa bọn họ cư nhiên không sợ người của Ninh Vương, thật đáng giận!

Gì Nguyên cúi đầu vội vàng chịu tội: “Không, không phải, tổng quản đại nhân, bọn họ chỉ là thô nhân, không biết chữ nghĩa, xin ngài đừng thấy phiền lòng, bọn họ chỉ là không hiểu chuyện, ngài đừng nóng giận, đừng nóng giận.”

Mọi người đứng phía sau không dám ra tiếng, chỉ có thể thầm cảm tức bọn người Vương phủ, lại sợ bọn họ vác vò rượu cướp đi, nên vẫn canh giữ bên cạnh, không chịu tản ra.

Lăng Nhược Nhược càng nhìn càng nổi giận. Thời hiện đại, nàng vốn đã rất ngứa mắt thái độ bọn họ có tiền, nay tại nơi này kẻ có quyền lại hoành hành ngang ngược như thế, nàng cũng sắp nhịn không nổi nữa.

“Rượu, chúng ta lấy, người tới a, chúng ta đi.” Tên tổng quản không rảnh dây dưa với bọn họ, vương phủ đang chờ rượu về.

“Không, các người không thể như vậy, tổng quản đại nhân, các người không thể lấy rượu này.” Gì Nguyên nóng nảy, không thể phớt lờ gan gan lại tổng quản.

Tổng quản liếc hẩn một cái, căn bản không đem hấn để vào mắt, ngạo mạn nói: “Người là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Sau đó quay sang đám thị vệ vương phủ đứng phía sau, nói: “Người tới a, đem bọn họ gạt ra một bên, đừng gây trở ngại chúng ta lấy rượu về.”

Thị vệ Vương phủ nghe lệnh, liền quy củ tản ra, bao vây bọn người tửu phường lại, trong chốc lát, không khí vô cùng khẩn trương.

Gì Nguyên sắc mặt tái nhợt, không nghĩ người của vương phủ lại cướp trắng trợn như vậy, nhưng hấn cũng không thể đắc tội Ninh Vương gia a.

“Chúng ta đi.” Tổng quản cao giọng nói, dẫn đầu chuẩn bị rời khỏi tửu phường.

Mọi người gấp đến độ giơ chân, thậm chí đã có tiểu nhị muốn xông ra đối kháng với bọn người Vương phủ.

Lăng Nhược Nhược cũng không nhịn được nữa, nàng tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, dưng dưng đi ra cửa hàng, quát lớn: “Các người dám.”

20. Chương 20 : Vương Phi Tức Giận (2)

Tiếng bạo rống của Lăng Nhược Nhược giống như kinh lôi vang lên, đem ai nấy đều giật mình, mọi người đều đứng ngây ngốc nhìn nàng.

“Buông rượu của bổn diêm xuống.” Nàng phi thường vừa lòng hiệu quả mình tạo ra, lòng vẫn còn rất phần nộ hành động cường đạo nọ.

Gì Nguyên nhìn thấy nàng đi ra, vội vàng đi đến bên người nàng, cung kính nói: “Tiểu thư, ngài sao lại đi ra, nơi này giao cho ta là được.”

Bọn tiểu nhị tửu phường đều nhận ra nàng là lão bản đứng phía sau, trên mặt mỗi người đều che kín cung kính biểu tình, vì Lăng Nhược Nhược không những trả ra tiền công không ít, còn cho phúc lợi đãi ngộ phi thường tốt, lại đặc biệt quan tâm công nhân, thế nên mỗi người đều rất thích làm ở tửu phường này, không ai nguyện ý rời đi.

“Người chính là lão bản của tửu phường?” Tổng quản Ninh Vương phủ mở to hai mắt, hoàn toàn không nghĩ lão bản không chỉ còn trẻ, còn là một nữ nhân.

“Đúng thì thế nào?” Lăng Nhược Nhược cảm tức nhìn hắn, đi đến trước mặt hắn, hai tay chống nạnh, vẻ mặt mất hứng, nói, “Ai cho phép người tóitươi rượu của bốn tiểu thư? Người ăn gan báo a? Cưng nhiên dám ở trước mặt bốn tiểu thư giả hồ oai vũ, người chán sống rồi có phải hay không?”

Tổng quản Ninh vương phủ nghe nàng nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nhất thời cũng bị nàng hù, ngơ ngác nhìn tiểu nữ nhân tức giận tận trời, nữ nhân ngày không phục hồi tinh thần.

Lăng Nhược Nhược cực kỳ đắc ý, trong lòng vốn sợ bị nhận ra nay đã vô lo, nàng liền gọi người đến: “Nâng rượu về cho ta.”

Bọn tiểu nhị tửu phường nghe vậy, lập tức chạy lại đoạt lấy bình rượu trong tay bọn thị vệ vương phủ, chuẩn bị về lại tửu phường.

Lúc này, tổng quản rốt cục phục hồi tinh thần, hắn đương nhiên không nhận ra nữ tử trước mắt chính là Lăng Nhược Nhược – vị Ninh Vương phi bị hù, từng đại náo tiền đình ba năm trước.

“Điều phụ to gan, người dám bất kính với Ninh Vương phủ? Muốn chết phải không?” Tổng quản phỏng chừng vẫn ý vào ba chữ vàng ‘Ninh Vương phủ’ làm gây chống, cho nên hắn so với trước kia càng thêm kiêu ngạo.

Nhưng mà Lăng Nhược Nhược cũng không phải hạng tinh du đẳng, nàng ngay cả Vương gia còn không sợ, huống hồ một cái nhỏ nhỏ tổng quản. “Người nói cái gì? Lập lại lần nữa?” Nàng giận không thể át vờn ngón trở chỉ vào mũi tên tổng quản, ánh mắt to nheo lại đầy nguy hiểm.

“Người, người chính là cái điều phụ, bản tổng quản, bản tổng quản cũng không nói gì sai.” Tổng quản lắp bắp nói, kỳ thật là hắn sợ hãi, bởi vì Lăng Nhược Nhược không chỉ hùng hổ, trên mặt viết không sợ chết, mà còn ẩn dấu một loại khí thế áp đảo.

“Ba.”

Một cái tát kêu vang dội, làm mọi người trở tay không kịp, vô cùng kinh ngạc và sợ hãi.

“Người dám đánh ta, nhĩ hảo lớn mặt.” Tổng quản ôm nửa bên má đã bị đánh đến ù lỗ tai, nghiêng răng nghiêng lợi quát, nhưng hắn rõ ràng vẫn là suy nghĩ còn quá non.

Lăng Nhược Nhược không chỉ vú cả lấp miệng em, hơn nữa hiểu được mình phải ra tay trước mới chế ngự được người khác. Nàng rất hiểu cái gọi là người ta kiêu ngạo hơn người, người càng phải tỏ ra kiêu ngạo; người ta không sợ chết, người phải càng không sợ chết. Nếu không như vậy, mấy năm nay, một nữ nhân gia như nàng sao có thể khai được tứ đại gia điểm, lại thêm tài phú và thực lực to lớn?

“Đánh người thì thế nào? Người không phạm ta, ta không phạm người. Chớ cần phạm ta, trên đời vốn không có ai mà ta không dám đánh.” Nàng chống nạnh thị uy, đứng trước mặt tổng quản, khinh miệt nói.

Tổng quản và mọi người trong khoảng khắc đều bị loại lý luận hung ác, vú cả lấp miệng em của nàng làm giật mình. Tất cả mọi người lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

“Người có biết là người đắc tội với Ninh Vương phủ, người.....” Tổng quản bị chọc tức đến nói không ra lời, lại lòi ra chiêu bài Ninh Vương phủ.

Lăng Nhược Nhược mới không thêm để ý hắn, nàng nhấc đầu lên, ánh mắt khinh miệt, ngữ khí lãnh đạm nói: “Ta rất sợ chết. Dựa vào, ta con mẹ nó ngay cả Ninh Vương gia nhà người còn không sợ, ta còn sợ một tiểu nhân như người, người lập tức cút trở về cho ta, bẩm báo với tên Vương gia kia hay Vương phi của người cũng được, dám khi dễ ta, ta nhất định cho hắn chịu không nổi.”

21. Chương 21 : Vương Phi Tức Giận (3)

“Nàng thật đã nói như vậy?” Tát Hoàn lạnh giọng hỏi, con người nguy hiểm nhìn một nam một nữ trước mắt.

Tổng quản đã chảy đầy mồ hôi trên trán, sau lưng và trong lòng bàn tay, nhưng hắn vẫn kiên trì nói: “Vương gia, thiên chân vạn xác, nô tài không dám thêm mắm thêm muối, này quả thật là nữ lão bản của Hương Nhưỡng Tửu Phường nói, nàng quả thật nói ngay cả Vương gia ngài còn không sợ, cũng không sợ bất kì người nào.”

“Đúng vậy, thiếp thân cũng nghĩ như vậy, bất quá chỉ là mua vài hũ rượu, nữ nhân kia có tất yếu mạo phạm Vương gia ngài như vậy sao.” Ninh Vương phi cũng vội vàng nói, nàng trong lòng thực giận a, bị một cái nhỏ nhỏ tửu phường, lỗ mãng nữ nhân chọc giận.

Trong đôi mắt ưng của Tát Hoàn chợt lóe lên tinh quang, chính là thản nhiên nói: “Thật sao.” Giọng nói ẩn chứa nguy hiểm khiến người ta không thể xem nhẹ.

“Đúng vậy, Vương gia.” Tổng quản lại khẳng định, thật ra hắn cũng bị khí thế của Tát Hoàn dọa, hắn phát hiện khí thế của Vương gia và lão bản của tửu phường kia cư nhiên thực tương tự, hai người đều hùng hổ, phỉ thường dọa người.

Ninh Vương phi đứng một bên cũng không đành chỉ gật đầu, như thể nàng cũng đã đích thân đi tới hiện trường.

“Các người đi xuống, bốn vương đều có tính toán.” Bất ngờ là, hắn cư nhiên chỉ phân phó bọn họ lui ra, lại không lập tức lao ra môn, tìm Lăng Nhược Nhược tính sổ.

Tổng quản và Ninh Vương phi kinh ngạc nhìn nhau, lập tức cung kính lui xuống, bọn họ không rõ vì sao Vương gia lại không tức giận, cũng không có đi tìm đối phương gây phiền toái, chuyện này thực đã khiêu khích đến uy tín và tôn nghiêm của hoàng gia nhà.

Chờ bọn họ đi rồi, Tát Hoàn mới chậm rãi ngồi vào ghế to, một bên cầm chén trà lên uống, một bên tựa hồ lâu lâu nói: “Lão bản của tửu phường kia là nữ nhân? Còn ngay cả bốn vương cũng không sợ, thú vị, thú vị, thật sự là thú vị.”

“Vương gia, thuộc hạ lập tức đi điều tra.” Một trầm thấp giọng nam chợt vang lên giữa không gian trống rỗng, ngay cả bóng người cũng không thấy.

Tát Hoàn gật gật đầu, không tiếp tục nói chuyện, chỉ cầm chén trà như có chút dăm chiêu. Hắn đột nhiên nhớ tới hạ đường phi Lăng Nhược Nhược ở sau núi Phổ Đà Tự phía sau, cùng với bé nhỏ đáng yêu.

Hắc Hổ là Tát Hoàn ảnh vệ, kỳ thật hắn chính là tử sĩ chuyên môn bảo hộ nguy cho Ninh Vương, chỉ nghe lệnh duy nhất một người Ninh Vương, thậm chí ngay cả người trong vương phủ cũng không biết có một người như vậy tồn tại.

Lúc này Hắc Hổ đang nhanh chóng chạy tới Hương Nhưỡng Tửu Phường, điều tra thân phận và bối cảnh của Lăng Nhược Nhược.

Còn Lăng Nhược Nhược sau khi đắc ý dào dạt cường chế di dời bọn người tổng quản Ninh Vương phủ, đã ở trong tửu phường một ngày, lo lắng bọn người vương phủ đến gây phiền toái, nhưng không ngờ một ngày trôi qua, người vương phủ một cái bóng cũng chưa thấy.

“Gi chưởng quầy, ta đi trước, nếu người Ninh Vương phủ đến gây phiền toái, người lập tức phái người đến Hoa Tự Lâu, hoặc đến Quý phủ phía đông tìm ta.” Nàng không còn kiên nhẫn để chờ, nàng đã lỡ thời gian đến Vân Thường Y Điểm và Bàn Long Đại Tửu Điểm, giờ ã đến hoàng hôn, chỉ có thể đến Hoa Tự Lâu.

Gì Nguyên trải qua trận chiến hôm nay, thật sự ngưỡng mộ nàng vô cùng, lập tức cung kính nói: “Tiểu thư, Gì Nguyên đã biết, Gì Nguyên nhất định xem trọng tửu phường, thỉnh tiểu thư yên tâm.”

Lăng Nhược Nhược vừa lòng gật gật đầu, mang Tiểu Tương ngồi trên nhuyễn kiệu, hướng về phía hoa phố, Hoa Tụ Lâu.

Nàng vừa ly khai, Hắc Hồ liền đến, nhưng Hắc Hồ chỉ thấy Gì Nguyên cùng bọn tiểu nhị bận rộn, không nhìn thấy Lăng Nhược Nhược bóng dáng.

“Đại gia, đến Bách Hoa Lâu của chúng ta đi, các cô nương ở đây là xinh đẹp nhất, ôn nhu nhất, sẵn sàng nhất.”

“Tướng công, Hồng Lâu trăm hoa đua nở a, người người sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhất định bao tướng công ngài vừa lòng.”

“Đại gia, Hương Lâu chúng ta mỹ nữ như mây, hoa tửu thơm vô cùng, tiến vào a, vào đi.”

.....

Nhuỷn kiệu của Lăng Nhược Nhược vừa bước vào hoa phố, thanh âm của những kỹ nữ kiếm khách, tiếng cười nói đùa giỡn, đầy mùi phấn son, loạn thất bát tao tràn ngập lỗ tai.

Các nàng lặng lẽ đến trước cửa Hoa Tụ Lâu. “Tiểu thư, đã đến Hoa Tụ Lâu.” Kiệu phu cung kính thanh âm truyền đến, nhẹ nhàng hạ kiệu xuống.

Tiểu Tương đi ra kiệu trước, sau đó vén màn kiệu, vươn tay đỡ nàng đi ra ngoài.

Đứng trước cửa Hoa Tụ Lâu, nàng thật sâu hít một hơi, bước chân hồ hởi vào. Hoa Tụ Lâu, bên ngoài im lặng, bên trong tiếng người ồn ào, khách đông như trẩy hội, căn bản không cần giống những thanh lâu khác đứng ở cửa dùng sức kiếm khách, câu khách.

Vũ khí bí mật lớn nhất ở nơi này chính là nơi này có nữ nhân, cũng có nam nhân, có tuyệt hảo rượu xuất phẩm từ Hương Nhuộm Tửu Phường, có tuyệt vời ca khúc, động lòng người vũ đạo, tự nhiên cũng có bại lộ trang phục làm cho người ta chảy ròng máu mũi, có mỹ vị mỹ thực Bàn Long Đại Tửu Điểm, cùng với đại hoa giường làm người ta cuồng loạn, cùng công phu trên giường của nữ nhân.

22. Chương 22 : Hoa Tụ Lâu

“Tiểu thư, ngài đã tới.” Hoa mù mù của Hoa Tụ Lâu nhìn thấy nàng liền chạy lại đón, lập tức đưa nàng lên căn phòng đặc biệt trên lầu ba, dành riêng cho người một nhà.

“Hoa mù mù, sinh ý không sai a.” Vừa ngồi xuống, nàng liền cười tủm tỉm nói, xuyên thấu qua lớp màn lụa mỏng treo trên cửa sổ là cảnh náo nhiệt dưới lầu, khách khứa như mây.

Hoa mù mù đắc ý nở nụ cười, nhưng nàng không dám tranh công, nếu không có nữ tử thần kỳ trước mắt, trong kinh thành sẽ không có đệ nhất danh lâu Hoa Tụ Lâu, càng không có nàng Hoa mù mù vang danh.

“Tiểu thư, ngài xem, đây đều không phải là công lao của ngài sao. Nếu không có ngài, sẽ không có Hoa mù mù ta, cũng không có Hoa Tụ Lâu vang danh thiên hạ.” Hoa mù mù không tiếc tung hô nàng, những chiêu bài cùng hình thức kinh doanh mà nàng nghĩ ra đều là vô cùng mới lạ, trước nay chưa từng nghe tới.

Lăng Nhược Nhược khiêm tốn cười một chút, nàng cũng không bản sự lớn như vậy, nhưng ai bảo nàng là người hiện đại xuyên không đến đâu! Hơn năm ngàn năm văn hóa Trung Hoa đều nằm trong lòng nàng, có thứ gì nàng không biết, có loại nào nàng không hiểu? Trừ bỏ hoàng đế, còn ai kiếm tiền nhanh như nàng?

“Hoa mù mù, ta chỉ đến xem có chỗ nào cần ta hỗ trợ, chỗ nào cần cải tiến, cần phối hợp.” Nàng mỗi quý lại đến Hoa Tụ Lâu một lần, chủ yếu tìm ra khuyết điểm, phát hiện thương cơ, tính ra cách kiếm tiền tốt nhất.

Hoa mù mù nghĩ nghĩ, cơ hồ không có chỗ nào cần cải tiến, hết thấy đều rất hoàn mỹ, không chút sút mẻ. “Tiểu thư, Hoa Tụ Lâu đã thanh lâu tốt nhất mà ta từng biết, xem như đã là số một, số hai trên đời. Ta

thật không nghĩ ra còn chỗ nào không tốt, bạc cứ như nước chảy vào, rất đẹp a.” Hoa mù mù vừa nói đến đây liền mặt mày như hoa, vô cùng hưng phấn, nước miếng bay tứ tung.

Lăng Nhược Nhược cười cười, nghe ra quả thật không sai, bất quá trước khi đến đây nàng đã suy nghĩ rất kỹ, cuộc sống đang thái bình, mà thanh lâu cũng vững vàng thì không nhất định là chuyện tốt, nên lần này nàng dẫn theo một chủ ý.

“Hoa mù mù, nếu vậy, lần này ta có chuyện muốn cùng ngài thương lượng.” Nàng tươi cười rạng rỡ mở miệng nói, đối với kế hoạch lần này, nàng đã định liệu trước, hơn nữa thập phần chờ mong.

Hoa mù mù vừa nghe, lập tức cười đến mắt híp lại, nàng biết chỉ cần Lăng Nhược Nhược có chủ ý, thì bạc trắng bóng sẽ cùng đến theo a.

“Tiểu thư, người nói, người nói mau a, ta chờ không kịp.” Hoa mù mù nói như thể một khách làng chơi đang gấp gáp, sốt ruột tìm một nữ tử.

Nàng buồn cười gật gật đầu, vội vàng nói: “Ta nghĩ, để làm cho Hoa Tự Lâu của chúng ta càng thêm nổi tiếng, càng có thể kiếm nhiều bạc, phách hắt hầu bao, ta quyết định tổ chức một trận đấu Hoa Tự Lâu.” Nàng dừng lại, uống một ngụm trà.

“Trận đấu? Trận đấu gì?” Hoa mù mù nóng vội truy vấn, căn bản không nghĩ để nàng thở.

“Sắp tới vừa vặn đến tiết Trung thu, Hoa Tự Lâu chúng ta sẽ tìm một nơi, đưa những cô nương đẹp nhất, tài nghệ xuất sắc nhất của chúng ta đến khiêu chiến tài tử, tú tài trong toàn kinh thành. Nếu thắng sẽ có thể đến Hoa Tự Lâu miễn phí ăn ở một tháng, đương nhiên có đầu bài cô nương làm bạn.” Nàng tiếp tục tươi cười rạng rỡ nói.

Hoa mù mù suy nghĩ một chút, đầu tiên là từ vui mừng rồi chuyển thành như, nàng nhún mày nói: “Tiểu thư, ta thấy không ra chúng ta có chỗ tốt gì?”

“Ha ha ha, Hoa mù mù, như thế này có thể khai hỏa danh tiếng của chúng ta a, hơn nữa các cô nương của chúng ta đều là mặt mày rạng rỡ, với bột tuyết sắc dung nhan này, có nam nhân nào lại không tâm động? Hơn nữa lại là khí chất nhất tuyệt, ôn nhu hữu lễ, nam nhân nào không bị hấp dẫn?” Nàng cười nói, lại tiếp tục. “Còn có, không chỉ các cô nương đi tham gia trận đấu, các thiếu gia của chúng ta cũng không thể nhàn rỗi, bọn họ cũng phải đi tỷ thí, tài nữ trong kinh thành cũng rất nhiều a.”

Lăng Nhược Nhược vốn là có chủ ý này, nam nữ thông ăn, nam nhân nào không sắc, nữ nhân nào lại không sắc đâu? Phú bà cũng có thể bao tiểu bạch kiểm a! Dù sao nàng làm chuyện này, không hề bắt buộc ai, đều là tự do lựa chọn, chính mình tính toán, hơn nữa mọi người đều là thân tự do. Nhưng không có ai bỏ được rồi đi, nếu đã không có ai nguyện ý rồi đi, nàng còn có thể làm thế nào?

23. Chương 23 : Ninh Vương Phiêu Kĩ (1)

“Tiểu thư, ta nghe ngài, ngài nói nhất định không sai.” Hoa mù mù toàn tâm toàn ý tin tưởng Lăng Nhược Nhược, vì Lăng Nhược Nhược không chỉ có cho nàng thiết nhiều tài phú, còn đối xử với mọi người trong lầu rất tốt, cũng không bắt buộc ai, ai muốn tiếp khách liền tiếp khách, nếu không muốn cũng sao, cho nên rất được mọi người kính yêu.

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu, sinh ý tốt đương nhiên làm, nhưng lựa chọn được người hợp tác rất trọng yếu, quan trọng là phải có được toàn tâm toàn ý tín nhiệm.

“Người phải người bắt tay vào làm đi, ta đã viết xong kế hoạch, người cứ làm theo như vậy là được.” Nàng lấy một tờ giấy từ trong áo ra, mặt trên viết đầy đủ nội dung, hình thức, tương đương một tờ đề án.

Hoa mù mù vội vàng đưa hai tay tiếp nhận, nhìn thoáng qua một chút rồi thật cẩn thận để vào túi tiền bên người, xem như trân bảo, thế này mới cười nói: “Tiểu thư yên tâm, ta nhất định làm tốt.”

Nàng vui vẻ nở cười, nói Hoa mù mù đưa vài món đồ ăn lên, sau đó kêu Tiểu Tương cùng ăn, đêm nay đây là bữa tối của nàng.

“Ai nha, Ninh Vương gia đến đây. Tiểu thư, ta đi tiếp đón một chút.” Nàng đang ăn thơm ngào ngạt, đột nhiên Hoa mù mù ngạc nhiên kêu lên, vội vàng chạy ra.

Ninh Vương? Lăng Nhược Nhược lập tức tò mò đem tầm mắt từ bàn đồ ăn chuyển dời đến khung cảnh phía sau màn lụa cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân anh tuấn, phong độ đang đi về hướng lầu ba – không phải chồng trước của nàng – Ninh Vương Tát Hoàn – thì còn là ai.

Nàng lạnh lùng cười, nam nhân đều là sắc phôi, trong nhà có một nữ nhân còn chưa đủ, thậm chí ba vợ bốn nàng hầu còn không thỏa mãn, còn muốn ra ngoài tìm hoan. Cho nên tiền mà nàng hiện tại kiếm được đều là tiền nam nhân. Nam nhân đều là thứ hạ lưu.

Ninh Vương từng bước đi lên lầu ba, đi ngang qua phòng nàng, bất quá, hắn không phát hiện nàng. Căn phòng này có thể nhìn ra bên ngoài, còn người bên ngoài lại nhìn không tới bên trong.

“Ôi, Ninh Vương gia đại giá quang lâm, ta thực vui vẻ a.” Hoa mù mù còn chưa ra đến trước mặt, từ xa thật xa đã cười khoe răng, híp cả mắt.

Tát Hoàn đạm mạc không nói gì, hắn chính là tới tìm hoan, không phải đến kể việc nhà. “Gọi người đến tiếp bốn vương.” Hắn điểm danh nói, mỗi lần đến hắn đều thích gọi Tập Nhi, hơn nữa còn ở lại một đêm.

“Tập Nhi a, đều ở đây, chuyên môn dành riêng cho Vương gia ngài, hơn nữa nàng cũng là người của Vương gia a.” Hoa mù mù miệng như lau mật, cười đến toe toét.

Trong phòng, Lăng Nhược Nhược khinh bỉ nhìn bọn họ đi ngang phòng mình, thấp giọng nói một câu: “Ngựa đực, nơi nơi gieo giống.”

Tát Hoàn vừa lúc đi ngang qua phòng, tai thính nghe được một câu, tựa hồ có người đang mắng hắn, hắn nghi hoặc dừng lại, nhìn nhìn xung quanh, sau đó đem ánh mắt dừng lại ngay căn phòng bên cạnh.

Hoa mù mù đang đi, đột nhiên thấy hắn không đi, cũng nghi hoặc hỏi: “Vương gia, ngài làm sao vậy?” Lại phát hiện hắn đang nhìn vào phòng Lăng Nhược Nhược, lòng khẽ run lên.

“Phòng này có người sao?” Nói xong, hắn bước lên trước, đưa tay định đẩy cửa ra.

“Có một đại gia ở bên trong, còn có Tương Vân Đồng.” Hoa mù mù mặt không đỏ khí không suyễn liền bật ra một lời nói dối, trong lòng cũng lo lắng không thôi, sợ ngoại nhân nhìn Lăng Nhược Nhược trong phòng.

Lăng Nhược Nhược ngồi trong phòng, khẩn trương nhìn chằm chằm bàn tay đã chạm đến cánh cửa của nam nhân kia, nàng trong lòng hồi hận đến ruột đều thắt lại, lỗi tại người này sao lại thính như vậy, ngay cả một câu thì thầm không ai để ý mà hắn cũng nghe được, hắn quả thực không phải người.

Tát Hoàn ngừng bàn tay mở cửa, nghĩ nghĩ, xoay người rời đi, tiếp tục đi về hướng phòng của Tập Nhi. Có lẽ hắn nghe lầm.

24. Chương 24 : Ninh Vương Phiêu Kỳ (2)

Lăng Nhược Nhược ngồi trong phòng thở từng ngụm từng ngụm phì phò, tâm tình khẩn trương bởi vì hắn rời đi mới lơ lửng. Hừ chết nàng, cũng may hắn không xông tới.

Sắc lang quả nhiên là sắc lang! Nàng trong lòng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục vừa ăn cơm của mình, vừa nhàm chán nhìn nam nữ dưới lầu tìm hoan mua vui.

Có khi, nàng cảm thấy mình mở thanh lâu không biết là đúng hay sai, khiến nhiều nữ nhân bị thương tổn như vậy. Hoa tâm là nam nhân, nhưng cuối cùng bị thương là nữ nhân, một mình trông phòng cũng là nữ nhân. Thế nên nàng mới mở một cửa hàng ‘vịt’, chuyên môn dành cho nữ nhân hưởng dụng, nàng vốn nghĩ

sinh ý nhất định rất kém, hoặc sẽ xuống dốc không phanh, hoặc bị người khác mắng mỏ, lại không đoán được, sinh ý vệt điểm so với thanh lâu chỉ là hơn chứ không bằng, làm nàng mừng phải chết!

Đang lúc nàng còn miên man suy nghĩ, Hoa mù mù đã lắc lắc mông trở lại, nàng vừa đẩy cửa vào liền lập tức đóng kín, đến ngồi xuống đối diện nàng, khẽ trách cứ: “Tiểu thư, người muốn chết a, người không biết võ công của Ninh Vương là số một, số hai trong thiên hạ, nếu Ninh Vương phát hiện người bất kính, thật không biết sẽ làm thế nào đâu.”

“Ta đây không phải không có việc gì sao, lần sau sẽ không dám.” Nàng vụng trộm lè cái lưỡi phẩn hồng đáng yêu, bướng bỉnh nói.

Hoa mù mù nhìn chỉ biết lắc đầu, rốt cục hiểu được tiểu thư vì sao lại ẩn phía sau màn, không thích để người trong thiên hạ biết nàng mới là chủ nhân chân chính của Hoa Tụ Lâu. Với tính tình như vậy của nàng, không gặp rắc rối chính là chuyện tốt, còn trông cậy gì được!

“Hoa mù mù, giờ đã không còn sớm, ta cũng nên trở về.” Nàng thấy khách dưới lầu càng lúc càng nhiều, không khí cũng càng lúc càng náo nhiệt, biết đây là giờ vàng kiếm tiền. Vì thế, thấy sắc trời cũng đã trễ, nàng vội vàng cáo từ.

“Ta đây cũng không lưu người, bạc mỗi tháng ta sẽ phái người đưa đến Quý phủ.” Hoa mù mù cũng đứng lên nói, nàng đưa Lăng Nhược Nhược ra cửa sau, không nghĩ để cho nhiều người nhìn thấy nàng.

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu, cùng Tiểu Tương đi theo Hoa mù mù lần theo con đường quen thuộc ra cửa sau, rời Hoa Tụ Lâu, ly khai hoa phố, vội vàng vàng chạy về Quý phủ.

Tát Hoàn vừa bước vào khuê phòng của Tập Nhi, liền thấy một thân ảnh nhỏ nhắn chạy hướng tới hắn, vui vẻ nhào vào lòng hắn, nũng nịu nói: “Vương gia, ngài đã mấy ngày không có tới a, ta nhớ người muốn chết.” Nói xong, chủ động hôn vài cái trên mặt hắn.

Hắn ôm thân thể mềm mại không xương của nàng vào phòng, Hoa mù mù sớm thức thời chủ động đóng cửa ngay khi hắn bước vào, rồi lên lút bước đi.

Tập Nhi tựa vào trong lòng hắn, dùng sức khiêu khích, như có như không vuốt ve ngực hắn, sau đó mới chậm rãi rót rượu cho hắn.

“Vương gia.” Nói xong, nâng cốc đưa tới miệng hắn, cười quyến rũ phao mị nhãn.

Tát Hoàn liền uống sạch chén rượu kề bên môi, trong mắt chậm rãi phát lên dục vọng.

25. Chương 25 : Tiểu Bảo Bảo

“A... Vương gia.....” Tiếng rên rỉ ái muội, nỉ non, yêu kiều uyển chuyển êm tai vang lên trong phòng.

Tát Hoàn ghé vào nữ nhân dưới thân, dùng sức tiến lên, hắn nhắm mắt lại, chỉ biết luật động, hơi thở gấp gáp.

Tập Nhi không phải lần đầu tiên thừa nhận sự cuồng dã của hắn, nhưng mỗi lần đều khiến nàng dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được. Nàng chỉ có thể điên cuồng la to, dùng mảnh phát tiết cảm giác thần hồn điên đảo trong thân thể.

“Ác, a.....” Hắn cũng nhịn không được, gầm rú một tiếng, ở trong căn phòng trống trải nghe có vẻ hỗn hển, càng thêm ái muội.

Trên chiếc giường to, một nam một nữ quấn lấy nhau, tựa như dây leo quấn lấy cổ thụ, người quấn ta, ta ôm người, đã muốn phân không ra.

Bên này Sương Tập Nhi và Tát Hoàn còn đang ra sức khai chiến, bên kia Lăng Nhược Nhược và nữ hầu Tiểu Tương đã lên kiệu đi gấp về nhà, hơn nữa vừa vặn tới Quý phủ.

Lúc trở lại trong phủ, bé vừa mới tắm xong, người thơm ngào ngạt, đang chuẩn bị đi chung quanh tìm kiếm nàng, vừa vặn nhìn thấy nàng trở về, lập tức cao hứng chạy về phía nàng.

“Mẹ, mẹ, người rốt cục đã trở lại, cục cưng tìm người cả một ngày.” Bé lư chạy đến, trèo lên thân thể của nàng liền không chịu xuống dưới.

Nàng sủng nịch xoa cái đầu nhỏ của hắn, nhin không được hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn một cái, yêu thương cười nói: “Cục cưng ngoan, mẹ không có đi chơi, mà là đi làm việc.”

Bé hiểu biết, đầu gật gù, nãi thanh nãi khí nói: “Mẹ, cục cưng biết mẹ phải đi làm việc, không phải đi chơi.”

“Ha ha, cục cưng thực ngoan, vậy có nghe lời thái thái và tỷ tỷ không, có ngoan ngoãn ăn cơm, ngủ, đọc sách không?” Nàng vui vẻ hơn hờ nói, trong lòng càng yêu thương hắn.

Bé vừa nghe nàng hỏi như vậy, có chút gấp gáp, ngộ nguậy muốn nhảy xuống, vội vã chứng minh bản thân: “Mẹ, mẹ, cục cưng ăn cơm ngoan, nghe lời thái thái và tỷ tỷ, có đi ngủ, còn có xem sách nữa.” Hắn sợ Lăng Nhược Nhược không tin, lại vội vàng quay đầu nói với tỷ nữ chiêu cố hăng đang đứng một bên: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người mau giúp cục cưng nói ẹng, cục cưng hôm nay thật sự rất ngoan, không có nghịch ngợm, không có gây sự, không có cãi lời, cục cưng thật sự rất ngoan.”

Nghe hắn nói một hơi, ai nấy đều bật cười. Nhìn bộ tướng nho nhỏ nóng lòng chứng minh chính mình, mỗi người đều càng thêm yêu thích hắn, xem như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay.

“Hảo, hảo, hảo. Tỷ tỷ giúp tiểu bảo bảo chứng minh, tiểu bảo bảo hôm nay thực ngoan thực nghe lời, không có làm chuyện xấu.” Tỷ nữ Khấu Đậu vừa cười vừa nói. Tiết mục thể này đều trình diễn mỗi ngày, cục kì thú vị.

Tiểu bảo bảo hết sức cao hứng, cầm lấy quần áo nàng, vội vội vàng vàng kêu lên: “Mẹ, mẹ, người nghe a, tỷ tỷ cho ta chứng minh rồi, cục cưng không có nói dối, cục cưng là đứa nhỏ ngoan.”

Lăng Nhược Nhược rất buồn cười, nàng lại nhin không được hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn một cái, gật gật đầu nói: “Mẹ hiện tại biết tiểu bảo bảo là đứa nhỏ ngoan, đến đây, mẹ kể chuyện xưa cho người, sau đó tiểu bảo bảo ngoan ngoãn đi ngủ, được không?”

Vừa nghe có chuyện xưa để nghe, bé hưng phấn vô cùng, đây là nguyên nhân lớn nhất khiến hắn mỗi đêm đều phải tìm Lăng Nhược Nhược cho bằng được, bởi vì trước khi ngủ có chuyện xưa để nghe, hắn mỗi lần đều nghe không biết chán.

“Mẹ chúng ta đi ngủ, cục cưng muốn nghe kể chuyện xưa.” Hắn gấp gáp ôm lấy cổ nàng, nãi thanh nãi khí thúc giục nói.

Lăng Nhược Nhược cười hì hì ôm hắn lên chiếc giường nhỏ của riêng hắn cùng nằm xuống.

26. Chương 26 : Khí Phi Cũng Điên Cuồng (1)

Thật vất vả dỗ ngủ đứa nhỏ thích hỏi mười vạn câu vì sao, nàng thể này mới đã thở dài một hơi, mệt nhọc một ngày, giờ nàng phải đi xem sổ sách.

Ngồi ở thư phòng không bao lâu, Quý bác gái liền đi đến, nàng nhìn Lăng Nhược Nhược đang vui đầu làm việc, không tự giác thở dài một hơi.

“Nhược Nhược, uống chút tổ yến đi.” Nàng cho tỷ nữ Phong Hoa đem chén tổ yến mới nấu xong đem đến bàn của nàng, quan tâm nói.

Lăng Nhượng Nhượng từ trong mở sổ sách ngẩng đầu lên, hướng nàng mỉm cười, thanh thúy nói: “Cám ơn bác gái.” Nói xong, đem chén tổ yến lên uống.

Quý bác gái mỉm cười, thấy nàng uống hết, trong lòng thập phần vui mừng, không khỏi bật thốt lên hỏi: “Nhượng Nhượng, người không nghĩ trở lại bên cạnh Vương gia sao?” Nói xong, nàng âm thầm hồi hận.

Lăng Nhượng Nhượng nghe vậy sững sốt, lập tức cười nói: “Bác gái, người đừng suy nghĩ nhiều, ta vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại cạnh tên ngựa đực kia đâu. Ta không thêm thứ chó má vương phủ của hắn, ngay cả Quý phủ này của ta còn không bằng đâu.” Nàng vẻ mặt khinh miệt, ngữ khí khinh thường, trước kia còn có thể để mắt tới Ninh Vương phủ, nhưng là hiện tại đã khác xưa, nàng cũng là người có tiền.

Ngựa đực? Quý bác gái không rõ nhìn nàng, không biết loại ngựa này là ý gì? Bất quá, nàng vẫn như cũ giận dữ nói: “Dù gì cũng là Vương phi a. Bây giờ, địa vị rất là quan trọng.”

“Bác gái, ta không thích làm thứ chó má Vương phi đó, làm Vương phi còn không bằng hiện tại, hiện tại thật tốt a, tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, muốn thế nào được cái đó, làm Vương phi có thể tốt như thế này sao?” Nàng tuyệt không vừa ý đề nghị của Quý bác gái, thậm chí thập phần chán ghét.

Quý bác gái thấy mình không nói động được nàng, đành phải bỏ cuộc, thấy trời đã khuya, vì thế đứng lên nói: “Ta về ngủ trước, người cũng nên đi ngủ sớm một chút, đừng quá mệt mỏi.”

Lăng Nhượng Nhượng vội vàng đứng lên tiễn nàng, thẳng đến đem nàng đưa đến ngoài cửa mới quay trở lại, tiếp tục xem sổ sách, kiểm kê tài sản của nàng.

Gần đây, nàng phát hiện tiền thu vào nhiều hơn, cung không đủ cầu, thậm chí có thương nhân khác tiến đến tìm kiếm hợp tác, điều này làm cho nàng không thể không một lần nữa tự hỏi, có phải nên mở thêm chi nhánh bên ngoài.

Nàng không ngừng kiếm tiền, tựa như một bộ máy chạy không biết mệt, chỉ biết kiếm tiền, kiếm tiền. Tất cả vì cuộc sống no đủ, vì nửa đời sau, vì bé, vì Quý bác gái. Cho nên nàng mới vận dụng hết thấy hiện đại thủ đoạn và kỹ thuật, dùng tốc độ nhanh nhất kiếm thật nhiều tiền.

Kỳ thật, nàng cũng rất mệt mỏi, không ngừng động não đàm phán, duy trì thu chi từ trên xuống dưới trong phủ, muốn thả lỏng một chút cũng khó.

Nghĩ đến việc thả lỏng, nàng đột nhiên đã nghĩ đến ở hiện đại có tiệm gội đầu, tiệm mát xa, còn có cả spa. Nàng càng nghĩ, tâm càng ngứa. Trước kia ở hiện đại, nàng cũng đi gội đầu tiệm vài lần, cũng là do bạn bè nói cửa tiệm tốt như thế nào, thoải mái ra sao, nàng cũng tò mò đi theo vài lần, bất quá nàng không có tự làm, mà là cùng bạn bè đi hưởng thụ.

Không bằng chính mình cũng mở vài cửa tiệm như vậy, để đến hưởng thụ một chút, thuận tiện thu ít tiền lời đi, không chỉ có nửa đời sau không cần sầu, ngay cả bé cũng không cần sầu.

Cứ làm như vậy đi! Tâm động không bằng hành động, nàng hưng phấn không thôi, thiếu chút nữa muốn lập tức đi ra ngoài tìm người đi lo chuyện này cho nàng. Bất quá nàng biết hiện tại đã quá muộn, đành phải bất đắc dĩ đợi ngày mai.

Lăng Nhượng Nhượng lúc này trong lòng còn lo nghĩ nhiều chuyện, nào biết ngày sau chính mình sẽ gặp phải không ít chuyện rắc rối, làm cho nàng bị kẹt giữa mấy nam nhân dây dưa.

27. Chương 27 : Khí Phi Cũng Điên Cuồng (2)

Nghĩ đến là phải làm, Lăng Nhượng Nhượng là điển hình của phái hành động, tối hôm qua vừa mới tính toán xong, sáng hôm sau vừa thức dậy liền lập tức bắt tay làm.

Đầu tiên là vội vàng vàng chạy tới Hoa Tự Lâu, dựng dậy Hoa mục mục chỉ vừa mới ngủ, sau đó kể lại ý tưởng của mình, chờ mong nhìn nàng.

Hoa mụ mụ ánh mắt như phát sáng, trong lòng bội phục nàng sát đất, lúc nào cũng nghĩ ra được cách kiếm tiền cổ quái, vừa mới mẻ độc đáo, quan trọng là tiền kiếm rất mau, được nhiệt liệt hoan nghênh.

“Tiểu thư, việc này cứ để ta bao. Nhưng là, tay nghề ở phương diện này, chúng ta cũng không biết a.” Hoa mụ mụ tuy rằng còn chưa ngủ tỉnh, bất quá nàng vẫn chỉ ra mấu chốt vấn đề.

Lăng Nhược Nhược sửng sốt một chút, ngẫm lại cũng phải, kỹ thuật mát xà là thập phần trọng yếu, dù vậy chuyện này cũng không làm khó được nàng, nàng kiếp trước thật sự rất thông minh, xem một lần là biết, hơn nữa nàng đã cùng bạn bè đi vài lần, chưa ăn thịt heo cũng biết heo mặt mũi thế nào.

“Được rồi, người cứ chọn người cho ta, ta sẽ tự bồi dưỡng.” Nàng sáng khoái nói, càng lúc càng cảm thấy hứng thú với chuyện này.

Hoa mụ mụ gật gật đầu, ngáp dài một cái, vừa che miệng vừa nói: “Tiểu thư, bàn việc xong rồi, ta muốn đi ngủ, tối nay ta sẽ tìm người đưa qua cho người.”

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu, liền chạy lấy người. Nàng biết Hoa mụ mụ nhất định là đến tận sáng sớm mới ngủ, mà nàng vì đột nhiên ý tưởng này đến đánh thức, nếu Hoa mụ mụ không phải đối nàng rất tốt, không mắng chửi người mới là lạ a.

Quả nhiên, trời vừa chạng vạng, Hoa mụ mụ – người luôn luôn làm việc với hiệu suất cực cao – đã tìm được một nhóm ba mươi người, cùng với một gian phòng ở gần hoa phố. Hoa mụ mụ đưa người đến gian phòng kia, dựa theo nàng phân phó, mua thùng gỗ, khăn mặt. Xong xuôi, Lăng Nhược Nhược thế này mới vội vàng chạy tới. Lăng Nhược Nhược thực phi thường vừa lòng, lại cho Hoa mụ mụ đến hiệu thuốc Đông y mua về mấy chục vị thuốc Đông y.

Hoa mụ mụ vội vàng chạy ngược chạy xuôi, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, chủ ý này sở dĩ sinh ra là vì Lăng Nhược Nhược đột nhiên muốn được mát xà, hưởng thụ một phen. Nếu nàng biết, không chừng sẽ học máu mà chết, tươi sống tức chết.

Nếu nói thế giới này, ai là người làm việc hiệu quả nhất, thì chính là Lăng Nhược Nhược và Hoa mụ mụ, hai người quả thực chính là người cộng tác tốt nhất.

Hoa mụ mụ tìm người cho nàng, Lăng Nhược Nhược huấn luyện gần ba ngày, ngày hôm sau là nàng đã có thể hưởng thụ các nàng phục vụ và mát xà.

“Tiểu thư, quảng cáo tuyên truyền mà người muốn ta làm đã làm xong toàn bộ, cửa tiệm mát xà – gội đầu – spa của ngài đã được truyền bá khắp nơi, hiện tại đã khiến nơi nơi náo động.” Hoa mụ mụ thì diên thì diên chạy tới báo tin tốt cho nàng, chính là nhờ phân phó nhiều nhóm người chuyên môn đi tuyên truyền quảng cáo.

“Ha ha, Hoa mụ mụ, cửa tiệm của chúng ta ngày mai có thể khai trương, các nàng rất lợi hại, học rất nhanh.” Lăng Nhược Nhược cũng vội vàng báo tin tốt cho nàng.

Hoa mụ mụ đương nhiên mừng rỡ cười toe tóe, nàng sớm đã đem bị mật tiết lộ cho các vương tôn quý tộc, các vị vương tôn quý tộc này vừa nghe đến, liền lập tức đặt trước ngày khai trương đầu tiên của cửa tiệm mới.

Ngày khai trương, Lăng Nhược Nhược cũng đến, nàng đi từ đầu tới đuôi, kiểm tra hết một lượt cửa tiệm mát xà đầu tiên vì chính bản thân hưởng thụ.

“Nhị ca, ta nghe nói Hoa mụ mụ của Hoa Tự Lâu có mở một cửa tiệm rất kỳ lạ, chuyên môn gội đầu, mát xà, tẩy chân còn có tắm rửa cho người ta, rất mới mẻ độc đáo, nghe nói sẽ được hưởng thụ rất khác biệt. Vương huynh, cho chúng ta cùng đi thử nghiệm một chút đi.” Tát Nhân nhân nhất tại ngôi ở đại sảnh hoàng cung, nói với Tát Hoàn đang ngồi đối diện với mình.

Tát Hoàn không thèm nhìn tới hắn, chậm rì rì nói: “Đi a, người trả tiền, ta đi.”

“Trời a, đại ca, người xem xem, nhị ca rất keo kiệt, chút tiền ấy cũng muốn tiểu đệ trả, thật quá phận.” Tát Nhân tức giận bất bình hét lên, vẻ mặt tức tối quay sang nói với đương kim hoàng đế Tát Phong.

Tát Phong nghiêm trang nói: “Đúng vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy, vẫn là đại ca tốt nhất.” Tát Nhân vừa nghe hắn nói một câu, liền cao hứng phụ họa.

Ai ngờ, ngay sau đó Tát Phong cư nhiên lật ngược, cười nói: “Người ra tiền, chúng ta đi.”

“A.....” Tiếng Tát Nhân gào khóc thảm thiết vang lên trong hoàng cung, làm người trong cung ai nấy đều giật mình.

28. Chương 28 : Khí Phi Cũng Diên Cuồng (3)

Hoa phổ đèn đuốc huy hoàng, ngợp trong vàng son và hương son phấn. Tiếng cười duyên của nữ nhân và tiếng ồm ồm của nam nhân vang lên không dứt. Đây là nơi có thể quên hết trần thế.

Mà nay được mọi người chú ý không còn là hoa phổ, mà là cửa tiệm ở bên kia hoa phổ, nơi có thể cho nam nhân cảm giác thoải mái – Câu Hồn Điểm.

Câu Hồn Điểm, cái tên làm người ta miên man bất định, làm người ta thật tò mò và muốn chen chân bước vào. Câu hồn, từ làm cho vô số nam nhân tâm động, bọn họ không biết trừ bỏ nữ nhân có thể làm cho bọn họ mất hồn, còn có cái gì cũng có thể khiến bọn họ cảm thấy mất hồn, cho nên đêm nay có rất nhiều người không hẹn mà cùng đến Câu Hồn Điểm, chờ mong được thể nghiệm cảm giác mất hồn trong lời đồn.

Câu Hồn Điểm, nếu nói ra ai chắc chắn ai tin, cái tên đó vốn là vì sau một hồi nghĩ nát óc vẫn không ra, Lăng Nhược Nhược mới tùy tiện đặt bừa một cái. Vì thế, liền có cái tên này.

“Ôi, nhị vương gia, ai nha, tam Vương gia đến đây.” Hoa mù mù đêm nay trực chiến ở Câu Hồn Điểm, nàng thực cũng không ngờ đêm nay sẽ có nhiều người đến như thế, quả thực có thể dùng câu “người người tấp nập” để hình dung. Đến khi nàng vừa nhìn thấy hai vị đương kim Vương gia quyền khuynh thiên hạ cũng ghé tới, nàng vừa kinh ngạc vừa cười toe toét.

Tát Phong trêu tức liếc nhìn hai vị đệ đệ đã muốn xấu hổ vô cùng, cười nói: “Nguyên lai bọn họ thường xuyên đến nơi đây a, rất quen thuộc nha.”

“Ách, không phải, ách, chỉ là thỉnh thoảng đến mà thôi.” Tát Nhân xấu hổ giải thích, lại phát hiện càng giải thích càng đen mặt, không bằng học nhị ca không nói lời nào đâu.

Tát Hoàn thông minh không nói lời nào, mặc cho ngu ngốc đệ đệ Tát Nhân càng giải thích càng đen, còn mình vụng trộm đứng một bên liếc mắt nhìn cười, nhìn thực vất vả.

“Nhị ca.” Tát Nhân tức giận đến oa oa kêu to, vội vàng quay sang quát hắn.

“Người kêu lớn tiếng như vậy làm gì, người phải sợ người khác không biết chúng ta đi ra a.” Tát Hoàn không nói chuyện, nhưng Tát Phong đã trừng mắt nhìn hắn một cái, quát.

Đến nước này, Tát Nhân đã biết điều, hắn không dám nói tiếp nữa, ngoan ngoãn đứng qua một bên, ánh mắt chuyển động nhìn xung quanh.

Tát Phong cũng không nhìn hắn, vẻ mặt hòa nhã nói với Hoa mù mù: “Chúng ta là tới thử xem Câu Hồn Điểm này là như thế nào mất hồn.”

“Ai nha, hoan nghênh, hoan nghênh. Ba vị khách quý đến, chính là vinh hạnh của bốn điểm. Ta đã cố ý chừa lại chỗ trống cho ba vị khách quý, không biết các vị muốn gọi đầu trước, tẩy chân trước hay là tắm trước?” Hoa mù mù thực lão luyện giới thiệu, quả nhiên người đã quen gặp tai to mặt lớn.

Ba người vừa nghe đều tròn mắt, họ chưa từng nghe qua những thứ này bao giờ a, gọi đầu, tẩy chân còn biết là chuyện gì, nhưng tắm spa là cái gì, bọn họ thật sự không biết gì cả.

“Vậy tắm spa trước đi.” Làm hoàng đế, lão đại Tát Phong nhanh chóng đưa ra quyết định, hắn quả thực tò mò muốn xem tắm spa là làm cái gì.

Kết quả, khi ba người cởi sạch trơn lần lượt vào ba cái thùng một lớn hơn cỡ bình thường rất nhiều, lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Bọn họ vừa ngâm mình vào nước, liền có ba cô nương mê người, xinh như hoa như ngọc cô nương cũng bước vào, các nàng quần áo nịt khố, đường cong linh lung, da thịt trắng như tuyết, dáng người thon dài ảo diệu, thực khiến ba người chảy nước miếng.

Ba cô nương kéo mang trong tay một cái giỏ hoa nhỏ, sau khi cho vào thùng gỗ, cư nhiên không phụ kỳ vọng, đều chen vào thùng gỗ cùng ba nam nhân.

“Gia, để ta hầu hạ ngài tắm đi.” Mấy cô nương mê người kia phao mị nhãn, nũng nịu nói.

Ba nam nhân xương cốt sớm đều đã chảy ra, chỉ biết liều mạng gật đầu.

Chốc lát sau, bọn họ đã nhắm mắt, thoải mái dựa vào thành thùng gỗ, tùy ý cô nương chà xát, mát xa trên người mình.

“Đại ca, nhị ca, thật thoải mái a, khó trách nơi này tên là Câu Hồn Điểm, so với mát bồn còn gấp trăm lần a.” Tát Nhãn thoải mái đến nhin không được phải phát ra cảm thán như vậy.

Tát Phong và Tát Hoàn đều đồng ý, gật gật đầu, cho dù là phi tử hay đĩ thiếp trong cung cũng không có loại công lực này, càng không bao giờ làm như vậy.

29. Chương 29 : Khí Phi Cũng Diên Cuồng (4)

Đang lúc ba người như bay trong cõi cực lạc, đột nhiên nghe được tiếng nữ tử từ cách vách truyền đến, hơn nữa còn nghe ra nữ nhân kia cũng đang tắm spa.

“Mau giúp ta rửa chân.” Một giọng nữ êm tai như có ma lực xuyên thấu vách tường, thẳng vào trong lỗ tai của ba nam nhân.

Rửa chân? Ba người Tát Hoàn không khỏi giật mình, quay sang nhìn nhau, vạn vạn không đoán được nơi này cư nhiên sẽ có nữ nhân tới, hơn nữa trên đời này lại có nữ tử lớn mật như vậy.

“Rất thoải mái a, rất thư thái, thật là thích. Quả nhiên giống như tanghĩ!” Lăng Nhược Nhược thoải mái đến mức phải kêu lên, căn bản không sợ người khác nghe được. Nàng làm như vậy cũng là cố ý. Ở hiện đại chuyện các cô gái đi gội đầu, tắm spa sớm đã là bình thường như cơm bữa, thế nên nàng cũng có ý tạo ra một trào lưu mới ở cổ đại này.

Ba đại nam nhân lại quay sang nhìn nhau, mặt lén lút đỏ, trong lòng không hèn mà cùng kêu lên, trời ạ, đó là dạng nữ nhân gì a, rất vi phạm phụ đức.

“Gia, thoải mái sao?” Nhóm nữ tử đang cố gắng mát xa nhìn thấy bộ dáng như gặp quỷ của bọn họ, nghĩ rằng bọn họ không thoải mái nên có chút hoảng hốt, bối rối hỏi.

“Không có, thực thoải mái, các người tiếp tục đi.” Thấy các nàng sợ hãi, Tát Nhãn cười hì hì an ủi nói, cảm giác thoải mái dần dần giúp bọn họ quên đi nữ nhân kia.

Các nàng thế này mới trầm tĩnh lại, tiếp tục cố gắng mát xa. Lát sau thình bịch bọn họ đứng dậy, cùng đi đến một căn phòng khác, nơi đó đã bày sẵn ba chiếc giường.

Ba huynh đệ Tát Hoàn vừa thấy đến giường không khỏi bắt đầu có những ý nghĩ kỳ quái, bọn họ chưa từng thử qua những chuyện thế này, nên không khỏi nghĩ tới phương diện kia.

“Ba vị gia, thỉnh nằm lên giường.” Ba cô nương cung kính cười nói, mặt đỏ vô cùng. Các nàng không cần nghĩ cũng biết ý tưởng của bọn họ, bất quá các nàng đều nghe theo lời của tiểu thư, phải cố nín cười nhưng trong lòng đã sớm cười thầm.

Ba người Tát Hoàn nghe lời leo lên giường nằm, trong lòng chờ mong các nàng tiến thêm một bước. Trong lòng mỗi người đều thực nhảy nhót, mở mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của các nàng.

Chỉ thấy các nàng lấy ra ba tấm khăn lớn cỡ tấm chăn lần lượt đắp lên người bọn họ, sau đó kéo tay bọn họ ra, bắt đầu mát xa cánh tay.

Ba tên đại nam nhân thất vọng, bất quá bọn họ phi thường thích mát xa.

“Thoải mái, thoải mái đã chết, rất thư thái.” Cách vách lại truyền đến giọng của Lăng Nhược Nhược, nàng cũng đã nằm trên chiếc giường nhỏ giống như bọn họ, hưởng thụ thoải mái ở trong từng tác thân thể.

Nàng hô to gọi nhỏ, động tĩnh càng lúc càng lớn khiến sự tò mò trong bọn họ lại càng dâng lên, hận không thể đem bắt nữ nhân to gan lớn mật kia lại đây nhìn một cái.

“Người cách vách là ai? Một nữ nhân cư nhiên cũng dám đến nơi này.” Tát Nhân tính tình luôn gấp gáp, rốt cục nhịn không được, vội hỏi nói.

Cô nương phục vụ cho hắn tên là Mai Hoa, nàng nhin không được che miệng cười đáp: “Đó là tiểu thư nhà chúng ta, chính là lão bản của nơi này.”

A.....

Ba đại nam nhân nghe vậy cùng giật mình cười toe toét, ai cũng thật không ngờ, một nữ tử cư nhiên nghĩ ra chủ ý như vậy, lại còn đi mở một cửa tiệm thể này, bọn họ sao có thể không sợ hãi a?

“Lão bản là một nữ nhân?” Kinh ngạc qua đi, Tát Phong có chút dăm chiêu hỏi.

Trúc Tiên bên người hắn cũng cười nói: “Đúng vậy, đại gia, lão bản của chúng ta là một nữ tử, nàng là nữ tử trí tuệ nhất, lại tốt bụng nhất mà ta từng gặp.”

Ba người các nàng khi nhắc tới Lăng Nhược Nhược đều biểu lộ sự sùng bái, quả thực đã xem nàng như thần tượng trong lòng.

“Nàng cũng đến mát xa?” Nếu là như thế vật sẽ không kỳ quái, cho nên Tát Phong tò mò hỏi những lời này cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

Nghe đến đây, các nàng đều bật cười, lý do tiểu thư mở cửa tiệm thật rất buồn cười a. Các nàng nhất tề gạt đầu, không thể mát xa cho bọn hắn, cùng che miệng cười nói: “Bởi vì tiểu thư thích mát xa nên mới mở cửa tiệm này.”

Cái này, lại đến phiên ba đại nam nhân lú lỏi, bọn họ không hẹn mà cùng sinh ra hứng thú chưa từng có đối nữ tử ở ngay cách vách.

30. Chương 30 : Khí Phi Cũng Điên Cuồng (5)

Lăng Nhược Nhược đang lúc thoải mái, căn bản không biết nhất cử nhất động vừa rồi của mình đã khiến cho ba nam nhân quyền cao chức trọng chú ý.

“Tiểu Tương, ngươi có muốn thử không, thật sự rất thoải mái, rất thích a.” Lăng Nhược Nhược dụ dỗ nữ hầu Tiểu Tương, hy vọng nha đầu kia sẽ không chỉ nghĩ đến đám lưng bóp chân, không chịu nghĩ đến động tác mát xa khác.

Tiểu Tương lắc đầu nguây nguây đến cổ cũng sắp đứt, nàng không dám đâu, như vậy thật dọa người a, cái gì mà lộ vai lộ chân, còn ăn mặc ít như vậy, nàng chết sống cũng không chịu.

“Tiểu Tương, đến thôi, đi mà.” Lăng Nhược Nhược chọc ghẹo nàng, kỳ thật biết rõ nàng ta không dám, càng không biết làm như thế nào. Ở cổ đại này, mấy quyền nữ thư phụ đức đã vây chết toàn bộ nữ nhân. Chỉ đáng tiếc nàng đây không phải người cổ đại, là một người hiện đại xuyên qua thời không, nàng không thể để mình bị đưa đẩy vòng vòng.

“Không được, tiểu thư, Tiểu Tương không cần.” Tiểu Tương sợ tới mức liên tục lui về phía sau, trước đây mỗi lần cùng nàng đến thanh lâu, nàng đã ngượng muốn chết, bây giờ còn muốn nàng làm việc này, thà cứ đánh chếtnàng đi.

Lăng Nhược Nhược tựa như muốn đùa dai, cuồng tiếu: “Ha ha ha, Tiểu Tương rất đáng yêu a, ha ha ha. Không được, lần sau ta phải mở một cái thẩm mỹ viện, chuyên môn phục vụ cho nữ nhân.” Nàng lại đột phát kì tưởng, trong đầu dâng lên ý nghĩ muốn mở thẩm mỹ viện.

Đầu óc Tiểu Tương đã suýt bị làm chó chóng váng, trong lòng cảm thấy ý tưởng của tiểu thư thiệt là kì quái, nàng nhin không được tò mò hỏi: “Tiểu thư, đó là cái gì, chuyên môn phục vụ cho nữ nhân, phục vụ cái gì?”

Lăng Nhược Nhược cố nín cười, nghiêm trang lấy ngón tay ra đếm: “Rửa mặt, tẩy lông, vắt sữa.....” Nói có trình có tự, hết sức say sưa.

“Vắt sữa.....” Tiểu Tương thực bị dọa, vội vàng lấy hai tay che ngực mình lại, mặt đỏ lên, sợ hãi lui về phía sau, vội rời xa tiểu thư nhà mình.

Cô nương đứng mát xa bên cạnh cũng ngạc nhiên vô cùng, vắt sữa? Đây là cái gì, thật sự phải làm cái kia....., mọi người sắc mặt thay đổi, hồngtoàn bộ.

“Ha ha ha.....” Lăng Nhược Nhược cười đến đau cả bụng, không dừng lại được. Trời ạ, rất buồn cười, rất lạc hậu, rất phong kiến a.

Mọi người thấy nàng cười lớn như vậy, cũng không biết nàng cười cái gì, chỉ cảm thấy nàng có nhiều ý tưởng cổ quái, toàn là các nàng mới nghe lần đầu.

“Tiểu thư.....” Tiểu Tương nhìn không được, tiểu thư rất thô lỗ, một chút hình tượng cũng không có.

Lăng Nhược Nhược rốt cục ngừng cười, nói thật, cho dù nàng có muốn mở thẩm mỹ viện, nàng cũng không có khả năng, bởi vì nơi này nàng chưa đi qua, cho nên chỉ có thể nói ra vài cái đề mục mình nghe nói thôi.

“Tốt lắm tốt lắm, ta cũng không có nhiều tinh lực đi mở nhiều cửa hàng như vậy.” Nàng thần nhiên nói, làm cho các nàng yên lòng.

“Hắc hắc, Tiểu Tương biết tiểu thư chỉ nói như vậy mà thôi, sẽ không làm thực.” Tiểu Tương có vẻ cao hứng phần chần, nhất là khi nghe nàng bỏ qua ý nghĩ đó. Bất quá, nàng lại không quên nổi, cái thứ vắt sữa kia.

Còn ba nam nhân ở phòng bên cạnh, Tát Phong, Tát Hoàn, Tát Nhân, nằm mát xa mà cứ nhớ đến nữ nhân đó không thôi, đều có ý muốn được nhìn thấy nàng.

Một hồi sai, mát xa rốt cục xong, các cô nương bưng trà, bánh ngọt, hoa quả lên cho bọn hắn, lại thêm huân hương, an bài một nữ hài tử vào đánh đàn, sau đó các nàng liền lui ra.

Tát Nhân là người thứ nhất ngồi không yên, hắn vừa mang giày đi ra ngoài, vừa nói: “Đại ca, nhị ca, ta đi ra ngoài một chút.”

Ma xui quỷ khiến, hắn lén lút đến gần căn phòng cách vách, đứng ở ngoài cửa nhìn vọng vào. Nữ tử bên trong đang thoải mái hưởng thụ mát xa, lộ ra bả vai trắng như tuyết, còn có thể mơ hồ thấy được bầu ngực phia trước, cặp chân trắng nõn thon dài, gót chân nhỏ nhắn phần hồng, cùng với gương mặt rất quen thuộc.

Là nàng. Tát Nhân kinh ngạc vạn phần, sững sờ nhìn.

Mà người ngây ra như phỗng không chỉ có hắn, còn có Tát Hoàn, và Tát Phong.

Nữ nhân này, nữ nhân này, không phải là Tát Hoàn Vương phi sao? Phải nói là hạ đường khí phi – Lăng Nhược Nhược.

31. Chương 31 : Vạch Trần

Lăng Nhược Nhược không biết mình đã bị bại lộ, nếu sớm biết, nàng nhất định sẽ không hưng trí bừng bừng đến mát xa, hưởng thụ một chút khoái lạc ngay ngày khai trương đầu tiên.

Ba nam nhân không lên tiếng quay trở lại phòng mát xa, lòng không thể lại bình tĩnh, trong đầu vẫn chỉ có bộ dạng xinh đẹp của tiểu nữ nhân kia.

Lăng Nhược Nhược, nữ nhân mà ai nấy đều nghĩ sẽ không thể sống tốt, không thể sống nổi, hiện tại không chỉ sống vui vẻ, hào hứng, còn làm người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Các nam nhân rốt cuộc không thể tiêu dao, tâm tư đã sớm bay xa. Chỉ chốc lát sau, Tất Nhân là người thứ nhất cáo từ: “Đại ca, nhị ca, tiểu đệ nhớ đến trong nhà còn có chút việc, xin cáo từ trước.” Nói xong, không đợi hai người kia trả lời, liền vội vã chạy đi.

Tất Hoàn tâm tình rất rối loạn, hắn đã cho Hắc Hổ đi điều tra, đến nay còn không có trở về hội báo, không biết đã điều tra thế nào, đêm nay có thể ỉn tin tức gì đi.

“Nhị đệ, nàng không phải là Vương phi bị người hưu đó sao?” Tất Phong vốn rất rõ chuyện của hắn, nhìn không được hỏi, vì cái gì Nhị đệ lại giống như không hề biết cửa tiệm này là do nàng mở?

“Đại ca, nàng đúng đã từng là Vương phi của tiểu đệ, ta đã hưu nàng rồi.” Đúng vậy, nữ nhân hơn ba năm trước đã bị hắn hưu nay lại cho hắn bất ngờ thật lớn, đầu tiên là ở sau núi Phổ Đà Tự, sau đó là Hương Nhuở Tử Phườn, hiện tại là tiệm mát xa kỳ quái. Đến tột cùng nàng còn có bao nhiêu chuyện hắn không biết? Đến tột cùng nàng còn có bao nhiêu bí mật hắn không biết? Hay là hắn cho tới bây giờ vốn không hiểu nàng, mà nàng phải chăng vẫn luôn giấu diếm bản thân, đội mặt nạ mà sống? Hết thấy đều là bí ẩn.

Hắn phát hiện, chính mình cho tới bây giờ vốn chưa từng nghiêm túc nhìn nàng, chưa từng chân chính để ý nàng, hắn vẫn chỉ biết đòi hỏi, thậm chí xem nàng như món đồ chơi. Đúng, đúng vậy, một thứ đến tay có thể ném đi, một thứ không quan hệ, không khẩn trương.

Hiện tại, hắn rốt cuộc phát hiện mình mười phần sai, hắn cứ nghĩ sau khi nàng rời mình đi, nhất định sẽ thật thê thảm, nhất định là nghèo khó, tuyệt vọng.

Nhưng là, nàng lại tựa như một kỳ tích. Hắn nhìn ra được, sau khi nàng rời đi mình, lại như cá gặp nước, khoái hoạt vô cùng, hơn nữa trên người còn có rất nhiều bí mật.

Tất Phong có chút dăm chiêu gật gật đầu, đột nhiên nói: “Tam đệ đã trở về, trầm cũng muốn về, sau này có rảnh lại tụ hợp.” Nói xong, cũng đứng dậy đi.

Tất Hoàn còn đứng tại chỗ, một lát sau, hắn cũng đứng dậy ly khai Câu Hồn Điểm. Hắn có rất nhiều nghi vấn nhất định phải điều tra rõ. Lúc gần đi, hắn thật sâu nhìn sang phòng của Lăng Nhược Nhược.

Trở về vương phủ, ngay cả Vương phi cùng tổng quản ra đón, hắn cũng không để ý, liền trực tiếp vào thư phòng, vừa ngồi vào chỗ, hắn liền lạnh lùng nói: “Tra thế nào?”

Kỳ thật Hắc Hổ cũng là vừa về không lâu, hắn tra ra rất nhiều chuyện khiến hắn khiếp sợ, hắn không biết có nên nói cho Vương gia hay không, nhưng không nói lại không được, đó là chức trách của hắn.

“Vương gia, từ trước đến nay Lăng tiểu thư sống cùng Quý bác gái và một tiểu bảo bảo. Tiểu bảo bảo tên là Lăng Chí Tôn, cùng họ với Lăng tiểu thư. Thuộc hạ còn tra được Lăng tiểu thư có năm sản nghiệp, trừ bỏ Hương Nhuở Tử Phườn, nàng còn có Vân Thường Y Điểm, Bàn Long Đại Tử Điểm, Hoa Tự Lâu, cùng với Câu Hồn Điểm vừa khai trương. Nàng ở kinh thành có mua một mảnh đất, lập một phủ đệ tên là Quý phủ, lấy danh nghĩa của Quý bác gái.” Hắn nhất nhất đem những chuyện tra được ra bẩm báo, nhưng hắn vẫn che giấu chuyện Lăng Nhược Nhược còn có một tòa trang viên ở một nơi xa kinh thành, không biết vì cái gì, hắn chỉ muốn bảo hộ nữ nhân này.

Tất Hoàn càng nghe càng kinh ngạc, tứ đại danh điểm nổi tiếng thiên hạ tự nhiên là do khí phách của hắn mở, hơn nữa còn là nơi mà hắn thích đến nhất.

“Tất cả đều do nàng mở?” Sắc mặt hắn càng lúc càng khó xem, hắn quả thật đã xem thường nàng.

“Vâng, Vương gia.” Hắc Hồ vội vàng đáp, thứ rượu mà hắn cực yêu thích cứ nhiên toàn từ một tay Lăng Nhược Nhược làm ra, điều này sao không khiến hắn sợ hãi a!

Hắn trầm mặc hồi lâu, liền lạnh lùng nói: “Đi xuống đi, bốn vương đã biết.”

“Vâng.” Hắc Hồ lặng yên không một tiếng động lui xuống.

Nữ nhân, cứ nhiên dám lừa gạt bốn vương! Xem ra, bốn vương không thể không gặp người, để xem người rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật? Người đến cùng là dạng người gì?

32. Chương 32 : Đêm Khuya Tối Chơi

Đêm dài yên tĩnh.

“Mẹ, người rốt cục trở lại, cực cực rất nhớ người.” Bé đã hơn ba tuổi, hai mắt ngân ngấn nước mắt, vừa nhìn thấy nàng trở về, lập tức nhào vào lòng nàng, nãi thanh nãi khí hét lên.

Lăng Nhược Nhược vừa thấy đến nước mắt hắn liền đau lòng, nhỏ giọng nói: “Cực cực ngoan, mẹ là đi làm việc, không phải đi chơi. Như vậy đi, ngày mai mẹ mang người đi ăn cơm dã ngoại, được không?” Đạo gần đây, nàng bận bịu mở Câu Hồn Điểm, lại lo cho bản thân hưởng thoải mái, vắng vẻ bé.

Bé lập tức thu hồi nước mắt trong hốc mắt, nhu thuận nở nụ cười, hắn đầu tiên là hôn mặt của nàng, hoan hô: “Mẹ, thật vậy chăng? Là thật sao? Thật tốt quá, ngày mai cực cực có thể đi nấu cơm dã ngoại a, cực cực muốn ăn thật nhiều, thật nhiều thứ.”

Mỗi lần đi ăn cơm dã ngoại, bé đều được ăn những món cực kì ngon, còn có hoa quả mà hắn chưa từng nếm qua, đối với hắn, mỗi lần đi ăn cơm dã ngoại đều như lễ mừng năm mới.

Lăng Nhược Nhược đau lòng nở nụ cười, gặt gao ôm hắn, liền tục nói: “Đương nhiên là thật, mẹ khi nào thì lừa gạt tiểu bảo bảo? Mẹ nha, nói chuyện giữ lời, cực cực sau khi lớn lên cũng phải bắt chước mẹ, trọng hứa hẹn, thủ tín dùng, biết không?”

“Mẹ, cực cực đã biết.” Bé vội vàng gật đầu đáp, rất có dáng vẻ ngoan. Tuy hắn không hiểu cái gì kêu trọng hứa hẹn, thủ tín dùng, nhưng là nếu đã là lời mẹ nói, thì nhất định đúng.

Nàng cao hứng gật gật đầu, ôm lấy hắn đi về phòng. Đêm đã khuya, nàng cũng nên dỗ hắn ngủ. Lần nào cũng vậy, kể chuyện xưa cho hắn nghe xong, bé liền ngủ rất nhanh.

Nàng vào thư phòng cách vách, Xem sổ sách mỗi ngày, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng chỉ nhìn sơ cũng đủ phiền toái, lao lực, bởi vì phương thức ghi chép ở cổ đại không đơn giản và tiện lợi như ở hiện đại. Cuối cùng, nàng không thể không lao lực dạy bọn họ phương pháp ghi chép mới, vừa ít tốn thời gian, lại thực dụng, quan trọng là chính mình xem sẽ hiểu ngay. Hiện tại đã tốt hơn nhiều, không còn giống trước kia, làm đến trời tối thui mà cũng chẳng ra được sổ sách gì.

Lật xem sổ sách ngày hôm nay, nàng cao hứng phát hiện tài phú của nàng lại tăng trưởng. Tính đến nay, nàng đã tích lũy khá khá, cuộc sống về sau cũng có bảo đảm. Đây là năm nhàn nhã nhất kể từ khi nàng đi vào thế giới này, cuộc sống đã trở về nhịp đập lúc xưa: bình thản, hờ hững, không lo phiền lụy.

Nàng lại cúi đầu nhìn sổ sách, không hiểu sao bỗng dưng nàng cảm thấy có gì đó không đúng, vì thế miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

Không thấy thì thôi, vừa thấy thiếu chút nữa hồn của nàng bị dọa chạy. Không biết từ khi nào, trước mặt nàng cứ nhiên có một nam nhân đang ngồi, đương nhiên, nam nhân này không phải ai xa lạ.

“Người tới làm gì?” Nàng lạnh lùng hỏi, nàng chán ghét nhất loại nam nhân không mời mà đến, hơn nữa còn là loại nam nhân đã không còn quan hệ gì với mình. Đúng vậy, hắn chính là chồng trước của nàng – Ninh Vương Tắt Hoàn.

Tát Hoàn đã quan sát nàng thật lâu, từ lúc nàng quay về Quý phủ, hắt thấy nàng nhỏ bé, kể chuyện xưa cho bé nghe, cuối cùng đến thư phòng xem sổ sách. Hết thấy hắt đều nhìn rõ nhưng vẫn hoàn toàn không hiểu nữ nhân trước mắt này.

Đây thật là khí Vương phi, là nữ nhân bị hắt hủ sao? Nàng trước đây nhất gan, sợ phiền phức, đã vậy nam nhân bên cạnh lại dữ dội nhiều, thế nên hắt chán ghét nàng. Tuy nàng sau này thành Vương phi của mình, đáy lòng hắt vẫn luôn chán ghét nàng.

Nhưng đêm nay nàng thể hiện một bộ khác chính mình hoàn toàn không biết. Nàng ôn nhu, nàng hòa ái dễ gần, nàng mê người, nàng phong tình vạn chủng, nàng nghiêm túc. Hắt thấy nàng vui sướng, hắt thấy nàng tràn đầy máu tính, hết thấy đều thực chân thật, không hề giữ lại hiện ra trước mắt hắt. Hắt mê hoặc, hắt trầm luân, hắt mê muội, hắt tâm không thấy.

“Vương phi của ta, vì phụ đến thăm người, không được sao?” Tát Hoàn chưa bao giờ biết da mặt mình cũng có thật dày, lại còn có thể nói ra lời như vậy.

Lăng Nhược Nhược vừa nghe liền nổi trận lôi đình. Người này thực con mẹnó vương bát đản! Kẻ vứt bỏ nàng là hắt, kẻ không cần nàng cũng là hắt, hiện tại ngày lành của nàng vừa tới, lại không biết hắt theo hành tinh nào chạy đến đây. Đáng chết!

“Thật ngại quá, Ninh Vương gia, người nói nhầm rồi, Vương phi của người đang ở trong Ninh Vương phủ, ta còn chưa thành thân đâu, không đúng, ta còn chưa tái giá đâu, cho nên ta không có phụ quân, cho dù có, phụ quân của ta cũng đã sớm vào phần mộ. Người chính là vị phụ quân đã bỏ ta, hủ ta, nói cách khác là tiền nhiệm phụ quân. Mọi sự đã hết, nên đừng cho ta thêm danh hào gì, tiểu nữ tử cũng thật không dám nhận a.” Nàng thấp phần mất hứng quá, cũng không quản mình nghĩ gì nói gì, người như thế không cần cho hắt mặt mũi.

Tát Hoàn nghe vậy, trong lòng thầm giật mình, càng không ngờ nàng lại nhanh mồm nhanh miệng, nhưng ngoài mặt hắt vẫn không biểu lộ gì: “Gả cho bốn vương, cho dù bị bốn vương hủ, vẫn là Vương phi bốn vương, người sống là người của bốn vương, chết là quỷ của bốn vương.”

“Ta phi*.”

33. Chương 33 : Gặp Trận Giương Oai

“Ta phi.” Lăng Nhược Nhược không hình tượng hung hăng gì hắt một tiếng khinh miệt, phi thường khinh thường, phi thường khinh thường hắt. Đối với kẻ từng đối đãi mình như thế, nàng rất khó có thái độ tốt, không lấy chổi đuổi hắt, lẽ ra hắt nên cảm ơn nàng.

“Người.....” Tát Hoàn giận, nàng đây là thái độ gì? Hắt đường đường là Vương gia một nước, hạ mình đến chỗ nàng, nàng ngược lại bất kính với mình như thế.

Lăng Nhược Nhược nhìn bộ dạng thẹn quá hóa giận của hắt liền cao hứng, trong lòng thích muốn chết, bất quá nàng không biểu lộ ra, đỡ cho cái nam nhân kia bị mình chọc tức chết tại chỗ, nàng cũng không muốn hiện tại phải dắt cả nhà đào vong a.

“Ta cái gì mà ta, ta còn sống rất tốt, hiện tại sinh long hoạt hổ đứng trước mặt người.” Nàng không để ý đến hắt tức giận, giọng điệu đầy châm chọc.

Tát Hoàn vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ. Nàng rất có thể nói, còn mình ở nàng trước mặt lại nói không ra nửa câu đầy đủ, hắt tức đến mức muốn giẫm chân, nhưng lại không có cách nào.

Nàng âm thầm cao hứng, hừ, muốn cùng nàng đấu võ mồm ư, không có cửa đâu! Nàng là ai chứ? Là người hiện đại văn minh hơn hắt không biết bao nhiêu lần xuyên qua thời không a.

“Nếu không có chuyện gì, mời Vương gia trở về đi, Vương phi nhà ngài đang chờ ngài trở về mới ngủ được a. Chuyện đột nhập nhà dân, ta sẽ không truy cứu.” Nàng làm bộ đại nhân có đại lượng, nhàn nhàn nói.

Lần này Tát Hoàn không giận, ngược lại còn cười, hắt vẫn như cũ trăn trăn, nhàn nhã ngồi xuống ghế, nhìn nàng cười hỏi: “Người ghen?”

Từ ghen như kim đâm đến nàng, nàng cuống quýt lên, phát hỏa quát: “Bệnh thần kinh, người có tật xấu a. Ghen? Ta ghen cái gì? Chúng ta đã sớm thành người lạ, không thể ở chung, ta ăn cái quỷ dấm chua gì a, ta lại không tật xấu.” Nàng tức giận đến mức không thèm để ý, mắng mỗ kêu to.

Phanh.

Tiếng đập bàn thật lớn đột ngột vang lên, Lăng Nhược Nhược sợ tới mức thiếu chút nữa chân mềm ra, vội vàng theo thói quen đưa tay đặt lên ngực, nghe trái tim đập cực nhanh.

“Người không cần lỗ mãng như vậy, vừa ra vương phủ người đã không còn một chút bộ dáng của tiểu thư khuê các, người dù gì cũng là một thiên kim tiểu thư.” Tát Hoàn chưa từng gặp nữ nhân nào lỗ mãng như vậy, càng chưa từng nghe qua lời nói khó nghe như thế, khiến hắn không khỏi tức giận dùng sức đập bàn một cái.

Vớ vẩn! Lăng Nhược Nhược từng gặp qua những kẻ khi dễ người khác, nhưng chưa gặp qua kiểu khi dễ như vậy. Cho người một chút nhan sắc, người liền mở phòng nhuộm a. Cho người chút ánh mặt trời, người liền tưởng mình sáng lắm.

Phanh.

Ăn miếng trả miếng, nàng cũng lửa giận bùng bùng, đập bàn một cái, đau đến nhe răng, nhưng vẫn giả bộ thập phần khí thế nói: “Mẹ nó, ta và vương phủ của người đã sớm không còn liên quan, người quản ta nhiều như vậy làm gì? Chết tiết, đau chết ta. Mẹ nó, thiên kim tiểu thư lại như thế nào, tiểu thư khuê các thì sao? Lão nương chính là thế này, người quản được sao?” Nàng vừa mắng vừa xoa tay, đau chết mất, đập bàn có một chút đã khiến tay nàng tê rần, sau liền đau muốn chết.

“Người.....” Tát Hoàn một lần nữa bị nàng chọc giận đến nghẹn lời, chỉ có thể căm tức nhìn nàng, hai tay siết chặt, sắc mặt xanh mét.

“Mẹ.....” Lúc này, một giọng nói nhỏ như muỗi kêu đột nhiên truyền vào lỗ tai hai người, lập tức thối tan không khí khấn咒.

Tiểu bảo bảo vẻ mặt buồn ngủ, mắt nhấp nhem, vừa dụi dụi mắt to, vừa mơ hồ hỏi, sau đó mới mở to ánh mắt, tò mò nhìn bọn họ.

“Cục cưng.” Lăng Nhược Nhược liếc một cái xem thường nam nhân trước mặt, nàng biết lúc này bọn họ to tiếng đã đánh thức bé, lập tức chạy qua ôm lấy hắn.

“Mẹ, người cùng thúc thúc đang làm cái gì?” Bé thực ngây thơ hỏi, hết sức nhu thuận, không khóc không nháo.

Làm gì? Còn có thể làm gì? Nếu có đao có súng, bọn họ đã sớm đầu võ, chứ không ngồi đây đầu võ mồm.

“Không có gì, mẹ có việc cần thương lượng với thúc thúc, có phải đã đánh thức cục cưng không? Thực xin lỗi, mẹ không tốt, đã làm ồn cục cưng, mẹ xin lỗi người.” Lăng Nhược Nhược trở mặt còn nhanh hơn lật sách, trước sau như thế hai người, vừa rồi còn hỏa bạo thô lỗ, liền hóa thành lễ độ hơn người.

Tát Hoàn thấy mà ngây người, đây là lần đầu tiên hắn biết một người có công phu biến sắc mặt cao như thế, mà người này còn là tiền nhiệm Vương phi của hắn.

34. Chương 34 : Bị Ép Buộc

“Mẹ, thúc thúc hảo soái*.” Bé nhìn Tát Hoàn nửa ngày, rốt cục toát ra một câu, hâm mộ nhìn Tát Hoàn.

*đẹp trai

Lăng Nhược Nhược thiếu chút nữa buông tay, đem hắn ném xuống.

Mà Tát Hoàn lại không nói gì, hai mẹ con này, quả nhiên là cùng một tính tình, mẹ nào con nấy, xem ra lời này tuyệt không sai.

Bé cư nhiên không cần người khác đáp lại, thần kỳ lại lần bầu nói: “Thức thức, ngày mai cùng chúng ta ăn cơm dã ngoại đi, ăn cơm dã ngoại có thật nhiều đồ ăn ngon mẹ làm.” Nói xong, chờ mong nhìn hấn.

“Tốt.” Tát Hoàn cư nhiên không chút nghĩ ngợi đáp ứng, kỳ thật hấn cảm thấy đó là một cơ hội rất tốt, có thể tiếp cận nàng, nhìn xem nàng sống thế nào.

“Không tốt.” Lăng Nhược Nhược mặt trầm xuống, mắt hừng phản bác. Nàng chán ghét hấn, tuyệt không thích hấn, lại càng không muốn cùng người như hấn ăn cơm dã ngoại, hừ, đến dã chiến còn không có cửa đâu!

Bé kinh ngạc lắc lắc cái đầu nhỏ nhìn mẹ, kinh ngạc thấy mẹ luôn luôn hào phóng, sao lúc này lại nhỏ mọn như vậy. “Mẹ, vì sao không cho thức thức đi?”

“Đúng vậy, vì sao không cho ta đi?” Tát Hoàn cũng ra vẻ kinh ngạc hỏi, vẻ mặt ủy khuất, khổ sở, đáy lòng khoái trá muốn chết.

Lăng Nhược Nhược nhìn một lớn một nhỏ, cảm thấy vô lực, nàng biết giải thích với bé thế nào a, nói nam nhân này là chồng trước của nàng, hơn nữa là bất lương nam nhân đã vứt bỏ nàng, lại cha hấn, đương nhiên không biết có phải là thân sinh cha không, nhưng ít nhất từng là trên danh nghĩa.

“Cực cực, chúng ta không biết hấn.” Nàng vô lực nói, tuy rằng lý do này có chút gượng ép, nhưng nàng thực không biết nên giải thích thế nào.

Bé tựa hồ không hiểu, không biết hấn sao lại ở trong thư phòng của mẹ, sao có thể tới nhà bọn họ.

Nhìn biểu tình của bé, nàng hoàn toàn bị đả bại, không biết nói cái gì: “Quên đi, cực cực đi ngủ đi, mẹ cùng người ngủ.” Tâm tình của nàng bực bội hổng rồi, không muốn nhìn thấy hấn, không bằng đi ngủ với con choroi.

Bé gật gật đầu, hưng phấn nói: “Mẹ, chúng ta ngủ a, thức thức ngủ ngon.” Hấn không quên vẫy vẫy tay về phía Tát Hoàn, vui vẻ kêu lên.

Tát Hoàn cũng thật cao hứng, nghĩ đến ngày mai hấn có thể cùng bọn họ đi chơi, trong lòng không khỏi có chút chờ mong, mặt tràn đầy tươi cười.

Lăng Nhược Nhược thực khó chịu, thực mất hứng, nàng không thấy biểu tình của Tát Hoàn, trực tiếp ôm bé xoay người ly khai thư phòng.

Tát Hoàn chờ hai mẹ con nghỉ ngơi mới xoay người ly khai Quý phủ, trở về vương phủ, sau đó hưng phấn một đêm không ngủ được.

Ngày hôm sau, Lăng Nhược Nhược cùng bé rời giường, ăn bữa sáng. Hai người mang theo bánh ngọt, nước trà đã chuẩn bị tốt, kế tiếp là giã nướng, nguyên liệu, vải bố dùng đi ăn cơm dã ngoại, rồi mới chậm rãi dạo đại môn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tát Hoàn đang đứng chờ.

“Các người rốt cực đi ra.” Tát Hoàn thiếu chút nữa đã không đủ bình tĩnh để chờ, vừa mới chuẩn bị xông vào đã thấy đến bọn họ đi ra, vội vàng tiến lên đón, oán giận nói.

Lăng Nhược Nhược không thèm nhìn tới hấn, không nghĩ tới hấn thực đến đây, nàng còn mong hấn đừng xuất hiện trước mặt nàng đâu! Nhưng lại không như mong muốn.

“Không muốn chờ thì đừng chờ.” Nàng tức giận nói, ôm tiểu bảo bảo lên xe ngựa đã chờ sẵn.

“Thức thức, mau lên đây.” Bé không biết giữa bọn họ có sóng to gió lớn, ngây thơ tím tím nói với hấn, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ đáng yêu.

Tát Hoàn bản không nghĩ cùng đi lên, nhưng nghe bé nói, nghĩ nghĩ một hồi liền lập tức cùng lên xe ngựa.

Lăng Nhược Nhược sắp điên rồi! Nàng phục sát đất trình độ mặt dày vô sỉ của nam nhân này, thậm chí muốn phát cuồng lên. Nhưng, trước mặt bé, nàng không thể phát tác.

“Mẹ, thúc thúc thực giỏi.” Trên xe ngựa, chỉ có tiếng bé và Tát Hoàn nói chuyện, bởi vì bé thập phần sùng bái Tát Hoàn, dọc theo đường đi cứ quẩn quít lấy hấn, nói không ngừng. Cuối cùng, bé cho ra kết luận này.

“Ách, có thể.” Nàng rất muốn đá hấn xuống xe ngựa, cứ nhiên chỉ chốc lát sau liền mua chuộc con nàng, nàng sao có thể không sinh khí, sao có thể cao hứng được chứ!

Chỉ một lát sau, bọn họ ra đến một vùng ngoại ô kinh thành, thanh sơn tú thủy, cây cao che mát, bãi cỏ xanh mướt, cảnh sắc thập phần tuyệt đẹp, không khí cũng rất tốt so với trong thành.

“Mẹ, thịt nướng, thịt nướng.” Bé cực kì hưng phấn, dùng giọng nói trẻ con không ngừng kêu la.

Lăng Nhược Nhược phân phó tỳ nữ mang dụng cụ đến, chỉ huy các nàng lắp giá nướng, đốt than, còn mình và bé lo trải vải bố, dọn chén đĩa, bày bánh ngọt ra.

Tát Hoàn đứng ở một bên không biết làm sao, hấn không biết hấn phải làm gì. Đối chuyện bọn họ đang làm hấn cảm thấy thực xa lạ, không biết nên làm gì mới tốt, đành phải đứng trơ ra đó, thị vệ của hấn cũng đứng ở cách đó không xa canh chừng.

35. Chương 35 : Mua Chuộc

“Cái gì? Người nói Vương gia sáng sớm đã ra phủ?” Đương nhiệm Vương phi Vũ Sương Nhi vừa đi đến viện của Vương gia, liền nghe tổng quản báo với nàng như vậy.

“Đúng vậy, Vương phi, Vương gia sáng sớm đã xuất môn, nghe nói, nghe nói.....” Tổng quản cung kính cúi người, muốn nói lại thôi.

Vũ Sương Nhi lòng khó chịu, mặt nhăn mày nhú, Vương gia đi đâu nàng luôn luôn không dám hỏi, nhưng hôm nay mình đã bàn với hấn xong, hôm nay là ngày về thăm nhà mẹ đẻ a, hấn đã đáp ứng mình, sao lại quên!

“Vương gia đi đâu? Người thành thật nói ra.” Nàng dùng thanh âm nghiêm khắc chưa từng có quát lớn, trong lòng không yên bất an, thật hoảng loạn.

Tổng quản liếc nhanh nàng một cái, nho nhỏ nói: “Vương phi, lão nô nê nói, nghe nói... Vương gia đi Quý phủ gặp một vị tiểu thư, cũng chính là lão bản nương của Hương Như Lăng Tử Phờ.” Hấn cũng mới biết tin tức này sáng nay.

Vũ Sương Nhi vừa nghe liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ nguyên lai Vương gia là vì chuyện cướp rượu ngày đó, cũng không có chuyện tốt gì. Vì thế yên lòng, mất hứng trừng mắt nhìn tổng quản một cái, cảm thấy hấn chuyện bé xé ra to.

“Vương phi, không phải, Vương gia, Vương gia hấn là cùng lão bản nương kia đến ngoại ô đập thanh*.” Giáo hoạt tổng quản đương nhiên hiểu được ý nghĩ trong lòng Vũ Sương Nhi, vội vàng nói.

*đạo chơi, ngắm cảnh

Cái gì? Vũ Sương Nhi ngạc nhiên, Vương gia không phải đi tính sổ người ta, mà là cùng người ta hẹn ước, sáng sớm còn cùng nàng đi ra ngoài tản bộ.

“Người nói là thật hay giả?” Vũ Sương Nhi đứng không vững, ôm ngực hỏi.

Tổng quản vội vàng cam đoan nói: “Vương phi, lão nô nói thiên chân vạn xác, thiếp thân thị vệ Tiểu Lục Tử của Vương gia sáng nay chính mồm nói cho lão nô như vậy.”

Có những lời này, Vũ Sương Nhi tâm tình không thể bình tĩnh. Nàng bị thương, nàng khổ sở, nàng tức giận. Nhiều năm như vậy qua đi, nàng rốt cuộc đuổi đi Lăng Nhược Nhược, ngồi trên ngai vàng Vương phi. Nhưng Tát Hoàn cũng không phải một nam nhân chuyên tình, trong vương phủ trừ nàng ra còn có các sủng phi, tiểu thiếp, không chỉ như thế, hấn còn có hồng nhan tri kỷ Tập Nhi ở Hoa Tụ Lâu. Nàng ghen, nàng hận, nhưng

không có cách nào. Nàng chỉ có thể đoan trang hiền lành làm một Ninh Vương phình nhân nghĩa, không thể ăn dấm chua, không thể khóc lóc om sòm, càng không thể mất phong phạm. Đây là nguyên nhân Tất Hoàn thích nàng, để cho nàng làm Vương phi.

Nhưng là, nàng rất không cam lòng a, cùng nhiều nữ nhân như vậy chia sẻ một nam nhân, nàng sao có thể nuốt được khó chịu trong lòng, sao có thể cao hứng, sao có thể không nổi trận lôi đình.

“Tổng quản, chúng ta đi tìm Vương gia.” Vũ Sương Nhi tức giận phân phó, nàng hiện tại không quản được nhiều như vậy, rõ ràng đã đáp ứng mình hôm nay cùng về thăm nhà, kết quả.....

Tổng quản lập tức đáp: “Vâng, Vương phi. Lão nô lập tức đi chuẩn bị xe.” Nói xong, chạy vội đi chuẩn bị.

Chỉ chốc lát sau, đoàn người Vũ Sương Nhi hấp tấp chạy về hướng ngoại ô, đi tìm Lăng Nhược Nhược và Tất Hoàn.

Lăng Nhược Nhược thành thực lấy que xiên cánh gà đặt lên giá nướng, vừa xoay xiên gà, vừa quét dầu lên. Bé sốt ruột ngồi xổm bên cạnh nhìn chăm chăm, nước miếng chảy ròng ròng.

Tất Hoàn nhìn một hồi liền hiểu được nàng làm gì, bắt chước nàng lấy một que xiên gà đặt lên giá nướng, tóm lại là rất có trình có tự.

“Mọi người cũng cùng nướng đi, như vậy vừa nhanh, hơn nữa nhiều người ăn cũng ngon hơn.” Lăng Nhược Nhược vội vàng hô, vô luận nàng ở nơi nào, cũng không để hạ nhân đứng một bên, người đến từ hiện đại như nàng luôn đối xử ngang hàng, không kỳ thị.

Người nàng mang đến nghe nàng nói vậy, lập tức cao hứng đem que xiên thức ăn để lên giá nướng, bắt quá bọn họ nướng ở một cái giá khác, không dám dùng chung với Tất Hoàn.

Chỉ có mỗi nhóm thị vệ do Tất Hoàn mang đến là còn tận trung, vẫn giữ cương vị công tác, chung quanh cảnh giác. Lăng Nhược Nhược không thèm để ý đến bọn họ, dù sao không phải người của nàng, bọn họ thích làm gì thì là, không liên quan đến nàng.

“Mẹ, đã chín chưa?” Bé đợi lâu thiệt lâu, rốt cục không còn kiên nhẫn, khẩn cấp hỏi.

Lăng Nhược Nhược cười nói: “Cục cứng, cánh gà không nướng chín, ăn dễ bị tiêu chảy.” Nàng cũng không có biện pháp, muốn nhanh cũng không được a, chỉ có thể chờ thôi.

Bé nước miếng đã chảy thiệt nhiều lần, khát vọng nhìn chăm cánh gà trên giá, gắt gao dựa vào nàng.

Tất Hoàn thấy vậy, không chút nghĩ ngợi liền vận công gia tốc hỏa lực, rất nhanh nướng chín cánh gà trên tay mình. “Cục cứng, cho con.” Hắn mỉm cười đưa cánh gà cho bé.

“Cám ơn thúc thúc, thúc thúc, người thật tốt, cục cứng thích người.” Bé cong cong cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào nói, tay nhỏ bé hơn hờ tiếp nhận cánh gà.

Lăng Nhược Nhược thấy vậy, tức giận thiếu chút nữa đầu bốc khói. Một cái cánh gà thôi đã mua được hần! Trời ạ, khó trách người ta nói, nam hài cùng đường, nữ hài phú dưỡng*, hiện tại chỉ có một cánh gà liền lừa được hần rồi!

36. Chương 36 : Ghen Tuông Mộc Lan Trần

“Mẹ, người không thoải mái sao?” Bé không biết tâm tư của Lăng Nhược Nhược, vừa cố gắng cắn cánh gà, vừa quan tâm hỏi.

Lăng Nhược Nhược tức giận đáp: “Mẹ rất tốt.” Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh a, tiểu tử này ăn cây táo, rào cây sung, mới có cánh gà đã quên mẹ.

Tất Hoàn buồn cười nhìn nàng giận mà không dám nói gì, phát hiện kỳ thật nàng rất thú vị, sao trước kia hần không phát hiện, để bỏ lỡ nàng, thật đáng đi?

“Nhìn cái gì, có cái gì đẹp mà nhìn.” Nàng không dám phát giận với bé, bèn quay sang phát giận với người khác, người này này giờ cứ nhìn nàng không dứt, khiến nàng cảm thấy có chút hư vinh.

“Người thú vị.” Hấn đơn giản nói ra ba chữ, nụ cười một lần treo lên miệng. Nhữn thị vệ đứng gần đó thấy vậy đều trở mặt ngạc nhiên, Vương gia cư nhiên có thể cười!

Thú vị? Hừ, nàng đang bực mình a, còn nói nàng thú vị! Nàng giận đến sắc mặt đều thay đổi, cuối cùng chỉ có thể lạnh lùng phun ra một câu: “Liên quan gì đến người?” Dám tranh con với nàng, còn giấu cọt nàng, đúng là chán sống!

Hấn lần đầu tiên thấy người khác không nể mặt mình, còn châm chọc khiêu khích, tuyệt không tôn trọng Vương gia như hấn, nhất là khi người này lại là một nữ nhân. Tất Hoàn tức giận, sắc mặt cực kì khó coi.

Lăng Nhược Nhược cũng không sợ hấn, thua người không thua trận, tuy trong lòng nàng bắt đầu có chút hối hận, nhưng nàng quyết không tỏ ra yếu thế trước tên vương bát đản này đâu! Thế nên nàng trợn mắt trừng hấn.

Bé không thấy giữa hai người đang âm thầm gợn sóng, chỉ chốc lát đã ăn xong cánh gà của mình, quay sang trông mong nhìn chằm chằm cánh gà trong tay Lăng Nhược Nhược.

“Mẹ, đen, đen.” Bé đột nhiên nhìn thấy cánh gà trên tay nàng từ màu vàng biến thành màu đen, biết đây là nướng hỏng rồi, vội vàng lo lắng kéo nàng kêu lên.

Lăng Nhược Nhược lúc này mới giật mình tỉnh ra, khó trách có mùi khét, nguyên lai là nàng lo đi giành giật, quên trong tay còn đang nướng gà.

“A....., hỏng rồi.” Nàng hiện tại không rảnh đầu mắt với nam nhân kia, vội vàng nhìn xuống cánh gà của mình, phát hiện đã khét đen, bực mình không nói nên lời.

“Hắc hắc, mẹ, kỹ thuật của người không tốt, đã tệ hơn rồi.” Bé thấy vậy giấu cọt nàng, cười đến toét mang tai, đáng yêu vô cùng.

Lăng Nhược Nhược tuy rất giận nhưng vẫn nở nụ cười, nàng sờ sờ cái mũi của mình, cả giận nói: “Không sao, có thể ăn.” Nói xong, nàng quét lớp nước chấm lên, tự mình ngồi ăn.

Bé nhìn, có chút buồn bực.

Chỉ có Tất Hoàn biết tâm tình của nàng, bất quá hấn cũng giống nàng, không giận, chỉ khẽ cười. Hấn thật cao hứng, nhìn thấy nàng tức giận, lòng hấn cư nhiên thật cao hứng.

“Cục cưng, phụ vương cho người một cánh gà nướng.” Tất Hoàn cao hứng, miệng nói gì cũng không để ý, thực đem mình là cha tiểu bảo bảo.

Lăng Nhược Nhược thật là giận nha a, nàng trút giận lên cánh gà, tưởng tượng cánh gà là Tất Hoàn, bị nàng từng ngụm từng ngụm cắn.

Bé lúc này cũng cảm thấy kỳ quái, nhìn không được ngây ngô hỏi: “Thức thức, phụ vương là cái gì? Thức thức là cha của cục cưng sao?”

Hấn không biết cha mình là ai?

“Đúng vậy, phụ vương là cha của cục cưng.” Dù giờ hấn có đem tài ăn nói của mình ra, tựa hồ cũng có chút khó giải thích.

“Nhưng mẹ nói, ba ba cục cưng đã đi đến nơi rất xa, không thể trở về thăm cục cưng. Vậy thức thức sao có thể là phụ vương của cưng?” Bé thực thông minh, hấn luôn ghi tạc trong lòng những gì Lăng Nhược Nhược nói.

Tất Hoàn không biết nói gì, thực không hiểu nữ nhân kia dạy con thế nào, thật đúng là cái gì cũng dám nói. “Ách.....” Hấn nhìn thoáng qua nữ thân nhân nhiên như không biết, không nói được nữa.

Lăng Nhược Nhược cũng không nói gì, cầm cùi ăn cánh gà của mình, đem bé ném cho hấn chiếu cố.

Nhưng vào lúc này, một ít thanh âm không hài hòa xuất hiện, quấy nhiễu bọn họ.

“Vương gia, ngài ở đây a, thiếp thân tìm ngài thật vất vả.” Vũ Sương Nhi rốt cục tìm được đến đây, nàng đi tới cạnh hắn, nũng nịu nói.

“Người tới làm gì?” Tát Hoàn tức giận, trên mặt đương nhiên không có chút hoà nhã.

Vũ Sương Nhi sững sốt, liền ủy khuất nói: “Vương gia, ngài không phải đã đáp ứng thiếp thân, hôm nay cùng thiếp thân về thăm nhà sao?”

Tát Hoàn nhướn mày, không kiên nhẫn nói: “Chính người trở về đi, bổn vương không rảnh.” Hắn thực mất hứng nàng đột nhiên xuất hiện, quấy rầy đến bọn họ.

Hắn liếc nhìn đám tùy tùng phía sau nàng, lại càng thêm không cao hứng.

“Ta, thiếp thân.....” Nàng thì thào nói, trong lòng thực sợ hãi, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn nói với mình như vậy.

“Cút, đừng để ta nói lại lần thứ hai.” Cả tính tình và khả năng nhẫn nại của Tát Hoàn vốn không tốt, hắn đã nhịn đủ lâu, ở chỗ Lăng Nhược Nhược bị chọc giận, hắn đã không có chỗ phát, giờ Vũ Sương Nhi lại dám theo dõi đến tận đây, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, hắn càng không dễ nói chuyện.

“Vương gia.” Vũ Sương Nhi thiếu chút nữa rơi lệ, nàng khổ sở nhìn nam nhân của mình, lòng đầy đau đớn.

37. Chương 37 : Giận Chó Đánh Mèo

Lăng Nhược Nhược tuyệt không để ý người ta trình diễn màn kịch phu thê trước mặt mình, nhưng vì đây là đôi vợ chồng Ninh Vương, nàng xem đặc biệt hứng thú, không nỡ chớp mắt.

Bé dựa sát vào nàng, phỏng chừng là lần đầu tiên thấy loại trường hợp này, hắn có chút sợ hãi, chui vào lòng nàng, tò mò vươn đầu ra nhìn xung quanh.

“Mẹ, thúc thúc và tỷ tỷ đang làm gì a? Vì sao bọn họ không vui?” Bé còn chưa hiểu được thế nào là cãi nhau, lại càng không hiểu bọn họ vì sao lại mất hứng, vì thế ngẩng đầu lên tò mò hỏi.

Lăng Nhược Nhược không biết nên trả lời hắn thế nào, nàng có thể nói cho hắn, đây là vì người lớn ý kiến bất đồng, tư tưởng bất đồng nên hành vi mới bất đồng, vì thế cãi nhau.

“Ách, bởi vì bọn họ chưa nói xong, nên mới cãi nhau.” Nàng đơn giản trả lời, nhưng vẫn hứng thú bưng bưng nhìn người ta cãi nhau.

Bé vừa nghe người ta cãi nhau, lập tức nài thanh nãi khí nói: “Mẹ, cãi nhau là không tốt, đối thân thể không tốt.” Bé rất thông minh, ở bên cạnh Lăng Nhược Nhược, hắn học được không ít gì thú vị, nên học được thứ gì sẽ áp dụng ngay.

Lăng Nhược Nhược rất muốn nói, đúng rồi a, bất quá, nghĩ nghĩ bọn họ cãi nhau có liên quan gì đến nàng đâu, bọn họ cho dù muốn đánh muốn giết cũng không đáng đến mình.

Nhưng bé không nghĩ như vậy, hắn bỗng dưng giãy khỏi vòng tay nàng, đi đến chỗ Tát Hoàn và Vũ Sương Nhi, đến trước mặt hai người, nài thanh nãi khí khuyên nhủ: “Thúc thúc, a di, đừng cãi nhau, mẹ nói như vậy là không đúng, sẽ làm thân thể bị thương. Vì để chúng ta khỏe mạnh, hai người đừng cãi nhau.” Nói xong còn hướng hai người bọn họ khoát tay.

Tát Hoàn nghe vậy rất hưởng thụ, càng thêm yêu thương bé, vội vàng ngồi xổm thân mình cao lớn, vươn hai tay ôm lấy hắn, ôn hòa nói: “Tiểu bảo bảo ngoan, tiểu bảo bảo rất đáng yêu.”

Vũ Sương Nhi chưa bao giờ thấy hắn dùng biểu tình như vậy nói chuyện với con mình, trong lòng nàng vừa tức vừa giận lại ghen tị, khiến nàng cũng chán ghét bé.

Bé cười tủm tỉm với hân, cũng quay sang cười với Vũ Sương Nhi, muốn được nghe Vũ Sương Nhi khen ngợi. Nhưng Vũ Sương Nhi chán ghét hân còn không kịp, như thế nào sẽ cười với hân, nàng hung hăng trừng mắt nhìn bé, làm bé sợ tới mức biến sắc, cực kì sợ hãi chui vào lòng Tát Hoàn.

“Thái độ này của ngươi là thế nào, lập tức cúi cho bổn vương.” Tát Hoàn là người thông minh, sâu sắc, biết ngay là do Vương phi của mình, lập tức phần nộ quá.

Vũ Sương Nhi giận mà không dám nói gì, nhưng vẫn như cũ trợn mắt nhìn bé. Đương nhiên là ở chỗ hân nhìn không tới, nàng mới dám như thế.

Lăng Nhược Nhược cũng không vui vẻ gì, hai vợ chồng các người cãi nhau liên quan gì đến chúng ta, đã hại bọn họ không nướng thịt được, còn trưng bộ mặt đó ra, mấy người này nghĩ mình là ai.

“Mời các người lập tức rời đi, các người gây trở ngại chúng ta.” Nàng lạnh lùng nói, đi đến trước mặt Tát Hoàn, đưa tay ôm lấy bé.

“Mụ đàn bà chanh chua lớn mật, ngươi dám nói với bổn vương phi như thế.” Vũ Sương Nhi còn đang giận không chỗ phát, lúc này thấy Lăng Nhược Nhược, lập tức đem toàn bộ lửa giận trút lên người nàng.

Lăng Nhược Nhược nhướn mày, lập tức phản kích: “Mẹ nó chó má Vương phi, hừ, lúc lão nương làm Vương phi, ngươi vẫn còn là một cái tiểu thiếp. Mẹ nó, đừng tưởng rằng hiện tại ngươi đã thượng vị, liền quên tư vị làm tiểu nhân. Dám nói chuyện với ta như vậy, lão hồ không phát uy, ngươi hình ta là mèo bệnh a, hừ.”

Nàng không nói thì thôi, vừa nói ra vĩnh viễn đều dọa ngã thiên hạ. Người của Quý phủ chưa từng thấy tiểu thư lợi hại như thế này bao giờ, thô khẩu ra chương, hơn nữa khí thế hùng hực, cứ nhiên áp chế Ninh Vương phi.

Tát Hoàn đứng một bên, thêm một lần nữa kiến thức khả năng mắng chửi người của nàng, không chỉ có thô khẩu thành chương, hơn nữa khí thế kiêu ngạo, như thế sắp làm một trận với người ta.

Vũ Sương Nhi cũng bị dọa ngã, sợ hãi cô cùng. Không thể trách nàng không nhận ra tiền nhiệm Vương phi, Lăng Nhược Nhược mấy năm nay biến hóa rất lớn, vô luận là khí chất hay dung mạo, đều đã sớm thoát thai hoá cốt, chỉ có thể thấp thoáng nhìn đến bóng dáng trước kia.

“Người, người, người.....” Nàng run run chỉ vào nàng, nói không ra lời.

“Người, người, người. Người cái gì người, cả lăm a, trời ạ, một vị Vương phi hóa ra bị cả lăm, thật buồn cười. Ha ha ha.....” Muốn đấu với người hiện đại thụ hưởng năm ngàn năm văn hóa ư, quả thực không có việc gì muốn tìm đánh, tìm mắng. Lăng Nhược Nhược cười rất đắc ý, người không chọc ta, ta không chọc người, nếu người phạm đến ta, mặc kệ người là ai, ta đều phản kích.

Mọi người nghe vậy liền ồn ào cười to, xem ra kể từ hôm nay, toàn kinh thành mọi người biết, Ninh Vương phi bị cả lăm.

Vũ Sương Nhi tức a, hận a, lửa bốc lên a, nhưng cũng chỉ có thể giận đến xanh mặt, giận mà không dám nói gì, bởi vì nàng có mứa mép khua môi cũng không bằng Lăng Nhược Nhược, khí thế cũng không kiêu ngạo như nàng, mà trọng yếu nhất là Tát Hoàn còn đứng một bên nhìn nàng như hổ rình mồi.

“Chúng ta đi.” Nàng thở phì phì nói, oán hận giậm chân, bỏ đi.

38. Chương 38: Tức Giận

“Nàng đi rồi, ngươi vì sao còn không đi?” Vũ Sương Nhi đi rồi, Lăng Nhược Nhược tức giận quay sang trừng mắt nhìn Tát Hoàn, hừm, vợ nào chồng vậy.

Tát Hoàn vốn đang rất mất hứng, lại thấy nàng bắt kính như thế, trong lòng càng phát hỏa, lạnh lùng nói: “Người nói chuyện như vậy với bổn vương sao?” Nếu không phải hiện tại hân không thể tức giận với nàng, không chừng hân đã đánh nàng một chút.

Lăng Nhược Nhược không biết nội tâm hẳn nghĩ gì, nhưng với tính không thích cúi đầu trước người khác, nàng nghe vậy trong lòng càng tức giận, “Ta cứ nói chuyện như vậy, người quản được sao?” Chán ghét những kẻ tự đại, chán ghét bọn bất kính với người khác, nàng chưa từng có hảo cảm với hẳn, người khác không tốt với nàng, nàng có thể nhớ cả đời.

“Người.....” Hẳn tức giận đến nói không ra lời, lại không thể phản bác được. Đầu vô mồm, hẳn so ra kém nàng, hơn nữa nàng luôn không thiếu từ mới, khiến hẳn á khẩu không trả lời được.

“Ta sẽ không đi.” Hẳn lạnh lùng nói, tiếp tục ngồi xuống, nướng cánh gà của mình, lại vẫy tay gọi bé, ý bảo bé đến đây.

Bé cư nhiên nghe lời, rời khỏi Lăng Nhược Nhược, lắc lắc mông chạy lại chỗ hẳn.

Lúc này đến phiên Lăng Nhược Nhược hỏa lớn, con cư nhiên chân ngoài dài hơn chân trong, ô ô ô, cư nhiên nghe lời nam nhân kia, không biết có phải thật sự có quan hệ huyết thống? Nàng buồn bực nghĩ.

Hai nam nhân một lớn một nhỏ không biết đang nói cái gì, bé cười đến mắt nhắm lại, vô cùng thân thiết ôm lấy hẳn, bàn chân nhỏ nhẹ nhàng đung đưa, đá bùn đất.

“Mẹ, mau tới, phụ vương nướng ẹ một cái cánh gà.” Lúc nàng còn đang căm giận bất bình nghĩ ngợi, bé đột nhiên vẫy tay với nàng, nũng nịu hô.

Cái này nàng càng hôn mê, thực mất hứng, mới có bao a, tiểu bảo bảo cư nhiên bị hẳn mua chuộc, còn không được nàng đồng ý đã kêu người ta làm phụ vương, nàng dưỡng hẳn bao nhiêu năm, còn không bằng được mấy phút kia.

Về mặt giận dỗi, nàng thở phì phì đi qua, tức giận nói: “Cục cưng, mẹ người là ai?” Nàng lần này trở về nhất định phải nghiêm túc giáo dục bé một chút, phân cho rõ địch hay ta.

Bé không rõ ý nàng, nghiêng đầu nhỏ mồm nhìn nàng, sau đó dùng ngón tay chỉ nàng, nũng nịu nói: “Mẹ chính là mẹ, người là mẹ.”

“Vậy sao người nhận giặc làm cha, mẹ có dạy người ai là cha người sao? Người vì sao gọi hẳn là phụ vương? Hẳn cho người cái gì ưu việt, người sẽ không cần mẹ nữa?” Nàng rất mất hứng, lời nói không kiểm soát, lửa giận lớn đến mất lý trí.

Bé vừa nghe, òa khóc lên, vừa khóc vừa nhắm mắt chạy về phía nàng, sợ nàng thực sự không cần mình.

“Mẹ, mẹ.....” Hẳn không ngừng kêu, vươn hai tay muốn nàng ôm mình.

Lăng Nhược Nhược nghe bé khóc, phần nộ trong lòng liền biến mất, lập tức ngồi xổm xuống ôm lấy bé, lau nước mắt cho bé, đem bé ôm sát trong ngực.

Tát Hoàn trong lòng giận nói không nên lời, nàng dám nói đường đường một Vương gia như hẳn là giặc, mặt mũi hẳn biết để đâu? “Người, lớn mặt.” Hẳn tức giận chỉ thẳng vào mặt nàng quát.

“Người cút cho ta.” Lòng phiền muộn còn phải dỗ bé, Lăng Nhược Nhược còn đang rối rắm, thấy hẳn rống mình, trong lòng lại thêm giận dữ, nói chuyện càng không giữ ý.

Nàng hận, nàng giận, nếu nam nhân này không xuất hiện, lần ăn cơm dã ngoại này đã thật êm đẹp, thật vui vẻ, mẹ con nàng còn có thể đi hái hoa dại, rau dại, thậm chí còn có thể ngủ trên cỏ một giấc, tận hưởng thiên nhiên phong tình vạn chủng!

Nhưng mà.....

Câu này của Lăng Nhược Nhược lập tức đem mặt Tát Hoàn đi quét rác, hấn sắc mặt xanh mét, tức giận đến vung tay muốn đánh nhau nàng, nhưng khi hẳn giơ tay lên lại thấy hai khuôn mặt: khuôn mặt phần nộ của Lăng Nhược Nhược, khuôn mặt sợ hãi của bé.

Hẳn dừng tay, lo lắng nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng tức giận buông tay, lặng lẽ xoay người mang theo thị vệ bỏ đi.

Hẳn vừa mới đi, Lăng Nhược Nhược liền nhịn không được thở phì phò từng ngụm từng ngụm. Hừ chết nàng, vừa rồi nam nhân kia nổi giận lôi đình, ngay cả nàng cũng không dẫn nổi sợ hãi.

“Được, chúng ta tiếp tục ăn của chúng ta, chơi của chúng ta.” Người vừa đi, tâm tình của nàng liền tốt, vội vàng cười tủm tỉm trấn an những người vừa bị dọa hết hồn.

Mọi người thấy nàng tuyệt không để ý, cũng thả lỏng, cùng ngồi vây quanh, trò chuyện, uống nước, nướng thịt, dưới sự lôi kéo của nàng cũng chơi đùa quên cả trời đất.

39. Chương 39 : Cùng Đường 1

Từ sau chuyện ăn cơm dã ngoại, Lăng Nhược Nhược cảm thấy phật phật không ổn, cực kỳ không ổn, thập phần không ổn. Vì sao ư? Vì bên ngoài Quý phủ có thêm rất nhiều người, nhưng lại đứng ở trước cửa nhà nàng, đuổi cũng không đi.

Nàng giận, bởi vì tất cả người ở bên ngoài đều là quan binh, hơn nữa trên người còn có một cái chữ Ninh thật to, không cần hỏi cũng biết, hiển nhiên là đội nhân mã của Ninh Vương.

Mà chuyện khiến người ta tức giận nhất là, hễ nàng đi đâu, bọn họ liền đi theo đó, cứ như là đi theo dõi nàng. Nàng giận đến giương nanh múa vuốt, tiến lên chất vấn bọn họ, bọn họ rất vô tội nói là Vương gia phân phó, bọn họ không có biện pháp.

Ngày hôm sau, Tất Hoàn tới, lúc ấy Lăng Nhược Nhược đang cùng người nhà ăn cơm, hắn thấy liền không khách khí ngồi xuống, ăn cơm với bọn họ.

“Người cút cho ta, tới nhà ta để làm gì?” Đang lúc bực mình không có chỗ phát, thấy hắn cứ nhiên xem mình như chủ nhân, nàng giận quá quát lên, không thèm kiêng nể ai hết.

Tất Hoàn phát hiện mình tập mãi thành thói quen, một chút cũng không giận. Hai ngày qua hắn về vương phủ, không gặp nàng, ngược lại có chút hụt hẫng, nay nàng mắng mình, hắn không những không tức giận, mà còn có một loại cảm giác đánh là thân mắng là yêu, khiến hắn vui rạo rạo a!

May mắn Lăng Nhược Nhược không biết suy nghĩ lúc này của hắn, bằng không có lẽ nàng sẽ lấy dây thắt cổ, hoặc đập đầu vào đầu hủ cho rồi. Dù vậy nàng cũng không tỏ vẻ hòa nhã gì, bởi vì nàng phát hiện, nàng càng mắng to, nam nhân kia lại cười càng hơn hớn, như vậy không phải càng khiến nàng tức giận sao.

Hắn không nói lời nào, mọi người lại sợ tới mức không dám thở mạnh, chỉ có Lăng Nhược Nhược và bé cảm thấy thực bình thường. Bé từ nhỏ được Lăng Nhược Nhược giáo dục theo phương pháp hiện đại, nên hắn không hề cảm thấy Tất Hoàn cao cao tại thượng.

“Vương gia.....” Quý bác gái không dám ngồi xuống, cuống quýt muốn đứng lên, cúi đầu khom lưng với hắn, không biết phải làm sao.

“Bác gái, ngồi xuống đi. Hắn là ngoại nhân, người để ý hắn làm gì.” Lăng Nhược Nhược không thích bộ dạng bác gái như vậy chút nào, mắng xong, nàng liền kéo Quý bác gái lại.

Quý bác gái bị kéo ngồi xuống, trong phút chốc, chân tay luống cuống, không biết nên làm thế nào cho phải, lại không dám ngẩng đầu nhìn Tất Hoàn, bối rối đứng ngồi không yên.

Tất Hoàn thấy vậy, dùng loại ngữ khí khiến mọi người không thể tin được, nói: “Quý bác gái, đừng ngại, mọi người đều là người một nhà, không cần câu thúc.”

“Vâng, vâng, Vương gia, lão nô đã biết.” Quý bác gái không đổi được nết tính, hắn vừa nói, nàng liền lập tức đứng lên, tất cung tất kính, hoàn toàn là dáng vẻ một nô tỳ.

Quý bác gái một lần nữa bị Lăng Nhược Nhược kéo ngồi xuống, lần này Lăng Nhược Nhược không thèm để ý tới hắn nữa, vội đầu ăn. Bé đã có thể ăn cơm một mình, ngồi ngoan ngoãn ăn cơm. Còn Quý bác gái thì ăn thật sự vất vả. Tất Hoàn đương nhiên không khách khí, đợi người mang đến cho hắn một bộ chén đĩa khác, hắn cũng bắt đầu cùng bọn họ ăn.

“Ăn ngon, ăn ngon, ăn rất ngon.” Tát Hoàn không ăn không biết, ăn một lần liền không thể không khen. Hấn chưa từng ăn qua món ăn nào ngon như vậy, trong vương phủ cũng đầy thịt cá, nhưng là món ăn ở đây lại rất khác biệt, ngon vô cùng,

Lăng Nhược Nhược tức giận trừng mắt nhìn hấn, nam nhân không kiến thức, đường đường là Vương gia của một nước lớn lại giống như hai lúc dưới quê lên, quá mất mặt.

“Phụ vương, ăn ngon liền ăn nhiều một chút, đây là mẹ làm.” Lúc này, bé vẫn vui đầu ăn cơm đột nhiên nói chuyện, cười tủm tỉm nói với hấn.

“Thật vậy? Đây là mẹ ngươi làm?” Tát Hoàn tuy vẫn không rõ mẹ là ý gì, bất quá, hấn biết nhất định là cùng nghĩa với từ nương. Biết được đồ ăn đều do nàng làm, Tát Hoàn càng thêm nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, khó trách nàng có thể một mình leo lái nhà ăn nổi tiếng thiên hạ Bàn Long Đại Từ Điểm.

Bé dào dạt đắc ý gật gật đầu, hấn vốn khi đã ăn gần no mới rồi rảnh nói chuyện, “Tay nghề của mẹ rất cao, mẹ còn biết làm rất nhiều bán ngọt vừa ngon vừa xinh đẹp, còn có thể làm được rất nhiều mút trái cây chua chua ngọt ngọt, cực kỳ thích ăn.” Nhắc tới món mút trái cây do Lăng Nhược Nhược làm, hai mắt bé không khỏi tỏa sáng, nước miếng suýt chút nữa là chảy xuống.

Mắt Tát Hoàn cũng sáng ngời, nước miếng cũng muốn rơi xuống. “Phụ vương cũng muốn nếm thử.” Hấn chờ mong nói, sau đó nhìn chăm chăm mặt Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược không dư hơi đi để ý tới hấn, chỉ lo ăn cơm, ăn xong lại thông thả ăn trái cây, uống trà.

Tát Hoàn cũng không sinh khí, ăn nhanh xong cơm, ôm bé cùng ngồi xuống cạnh nàng, rất có dáng lương phu hảo tướng công. Mọi người thấy đều ngây người, hấn cũng không để ý tới.

“Ách, ta định đón ngươi và cực kỳ về vương phủ.” Hấn nói ra mục đích lần này đến, sau đó cẩn thận xem thần sắc của nàng.

Phanh.

Chén trà trong tay Lăng Nhược Nhược hoa lệ rơi xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy, kinh sợ mọi người.

“Ngươi cút cho ta.” Sắc mặt nàng bỗng xanh mét, ngón tay ngọc thon dài chỉ vào hấn, giận dữ hét lên.

40. Chương 40 : Cùng Đường 2

Lăng Nhược Nhược bạo rống một tiếng như tiếng sấm giữa trời quang, đem ai nấy cao thấp trong Quý phủ sợ hãi, sợ nàng hai lần ba lượt chọc giận Ninh Vương, toàn Quý phủ này sẽ không có kết cục tốt.

Đang lúc mọi người đang hết sức lo lắng đề phòng, Tát Hoàn lại làm mọi người há hốc mồm khi không lộ ra một chút tức giận biểu tình, vẫn như cũ tươi cười rạng rỡ. Mọi người thấy vậy đều ngậm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời lại tăng thêm sự kính nể và hâm mộ đối với nữ chủ nhân nhà mình.

“Ngươi không đi cũng phải đi, ngươi đi cũng phải đi.” Tát Hoàn nhàn nhàn nói, bàn tay ôm bé không hề buông ra, còn quay sang cười tươi với bé một cái.

Bé không hiểu giữa bọn họ có sóng ngầm dữ dội, chỉ thấy Tát Hoàn cười với mình, cũng ngẩng đầu từ trong lòng hấn vội vàng lộ ra nụ cười thiên chân vô tà.

Lăng Nhược Nhược tức giận đến nói ra không ra lời, nhưng nàng chỉ giận dữ trong chốc lát, lập tức liền tỉnh táo lại. Hai ngày này nàng suy nghĩ rất nhiều, cổ đại không thể so với hiện đại, không có khái niệm ngang hàng, nàng nếu lại phản kháng lần nữa, chỉ sợ sẽ thật sự chọc giận hấn, bản thân mình sẽ mất nhiều hơn được.

Tát Hoàn thấy nàng không nói lời nào, sắc mặt cũng không còn kém như vậy, thầm nghĩ nàng đã thông suốt, hoặc đã thỏa hiệp, trong lòng thập phần cao hứng.

“Cục cưng, ngày mai phụ vương sẽ đến đón các người về vương phủ, phụ vương sẽ chuẩn bị ẹ người và người những thứ tốt nhất.” Hấn cao hứng, liền đem kế hoạch nói ra, đủ để thấy hấn rất coi trọng và trân trọng hai mẹ con Lăng Nhược Nhược.

Đáng tiếc Lăng Nhược Nhược cũng không nghĩ như vậy, ba năm trước, khi nàng ra khỏi vương phủ, nàng chưa từng nghĩ sẽ trở về, nàng không muốn làm một con chim hoàng yến, càng không nguyện ý làm một nữ vọng phu, lại còn cùng với đông đúc nữ nhân chia xẻ một nam nhân, tranh một lão công, nàng không tức chết, cũng sẽ điên mất.

“Người muốn đón hai mẹ con ta trở về, có thể.” Nàng bất ngờ lên tiếng, bất quá, biểu tình lãnh đạm, ngữ khí lạnh như băng.

Tát Hoàn vừa nghe mừng rỡ, không đoán được thái độ nàng lại khác thường như thế, khinh địch như vậy đáp ứng yêu cầu của mình, hấn vui mừng vô cùng.

Nhưng, hấn vui sướng không duy trì bao lâu. Bởi vì Lăng Nhược Nhược nói tiếp: “Trừ phi nước biển có thể đảo lưu, mặt trời mọc từ phía tây, con người có thể bay ở trên trời, người và ta còn không sinh ra, như vậy tatuyệt đối có thể cùng người trở về.” Hấn nghĩ mọi chuyện sẽ dễ vậy sao, Lăng Nhược Nhược trong lòng oán hận nói, muốn hưởng tề nhân chi phúc, ngồi mát ăn bát vàng. Ta phi, nằm mơ đi.

“Người.....” Tát Hoàn sắc mặt lập tức đại biến, biết ngay mà, nữ nhân này làm sao có thể nói chuyện dễ dàng như vậy, điều ngoa tùy hứng, nói năng ngụy biện, không nghe biết lời, nhất là lá gan rất lớn.

“Ta cái gì mà ta, ta còn chưa nói xong đâu, người xen miệng vào làm gì.” Nàng tức giận nói, trong lòng lại thiếu chút nữa nhảy cẫng lên sung sướng. “Còn có, người phải đi về hưu hết Vương phi, sủng phi, tiểu thiếp lăng nhăng gì đó trong Vương phủ người đi, cam đoan kiếp này chỉ có mỗi một nữ nhân là ta, càng không thể ra bên ngoài ăn chơi đàng điếm, phải đúng giờ về nhà, múc nước cho ta rửa chân, đương nhiên không thể thiếu mát xa.” Nàng đồng dục nói, từ lúc nàng nói câu đầu tiên đã khiến ánh mắt mọi người mở lớn, cuối cùng toàn há to miệng nhìn chăm chăm nàng.

Tát Hoàn bốc hỏa, mỗi một yêu cầu của nàng, hấn đều làm không được, nói đúng hơn là không thể làm. Chuyện này mà truyền ra ngoài, hấn còn thể diện gì! Hấn đường đường là một Vương gia, cư nhiên để một nữ nhân nói gì nghe nấy, thế này còn giống cái gì, không phải là đang khiêu chiến quyền uy của hấn sao.

“Làm không được.” Hấn nói như đinh đóng cột, sắc mặt xanh mét, cắn tức nhìn nàng. “Hôm nay, ta không phải tới tìm người thương lượng, người không đi cũng phải đi, nơi này lời ta nói là lớn nhất.” Nam nhân quyền uy cùng đại nam tử chủ nghĩa ngay giờ khắc này rốt cục hiện ra, hấn cực kỳ tức giận.

Lăng Nhược Nhược cũng giận dữ trừng hấn, nàng vốn chính là đang làm khó hấn, đương nhiên biết hấn không thể làm được, làm không được cũng đừng mong mẹ con nàng trở về, nhất là câu cuối của hàn làm nàng chút nữa ngất vì tức.

“Người cút, nơi này không chào đón người.” Nàng đứng lên, chỉ ngón tay ra cửa, quát vào mặt hấn.

41. Chương 40 : Cùng Đường 3

Lăng Nhược Nhược hiện tại rất muốn chạy trốn. Nàng đi lòng vòng trong phòng, không còn tâm tình gì, chỉ lo nghĩ cách nào để chạy trốn. Nhưng nàng sẫu nào nhận ra, nàng trốn không thoát. Toàn bộ gia sản của nàng đều ở đây, nhất thời căn bản không thể rời đi.

Nàng buồn rầu ngồi trong phòng, không nghĩ ra cách nào. Nàng nghĩ, nếu chạy trốn, mang theo một già một trẻ, một thân gia sản, trốn không kịp, chạy không xa. Với lại, nàng không muốn làm chuyện làm ăn lỗ vốn này, phải bỏ đi biết bao nhiêu thứ, nàng rất đau lòng a.

“Mẹ, phụ vương nói muốn đón chúng ta trở về.” Bé còn chưa ngủ, hần ngoan ngoãn tắm rửa xong, đi vào phòng nhìn thấy nàng mặt mày sầu lo, liền chạy tới chỗ nàng.

Nhắc tới chuyện này, nàng thật không vui chút nào. Kể từ khi Tát Hoàn nói những lời đó, trong phủ nàng như bị trọng binh che kín. Khắp tiền phủ hậu viện, cửa lớn cửa nhỏ, trong tường ngoài tường, ngay cả cái ổ chuột cũng có người canh giữ. Nàng có chạy đằng trời!

Bé nhìn ra nàng không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn rầu nhăn lại, lắc lắc tay nàng: “Mẹ, phụ vương đối xử tốt với chúng ta, chúng ta chỉ là đến chơi nhà hần, không nhất định phải ở lại a.” Bé thật rất muốn được đi chơi một chuyến.

Lăng Nhược Nhược ôm lấy bé, biết lúc này không thể trốn, thôi thì việc gì đến thì cứ đến, đi bước nào tính bước đó, dù sao trong thế giới này, nàng không sợ ai, ai dám khi dễ nàng, nàng liền khi dễ lại.

Người không trêu chọc ta, ta sẽ không để ý. Cứ như vậy mà làm.

Nghĩ thông suốt, lòng nàng lại vui vẻ. Ngày tháng trôi qua quá thái bình cũng không phải chuyện tốt, như vậy có chút bất lợi cho thân thể, bất lợi cho phát triển đầu óc.

“Được rồi, cục cưng, mẹ cũng đã thật lâu không đến thăm nhà phú quý. Nhân dịp này, hai mẹ con ta đi nhìn một cái.” Nàng thoải mái nói.

Bé mừng rỡ gật gật đầu, ôm nàng hôn mạnh một cái.

Ngày hôm sau, Tát Hoàn thật sự đến, lúc này Lăng Nhược Nhược chưa rời giường, còn bé thì đã thức từ sáng sớm ngồi tập viết chữ.

“Vương gia, Nhược Nhược còn chưa rời giường.” Quý bác gái sợ hãi đứng, cúi đầu khom lưng giống một hạ nhân, cung kính nói với Tát Hoàn đang ngồi trên chủ vị.

Tát Hoàn gật gật đầu, hần biết nàng còn ở trong phủ, biết nàng không chạy trốn, biết nàng còn đang ngủ, vì thế hần thông thả ngồi chờ.

Một hồi lâu sau, một thân ảnh nhỏ nhỏ xuất hiện ngoài cửa, sau đó mỉm cười với hần, vui vẻ chạy vội về phía hần.

“Phụ vương, người tới đón chúng ta.” Bé tựa hồ thực thích hần, có lẽ là rất khát vọng có phụ thân, mong ước có một gia đình đầy đủ.

Tát Hoàn thấy bé, lòng rất vui sướng, yêu thích không buông tay. Bé thật rất đáng yêu, phần điều ngọc mài, làm cho người ta có cảm giác phụng trong lòng bàn tay sợ rớt, hàm trong miệng sợ tan.

“Cục cưng đã học chữ xong rồi sao?” Hần biết tiểu bảo bảo đang học chữ, liền hỏi.

Bé cười tủm tỉm gật gật đầu, hào hứng nói: “Phụ vương, cục cưng đã học thuộc, phải học xong hết mới tới được. Phụ vương đã rất lâu đi?” Bé còn nhỏ nhưng rất tinh ranh, rất biết làm người khác vui lòng.

Tát Hoàn cũng cười, hần phát hiện mỗi khi mình đối mặt bé và Lăng Nhược Nhược, biểu tình thực phong phú, luôn có thể toát ra chân chính hỉ nộ ái ố.

“Cục cưng nhất định đã học được rất nhiều chữ.” Hần khích lệ nói, quả nhiên thấy bé đắc ý dào dạt ngẩng mặt lên cao.

“Đương nhiên, mẹ nói cục cưng nếu biết chữ, mẹ sẽ viết truyện cổ tích cho cục cưng xem, còn viết thư cho cục cưng. Nên cục cưng nhất định phải biết thật nhiều chữ, như vậy mới đọc hiểu thư mẹ viết.” Hần hưng trí bừng bừng nói, không chút lưu tâm liền nói ra bí mật nhỏ nhỏ của mình và Lăng Nhược Nhược.

A, Tát Hoàn cảm thấy cục cưng thú vị, không nghĩ tới nàng lại giáo dục tiểu hài tử như vậy, phương pháp mới mẻ độc đáo, hơn nữa xem ra hiệu quả cũng không tệ.

“Mẹ người đâu?” Hần vội hỏi, mặt trời đã sắp lên cao, nàng lại còn chưa thức, ngủ thế này cũng nhiều quá đi.

Bé nghiêng đầu nói: “Mẹ đã thức rồi, bắt quá nàng đang ăn điểm tâm, một thời mới tới đây.” Hấn nhìn ra suy nghĩ của phụ vương, cười hì hì nói.

Tát Hoàn gật gật đầu, xem ra cũng không phải nàng ngủ nhiều lắm.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Lăng Nhược Nhược chậm rãi đến đại sảnh, tinh thần sảng khoái, khí sắc phi thường tốt. Điều này lại làm hấn ngạc nhiên, vốn cứ nghĩ rằng nàng sẽ bức bối, sẽ trần trọc khó ngủ. Nhưng, hết thấy đều ra ngoài dự kiến của hấn.

Không thèm nhìn tới hấn, nàng ngồi xuống ghế, vẫy tay gọi bé, bé liền nhảy xuống vòng tay hấn, lon ton chạy vội đến chỗ nàng.

“Mẹ, mẹ đã đến rồi.” Bé phấn chấn nói, chui vào lòng nàng, cọ cọ.

“Hôm nay con có ngoan không a, có học chữ chưa? Đã học đến chữ gì rồi?” Nàng cười tủm tỉm hỏi.

Bé vội vàng ngâm nga những thứ hấn học, một chữ không vấp, rành mạch.

Nàng tán dương gật gật đầu, “Cục cưng rất lợi hại, không tệ, học rất nhanh, về sau mẹ phải dựa vào cục cưng nuôi sống a, cục cưng sau này kiếm tiền nuôi mẹ được không?”

“Mẹ, sau này cục cưng sẽ nuôi người, kiếm ẹ thiệt nhiều thiệt nhiều tiền.” Bé nóng lòng khoe thành tích, vội vàng kêu lên.

Tát Hoàn ngồi nghe chỉ biết lắc đầu, chưa thấy ai dạy đứa nhỏ như vậy, chưa gì đã nghĩ để hấn kiếm tiền.

“Được rồi, chúng ta nhanh trở về vương phủ đi.” Hấn không quên mình là đến đón mẹ con nàng trở về, vì thế vội vàng nói.

Vừa nghe hấn nói chuyện, biểu tình vui vẻ của Lăng Nhược Nhược liền biến mất, nàng tức giận trừng mắt nhìn hấn, nàng không chạy trốn, không có nghĩa là nàng dễ yên.

Nhưng bé vừa nghe sắp được đi đến chỗ mới, liền cao hứng hoan hô: “Tuyệt quá, tuyệt quá, chúng ta sắp được đi vương phủ a! Mẹ, đi mau, chúng ta đi xem vương phủ.” Bé nhảy xuống người nàng, hào hứng nhảy tưng tưng trước mặt nàng.

42. Chương 41 : Ninh Vương Phủ

Nhàm chán.

Thực nhàm chán.

Thật sự nhàm chán.

Rất..... Nhàm chán.

Ngồi trên chủ vị trong Ninh Vương phủ, nàng nhàm chán nhận những người trong vương phủ đến ra mắt, trong đó đương nhiên bao gồm cả tên tổng quản vương phủ hôm nọ.

“Bái kiến Vương phi.” Sắc mặt của tổng quản hiển nhiên không được tốt cho lắm, không biết là do nhìn thấy nàng nên rất kinh ngạc, hay là trong lòng còn sợ hãi vì đã lên mặt với nàng hôm ở tửu phường.

“Không dám nhận, ta không phải Vương phi của các người.” Nàng nhẹ nhàng nhấp một miệng trà, nhíu mày nói. Vừa tiến vương phủ, Tát Hoàn liền gọi tới một đồng người, nói phải gọi nàng là Vương phi.

Tổng quản không dám hé răng, trên mặt lúc xanh lúc trắng, nhìn rất thú vị. Hấn cúi đầu, hai tay chụm lại, nhìn có vẻ đang rất kinh sợ.

“Vương phi, nô tài không dám, nô tài không dám.” Trên trán tổng quảnchảy mồ hôi lạnh rùng rùng, hần thậm chí không dám lấy tay lau. Khôngbiết vì cái gì, hần sợ Lăng Nhược Nhược, còn sợ hơn so với Vương gia.

Lăng Nhược Nhược nhìn hần chăm chăm, không nói lời nào, tên cầu nô tàinày, nàng đã sớm nhìn ra bộ mặt của hần lúc ở tửu phường, đối với loạingười này, nàng không thể có nổi một nửa cảm tình.

“Hừ.” Nàng hừ hần một cái, xem như cảnh cáo.

Sau đó nàng ngồi ngay ngắn lại, đợi.

Khi Vũ Sương Nhi biết Lăng Nhược Nhược vào cửa, mà còn là do Tát Hoànmời đến, nàng tức giận đi tới đi lui trong phòng, vò nát khăn tay trongtay.

“Vương phi, ngài có muốn đi gặp nàng không?” Tỳ nữ Uyển Ngữ nhỏ giọnghỏi, nàng biết tâm tình Vương phi không tốt, nhưng mà không đi khôngtốt, nếu đi cũng không tốt, thật sự là tiến thoái lưỡng nan a.

Vũ Sương Nhi mặt trầm xuống, cả giận: “Không đi, vì cái gì là ta đi gặpnàng, mà không phải nàng tới gặp ta.” Không lớn không nhỏ, tốt xấu nàngcũng là một chính phi, mà nàng ta, không có cưới hỏi đàng hoàng, vừa đến đã thành sườn phi, còn muốn gọi nàng đi gặp ả ta, không có cửa đâu!

Uyển Ngữ biết tâm tình của nàng, nhưng nếu không đi gặp, tựa hồ lạikhông tốt. “Vương phi, này.....” Nàng không biết nên nói thế nào cho phải.

Lúc này, một tỳ nữ đến ngoài cửa, cung kính nói: “Vương phi, Vương gia mời ngài đến chính sảnh, gặp Vương phi mới tới.”

Vũ Sương Nhi nghe vậy, tức giận đến xanh mặt. Nàng không muốn gặp nữnhân đó, nhưng Tát Hoàn lại ép nàng đi gặp. Chính thất gặp tiểu thiếp,chuyện này mà truyền ra có nghe được sao? Địa vị của nàng, thân thế củanàng, lẽ ra là nữ nhân kia phải châm trà, ân cần thăm hỏi nàng mới phải. Dựa vào cái gì mà muốn nàng đi gặp ả ta?

“Không đi.” Nàng thở phì phì nói, đặt mông xuống ghế, phát giận.

“Vương phi, ngài không thể không đi, lời Vương gia không thể trái a.”Uyển Ngữ vội vàng khuyên nhủ, biết nàng khó xử, nàng tức giận, nàngkhông cam lòng.

Vũ Sương Nhi thở phì phì không nói lời nào, nhưng nàng biết mình khôngđi không được. Qua một hồi lâu, nàng mới khôi phục một ít bình tĩnh,đứng lên.

“Chúng ta đi, đi xem nữ nhân kia một cái.” Nàng oán hận nói, nếu ả ta dám đi lên đầu mình, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hai người xuyên qua hành lang, đi ngang qua hoa viên, rốt cục chậm chậmtới tiền thính. Nhưng khi các nàng tới, trong tiền thính lại không cómột bóng người.

“Người đâu? Đi đâu hết rồi?” Nàng trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm phòng khách trống trơn, ngơ ngác hỏi.

Uyển Ngữ cũng không biết làm sao, lắc đầu, nàng nào biết a.

“Vương phi, Vương phi mới đã trở về tiểu viện của mình.” Một tỳ nữ vừa dịp đi ngang qua, cung kính nói.

Cái gì? Nàng còn chưa đến, ả ta đã bỏ đi? Đây, đây quả thực chính làkhông để nàng vào mắt, muốn nàng tới gặp cũng được thôi, còn dám đitruớc khi nàng đến.

Vũ Sương Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mày xanh mét, trong lòng càng thêm hận Lăng Nhược Nhược.

Lúc này Lăng Nhược Nhược đang được Tát Hoàn dẫn nàng đi xem tiểu việncủa mình. Nàng vốn đã ngồi đợi vị chính quy Vương phi kia một hồi lâu,trong lòng biết nàng ta cho dù có đến, cũng sẽ để mình chờ một

đoạn thời gian. Thời gian của nàng rất quý giá nha, đâu có rảnh mà chờ nàng tào ài! Vì thế nàng đã đứng dậy, đi xem tiểu viện của mình.

Tát Hoàn xem nàng như bảo vật, nàng nói đông, hẳn không dám hướng tây, nàng muốn làm cái gì, hẳn tuyệt đối đồng ý. Vì thế hai người mang theo tiểu bảo bảo cùng nhau đến tiểu viện.

“Mẹ, nơi này còn lớn chỗ chúng ta ở.” Sau khi đi thăm một vòng, bé tổng kết ra một câu.

Lăng Nhược Nhược không thể phản bác, nhưng dù sao nơi ở lớn đại không nhất định nghĩa là tốt. Một nơi ở thoải mái mới là tốt nhất. Bất quá, nàng nhìn ra Tát Hoàn xem như có lòng, đã cho trang hoàn phòng ốc rất xinh đẹp, hoa viên cũng đã tu chỉnh một phen. Ở đây không thiếu một thứ gì, hạ nhân phái tới hầu hạ cũng không ít, đủ thấy hẳn coi trọng mình.

“Người thích không?” Tát Hoàn hỏi.

“Tạm tạm.” Nàng tùy ý đáp một câu, dù sao nàng không xem nơi này là nhà mình, nên không sao cả.

43. Chương 42 : Vợ Lớn Vợ Nhỏ

Vũ Sương Nhi rất không muốn gặp Lăng Nhược Nhược, vì nữ nhân này đến là giành lão công* với mình. Có ai rộng lượng đến mức đi gặp tình địch của mình, nhất là khi nàng lại là lão bà chính thức nha!

* Lão công = chồng; lão bà = vợ

“Vương phi, đừng như vậy. Nếu để Vương gia biết, hẳn sẽ mất hứng.” Uyển Ngữ đi theo sau Vũ Sương Nhi đang nổi giận đùng đùng, lo lắng nói.

“Ta mặc kệ! Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì là ta phải đi gặp nàng, mà không phải nàng thỉnh an ta? Đã vậy còn mang theo một thằng con rơi!” Nàng không thể không tức giận, không thể giữ nổi bình tĩnh, vừa đi vừa lầm bầm tức giận.

Uyển Ngữ hết chỗ nói rồi, nàng biết Vương gia làm như vậy là không đúng, càng biết vị Vương phi mới kia không có nửa điểm giáo dưỡng, còn không coi ai ra gì, quá mức kiêu ngạo.

“Vương phi, Uyển Ngữ nghĩ là ngài rang chịu ủy khuất một chút đi.” Uyển Ngữ chỉ có thể không ngừng an ủi nàng, sợ nàng gây ra chuyện gì khiến Tát Hoàn mất hứng.

Kỳ thật Vũ Sương Nhi có thể có biện pháp gì. Nàng chỉ có thể lầm bầm, chỉ có thể nổi giận, đến khi xuất hiện trước mặt Tát Hoàn, nàng sẽ lảng tránh, không dám gì chọc giận hẳn.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã đến biệt viện mà Tát Hoàn an bài riêng cho Lăng Nhược Nhược. Biệt viện này vốn là của Tát Hoàn, đây là nơi lớn nhất, tốt nhất, xinh đẹp nhất trong toàn bộ vương phủ, hơn nữa còn là nơi mà người bình thường không thể tùy tiện tiến vào.

Vũ Sương Nhi đứng ở bên ngoài biệt viện một hồi lâu, đến khi nàng biết Lăng Nhược Nhược được ở nơi này, nàng thiếu chút nữa hộc máu, tức giận đến mặt cũng méo mó. Nàng, đường đường là chính quy Vương phi, còn chưa được phép dọn đến ở, nay một nữ nhân đến sau lại có thể, thử hỏi như vậy có tức không!

“Vương phi, chúng ta vào đi thôi, nếu chậm, Vương gia sẽ tức giận.” Uyển Ngữ ở phía sau, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay của nàng, ôn tồn khuyên nhủ.

Vũ Sương Nhi lấy lại bình tĩnh, rót cục gian nan gập đầu, sửa sang lại trang dung, quần áo của mình một chút, sau đó ưỡn ngực, hít sâu một hơi, thế này mới ngẩng đầu thông thả đi vào.

“Vương phi đến.” Tiếng thông báo của thị vệ truyền vào hoa viên trong biệt viện, làm giật mình hai người đang cùng bé chơi đùa.

Tát Hoàn thu hồi tươi cười, lạnh lùng nói: “Cho nàng vào.” Nữ nhân này sao trẻ như vậy mới đến, thực khiến hẳn mất mặt.

Lăng Nhược Nhược ôm lấy bé, chính thất đã đến, xem ra nữ nhân này túckhông nhẹ, bằng không sẽ không đến trễ như vậy. Bất quá, nữ nhân nàychịu đến, đồng nghĩa với tâm kế cũng đạt tới trình độ nhất định.

Vũ Sương Nhi trải qua tầng tầng thông báo, quẹo trái quẹo hữu, rốt cục đi tới trước mặt bọn họ.

Vũ Sương Nhi và Lăng Nhược Nhược rốt cục gặp nhau, trước đây hai ngườiđiếp xúc không nhiều lắm, gặp cũng chỉ hai lần. Một lần là tiệc mừng đầy tháng ba năm trước, lần thứ hai chính là ăn cơm dã ngoại ở ngoại ô.

“Thiếp bái kiến Vương gia.” Vũ Sương Nhi tuy hận Lăng Nhược Nhược, nhưng ở trước mặt Tát Hoàn, nàng vẫn như luôn nhu thuận, ra dáng tiểu thưkhưê các.

“Đứng lên đi.” Tát Hoàn thần nhiên nói, nhìn thoáng qua bộ mặt khôngchút thay đổi của Lăng Nhược Nhược, lại nói: “Gọi người đến, là muổnngười gặp Nhược Nhi, về sau nàng sẽ ở lại trong vương phủ, thấy nàng như thấy bốn vương, phải đối đãi nàng như đối với bốn vương, nàng muốn cái gì thì đưa nàng cái đó, nàng muốn làm gì thì để nàng làm cái đó, biếtchưa?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sợ run. Ngay cả Lăng Nhược Nhược cũngkhông ngờ Tát Hoàn lại ban ra loại mệnh lệnh này. Điều này chẳng khácnào nói nàng và Vũ Sương Nhi đều ngang hàng, không phân biệt cao thấp,Vũ Sương Nhi không thể xử ép mình.

Lửa giận trong lòng Vũ Sương Nhi đột nhiên bùng lên mạnh mẽ, nàng rấtmuốn xoay người bỏ đi, nhưng không được, có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nàng như vậy, nàng phải duy trì phong thái của mình.

“Vâng, Vương gia.” Nàng cúi đầu, cung kính nói, kì thực đang nghiêng răng nghiêng lợi, hận vô cùng.

Tát Hoàn gật gật đầu.

“Vương gia, Nhược Nhi muội muội cũng nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi.”Nàng rốt cuộc nhịn không được, vẫn muốn tranh một cái danh phận lớn nhỏ.

Tát Hoàn nhịn không được, quay đầu nhìn Lăng Nhược Nhược.

Sắc mặt Lăng Nhược Nhược vẫn như cũ, không chút thay đổi. Trong lòngnàng hiểu rất rõ, Vũ Sương Nhi này là muốn ra oai phủ đầu với mình, bởi vì mình đang uy hiếp đến địa vị của nàng, đến ngai Vương phi của nàng.

“Ta không có tỷ tỷ, sao lại đi nhận thân thích? Còn nữa, tên ta là LăngNhược Nhược, không phải Nhược Nhi muội muội gì đó.” Nàng tức giận nói,căn bản không tính nhận bọn họ.

Tát Hoàn ngẩn ngơ.

Vũ Sương Nhi đứng một bên, tức giận đến xanh mặt. Lăng Nhược Nhược nàythật không biết xấu hổ! Nàng đã hạ mình đến vậy, không nghĩ tới ả ta cứhiên không thêm nể mặt mình, được tiện nghi còn khoe mẽ.

44. Chương 43 : Đánh Chết Cái Nết Không Chừa

“Ta muốn xuất môn.” Ăn cơm trưa xong, nàng liền chịu không được, rất muốn trở về, vì thế thừa dịp Tát Hoàn không ở trong phủ, nàng quyết định mang bé trở về. Không ngờ mới vừa đi đến cửa liền bị cản lại.

Vũ Sương Nhi hờn giận nhìn Lăng Nhược Nhược, nghe tin nàng ta muốn đi,nàng liền vội vàng vàng đến. Lăng Nhược Nhược không những không hành lễ vãn an với nàng, mặt mày còn ra vẻ hờ hững, khiến lửa giận tronglòng còn chưa nguôi liền bùng lên.

“To gan! Vương phủ là nơi người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?Đúng nữ nhân không giáo dưỡng, ngay cả quy củ cũng không hiểu.” Nànglạnh lùng châm chọc nói, ánh mắt liếc xéo nhìn Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược đương nhiên không bị tác động, “Vương phủ không phải là nơi ta muốn đến, bởi vì ta thích. Quy củ? Giáo dưỡng? Hừ, đối với loạingười nào, bốn tiểu thư sẽ có dạng giáo dưỡng đó, ta còn không

tới phiên người quản.” Nàng không khách khí nói, không biết vì cái gì, nàng thực không có một chút hảo cảm nào với Vũ Sương Nhi. Nàng kỳ thật cũng không phải người như vậy, chính là không biết vì cái gì, đến dị thể này, tính tình nàng đã thay đổi thật nhiều, cách sống cũng khác đi, có lẽ vì muốn phóng thích bản thân, trở lại cuộc sống vô tư vô lự ban đầu.

Vũ Sương Nhi giận sôi lên, vì cái gì nàng luôn không chiếm được thế thượng phong, vì cái gì nàng luôn không mắng thẳng được ả ta! Mỗi hận giằng co, mỗi thù đoạt vị khiến nàng thiếu chút nữa muốn xông lên đánh ả.

“Người.....” Nàng tức giận đến không biết nói thế nào cho phải, nắm chặt khăn tay, mắt như sắp phóng ra lửa.

Lăng Nhược Nhược mắt lạnh nhìn nàng, trong lòng nàng tất rõ tâm tính của nữ nhân này, nếu nói về thủ đoạn thì người tương lai cao tay hơn nhiều so với một nữ nhân cổ đại, nàng ta không phải đối thủ của nàng.

“Người cứ chậm rãi “người”, ta xuất môn.” Nàng không muốn tiếp tục cùng nàng ta dây dưa, sợ mình lại nói ra nhiều lời chọc người khác tức chết, vì bảo trì cân bằng thế này, nàng vẫn là nên nhịn chút đi.

Vũ Sương Nhi giận điên, nàng vốn định mắng mỗ không cho ả ta xuất môn, nhưng nghĩ lại, ả ta xuất môn mới tốt, như vậy nàng mới có cơ méc với Vương gia.

Nghĩ thông suốt, nàng lần này không ngăn trở ả ta rời đi, ngược lại vui sướng khi người gặp họa, nhìn nàng mang bé bước ra đại môn, rời đi vương phủ.

“Hẹn gặp lại a di.” Bé tuyệt không hiểu giữa các nàng xảy ra chuyện gì, thấy mình sắp cùng mẹ rời đi, theo thói quen quay lại vẫy tay chào tạm biệt với Vũ Sương Nhi.

Vũ Sương Nhi sững sốt một chút, có một khắc ngạc nhiên, nhưng nàng rất nhanh lạnh lùng nhìn hắn, nàng cũng không quên, hai mẹ con này là tống gia ân sủng của nàng.

“Hừ.” Sau khi thấy hai mẹ con kia rời đi, nàng mới lạnh lùng hừ một câu, phân phó nói. “Không được cho hai người kia vào cửa lần nữa.” Hừ, đi rồi mới tốt, tốt nhất vĩnh viễn không cần trở về.

“Vâng.” Tổng quản và thị vệ lập tức đáp.

Trong lòng Lăng Nhược Nhược cũng biết, lần này nàng rời đi, khẳng định lại sẽ gây ra nhiều chuyện hơn, nhưng nàng không thêm để ý, dù sao cho tới bây giờ nàng vốn chưa từng nghĩ sẽ trở về.

“Mẹ, chúng ta về nhà sao? Nếu phụ vương không thấy chúng ta, có sốt ruột hay không a?” Bé kỳ quái nói, bé cảm thấy vương phủ không tệ, phụ vương còn đối xử rất tốt với mình.

“Sẽ không.” Nàng hôn lên trán cục cưng, khẽ cười nói. Sẽ không mới là lạ, hắn khẳng định sẽ lại đến đây tìm mẹ con nàng, dù vậy nàng vẫn không muốn ở lại chỗ kia.

Trở lại Quý phủ, nàng lập tức an bài tỳ nữ mang bé đi nghỉ trưa, còn mình thì chuẩn bị đến Hoa Tụ Lâu, nàng còn có rất nhiều sinh ý phải làm nha, còn thật nhiều tiền phải kiếm nha!

Chuyện thứ nhất đó là đến thư phòng xem sổ sách, tính toán thu chi, còn có kế hoạch thể vận hội của nàng nữa, không biết đã tiến hành thế nào. Chỉ mới làm từng ấy việc thì trời đã chạng vạng tối.

“Ta tranh thủ đi Hoa Tụ Lâu một chút, sẽ rất nhanh trở về. Nếu mọi người đói, cứ ăn trước, không cần chờ ta.” Lúc gần đi, nàng dặn tỳ nữ, sợ để bé và Quý bác gái đói bụng chờ mình.

“Vâng, tiểu thư.” Tỳ nữ cung kính nói, tiễn nàng ra cửa, lên xe ngựa.

Ai ngờ, Lăng Nhược Nhược chân trước mới ra cửa không bao lâu, Tất Hoàn liền bước vào.

Hoa Tụ Lâu.

“Tiểu thư, ngài đã tới.” Người gác cổng vừa thấy nàng đến, lập tức cung kính nói, cho người đi kêu Hoa mục, một người khác mang nàng lên phòng lầu ba.

Vừa ngồi không bao lâu, Hoa mù mù đã lững thững đến, nhìn thấy là nàng mới an tâm gấp mấy cái liễn, “Tiểu thư, ngài đã tới. Sao không đến trễ một chút a.” Nàng còn chưa ngủ đủ đầu, bất quá cũng đã sắp đến giờ thấp đèn.

Lăng Nhược Nhược khẽ cười, những người nơi yên hoa thật là sảng khoái. Nàng thích nhất là giao thiệp với những người tính tình sáng sủa như thế này. Nhớ ngày đó, nàng mua tòa thanh lâu ế ẩm, lung lay sắp đổ này, liền Hoa mù mù hào khí kết thành bạn tốt, nên mọi người chưa khách khí xa lạ với nhau.

“Ta là vì cuộc thi kia mà đến, chuẩn bị như thế nào? Khi nào có thể phát thiệp mời?” Nàng nhập thẳng vào chủ đề, nàng muốn chạy nhanh trở về ăn cơm với bé.

Hoa mù mù ngồi xuống tự rót mình một ly trà, uống xong lập tức hào hứng nói: “Tiểu thư, không tệ, hiệu quả không tệ, khách đến chỗ chúng ta không chỉ tăng rất nhiều, mà chúng ta càng thêm nổi tiếng, người đến báo danh cũng rất nhiều.” Nói xong, nàng tỉ mỉ kể lại từng chi tiết.

Lăng Nhược Nhược nghe xong tấm tắc gật đầu, xem ra Hoa mù mù ra tay thật ngọt, ít nhất trước mắt không có khó khăn lớn gì, xem ra cuộc thi này sẽ thực thuận lợi.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe dưới lầu cãi nhau, chốc lát sau cư nhiên có người rầm rầm bước lên lầu, hơn nữa là hướng về chỗ các nàng.

“Vương gia, Vương gia, ngài không thể như vậy, ngài không thể như vậy.” Người gác cổng sốt ruột ở bên ngoài kêu to, cổ trề hoãn người đang đi tới.

45. Chương 44 : Nàng Làm Sao Vậy?

Vương gia?

Lăng Nhược Nhược và Hoa mù mù vừa hai mặt nhìn nhau, cửa phòng liền bị một người tức giận đẩy vào, khuôn mặt xanh mét của Tát Hoàn lộ lộ xuất hiện trước tầm mắt hai người.

“Nguyên lai ngươi thật sự ở đây.” Tát Hoàn tức giận hùng hổ nói, ánh mắt lạnh thấu xương.

Hoa mù mù bối rối đứng lên, mặt gương cười tươi bước lên: “Vương gia, chúng ta còn chưa bắt đầu buôn bán nha, hay là, không bằng ta lập tức gọi Tập Nhi đến tiếp ngài được không? Mong ngài đừng nóng giận.”

Tập Nhi? Không phải đầu bài cô nương Hoa Tụ Lâu sao? Nàng tuy bán nghệ không bán thân, bất quá nghe nói nàng có một ân khách, trước nay chỉ chịu tiếp vị ân khách kia. Bởi vì thu được rất nhiều bạc, nàng cũng không hỏi đến các cô nương ở đây có người khách nào, tóm lại là đều là tình nguyện. Nàng không bắt buộc người nào phải tiếp khách, ai muốn làm cái gì thì làm cái đó, đương nhiên là ngoại trừ mấy chuyện giết người phạm pháp.

Lăng Nhược Nhược cười như không cười, xem ra vị ân khách kia của Tập Nhi chính là vị đại danh鼎鼎 khắp kinh thành Ninh Vương Tát Hoàn a. Nam nhân a, vĩnh viễn luôn thấy ba vợ bốn nàng hầu vẫn chưa đủ, ở bên ngoài còn muốn tìm hồng nhan tri kỷ, đêm không về ngủ, đã vậy còn ra vẻ đạo lý đường hoàng.

Không biết vì cái gì, Tát Hoàn vừa thấy biểu tình cười như không cười của nàng, lòng hẩn bồng dưng cả kinh, bối rối.

“Bổn vương, không phải giống như ngươi nghĩ.” Lúc này tức giận đã hoàn toàn biến mất, giờ hẩn chỉ lo liệu mạng giải thích.

Nàng không để ý tới hẩn, tiếp tục thưởng thức trà, việc nên làm đã làm xong, chuyện nên bàn cũng đã bàn xong, thời gian cũng không còn sớm, nàng nên trở về ăn cơm thôi!

“Vương gia, xin ngài cứ tự nhiên, Hoa mù mù lập tức sẽ cho người gọi Tập Nhi cô nương đến. Còn có a, đừng quên trả bạc.” Nàng cười hì hì nói, cũng chỉ là nói cho có.

“Không phải, ta, không phải, ta là tới tìm người.” Tát Hoàn thực ảo não, không biết vì cái gì, hấn chột dạ, hấn cảm thấy mình thực có lỗi với nàng.

Lăng Nhược Nhược vẫn không để ý đến hấn, quay đầu cười với Hoa mù mù: “Hoa mù mù, ta về trước. Gọi Tập Nhi cô nương lên cho Vương gia đi, mà không chừng sẽ không cần kêu đâu, có thể Tập Nhi cô nương đang đợi hấn nha!” Nói xong, đi thẳng ra cửa.

Không biết vì sao, nàng có chút mất hứng, loại tâm tình không vui này thật khó hiểu, ngay cả chính nàng cũng không rõ lắm vì sao mình lại đột nhiên xuất hiện loại cảm xúc này, nhất là khi biết hấn và Tập Nhi có quan hệ, trong lòng cảm thấy có chút rầu rĩ.

Nàng chân trước vừa bước ra cửa phòng, Tát Hoàn liền vội vàng cùng dĩa, hấn theo sát sau lưng nàng, vội vàng giải thích: “Nhược Nhi, ta không phải đến tìm nàng ta, ta tới là để tìm người. Thật đó, ta tới là để tìm người.”

Ở một bên, Hoa mù mù cảm thấy tựa hồ có chút không ổn, nàng đã cho người đi gọi Tập Nhi, nhưng không ngờ Vương gia cứ đi theo Lăng Nhược Nhược, khiến nàng hết hoảng, vội vàng kêu to: “Vương gia, Tập Nhi ở bên kia, nàng còn đang chờ ngài a. Ai nha, ngài đi đâu vậy?”

Tình cảnh này giống như một màn hài kịch, Lăng Nhược Nhược thật muốn cười, nhưng nàng lại cười không nổi, tâm tình ngược lại có chút mất mát, mặt mày lạnh băng.

Tát Hoàn đi theo nàng rời Hoa Tụ Lâu, lên xe ngựa, hai người một đường không nói gì trở về Quý phủ. Vừa xuống xe, bé liền chạy nhanh ra chỗ nàng.

“Mẹ, người đã trở lại.” Bé mỗi lần thấy nàng trở về đều rất vui, ôm nàng không buông tay.

“Cục cơm ăn cơm chưa?” Nàng thấy bé, tâm tình liền tốt trở lại, vừa cười tủm tỉm vừa âu yếm vuốt đầu hấn.

Bé lắc đầu, nũng nịu nói: “Mẹ, chúng ta đang đợi người trở về ăn cơm.” Đứa nhỏ này thật ra rất tinh ranh, bây giờ đợi nàng về ăn cơm, bé đã sớm ăn bánh ngọt lót dạ.

“Vậy chúng ta nhanh đi ăn cơm thôi.” Nàng vừa nói vừa ôm bé đi vào, Quý bác gái cũng đang chờ nàng trong đại sảnh.

“Đã trở lại, Nhược Nhược.” Quý bác gái mỉm cười nói, lát sau thấy phía sau còn có Tát Hoàn, nàng vội vàng cung kính hành lễ: “Lão nô bái kiến Vương gia.”

Lăng Nhược Nhược nhìn mãi thành quen loại nô tính không chịu thay đổi này của Quý bác gái, bất quá vẫn nói một câu: “Bác gái, người không cần để ý đến hấn.” Hấn tới nhà nàng mà người nhà nàng còn phải khúm núm trước hấn, thật khó chịu!

Tát Hoàn bởi vì chuyện ở thanh lâu, cảm thấy mình thực đuối lý, nên không dám lên tiếng, lặng lẽ ngồi xuống với nàng, có cơm liền chăm chú ăn.

46. Chương 45 : Cáo Trạng

Im thin thít ăn xong cơm, hấn rốt cuộc có cơ hội nói chuyện.

“Theo ta trở về đi.” Hấn vừa uống trà vừa nói.

Lăng Nhược Nhược nghiêng đầu, trở về? Buồn cười! Đó có phải là nhà nàng đâu! “Ta không quay về, chúng ta không phải đã sớm không còn quan hệ rồi sao? Người việc gì cứ ép buộc mãi như vậy?”

“Người một ngày là người của ta, liền cả đời đều là của ta, chết cũng là quỷ của Ninh Vương phủ ta.” Hấn lạnh nhạt nói, ngữ khí kiên định, tựa hồ thực khẳng định.

“Người có tật xấu a? Cái kiểu đó của người không có tác dụng với ta đâu.” Nàng không thèm đi vương phủ đi tìm chuyện bực mình đâu! Nàng cũng không phải có tật xấu, khi không đi chịu tội.

Tát Hoàn lần này không để nàng có cơ hội nói chuyện, lập tức ôm bé vào ngực đi thẳng ra ngoài, hắn cũng không tin, Lăng Nhược Nhược sẽ mặc kệ tiểu bảo bảo.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hắn vừa đi ra ngoài, Lăng Nhược Nhược liền tức giận đi theo sau, vừa đi vừa mắng không ngừng.

Bước lên kiệu, nàng thở phì phì giành ôm tiểu bảo bảo không nói lời nào, trong lòng hận nghiền răng nghiền lợi.

Đến vương phủ, không ngờ có rất nhiều người đang đứng chờ.

Vũ Sương Nhi vừa thấy nàng đến, sắc mặt lập tức không tốt, vội vã cáo trạng trước mặt Tát Hoàn: “Vương gia, nàng không tuân thủ vương phủ quy củ, ngài vừa ra khỏi cửa nàng liền bỏ chạy.”

“Ta chạy thì liên quan gì đến người? Ai cần người lo a.” Cơn tức trong Lăng Nhược Nhược rất cực có cơ bùng cháy, nàng giận quá không thèm để ý đến ngôn ngữ, dù sao dạo này nàng thực đã nhịn nhiều lắm.

“Người, người ăn nói kiểu gì đó? Vương gia, người xem nàng a, không lớn không nhỏ, rất không có giáo dưỡng.” Vũ Sương Nhi cực kỳ tức giận, xoay người cầu cứu Tát Hoàn.

Tát Hoàn cũng rất không thoải mái khi Lăng Nhược Nhược nói như vậy, hắn nhiều lần bị nàng cự tuyệt, lại thêm nhục mạ, tôn nghiêm nam nhân đã bị thương tổn nghiêm trọng.

“Bốn vương đã biết, bốn vương sẽ giáo huấn nàng, các người đi xuống đi.” Hắn phát phát tay, ra hiệu cho bọn họ lui xuống hết.

Vũ Sương Nhi không phục, nàng sốt ruột nói: “Vương gia, nàng.....”

“Đi xuống đi.” Tát Hoàn lạnh lùng nói, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Vũ Sương Nhi và mọi người đều sợ hết hồn, vội vàng cuống quýt cáo lui.

Lăng Nhược Nhược cũng bị ngữ khí của hắn dọa, nhịn không được ôm chặt lấy bé.

“Mẹ, phụ vương làm sao vậy?” Bé ở trong lòng nàng bất an hỏi, nhìn bọn họ có chút sợ hãi.

“Không có việc gì.” Lúc này nàng nhìn có vẻ trấn định, nhưng thật ra tim đập bùm bùm, nàng sao lại quên a, chó cùng rứt giậu, xem ra tên nam nhân kia cuối cùng đã phát hỏa.

Tát Hoàn thấy hai mẹ con nàng có chút sợ hãi, sắc mặt không khỏi nhu hòa một ít. Nói gì thì nói, là hắn đã làm chuyện có lỗi hai mẹ con nàng trước, hiện tại lại muốn đón hai người trở về, đương nhiên chẳng phải dễ dàng.

“Chúng ta trở về nghỉ ngơi đi.” Cuối cùng, hắn thốt ra một câu như vậy, đối với nàng, hắn thật không nỡ xuống tay.

Lăng Nhược Nhược lúc này không dám hé răng, tựa hồ có chút khiếp đảm bộ dáng khủng bố vừa rồi của hắn, ngoan ngoãn mang tiểu bảo bảo theo hắn trở về biệt viện.

Tát Hoàn về biệt viện, cái gì cũng chưa nói, lặng lẽ về thư phòng làm công sự, chỉ còn lại hai mẹ con.

Vì không muốn giao bé cho người khác, nên nàng phải tự tay tắm cho bé, dỗ bé ngủ, xong xuôi mới rảnh lo cho bản thân. Cùng tỷ nữ đi tắm một trận thơm ngào ngát, nàng trở về phòng nghỉ ngơi.

Nàng vừa bước lên giường không bao lâu, Tát Hoàn trở lại, lập tức đi đến giường nàng.

“Người tới làm gì? Còn không mau về phòng người ngủ đi, ta muốn đi ngủ.” Nàng nhanh chóng nằm xuống, khăn trương kéo kín chắn, vội vàng nói với hắn.

Tát Hoàn vừa cởi quần áo trên người, vừa đến gần nàng. “Đây là phòng của ta, ta trở về đương nhiên là muốn ngủ.” Vừa dứt lời, hắn đã tự mình cởi trống trơn, chỉ còn lại áo lót và khố.

Nàng không biết làm sao, tay chân bối rối. Trời ạ, ở kiếp trước, nàng vẫn là một xử nữ nha, đã bao giờ gặp qua tình huống thế này, có bao giờ thấy một nam nhân cởi áo tháo thắt lưng ngay trước mặt mình đâu? Bận trai trước của nàng chỉ mới nắm tay, ôm ôm mấy cái, nhiều nhất là hôn môi, còn chuyện gì hơn nữa thì chưa có làm a!

“Người, người đừng lại đây, đừng tới đây a.” Nàng khẩn trương lắp bắp nói, vừa nói vừa lui, chỉ chốc lát đã lùi vào sát trong, không đường thối lui.

Thân mình cao lớn Tát Hoàn đi tới bên giường, cứ thế nằm ịch xuống giường, chiếm hết một phần ba, cách nàng chỉ một cánh tay.

“Người, đừng.....”

47. Chương 46 : Bị Ăn (16+)

“Người, đừng tới đây.” Lăng Nhược Nhược trừng lớn mắt, hồn hển quát lớn, kì thực tim đang đập bùm bùm, cực kì bất an.

Tát Hoàn không để ý tới nàng, khoe miệng tà ác cười. Kể từ khi gặp lại nàng, hắn chưa từng đến Hoa Tự Lâu, lại càng không hoan hảo với Vũ Sương Nhi. Là nam nhân, cũng có lúc cần.

Lăng Nhược Nhược bất an nằm trên tường, trong lòng không ngừng kêu khổ. Trời ạ, nàng cư nhiên tự mình lâm vào loại tuyệt cảnh này, thật sự là thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời a!

“Không cho người lại đây, có nghe hay không!” Vì để khiến mình thêm can đảm, nàng đành phải bá đạo nói, mong thu được chút hiệu quả.

“Nếu ta không chịu thì sao?” Khoe môi Tát Hoàn nhếch lên cười khê, theo trên giường thẳng khởi thượng bán bộ, một bên cánh tay để ở trên giường, tựa tiểu phi tiểu nói.

Nàng còn có thể làm sao bây giờ? Phản kháng ư? Phản kháng không được thì la lối, chống cự. Cùng lắm chính là bị ăn luôn thôi. Cho dù có thực biền đi nữa, nàng cũng muốn nắm quyền chủ động.

Tát Hoàn vương nửa người, đột nhiên lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhào về phía nàng, ngay lúc nàng còn chưa phản ứng kịp đã đem nàng áp dưới thân.

“Người, người sao có thể như vậy?” Luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, nàng nay nói không ra lời, chỉ vì động tác này, tư thế này rất ái muội, tim của nàng cứ đập bình bịch không ngừng.

“Ta thế nào?” Hắn cười tủm tỉm không đáp hỏi lại, một bàn tay sớm đã vuốt ve người nàng.

Lăng Nhược Nhược hoảng sợ, luống cuống tay chân định đẩy hắn ra, nhưng nàng trối gà còn không chặt, căn bản là không dấu nổi bàn tay to của hắn, chỉ có thể tốn công vô ích.

“Người, người, người mau thả ta ra.” Nàng nằm ở dưới người hắn, mặt đỏ tim đập hết to lên, ý đồ lấy kiêu ngạo khí thế che dấu bất an.

Tát Hoàn đã sớm nhìn ra nàng hồi hộp và sợ hãi, trong lòng đột nhiên mơ hồ, bọn họ lúc trước kết hôn cũng từng có vài lần thân mật, lúc này thấy thế nào cũng rất ngờ nghệch a?

Hai tay nàng đặt lên bờ ngực rộng của hắn, cả người đều hốt hoảng rối loạn, rất sợ chuyện kế tiếp sẽ phát sinh. Thân thể chỗ nào cũng căng thẳng, sợ mình chỉ cần động một cái, liền xong đời.

Hắn lắc lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa, cũng không thèm để ý chuyện gì khác, cúi đầu, bắt lấy cánh môi đỏ mọng của nàng, trần trọc hôn xuống, tựa hồ muốn đoạt hết hương vị ngọt ngào, tốt đẹp.

Lăng Nhược Nhược thật muốn hôn mê. Nàng trợn to mắt không dám tin nhìn khuôn mặt càng lúc càng lớn, hơi thở nam tính đập vào mặt mình, thiếu chút nữa bao phủ cả nàng.

Ngô, ngô, ngô. Nàng vừa giãy dụa, vừa dần có xu thế trầm luân, hai bàn tay nhỏ bé cố vùng vẫy. Nhưng rất nhanh, nàng liền bị bao phủ.

Trời à, vị quá đẹp, thật ngọt! Tất Hoàn thầm nghĩ, tâm thần đã sắp ý loạn tình mê, hần sắp không còn không chế nổi suy nghĩ và cảm giác của mình, chỉ muốn đòi lấy, càng nhiều càng nhiều.....

Nàng sắp không thở được, nhưng khi nàng vừa hé miệng ra, liền có đầu lưỡi len vào, làm một màn long phi phượng vũ, dây dưa không ngớt, lui không thể lui, tiến không thể tiến.

“Người, buông, ta, ra.” Nàng vừa cố hít thở, vừa tranh thủ chút khe hở nói từng chữ một, nhưng lời nói ra rất nhỏ rất nhỏ, đã vậy còn thêm một vài thanh âm khác.

Buông nàng ra? Hần cảm thấy cực kì buồn cười, nếu tình huống hiện tại không thích hợp để cười, hần sớm đã cất tiếng cười to. Chuyện trọng yếu nhất lúc này không phải là cười, mà là giải quyết vấn đề của hần.

Tay từng chút từng chút di động, quần áo từng chiếc từng chiếc bong ra, không khí như thiêu đốt, nhiệt độ càng lúc càng nóng, một thứ không biết tên đang tràn lan trong không khí.

Nàng muốn kêu, nàng muốn la lên, nhưng lại không làm được cái gì. Loại cảm giác này thực xa lạ, thực bối rối. Nàng không biết mình nên làm thế nào, chỉ cảm giác bản thân sắp chết cháy.

Tất Hoàn vui đầu trước ngực nàng, tạo thêm nhiều mối lửa. Hần như một kẻ tội phạm, đang mải mê chế tạo ra một hồi án kiện, hơn nữa còn không muốn ngừng lại, chỉ muốn tiếp tục, tiếp tục. Một cái thẳng tiến, thất lưỡng liên căng thẳng.

“A.....” Tiếng kêu đau của nàng vừa mới ra khỏi miệng, liền bị hần nuốt sống.

Cảm giác hỏa thiêu tựa như mùa hè nóng bức, nàng cảm thấy miệng nóng lưỡi khô, không phải khó chịu, mà là từng đợt sóng cảm giác xa lạ đánh úp lại, có chút đau đớn, lại có chút tê tê, có chút thoải mái không thể nói rõ.

Hần cảm giác mình tựa hồ đã vào trung tâm ngọn lửa, bị lửa đỏ vây quanh, thiêu đốt hần, khiến hần điên cuồng, khiến hần chỉ muốn bay múa.

Không biết qua bao lâu, loại cảm giác thoải mái xa lạ qua đi, thân thể nàng mềm nhũn, nằm úp sấp trên giường, thật lâu không thể động đậy, ngay cả hô hấp cũng dần dập.

Tất Hoàn chỉ có một cảm giác, chính là khiếp sợ. Hần vạn lần không ngờ, nàng ngây ngô lại khiến hần rung động như vậy. Thân thể của nàng kỳ thật hần sớm đã quen thuộc, hơn nữa trước kia hần căn bản không muốn chạm vào. Lúc trước, một chút cảm giác cũng không có, nhưng hiện tại, nàng khiến hần lưu luyến, thậm chí là lòng tham không đáy.

48. Chương 47 : Đố Kỵ 1

“Vương phi, ngài tỉnh rồi, Tiểu Vương gia đang nháo lên đòi gặp ngài a.” Đang lúc nàng từ từ tỉnh dậy, bên tai bỗng truyền đến câu nói như vậy.

Lăng Nhược Nhược cứ như vậy bị đánh thức. Vương phi? Là gọi nàng sao? Tiểu Vương gia? Là tiểu bảo bảo? Chỉ trong một đêm, nàng quang vinh trở thành Vương phi.

Mở to mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt nàng là định giường, nàng nằm thẳng tắp, cảm giác rõ ràng dưới lớp chăn là thân thể trống trơn của mình.

“A, đau.” Nàng vừa khê động thân mình, liền không tự chủ ngã xuống giường.

Tỳ nữ đứng bên giường kinh hô: “Vương phi, ngài làm sao vậy?” Các nàng thật bối rối, hôm nay là ngày đầu tiên bị phái đến đây hầu hạ vị Vương phi mới, có chút bất an.

Thân thể của nàng đau quá, không động đậy thì không biết, vừa nhúc nhích liền phát hiện phía dưới mình rất đau, thân thể cứ như không phải củachính mình, tứ chi đau nhức, giống như vừa bị đánh một trận.

Nàng mặt nhăn mày nhú, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua bọn họ điên cuồng. Không đúng, phải nói là Tát Hoàn điên cuồng, hấn quả thực là một tênđiên, không ngừng đòi lấy. Một lần lại một lần, quả thực chính là ngựachạy không dừng, càng khủng bố là hấn hình như không biết mệt, hơn nữa tinh lực dư thừa.

Chỉ khổ cho cái mạng nhỏ của nàng, cứ nhiên bị hấn lôi kéo, giống như củi đốt gặp lửa, chỉ một chút là thiêu trụi, nhiều lần nàng bị lạc trong khoái cảm, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, càng đáng sợ là, nàng cứ nhiên..... Thích.

“Ta còn tốt.” Nàng ngượng ngùng nói ra, cố gắng cử động tay chân một chút, cảm giác mình đã có thể thích ứng, mới tiếp tục nói. “Ta muốn xuống giường, cục cưng đâu?”

Nàng vừa dứt lời, bé đã đẩy cửa phòng ra, từ bên ngoài vọt vào: “Mẹ, mẹ, người ở đâu?” Thanh âm non nớt tràn ngập bất an và lo lắng.

“Cục cưng, mẹ ở trong này.” Không có biện pháp, nghe thấy tiếng con thanh âm, nàng không thể không tạm gác đau đớn và xấu hổ qua một bên, vội vàng gọi bé.

Bé nghe được tiếng nàng, lập tức chạy về hướng giường, cố gắng trèo lên. “Mẹ, mẹ, cục cưng nghĩ là người đã biến mất.” Trong giọng nói còn mang theo chút nước mắt.

Lòng của nàng liền đau nhói, không thềm để ý cơ thể còn đau đớn, vươn tay ôm lấy thân mình nho nhỏ của bé, đặt hấn vào trong lòng mình, cũng quên đi bản thân vẫn chưa mặc gì cả.

“Mẹ vẫn ở đây mà, mẹ sẽ không bỏ lại cục cưng, mẹ yêu cục cưng nhất, thích cục cưng nhất mà.” Nàng nhẹ giọng dỗ dành.

Bé nghe thế liền nín khóc mỉm cười, tựa sát vào bờ ngực trắng như tuyết của nàng, hai cánh tay nhỏ bé vòng qua người nàng ôm cứng ngực.

Tát Hoàn đi vào, vừa kịp nhìn thấy tình cảnh như vậy, hai mẹ con hoà thuận vui vẻ, có cảm giác như hạnh phúc đang tỏa ra trong không khí.

“Vương gia.” Tỳ nữ thấy hấn, lập tức cuống quýt cung kính hành lễ.

Một tiếng “Vương gia” bừng tỉnh hai mẹ con. Bé thấy hấn đến, cười một cái ngọt ngào với hấn: “Phụ vương.”

“Cục cưng ngoan.” Tát Hoàn thật cao hứng, tâm tình khoái trá, đặt mông ngồi vào bên giường, nhìn hai mẹ con bọn họ.

Lăng Nhược Nhược ném cho hấn một ánh mắt xem thường, một mình hờn dỗi, vì chuyện tối hôm qua, thân thể của nàng cứ nhiên phản bội nàng, tức muốn chết!

“Các người mang Vương phi đi tắm, sau đó chuẩn bị điểm tâm.” Hấn thản nhiên phân phó, ôm bé ra khỏi người nàng.

“Phụ vương mang cục cưng đi chờ mẹ ăn sáng.” Hấn cười tủm tỉm nói với bé, hòa ái dễ gần như một người cha bao dung.

Bé lập tức hoan hô: “Phụ vương, chúng ta nhanh đi, chào mẹ.” Nói xong, bàn tay nhỏ bé còn vẫy vẫy tạm biệt nàng.

Nàng thiếu chút nữa hộc máu.

Chờ bọn hấn đi rồi, nhờ sự giúp đỡ của hai tỳ nữ, nàng mới có sức đứng dậy, gỡ chăn mền ra, đi đến bồn tắm lớn đầy hoa tươi, thoải mái tắm rửa một hồi.

“Vương phi, nghe nói tối hôm qua, Vương gia cùng nàng qua đêm.” Uyển Ngừ đem tin tức nghe được chuyển cáo cho đương nhiệm chính quy Vương phi Vũ Sương Nhi.

Vũ Sương Nhi hốt hển, đứng bật dậy, không ngừng qua lại đi lại, hai nắm tay nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vương phi.” Uyển Ngữ có chút bất an nói. Vương phi lúc này nhìn thật đáng sợ.

49. Chương 48 : Đố Kỵ 2

Nói, tướng công bị người khác cướp đi, không tức giận không đố kỵ chính là thần tiên. Cho nên Vũ Sương Nhi hận. Nàng sao có thể không hận! Đã nhiều năm như vậy trôi qua, nàng vẫn cùng vô số nữ nhân chia xem một nam nhân. Trước kia còn đỡ, nói thế nào nàng vẫn là một Vương phi, lại là một chính quy Vương Phi. Còn hiện tại, Lăng Nhược Nhược cư nhiên ngồi ngang hàng với nàng, nàng đã không giận điên lên đã là hay lắm rồi!

“Vương gia hiện tại ở chỗ nàng sao?” Nàng thở phì phì hỏi.

Uyển Ngữ bất đắc dĩ gật gật đầu, không dám lừa nàng.

Kết quả, mặt Vũ Sương Nhi hoa lệ lệ giận tái mét đi.

“Ả giỏi lắm, vào vương phủ của ta, không những không đến châm trà thỉnh an bốn vương phi, còn bắt bốn vương phi thỉnh an ả.” Nàng càng nói càng giận, càng nói càng bốc hỏa.

Uyển Ngữ thất thố, chẳng lẽ giờ Vương phi định đi khởi binh vẫn tội? Vương gia còn ở chỗ đó nha. “Vương phi, quên đi, ngài vẫn là chánh chủ vương phủ mà.”

Chánh chủ? Hiện tại là vậy, về sau không nhất định sẽ là vậy. Nhớ ba năm trước kia, nàng đem nữ nhân kia đuổi đi, nói không chừng ba năm sau cũng sẽ người đuổi nàng chạy xuống.

Không, không được, nàng không thể rơi xuống con đường kia. “Bốn vương phi phải đi gặp nàng.” Nói xong, nàng liền vội vã định đi ra ngoài.

“Vương phi, ngài không thể đi, Vương gia không ở Quý phủ.” Uyển Ngữ sợ hãi, vội vàng chạy theo sau nàng, kêu lên.

Nhưng Vũ Sương Nhi không nghe, bởi vì oán khí đọng lại suốt ba năm, khiến nàng liều lĩnh chạy tới biệt viện của Tát Hoàn và Lăng Nhược Nhược.

“Vương phi, chính Vương phi tìm ngài.” Trong biệt viện, Lăng Nhược Nhược đang ôm bé nằm phơi nắng, Tát Hoàn lúc này mới vừa đi.

Tìm nàng? Xem ra không có chuyện gì tốt. “Mời nàng vào đi.” Nàng chậm rãi nói.

“Người đồ hồ ly tinh, không biết xấu hổ.” Vũ Sương Nhi biết Vương gia đã ra phủ, vừa bước vào liền không chút do dự mắng xối xả.

Bé bị nàng ta hùng hổ làm sợ hãi, chui vào lòng Lăng Nhược Nhược, hoảng hốt nhìn nàng. “Mẹ.....” Bé meo meo nói.

Lăng Nhược Nhược không thể không luống cuống tay chân, vội vàng an ủi bé. “Cục cưng đừng sợ, có mẹ ở đây.” Vỗ về bé xong, nàng mới rảnh đi để ý tới Vũ Sương Nhi.

“Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa.” So về độ hung ác hay khí thế, nàng tuyệt không thua kém ai.

Vũ Sương Nhi thật sự bị khí thế của nàng áp chế, rút lui hai bước, nuốt một chút nước miếng, thế này mới có chút dũng khí: “Người đồ hồ ly tinh, giành phu quân của ta, không phải hồ ly tinh thì là cái gì, không phải không biết xấu hổ thì là cái gì.”

Nay đến phiên Lăng Nhược Nhược mất hứng. “Ta là hồ ly tinh? Vậy ngươi là cái gì? Ngươi là tiểu hồ ly tinh. Ngươi cũng không mở to hai mắt nhìn xem ta là ai? Chánh chủ vị này là do ta tặng cho ngươi, đừng có mặt dày không biết xấu hổ nữa.” Nàng chỉ vào cái mũi của Vũ Sương Nhi nói.

“Cái gì?” Uyển Ngữ bị lời của nàng làm hoảng sợ. Tặng cho Vũ Sương Nhi?

Lăng Nhược Nhược cười như không cười nhìn nàng, “Bổn tiểu thư là nói, ta là chánh chủ vương phủ này, ba năm trước, là ta đem Vương phi vị tặng cho ngươi, bằng không ngươi có thể làm Vương phi sao? Hừ, còn không phải là hồ ly tinh ư!”

“Ngươi là, ngươi là.....” Lúc này đến phiên hai người giật mình. Trời ạ, cư nhiên là nàng, nguyên lai là nàng, nàng đã trở lại! Không đúng, Vương gia cư nhiên lại tìm nàng trở về.

“Đúng vậy, ta là chánh chủ vương phủ này.” Nàng đứng lên, xoa thắt lưng nói.

Vũ Sương Nhi hoàn toàn choáng váng, ba năm trước, nàng thắng lợi, rốt cuộc đem nữ nhân này đuổi ra vương phủ, hiện tại nàng ta đã trở lại, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

Mọi tức giận, mọi oán thán tại một khắc này toàn bộ bay mất, Vũ Sương Nhi không biết phải làm sao, cuối cùng bỏ chạy trốn chết.

“Vương phi, Vương phi.” Uyển Ngữ đi theo sau nàng, bắt an kêu lên.

Vũ Sương Nhi nửa câu cũng không thể hé răng, lòng đầy tâm sự bước đi.

“Vương tẩu, vương tẩu.” Đột nhiên, một giọng nam dễ nghe tiến đến chỗ các nàng.

Vũ Sương Nhi giật mình, vội vàng nhìn sang hướng thanh âm.

“Bái kiến Tam Vương gia.”

50. Chương 49 : Tam Vương Gia

Vương tẩu, vừa rồi các ngươi đang nói cái gì?” Tất Nhãn hơi cau mày, bộ dáng hung hổ lại thêm sắc mặt tái mét vì tức giận lúc này của hai nàng, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Vũ Sương Nhi không ngờ Tất Nhãn sẽ xuất hiện trong vương phủ, vội vàng thay đổi thái độ, tươi cười đầy mặt nói: “Vương đệ đã đến, vừa rồi ta không có nói nha, vương đệ chắc nghe lầm rồi.” Nàng cực lực che dấu, hạnh nhân ai chẳng biết ba anh em Vương gia đều có quan hệ với nữ nhân kia a, nàng không ngốc đâu!

Tất Nhãn thấy nàng có ý muốn giấu diếm, không khỏi càng thêm tò mò. Hắn cũng biết không ít chuyện của nữ nhân này đâu, đừng thấy nàng như một tiểu nữ nhân, thật ra tâm tư lại rất thâm trầm.

“Vậy à, chắc là ta nghe lầm.” Tất Nhãn vội vàng phụ họa nói, trong lòng lại nghĩ, lát nữa phải tìm ai đó hỏi thăm một chút, xem trong vương phủ này đã xảy ra chuyện trọng đại gì, hắn không tin là mình hỏi không ra.

“Vương đệ chắc là tới tìm Vương gia phải không, thực không khéo, Vương gia vừa mới ra phủ.” Vũ Sương Nhi ước gì hắn nhanh cút đi, đừng ở lại trong vương phủ, đỡ phải biết nữ nhân kia hiện tại đang ở đây.

Hắn nghe vậy càng cảm thấy nữ nhân này trong lòng có quỷ. Càng là như vậy, hắn càng không dễ dàng rời đi. “Không sao, ta sẽ ở đây chờ vương huynh, dù sao trong phủ này ta cũng có một tiểu viện.” Hắn cười nói, rất muốn biết nữ nhân này làm trò gì.

“Vương đệ.....” Nàng có chút tức giận, nhưng lại không dám biểu hiện ra. Nàng thật sự xúi quẩy, một nữ nhân còn chưa đủ, đã vậy còn thêm một nam nhân.

“Vương tẩu, ta đi trước, khi nào vương huynh trở lại, ngươi cho người nói cho ta biết một tiếng.” Hắn nhàn nhàn nói, biết nữ nhân trước mắt đã sắp bốc hỏa, trong lòng thích thú cực kỳ.

Vũ Sương Nhi nhìn Tát Nhân rời đi, tức giận trong lòng vọt lên tới cực điểm. Nàng nổi giận đùng đùng về biệt viện của mình, vừa vào phòng liền bắt đầu điên cuồng đập phá đồ đạc, phát tiết hận ý.

Uyển Ngữ run sợ đứng một bên nhìn, nàng có thể hiểu tâm tình của Vương phi lúc này tột đến mức nào, nhưng các nàng thật không có biện pháp.

“Uyển Ngữ, người nói, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ?” Vũ Sương Nhi đập phá xong, quay ngược lại nhìn Uyển Ngữ, cảm hận nhỏ.

“Vương phi, Uyển Ngữ không biết.” Nàng chỉ là một hạ nhân, làm sao biết được a.

Vũ Sương Nhi mệt mỏi, nàng ngồi phịch xuống thượng vị. Phát tiết xong, thể lực cạn kiệt khiến nàng không thể không nghỉ ngơi, nên đành ngồi nghỉ một chút để còn nghĩ biện pháp.

Qua một hồi lâu, hai chủ tớ người đều không ai nói chuyện.

Đột nhiên, Vũ Sương Nhi không đầu không đuôi toát ra một câu: “Uyển Ngữ, nếu lại không thể đuổi nữ nhân kia đi, người nhất định phải giúp ta.”

“Vương phi, ngài muốn Uyển Ngữ làm cái gì đều được.” Uyển Ngữ không biết nàng muốn mình làm gì, thấy nàng trịnh trọng như thế liền cuống quýt nói.

Vũ Sương Nhi nheo lại hai mắt, hung hăng nói: “Câu dẫn Vương gia, ném phứt nữ nhân kia đi.”

A..... Uyển Ngữ sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, cứng ngắc đứng hồi lâu, không nhúc nhích.

“Người nói cái gì? Nhị ca đón Lăng Nhược Nhược hồi phủ?” Sau khi Tát Nhân trở lại biệt viện, lập tức phái người gọi người trong vương phủ đến, hỏi thăm vì sao Vũ Sương Nhi khác thường như vậy, đến lúc hẳn ngệt tin tức đó, cả người chấn động vô cùng.

Động tác của Nhị ca nhanh thật a, Tát Nhân ngồi ở trên thượng vị, miênman suy nghĩ. Hẳn đang do dự, không biết có nên đi gặp nàng hay không.

Không biết đã suy nghĩ bao lâu, hẳn rốt cục hạ quyết tâm. “Chúng ta đến biệt viện của nhị ca.” Nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài.

Đoàn người chậm rãi đi về chỗ Lăng Nhược Nhược, mà ở trong biệt viện, Lăng Nhược Nhược hoàn toàn không biết cuộc sống mình sắp có một đợt phong ba.

Nàng cho bé ăn no, chơi với bé một hồi, mới dỗ bé ngủ, thể này mới được cảnh rồi, thanh thản nằm trên ghế dựa hít thở dưỡng thần.

Nhưng vào lúc này, Tát Nhân cùng đám người đã đi tới trước cửa biệt viện, rất nhanh sẽ đến chỗ nàng.

“Người.....” Vừa vào hoa viên, hẳn liền thấy Lăng Nhược Nhược nằm trong lương đình, thất thần đến mức chỉ nói ra được một chữ.

Lăng Nhược Nhược nửa ngủ nửa tỉnh, đột nhiên cảm giác không khí bốn bề có chút khác lạ, khiến cả người bỗng dưng không thoải mái, liền vội vàng mở mắt.

“Sao lại là người?” Nàng liếc mắt một cái liền nhận ra nam nhân trước mắt chính là cái gã gặp mặt ở Phổ Đà Tự hôm đó, mắt húng hỏ.

Tát Nhân nở nụ cười. “Người còn nhận ra ta?” Câu này có hai hàm nghĩa.

Vì sao không nhận ra? Nàng tuy rằng không có được biệt hễ gặp qua sẽ không quên, nhưng trí nhớ nàng xem như tạm được, huống chi ngày đó còn xảy ra một màn đấu võ mồm, khiến nàng có muốn quên cũng quên không được.

“Không biết.” Nàng tức giận nói, tiếp tục nằm xuống, không để ý tới hẳn.

51. Chương 51 : Bị Xâm Phạm

Không biết? Tất Nhân bị câu trả lời này làm kinh ngạc, nàng cứ nghĩ không biết mình? Điều này sao có thể? Tất Nhân đánh chết cũng không tin.

“Người đã quên? Chúng ta đã từng cùng một chỗ với nhau.” Tất Nhân vội vàng nhắc nhở, nhìn nàng có chút dăm chiêu.

Sắc mặt Lăng Nhược Nhược rất không hoà nhã, sáng sớm đã bị người ta gây sự, khiến nàng thật mất hứng. “Ta đã quên, ta cái gì cũng không nhớ, không ấn tượng, chưa thấy qua người.” Chỉ là thứ người linh tinh, ai thèm quan tâm người là ai, nàng bực bội nghĩ thầm.

Tất Nhân lại kinh ngạc, nào có ai dễ quên như vậy, tốt xấu bọn họ cũng từng cùng một chỗ một đoạn thời gian, sao có thể nói quên liền quên.

“Người cố ý.” Hắn khẳng định nói.

“Ai cần người lo, ta nói không biết người chính là không biết người, người làm gì được ta?” Lăng Nhược Nhược châm chọc nói, dù sao nàng thật sự không biết hắn.

Tất Nhân lúc này đã thích ứng tính tình của nàng, đáy lòng có chút nghi hoặc, nàng trước kia không phải như thế, hiện tại cứ như đã hoàn toàn biến thành một người khác.

“Vậy thì, có cần ta giúp người khôi phục trí nhớ không?” Hắn tà tà cười, đi từng bước một hướng về chỗ nàng.

Lăng Nhược Nhược thần kinh phản ứng có chút trì độn, căn bản không thấy hắn, càng không cảm giác nguy cơ đang nhích lại từng bước một đến gần mình, nàng chỉ lo khinh thường hắn.

Đến khi nàng phát hiện khóe môi Tất Nhân nhếch lên tà ác tươi cười, thì đã quá muộn.

Hai cánh tay mạnh mẽ nắm chặt hai tay nàng, khuôn mặt anh tuấn soái khí chậm rãi cúi xuống, hết thấy đầu trở tay không kịp.

Nàng bị kẻ khác cưỡng hôn, lại là đường đường tam hoàng tử, đệ đệ ruột của chồng trước, Tam Vương gia Tất Nhân.

Nàng trợn trắng mắt, muốn phản kháng lại không phản kháng được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn chiếm lấy môi đỏ mọng của mình.

Tất Nhân vừa hôn nàng, liền giống như ma ám. Càng hôn càng cảm thấy tốt đẹp, càng hôn càng thích, cứ nhiên quên mất thời gian, và cả người trong lòng đang giãy dụa.

Lăng Nhược Nhược bị thiếu dưỡng khí nha, nàng bị người ta bắt ép nhét vào trong ngực, không thể động, chỉ có thể nhận, cảm giác nam nhân đầu lưỡi, ồ ồ nam tính hơi thở và nội tiết tố đang lên men trong không khí.

Tên khốn, vương bát đản, sắc lang, tiểu nhân....., miệng không thể nói, tay không thể động, nàng chỉ có thể lớn tiếng mắng trong lòng, đem đủ thứ kiểu mắng chửi mình biết lấy ra xài hết.

Không biết qua bao lâu, Tất Nhân mới lưu luyến buông nàng ra, cho nàng có chút không gian để thở dốc, nhưng vẫn như cũ lưu luyến nhìn chằm chằm môi nàng, phát hiện trước kia không tốt đẹp bằng hiện tại, thật khiến người ta không muốn buông tay.

“Chát.”

“Người, khốn kiếp.” Lăng Nhược Nhược sau khi lấy lại tinh thần, không chút nghĩ ngợi liền tát vang dội một cái, nổi trận lôi đình trừng mắt nhìn hắn.

Tất Nhân bụm mặt, không dám tin nhìn chằm chằm nàng. Nàng cứ nhiên dám đánh mình? Cứ nhiên..... hắn nổi giận.

“Người dám đánh bốn vương gia? To gan thật.” Hắn tức giận đến mặt mày xanh mét, không chút nghĩ ngợi liền giơ tay phải lên, chuẩn bị đánh lại nàng.

Lăng Nhược Nhược hiểu ngay là hắn muốn đánh mình, liền quyết định liềmột phen, lưng thẳng ngực ưỡn cao, bộ dạng sẵn sàng anh dũng hy sinh, trợn mắt trừng lại.

Bởi vì bộ dáng của nàng, tay hắn cứ như vậy lung túng giữa khôngtrung, đánh cũng không phải, không đánh cũng không phải, không biết nênlàm thế nào.

“Tốt, tốt lắm.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, nữ nhân này càng ngàycàng có hương vị, càng ngày càng thú vị, hoàn toàn khiến hắn thích thú.

“Ta đương nhiên tốt.” Nàng lạnh lùng nói, mạnh miệng nói cứng, tronglòng cực kì khinh bỉ hắn, thứ nam nhân lại đi đánh nữ nhân thì có thểở ở chỗ nào.

Tát Nhân không giận còn cười, “Ha ha ha....., thú vị, phi thường thú vị. Cho dù ngươi là nữ nhân của nhị ca, ta cũng muốn đoạt về.”

Gi? Lăng Nhược Nhược bị câu nói của hắn dọa suýt té ngã.

52. Chương 52 : Tình Nhân? Hiểu Lâm? 1

ăng Nhược Nhược cảm thấy gần đây ‘năm xưa bất lợi’, cuộc sống đã trôi qua bình yên hơn ba năm, ngày ngày sôi động, êm đẹp dễ chịu, rấtphong lưu khoái hoạt, nhưng hiện tại xem ra ngày lạnh đi đâu mất rồi.

Nam nhân, không người nào là thứ tốt. Nàng tức giận thầm nghĩ, đây làkinh nghiệm của một người hiện đại nhân tổng kết ra, có thể thấy đượcđây là kết quả đã trải qua biết bao nhiêu mồ hôi và máu của nữ nhân a!Tuyệt đối là chân lý, tuyệt đối là chính xác!

Từ lúc cái tên Tam Vương gia giống bệnh thần kinh kia nói muốn cùng vớianh ruột tranh một nữ nhân, nàng cả ngày đều không an tâm nổi, khi nàothì bản thân trở nên đắt giá như vậy, sao nàng lại không biết?

“Ngươi nói cái gì? Tam Vương gia đã đi đến chỗ tiện nữ nhân đó?” VũSương Nhi vừa nghe tin tức này, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là bìnhtĩnh, cuối cùng cười lạnh.

“Đúng vậy, Vương phi. Nô tỳ tận mắt thấy.” Tiến đến bẩm báo là một tỳ nữ trong vương phủ, tất cả các tỳ nữ ở đây đều do nàng nắm giữ.

Vũ Sương Nhi thật cao hứng, nàng có thể lấy tin này đi mật báo. “Tốt,tốt lắm. Bọn họ nói cái gì? Làm cái gì? Mau nói cho bổn vương phi.”

Tỳ nữ hoảng sợ vụng trộm nhìn nàng một cái, biết nếu mình không nóithật, bản thân sẽ không có nổi ngày lạnh. “Vương, Vương phi, tam Vươnggia, hắn, hắn, mạo phạm vị Vương phi kia, vị Vương phi kia tát Tam Vương gia một cái, sau đó tam Vương gia bỏ đi.” Nàng kinh sợ nói, thỉnhthoảng nhìn trộm Vũ Sương Nhi.

Trời ạ, Vũ Sương Nhi chấn động, từ trên ghế đứng lên, cực kì bất an,hoàn toàn không ngờ Tát Nhân lại làm ra loại chuyện đó với thứ nữ nhânkia.

“Ngẫm kỹ lại xem, còn quên cái gì không?” Chuyện tình hôm nay quả thậtkhông nhỏ, khiến nàng mừng như điên. Như thế rất tốt, nàng đã bắt đượcnhược điểm của ả ta! Đồ dâm phụ! Chuyên môn câu dẫn nam nhân, trước kialà vậy, hiện tại cũng vậy! Đúng là cái không đổi được ăn thì!*

Tỳ nữ vô cùng sợ hãi, nàng biết mình nói ra những lời này, chính mìnhcũng không khó yên ổn. “Tam, Tam Vương gia, còn nói, hắn muốn cùng Vương gia giành nữ nhân.” Nàng sợ tới mức lắp bắp.

“Thật tốt quá, quả nhiên là một đôi cặp nam nữ, gian phụ dâm phụ.” VũSương Nhi tựa như bắt được chứng cứ trượng phu thông dâm, hưng phấn vôcùng.

Uyển Ngữ biết nàng có ý gì, nhưng mấy ngày nay, lòng nàng đều thực loạn. Từ khi Vũ Sương Nhi quyết định muốn nàng câu dẫn Vương gia, nàng vừacao hứng, lại vừa lo lắng. Dù sao cùng Vương phi cộng sự

nhất phu, nàng vĩnh viễn sẽ bị chèn ép và khi dễ, căn bản không có khả năng có được ngày lành, nhưng nàng lại thực kỳ vọng, thực hy vọng, cũng vì nàng thích Vương gia.

“Uyển Ngũ, chúng ta đến tiền đình chờ Vương gia trở về. Hừ, nữ nhân kia, bốn vương phi nhất định phải làm cho nàng có đến mà không có về. Tiệp nhân!” Vũ Sương Nhi lạnh lùng nói, trong lòng cao hứng muốn chết, rốt cục có cơ hội đánh ngã tiệp nhân kia, nàng sao có thể không vui vẻ.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Vũ Sương Nhi đợi Tát Hoàn trở về, lập tức thêm mắm thêm muối, đổ dầu vào lửa, đem sự tình khuếch đại, khiến Tát Hoàn nghe mà tức sùi bọt mép.

“Thật sự có chuyện này?” Tát Hoàn xanh mặt hỏi, không ngờ hần mới xuất môn một ngày, liền xảy ra loại chuyện này, lại còn em trai ruột của mình và nữ nhân mình thích.

Vũ Sương Nhi vội vàng cam đoan nói: “Thiếp thân nói câu nào cũng là thật, Vương gia nhất định phải tin tưởng a.”

Tát Hoàn cực kỳ khó chịu, chẳng lẽ chuyện năm đó lại tái diễn sao? Bọn họ lại muốn tiếp tục tình duyên? Hần nên làm cái gì bây giờ? Một bên là huynh đệ ruột, một bên là nữ nhân mà mình hiện tại rất yêu thích.

“Vương gia.” Vũ Sương Nhi thấy hần có chút dăm chiêu, vội vàng kêu lên, sẽ không cứ như vậy buông tha ả tiệp nhân này đi.

“Bốn vương tự có tính toán.” Tát Hoàn lạnh lùng nói, không quay đầu lại liền ly khai.

Hần một đường trầm tư về biệt viện, Lăng Nhược Nhược giờ tạm nguôi giận chuyện hồi sáng, đang nằm chợp mắt ngủ, nàng còn không biết mình vừa bị tố cáo, một hồi mưa gió đang chờ nàng.

“Vương gia.” Chúng tỷ nữ vừa thấy đến hần, lập tức cung kính hành lễ.

Một câu Vương gia cư nhiên đem Lăng Nhược Nhược sợ tới mức từ mơ hồ tỉnh lại, mở mắt thấy nguyên lai là Tát Hoàn trở lại, thế này mới lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng còn tưởng là tên Vương gia sắc lang quay lại.

Tát Hoàn đều đem từng biểu tình, động tác nhỏ của nàng xem trong mắt, trong lòng trầm xuống, ánh mắt tối sầm lại, thật sự sẽ phản bội hần sao?

53. Chương 53 : Tình Nhân? Hiểu Lâm? 2

“Người đã trở lại.” Nàng thần thái tự nhiên nói, hoàn toàn không phần nộ hay tức giận, nàng khôi phục thật sự rất nhanh.

Tát Hoàn không trả lời lời của nàng, đằng hắng mấy tiếng ngồi xuống đối diện nàng, sau đó tựa như rình con mồi, nhìn chăm chăm nàng.

Phân tâm tư và cảm xúc này của hần, vừa mới bước vào cửa, Lăng Nhược Nhược đã phát hiện, chẳng qua là không biết ai đắc tội hần. Bất quá, hiện tại nàng cũng biết, người đắc tội hần không phải ai khác, chính là mình.

“Hôm nay đã làm cái gì?” Qua hồi lâu, giữa bầu không khí nặng nề, Tát Hoàn rốt cục lạnh lùng mở miệng, hần cảm thấy thực không tự vị.

Làm cái gì? Nàng cảm thấy câu hỏi của hần thật sự kỳ quái, nàng còn có thể làm gì. Nàng vừa định trả lời, nhưng nghĩ lại nghĩ, lập tức hiểu được ý hần.

“Người không phải đều biết hết sao? Còn hỏi ta? Là muốn biết đáp án của ta, hay là thử nhân cách của ta?” Nàng lạnh lùng nói, nói về trình độ xem sắc mặt người khác, nàng cũng không phải hạng thường.

Tát Hoàn khẽ cau mày, trong lòng biết nàng đã biết bên cạnh có kẻ giám thị mình. “Sương Nhi nói, Tam đệ lại đây tìm người.” Vừa nghĩ đến chuyện tên đó làm với nàng, hần liền nổi trận lôi đình.

“Tam đệ? Là cái tên Vương gia ghê tởm đó đúng không? Nhà ngươi có ngườiđiên a, tự dưng chạy tới đây cắn người.” Nàng châm chọc nói, hoàng giasinh ra một tên điên.

Ghê tởm? Người điên? Cắn người? Tát Hoàn trợn mắt há hốc mồm, nàng cứnhiên lại nói vương đệ hẳn như vậy, chính là Tát Nhân, đây là không phải là đại biểu bọn họ không có gì sao?

“Các người không phải.....” Hắn nhất thời xúc động thốt ra, trên mặt rõ ràng không thể tin được.

Lăng Nhược Nhược mày dưng thẳng, mắt hững nói: “Chúng ta không phải cái gì? Có chuyện thì người nói thẳng, không cần co đầu rụt cổ, ấp a ấp úng.” Ghét nhất bị người khác chỉ nói nửa câu, rất không sáng khoái, còn khiến nàng mắc công đoán lung tung.

Hắn nghe xong, lòng rối rắm, chuyện tới nay, ba người lại gặp nhau, đương nhiên cũng không thể giống như trước co đầu rụt cổ, không thể nói rõ.

“Người và Tam đệ là quan hệ gì? Các người lại chuẩn bị tiếp tục lui tới sao?” Hắn gần từng tiếng hỏi, ngực đã có chút đau đớn.

Không cần, không cần nói cho ta biết các người muốn phản bội ta. Không cần, không cần lại tái diễn chuyện năm đó.

Không biết vì cái gì, lòng Tát Hoàn đột nhiên cuồng loạn, không ngừng hò hét, ánh mắt có chút hỗn độn, đôi môi nhếch, toàn thân căng thẳng.

Không hiểu gì cả! Đây là ý nghĩ thứ nhất trong đầu nàng, nàng tuyệtkhông hiểu được. “Không có quan hệ gì, ta lại không biết hắn, ta việc gì phải lui tới với hắn a, thực kỳ lạ. Còn có, hắn là tên sắc lang, mộttên nam nhân kỳ quái.” Nàng tức giận nói, đột nhiên một linh quang lóelên, chuyện phát sinh hôm nay, ý tứ và thái độ của tát Hoàn, có phải làcó liên quan đến khối thân thể này, bọn họ chẳng lẽ là có chuyện tìnhtay ba? Hoặc là chủ nhân thân thể này trước kia đã bắt cả hai tay?

Ý tưởng này khiến nàng kinh hãi, cổ chủ của thân thể này thật quá cườngđại đi, cư nhiên có gian tình với cả hai tên Vương gia. Trời ạ, khótrách năm đó hắn nói, đứa nhỏ của nàng còn không biết là con ai. Xem ra, quả thật là như vậy!

Mà bên này, lời Lăng Nhược Nhược lại khiến Tát Hoàn khiếp sợ vô cùng,nàng cư nhiên phủ nhận quan hệ của nàng và Tát Nhân. Năm đó, nàng thựccùng hai người huynh đệ bọn họ đều có sương sớm tình duyên, nàng lại vào cửa vương phủ hắn, thành Vương phi của hắn khi trong bụng đã có cùccung.

Không có khả năng! Tát Hoàn chết sống không thể tin. Nữ nhân này sao lại biến hóa lớn như vậy, dù thế nào đi nữa, cũng không khả năng trấn địnhtự nhiên như vậy, huống chi là chuyện với hai nam nhân từng có thân mậtquan hệ với nàng a.

“Người không tin ta?” Nàng tức giận nói, thăm nghĩ hôm nay thật khôngbiết là ngày gì, người người đều nhảy ra tìm nàng gây phiền toái.

“Quên đi, chuyện đã qua cứ cho nó qua đi.” Hắn đột nhiên nói, trong lòng nảy sinh chủ ý chuẩn bị gọi Quý bác gái tới, cũng chỉ có Quý bác gái mới biết tại sao lại thế này.

Nàng cực kỳ kinh ngạc, nam nhân này hôm nay xem ra rất dễ nói chuyện,vừa rồi còn thở phì phì, hiện tại lại bình tĩnh nhanh như vậy. Bất quá,nàng cũng không thêm quan tâm đến hắn đâu, chỉ cần chính mình ổn thỏa là được, nàng không rảnh cũng không có hứng thú để ý tới người khác.

Mà người tức giận và thống khổ nhất trong chuyện này không phải TátHoàn, mà là Vương phi của hắn – Vũ Sương Nhi. Nàng vốn tưởng mình có thể nhìn đến trò hay, nếu không thể đuổi được Lăng Nhược Nhược, ít nhấtcũng có thể khiến nàng ta chịu chút da thịt khổ. Đáng tiếc, nàng đợi đến hôm sau cũng không có tin gì liên quan chuyện Lăng Nhược Nhược bị phạt, điều này khiến nàng tức giận đến ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí tra tấn nàng đến sắp điên.

Sáng sớm hôm sau, Tát Hoàn vội vàng vàng đến Quý phủ, lập tức cho tìm Quý bác gái để hỏi thăm chuyện những năm qua.

Quý bác gái không rõ hẳn hỏi để làm gì, nhưng vẫn cung kính nhất nhất đem những chuyện của Lăng Nhược Nhược nói hết, không dám giấu diếm.

Tát Hoàn nghe xong thực khiếp sợ, nhất là khi biết nàng sinh xong bỗng như thay đổi thành người khác, từ hành vi lẫn cử chỉ đều thay đổi, hẳn cảm thấy rất tò mò. “Ý người nói, nàng mất trí nhớ?”

“Đúng vậy, Vương gia, năm đó Vương phi sinh xong, quả thật không biết thân phận bản thân, càng không biết mình đã thành thân, thậm chí ngay cả chuyện mình sinh đứa nhỏ cũng hoàn toàn bất ngờ.” Quý bác gái nhớ lại chuyện năm đó, cảm thấy như đã trải qua mấy đời.

54. Chương 54 : Tình Nhân? Hiểu Lầm? 3

Tát Hoàn càng nghe, mặt mày càng thêm nhăn. Chuyện này khiến hẳn như rơi vào sương mù, bao nhiêu bí ẩn đều làm hẳn thật đau đầu, rốt cuộc nàng là một người thế nào?

“Vương gia, tiểu thư thật sự tốt lắm, mấy năm nay nàng đã rất cố gắng nuôi sống cả một gia đình, tới bây giờ chưa thấy nàng kêu khổ hay kêu một bao giờ, lại đối xử với hạ nhân vô cùng tốt.” Quý bác gái vừa nói vừa nhớ lại cuộc sống trong mấy năm qua, hạnh phúc rơi nước mắt, nàng xem như là lão tới phúc, không ngờ còn có thể an hưởng lúc tuổi già.

“Nàng đã làm thế nào?” Đây chính là điều làm Tát Hoàn khó nghĩ ra nhất, một nữ nhân con nhà bình thường đi ra làm ăn, cư nhiên rành rẽ đạo lý, thủ đoạn cũng rất tinh, hoàn toàn không thua kém một tay lão luyện, nhưng mà nàng chỉ mới có hai mươi tuổi thôi a!

Quý bác gái cũng mờ mịt lắc đầu, không biết phải nói sao: “Vương gia, lão nô cũng không biết tiểu thư học được những thứ đó từ đâu, nhưng tiểu thư khi mới bắt tay vào làm sinh ý đã rất thông thạo.” Chuyện này đến nay vẫn rất khó hiểu, cứ xem như là tiểu thư mất trí nhớ, nhưng sau khi mất trí nhớ lại càng trở nên mạnh mẽ, càng có khả năng, nhân phẩm cũng rất tốt.

Hẳn tin tưởng lời của Quý bác gái. Nàng tuyệt đối khác với Lăng Nhược Nhược mà hẳn biết, hoàn toàn khác. Nàng trước kia tựa như một con bướm, bay lượn giữa huynh đệ bọn họ, đem huynh đệ bọn họ ra để đùa bỡn. Bởi vậy trước kia hẳn không thích nàng, nếu không phải vì thân thể của nàng, lại thêm hoàng huynh đã hạ chỉ, hẳn vạn vạn không có khả năng thú nàng làm phi.

“Vương gia, tiểu thư làm sao vậy?” Quý bác gái nói hết những chuyện hẳn muốn hỏi xong, đột nhiên cảm thấy có điểm là lạ, Vương gia sao bỗng dừng lại có hứng thú với chuyện của tiểu thư như vậy.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy nàng bây giờ không giống với trước kia.” Tát Hoàn che dấu nói, không muốn để Quý bác gái biết mình đang điều tra Lăng Nhược Nhược, đỡ phải lộ ra nàng biết, nếu không chắc sẽ làm náo loạn lên.

Quý bác gái sáng tỏ gật gù đầu, cung kính nói: “Tiểu thư, quả thật đã thay đổi, tính tình thật sự tốt lắm a. Lão nô có thể được đi theo tiểu thư, là phúc khí của lão nô.”

Hàn huyên thêm vài câu, Tát Hoàn liền cáo từ, hẳn cũng không mong bị bà phát hiện. Bất quá, thăm dò xong, hẳn lại có thêm rất nhiều rất nhiều bí ẩn, trong lòng tràn ngập tò mò đối với Lăng Nhược Nhược hiện tại.

“Vương gia, ngài đã trở lại?” Vũ Sương Nhi đã đợi một ngày một đêm, nhưng không có nghe được động tĩnh gì, rốt cuộc nhịn không được, chạy đến tiền đình chờ, thấy hẳn về liền thật cẩn thận nói.

Tát Hoàn khẽ liếc nàng một cái, không biết vì sao, nàng bây giờ lại khiến hẳn không có nổi một chút hứng thú, cảm giác nếu có chỉ rất bình thường, không còn sự kinh diễm ban đầu.

“Chuyện gì?” Hẳn không kiên nhẫn nói, mới vừa về đã bị chặn lại, nên tâm tình không được tốt lắm.

Vũ Sương Nhi cũng thấy vẻ không kiên nhẫn của hắn, nhưng nếu không kéo ả tiện nhân Lăng Nhược Nhược kia xuống, nàng chắc chắn không thể bình tĩnh. Thế nên, nàng thử nói: “Vương gia, chuyện của Nhược muội muội và vương đệ.....” Bị Tát Hoàn ném đến một ánh mắt sắc bén, nàng nói không được nữa, vội vàng ngậm miệng lại.

“Việc này về sau đừng nhắc lại nữa, nếu người còn nhắc lại, liền cắt khỏi cửa đi!” Hắn lạnh lùng nói, điểm mà hắn ghét nhất ở nữ nhân chính là thói thị phi, ăn nói huyên thuyên.

“Vương gia, thiếp thân cũng là vì tốt cho Vương gia.” Chưa bao giờ bị mắng vào mặt, Vũ Sương Nhi khóc không ra nước mắt, cực kỳ ủy khuất, tâm tình thực kích động.

Tát Hoàn lạnh lùng hừ một tiếng, lập tức bước nhanh ra khỏi tiền sảnh, trở về biệt viện của mình, không biết Lăng Nhược Nhược đang làm cái gì.

Vũ Sương Nhi vô cùng bị thương nhìn hắn tuyệt tình rời đi. Vương gia đã thay đổi, không còn yêu thương nàng, che chở nàng như trước.

“Vương phi.....” Uyển Ngữ bất an nói, bộ dáng này của Vương phi thật đáng sợ.

“Uyển Ngữ, từ giờ trở đi, bốn vương phi nhất định phải để người trở thành sủng thiếp của Vương gia.” Nàng oán hận nói, rốt cục không cam lòng xuất ra chiêu cuối cùng này.

Uyển Ngữ khiếp đảm nói không ra lời. Nàng không thể cự tuyệt, vì nàng cũng mong được Vương gia sủng ái, cứ việc mình chung quy chỉ là một quân cờ trong tay Vương phi, nhưng nàng vẫn thêm muốn cơ hội không dễ có này.

“Phụ vương, phụ vương đã trở lại.” Bé tinh mắt phát hiện bóng dáng nam nhân xuất hiện trong biệt viện, lập tức hưng phấn chạy lên, nũng nịu nói.

Tát Hoàn thấy bé chạy đến, tức giận ban nãy liền bay mất, cũng chạy đến ôm lấy bé, hai tay nâng bé lên cao xoay một vòng. “Cực cưng, ngoan lắm.”

“Khanh khách.....” Bé cười rất vui vẻ, đôi mắt nhỏ vì cười híp cả lại.

Lăng Nhược Nhược nghe tiếng cười, đi ra khỏi phòng, không nói gì nhìn một lớn một nhỏ. Thăm nghĩ, hai người này thật hợp nhau, có chút giống như cha con.

55. Chương 55 : Hiển Thủy Sương Sớm

Tát Hoàn quyết định tạm thời quan sát và điều tra nguyên nhân Lăng Nhược Nhược biến hóa, sau đó mới ra quyết định cuối cùng, bất quá đáy lòng hắn vẫn thực không muốn phóng Lăng Nhược Nhược đi.

“Phụ vương, cực cưng muốn đi cùng đi phụ vương và mẹ tản bộ quanh vương phủ.” Sau khi ăn xong, bé vội vỉnh muốn đi một vòng vương phủ, vì bé chưa từng đến nhà người nào khác, với lại từ khi ở lại đến nay, bé còn chưa tham quan vương phủ.

“Được, lát nữa phụ vương dắt người đi.” Tát Hoàn sáng khoái nói, hắn rất thích bé, căn bản không thể cự tuyệt yêu cầu của bé.

Bé được cho phép, cao hứng hoan hô: “Hay quá, hay quá. Phụ vương thật tốt.” Nói xong, đầu nhỏ cọ cọ vào người hắn, biểu lộ sự vui thích của mình.

Bản thân Tát Hoàn cũng không hiểu vì sao hắn lại có thể hòa ái như vậy với bé. Đối với con của mình và Vũ Sương Nhi, hắn luôn rất nghiêm khắc, bình thường đứa nhỏ đều bị nhốt trong thư phòng, không đọc sách thì luyện công, tuổi còn nhỏ nhưng đã gánh vác rất nhiều áp lực.

“Mẹ, chúng ta cùng đi tản bộ, được không?” Bé chạy lại gần nàng, nũng nịu dò hỏi, ra chiều rất vui vẻ.

“Được rồi, mẹ đi với người, nhưng tản bộ xong, người phải ngủ trưa một chút, sau đó buổi chiều đọc sách, tập viết chữ hoặc tập vẽ, được không?” Lăng Nhược Nhược vuốt đầu hắn, cười nói.

Bé nhu thuận gật gật đầu, dưới sự dạy dỗ của nàng, bé hiểu rất rõ cách quản lý thời gian, nên làm gì, không nên làm gì, bé hiện tại đều rất có quy củ.

Tát Hoàn nghe vậy, rất ngạc nhiên nói: “Cục cưng viết chữ thế nào? Chờ phụ vương nhìn một cái.” Hắn nghĩ thầm, theo cách Lăng Nhược Nhược sủng nịch con như vậy, khẳng định sẽ dạy không đến đâu.

“Phụ vương, cục cưng viết cho người xem, cục cưng viết cho người xem.” Bé vừa nghe hắn muốn xem mình viết chữ, lập tức hưng phấn chạy vào trong phòng, cùng các nha hoàn lấy ra văn phòng tứ bảo.

Tát Hoàn cười: “Được, để phụ vương xem chữ cục cưng viết thế nào.” Ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng không nghĩ vậy, thực không trông mong gì lắm.

Lăng Nhược Nhược nhìn bộ dáng của hắn, biết hắn xem thường mình, coi thường bé, bất quá nàng cũng không vạch trần, chỉ mỉm cười nhìn.

Chốc lát sau, bé bắt đầu viết chữ, hết sức chăm chú ghé vào bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm cẩn, dáng người và cách cầm bút đều làm rất rõ ràng ra dạng, cái miệng nhỏ nhắn không biết đang lẩm nhẩm cái gì, chỉ một chút đã viết xong.

“Phụ vương, người xem đi.” Sau khi viết xong, bé cầm bút lông cao hứng vẩy tay gọi hắn.

Tát Hoàn nhìn không được tò mò tiến lên xem, lập tức trợn mắt há hốc mồm, trên giấy xuất hiện một bức thư xinh đẹp ngạo nghễ, không những vậy còn là một bài thơ.

“Nga nga nga,

Khúc hạc hướng thiên ca.

Bạch mao phù lục thủy

Hồng chưởng bát thanh ba.” *

* Đây là bài “Vịnh con ngỗng” do Lạc Tân Vương làm năm lên 7 tuổi. Dịch nghĩa:

“Ngan ngan ngan

Ngỗng cổ hướng trời kêu vang

Lông trắng nổi trên nước biếc

Chân hồng đạp chuyển sóng trong”

Hắn không kịp được đọc thành tiếng lên, càng đọc càng ngạc nhiên. Trời ạ, bài thơ này thật hay quá, những chữ này cũng thật tinh tế, nét bút rất hữu lực.

Bé thấy hắn cúi đầu nhìn chữ mình viết mà không nói lời nào, nóng nảy hỏi: “Phụ vương, thế nào? Mẹ nói con viết cũng không tệ lắm.” Tiểu tử kia nóng lòng được hắn khẳng định.

“Không sai, không sai. Thơ hay, thơ hay, là ai dạy cục cưng?” Tát Hoàn bắt đầu tin phục, xem nét bút của bé, hắn chỉ biết tiểu tử kia được dạy dỗ không nông cạn như bề ngoài.

“Mẹ dạy.” Bé không giấu diếm, vô cùng cao hứng nói, mắt to nhìn về phía Lăng Nhược Nhược, còn cười toe với nàng.

Nghe vậy hắn lại âm thầm giật mình. Là nàng dạy? Nàng cư nhiên có biện pháp này tài tình? Sao hắn lại không biết? Xem ra có rất nhiều bí mật hắn không biết.

Lăng Nhược Nhược thấy ánh mắt giật mình của hắn, không khỏi thầm đắc ý dào dạt, cũng không thấy nàng là ai, là người xuyên không tới nha, trên người có trên dưới năm ngàn năm văn hóa của dân tộc Trung Hoa, sao có thể thua kém ai được! Bằng không, nàng thực đã làm mất mặt lão tổ tông rồi!

“Phụ vương, phụ vương, để cục cưng viết nữa cho phụ vương xem.” Bé tựa hồ viết nghiện, vội vã reo lên với hắn.

“Được, được, phụ vương xem.” Hấn còn muốn biết bé còn có thể viết cái gì, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Bé nghiêm túc cúi xuống tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, hí hoáy viết trên mặt giấy, chỉ là lần này bé viết không phải khẩu thư, mà là hành thư.

“Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đề đầu tư cố hương.” **

** Đây là bài “Tình dạ tứ” (Xúc cảm đêm trăng) của Lý Bạch. Đây là phần dịch nghĩa:

Ánh trăng chiếu sáng đầu giường

Ngỡ như sương trắng phủ sân nhà

Ngẩng đầu lên nhìn trăng sáng

Cúi đầu xuống nhớ quê cũ

“Hay, hay, hay.” Hấn không đọc không biết, đọc xong liền giật mình đến nhảy dựng, bài thơ này so với bài thơ lúc nằng còn hay hơn, điệu hơn, khiến hấn vô cùng hứng thú.

Bé bị hấn reo lên làm giật nẩy mình, bút lông bị trật đi, không cẩn thận kéo một nét dài trên giấy. “Oa, phụ vương, làm hỏng mất rồi!” Một sailầm nho nhỏ như vậy làm bé cứ thế khóc lên.

“Khóc cái gì, viết sai thì viết lại một lần nữa, viết cái khác còn tốt hơn.” Lăng Nhược Nhược thấy hấn khóc, liền nghiêm khắc giáo huấn.

Bé lập tức ngừng khóc, có hiểu biết gật gật đầu, lau khô nước mắt.

Tát Hoàn nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, xem ra, bé so với con mình, chính là trò giỏi hơn thầy a, không một chút kém cỏi.

56. Chương 56 : Tiểu Nam Hải

“Được rồi, chúng ta đi dạo vương phủ đi, cục cưng không phải nói chưa được đi tham quan sao?” Lăng Nhược Nhược vì dời đi sự chú ý của hấn, vội vàng nói.

Bé vừa nghe, lập tức nhớ tới yêu cầu lúc nãy của mình, lập tức vui vẻ nói: “Phụ vương, mẹ, chúng ta đi tham quan đi.” Nói xong, dẫn đầu chạy phía trước.

“Đến đây, đến đây.” Lăng Nhược Nhược buồn cười đứng lên, đi theo hấn ra cửa.

Tát Hoàn cũng vội vàng đi theo sau bọn họ, sợ hai người sẽ lạc đường.

Hai lớn một nhỏ đi ra khỏi biệt viện liền bắt đầu dạo khắp vương phủ, điểm đến đầu tiên là hoa viên bao quanh biệt viện, dọc đường cười nói ríu rít, rất hoà thuận vui vẻ.

Đi được nửa ngày thì đến một biệt viện thanh u, “Phụ vương, chúng ta đi hết rồi sao?” Bé sớm đã mệt mỏi, hiện tại đang ghé vào vai Tát Hoàn, mắt to chớp chớp.

“Vẫn chưa đâu, bây giờ chỉ là một góc trong vương phủ thôi.” Hấn cười ha ha nói, vương phủ hấn lớn thế nào, hấn là người rõ nhất thanh nhị sở a!

Ách, ngay cả Lăng Nhược Nhược nghe câu này cũng hết hồn. Trời ạ, vương phủ này lớn thật nha, chẳng khác nào một công viên thời hiện đại, đúng là kẻ có tiền có khác a!

Đi thêm một lát, đột nhiên nghe tiếng một đứa nhỏ đọc sách lanh lảnh và giọng dạy học của một tiên sinh truyền ra từ trong một tiểu viện saurừng trúc.

“Mẹ, có người đang học.” Bé vừa nghe được loại thanh âm này liền đoán ra ngay, vì Lăng Nhược Nhược cũng có mời thầy đến dạy cho hắn, thầy dạy viết chữ, thầy dạy đọc sách, thậm chí còn có cả thầy dạy đánh đàn.

Lăng Nhược Nhược cười gật gật đầu: “Đúng vậy, cực kỳ, người cũng phải cố học cho giỏi, như vậy khi trưởng thành mới có thể trở thành người có ích.” Nàng không bỏ qua cơ hội giáo dục.

Bé liền ngoan ngoãn gật gật đầu, cam đoan với nàng: “Mẹ, mẹ, cực kỳ đã biết, cực kỳ nhất định trở thành người có ích.”

Người có ích? Tất Hoàn nghe vậy trong lòng khẽ giật mình một chút, hắn quay sang nhìn vào trong thư phòng, cười nói: “Chúng ta vào thăm đi.” Nói rồi nắm tay bé dẫn vào.

Nàng đành phải đi theo sau, miệng còn khẽ cong bất mãn, đọc sách có gì hay ho đâu, đi vào lại gây ảnh hưởng đến người khác.

Hai nam nhân một lớn một nhỏ vừa đến gần thư phòng, người bên trong lập tức phát hiện bọn họ, tiếng đọc sách lập tức ngừng lại.

Nàng cũng tò mò theo vào, đứng bên cạnh hai người, tò mò nhìn hai đứa nhỏ đang ngồi học với một tiên sinh trong thư phòng.

“Phụ vương.” Một tiểu nam nhân xinh đẹp đáng yêu nghiêm túc đứng lên, đi đến trước mặt hắn, cung kính nói, bộ dạng hết như một người lớn thụnỏ.

“Học thế nào rồi?” Tất Hoàn cũng trở nên nghiêm túc, mặt mày lạnh không chút thay đổi hỏi, có cảm giác hai người như sự phụ và đồ đệ chứ không phải cha con.

Tiểu nam hài tựa hồ rất kính sợ hắn, không dám tới gần, ngay cả nhìn cũng không dám liếc một cái, cung kính đáp: “Con đang cùng tiên sinh cố gắng học tập.”

Tất Hoàn thần nhiên nói: “Đêm nay phụ vương muốn kiểm tra ngươi, nhớ chuẩn bị một chút.” Từ khi xem qua thư pháp của bé, hắn như bị kích thích, bỗng dưng muốn kiểm tra tình hình học tập của đứa nhỏ này đêm nay. May mà hắn không biết, thời gian bé học mỗi ngày thật ra không dài, thậm chí có thể nói là vừa học vừa chơi, nếu không hắn sẽ tức hộc máu.

“Vâng, phụ vương.” Tiểu nam hài vội vàng cung kính đáp, có bài bản hẳn hoi.

Lăng Nhược Nhược thật sự hết chỗ nói rồi, đây căn bản không phải là cha con, mà là hai người xa lạ a, thực buồn cười.

Lúc này, bé đột nhiên nói: “Mẹ, nơi này thật giống phòng học của con, còn tiểu bằng hữu này hình như cũng bằng tuổi con.”

“Đúng vậy, không biết ai lớn ai nhỏ.” Nàng nhìn đứa nhỏ kia, nàng đoán hẳn hẳn là con trai của Vũ Sương Nhi, nhớ hơn ba năm trước, nàng từng thấy nàng ta ôm một đứa bé trong tiệc đầy tháng, có lẽ chính là tiểu nam hài trước mắt này.

“Chắc chắn là con lớn hơn.” Bé cười tủm tỉm nói, lắc lắc bàn tay Tất Hoàn đang nắm tay mình.

Nàng khe khẽ nở nụ cười, bỗng nàng tinh mắt phát hiện tiểu nam hài đang vụng trộm nhìn bé, ánh mắt kia tràn ngập hâm mộ và khát vọng.

57. Chương 57 : Tranh Giành Tình Nhân 1

Sau một ngày đi dạo vương phủ, một lớn một nhỏ đều mệt mỏi chết, hai người nằm song song trên giường, chết sống cũng chịu ngồi dậy.

Tát Hoàn buồn cười nhìn một lớn một nhỏ không hề hình tượng, chỉ mới một cái vương phủ đã thu phục được hai người này, chỉ nghĩ đến cảnh một lớn một nhỏ suốt dọc đường cứ kêu mệt, hẳn cũng rất đặc ý.

“Các người nghỉ ngơi trước đi, buổi tối ta lại đến đem các người ăn cơm.” Hắc dận dò xong rồi đi ra ngoài.

Lăng Nhược Nhược lúc này đã không còn hơi sức đâu mà để ý đến hắn, hiện tại nàng chỉ muốn nghỉ ngơi, nghỉ ngơi thật nhiều, ngủ một giấc no nê, rồi sẽ tiếp tục sinh long hoạt hổ.

Bé đã sớm ngủ trước nàng, nằm bên cạnh nàng vù vù ngủ, hai tay hai chân giang rộng, cái miệng nhỏ lúc khép lúc mở.

Nàng bắt giấc nở nụ cười, cũng nhắm mắt lại, theo nhịp thở vững vàng của bé dần dần nhập mộng đẹp.

Không biết một lớn một nhỏ ngủ bao lâu, bé tỉnh lại trước, hai mắt mở ra, đầu nghiêng nghiêng, mơ hồ nhìn ra bốn phía.

“Mẹ.” Bé rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh, nằm sấp lên người nàng, nũng nịu kêu lên.

Từ trong mộng lung mơ hồ, Lăng Nhược Nhược chợt nghe tiếng gọi của bé, chậm rãi tỉnh lại, mở mắt ra thì thấy bé đang nhìn mình cười tủm tỉm.

“Cực cưng, tỉnh nhanh như vậy à?” Nàng ôm thân mình nho nhỏ của bé, nhin không được hôn mấy cái lên mặt bé.

Bé cũng bắt chước nàng, hôn mấy cái lên mặt mẹ, nũng nịu nói: “Mẹ, cực cưng đói bụng.” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại.

Nàng vừa định trả lời, ngoài cửa bỗng truyền đến giọng của Tát Hoàn: “Vương phi và Tiểu Vương gia tỉnh chưa?” Vừa dứt lời, tiếng bước chân của hắn liền đến gần bọn họ.

“Nô tỳ không biết.” Hai tỳ nữ ngoài cửa vội vàng kinh sợ đáp.

Tát Hoàn đẩy cửa bước vào, thân hình cao chầy thước tám của hắn thành linh xuất hiện, nhìn một lớn một nhỏ trên giường.

“Phụ vương.” Bé lập tức đứng dậy khỏi người nàng, vẫy vẫy tay với hắn, mặt mày vui vẻ hơn hở.

Tát Hoàn lập tức bị nụ cười của bé mua chuộc, bước nhanh lại chỗ bé, xuyên qua người nàng, nhắc bổng bé lên.

“A, tiểu bảo bảo tỉnh ngủ, đã đói bụng chưa?” Hắn như một phụ thân hiền lành, sủng nịch nhìn bé.

Bé vội vàng gật đầu, kêu to: “Phụ vương, cực cưng đã đói bụng, cực cưng muốn ăn.” Hắn đem câu vừa nói với mẹ nay nói lại với phụ vương.

“Vừa lúc, chúng ta đến tiền thính ăn cơm chiều đi, tiểu đệ đệ mà hôm nay người gặp cũng sẽ đến cùng ăn cơm.” Hắc dận ái mĩm cười nói.

“Hay quá, hay quá, chúng ta đi ngay, hiện tại đi liền.” Bé vừa nghe đến tiểu nam hài mình gặp lúc này đã đến, liền cao hứng vô cùng, “Mẹ, mau rời giường, chúng ta nhanh đi ăn cơm đi.”

Nàng bắt đầu nhìn bộ dáng sốt ruột của bé, đành phải đứng dậy, tùy tiện cột tóc một chút, sửa sang lại quần áo trên người, xong xuôi mới nói: “Được rồi, chúng ta có thể đi rồi.” Kỳ thật nàng cũng đã đói bụng.

“Người không cần sửa soạn gì sao?” Hắc tò mò hỏi, nàng không đánh phẩn trang điểm, quần áo mộc mạc, trang sức trên người chỉ là một cây trâm vàng chạm hoa nho nhỏ. Nàng rất khác so với những nữ nhân của hắn, hoàn toàn không giống, không có hương khí, không có phục sức xa hoa, càng không yếu ớt.

“Không cần.” Nàng không kiên nhẫn nói, chỉ trong chốc lát nàng đã ra đến ngoài cửa.

Hắn đành phải ôm bé đi theo sau, một hàng ba người một đường đến tiền thính.

Ở tiền thính.

Quanh chiếc bàn lớn là ba vị mỹ nhân mặc áo gấm thêu hoa, bên cạnh còn có một tiểu nam hài đang ngồi hết sức quy củ.

“Tỷ tỷ a, nghe nói Vương gia cùng Vương phi và Tiểu Vương gia mới sẽ lại đây ăn cơm.” Tiểu Phi – một trong các sủng phi trong vương phủ nhàn nhạt nói, trong mắt rõ ràng có ý xem kịch vui.

Vũ Sương Nhi hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, xoay người không để ý tới nàng.

Một sủng phi khác là Lương Phi lạnh nhạt nói: “Tiểu muội muội hãy bớt tranh cãi, nếu để Vương gia nghe được thì không tốt đâu.” Nàng là một trong ba vị phi vào phủ sớm nhất, cũng là người lớn tuổi nhất. Địa vị trong vương phủ của nàng rất vững chắc, vì tính tình của nàng rất tốt, thiện người am hiểu ý, chưa bao giờ tham dự phân tranh, nên rất được Tắt Hoàn tán thưởng.

“Hừ.” Tiểu Phi lạnh lùng hừ một tiếng, không đem lời nói của Lương Phi để trong lòng.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, liền nghe bên ngoài truyền đến: “Vương gia, Vương phi, Tiểu Vương gia giá lâm.” Sau đó là những tiếng bước chân xen lẫn vào nhau.

“Vương gia.” Ba nữ nhân đồng thời đứng dậy, cung kính nói với người tới.

“Phụ vương.” Tiểu nam hài cũng vội vàng bước xuống ghế, cung kính đoan đoan chính chính hô.

Tắt Hoàn thân nhiên gật đầu với các nàng, một tay ôm bé, một tay nắm tay Lăng Nhược Nhược đi qua mặt các nàng, thẳng về hướng chủ vị.

58. Chương 58 : Tranh Giành Tình Nhân 2

“Người, qua bên kia ngồi.” Tắt Hoàn vừa chỉ vào vị trí bên tay phải chủ vị của mình, vừa nói với Vũ Sương Nhi đang ngồi bên tay trái hắn.

Vũ Sương Nhi đột nhiên bị gọi như vậy, sửng sốt một hồi, khi phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy hai sủng phi đều nhìn nàng, những người khác cũng đang nhìn nàng.

“Vương gia, thiếp thân vẫn ngồi ở chỗ này a, Vương gia sao.....” Vũ Sương Nhi không thể tin nổi, bèn nhón kêu lên.

Nàng thật sự chịu không nổi, gần đây lúc nào cũng khiến nàng phải khó chịu, bây giờ thậm chí còn kêu nàng dâng vị trí của mình lên, như vậy khác nào bảo nàng đưa mặt ra cho kẻ khác nhạo báng, chế giễu!

“Bảo người đi thì người đi.” Hắn lãnh khốc vô tình nói, bàn tay nắm tay bé đã buông ra nhưng vẫn như cũ nắm tay Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược muốn nói, nàng ngồi ở đâu đều không sao cả, bất quá thấy một đồng người không nói chuyện, người nào không nhìn nàng, thì hình Vũ Sương Nhi, rút cuộc nàng tự giác nhắm chặt miệng, không dám chen lời.

Vũ Sương Nhi oán hận trừng mắt nhìn Lăng Nhược Nhược và bé, ủy khuất rời đi chỗ ngồi của mình, ngồi vào chỗ đã chỉ định. Vị trí kia của nàng tương đương với nữ chủ nhân của vương phủ này, hiện tại bảo nàng đứng lên, này chẳng phải tương đương nói ọi người, nàng có thể lui về đứng thứ hai? Nàng không còn là Chính Vương phi của vương phủ này?

Bé bị Vũ Sương Nhi âm thầm trừng mắt, sợ tới mức vội vàng nắm chặt tay Lăng Nhược Nhược và Tắt Hoàn, cúi đầu, nhìn cũng không dám nhìn.

Lăng Nhược Nhược cảm nhận được động tác của bé, vội vàng cúi xuống, trấn an cảm xúc bất an trong bé, lòng cực kì mất hứng bọn họ đã dọa bé sợ.

“Sau này, Nhược Nhi sẽ ngồi ở đây, còn cục cưng thì ngồi đó.” Vũ Sương Nhi vừa đứng lên, Tát Hoàn lập tức sắp xếp lại chỗ ngồi.

Bé nghe lời ngoan ngoãn đến chỗ Tát Hoàn chỉ định, nhờ Lăng Nhược Nhược giúp một chút rồi vũng vàng ngồi trên ghế. “Phụ vương, cục cưng đói bụng.” Hắc vừa ngồi xuống, liền mở miệng nói.

Những người xung quanh đều sửng sốt, trong toàn bộ vương phủ này, không có người nào dám nói như vậy, đúng hơn là, nếu không có lệnh của Vương gia, không ai dám mở miệng lên tiếng trước.

“Dã loại, không quy không củ, lời này người có thể nói sao?” Vũ Sương Nhi rốt cục tìm thấy cơ hội, lập tức mở miệng châm chọc, vẻ mặt chanh chua, trừng mắt nhìn bé chằm chằm.

Bé sợ quá, vội vàng nhắm chặt miệng, vẻ mặt ủy khuất nhìn sang Lăng Nhược Nhược và Tát Hoàn.

“Dã loại là từ người có thể nói sao? Hắc là dã loại Vương gia, vậy con người chẳng phải cũng là dã loại sao! Vương gia không lên tiếng, người chen miệng làm gì? Muốn nói không quy củ, ta thấy người mới thực không gia giáo, không giáo dưỡng.” Có kẻ khi dễ đến trên đầu mình, Lăng Nhược Nhược sao có thể bỏ qua, nàng cũng không phải hạng tầm thường, nàng nhìn ra Tát Hoàn làm như vậy, đương nhiên là có ý đẩy mẹ con nàng ra đầu sóng ngọn gió.

Lúc này, Tiểu Phi mở miệng nói, “Đúng vậy a, Lăng Vương phi nói đúng, Vũ Vương phi, Vương gia ở ngay đây còn chưa lên tiếng đâu.” Lời của nàng đầy ý vui sướng khi kẻ gặp họa.

“Người.....” Vũ Sương Nhi nghẹn lời, mặt lúc xanh lúc trắng.

Tát Hoàn xanh mặt, căm tức nhìn Vũ Sương Nhi: “Người cầm miệng cho bổn vương, nơi này sao đến phiên người nói chuyện? Không quy củ.”

Vũ Sương Nhi lúc này tức giận run cả người, lại không biết phải đáp lời thế nào.

Tiểu nam hài bên cạnh nàng vội vàng giật nhẹ áo nàng, ý bảo nàng đừng chọc giận Tát Hoàn.

“Cục cưng đói bụng, nhanh dọn đồ ăn lên, đừng để hắc đói bụng.” Hắc trầm giọng phân phó, rõ ràng thiên vị mẹ con Lăng Nhược Nhược.

Vũ Sương Nhi hận nghiêng răng nghiêng lợi, lại không có biện pháp.

Bữa cơm chiều cứ như vậy kết thúc giữa bầu không khí xấu hổ xen lẫn hài hòa.

“Phụ vương.” Sau khi ăn xong, Tát Hoàn đang định rời đi với hai mẹ con Lăng Nhược Nhược, liền nghe giọng nói của tiểu nam hài vang lên từ phía sau.

Tát Hoàn dừng chân, xoay người quay đầu lại nhìn hắc, nét mặt vẫn như cũ không chút thay đổi. “Chuyện gì?”

Tiểu nam hài tựa hồ lấy rất lớn dũng khí, thì thào nói: “Phụ vương không phải đã nói đêm nay muốn kiểm tra việc học của sao sao?” Hắc thực hâm mộ đứa nhỏ gọi là cục cưng kia, hắc và bé tựa hồ bằng tuổi nhau, lại được đãi ngộ không giống nhau.

“Vậy chốc nữa người tới biệt viện đi.” Hắc nghĩ nghĩ, dặn dò.

“Vâng, phụ vương.” Tiểu nam hài vội vàng cung kính đáp, sau đó nhìn theo ba người bọn họ rời đi.

Phanh. Phanh. Phanh.

Tiếng chén trà rơi xuống đất vang vọng khắp một tiểu biệt viện tinh xảo nọ, ngay sau đó lại vang lên tiếng thứ khác bị đập vỡ.

“Tiện nhân, tiện nhân.” Vũ Sương Nhi tức giận đập vỡ đồ đạc trong phòng, nàng vừa ném, vừa hung hăng mắng.

“Mẫu hậu.....” Tiểu nam hài núp ra phía sau Uyển Ngữ, sợ hãi kêu lên, hẳn rất sợ bộ dáng lúc này của mẫu hậu, thật đáng sợ, thật đáng sợ a.

Vũ Vương Nhi không thêm để ý con đang ở trước mặt mình, ra sức phát tiết, tức giận mắng to, như một người đàn bà chanh chua vô lại, hoàn toàn không còn hình tượng của một Vương phi.

“Tiện nhân, đã loại. Thứ đã loại không biết con ai, cứ nhiên dám vào vương phủ của ta. Tiện nữ nhân, không tuân thủ nữ tắc, dám mắng ta...” Nàng mắng không biết mệt, hung hăng đập vỡ hết thứ này rồi thứ khác.

Lúc này, một giọng nữ bén nhọn chen vào: “Vũ Vương phi, người coi chừng lời nói của người rơi vào tai của Lăng Vương phi a, nàng cũng không phải là hạng tầm thường, phỏng chừng còn lợi hại hơn người gấp trăm lần.” Tiểu Phi cực kỳ đắc ý nói, vui vẻ nhìn bộ dáng của nàng, cười to vui vẻ.

59. Chương 59 : Bị Bắt 1

“Ta muốn đi ra ngoài một lát.” Vừa mới vào biệt viện, nàng liền về phòng cầm lấy túi xách của mình, nói một câu xem như thông báo với hắn. “Cục cưng, mẹ đi công chuyện, lát nữa sẽ trở về.” Nàng quay đầu nói với bé.

Tất Hoàn chau mày, lạnh giọng hỏi: “Đã trễ thế này, người muốn đi đâu?” Trời đã chạng vạng, còn đi ra ngoài làm gì? Lòng hắn có chút hờn giận.

Lăng Nhược Nhược nhìn ra bên ngoài, trời còn rất sáng nha, “Ta đi xem xét cửa hàng, đã lâu không đến chỗ của Hoa mù mù, hôm nay vô luận thế nào cũng phải đi xem tình huống.” Nàng giải thích một chút, coi như lát nữa trông hắn.

Hắn còn chưa trả lời, bé đã vẫy vẫy tay chào nàng, cười tủm tỉm nói: “Mẹ, tạm biệt, trở về sớm một chút nha!” Bé đã quen việc nàng thường xuyên ra ngoài, không khóc cũng không nháo, lại càng không dây dưa.

“Ta phái người đưa người đi, nhưng nhớ đi sớm về sớm, đừng ở lại quá muộn, nơi đó cũng không phải là nơi tốt đẹp gì.” Hắn nghĩ nghĩ, đã biết nàng đi đâu, cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp, hắn hiểu tính tình của nàng, nếu không chiều theo ý nàng, thế nào cũng sẽ cãi nhau một trận.

“Được rồi.” Nàng không ý kiến với an bài của hắn, sẵn khoải đáp ứng.

Chốc lát sau, hai cha con đứng tiễn nàng đi, Lăng Nhược Nhược mang theo hai tỳ nữ lên xe ngựa của vương phủ, đi thẳng hướng Hoa Tụ Lâu.

Xe ngựa đi được một chốc, rốt cục tới Hoa Tụ Lâu, vừa vặn là lúc Hoa Tụ Lâu treo đèn mở cửa buôn bán. Người trông cửa vừa thấy nàng, lập tức cung kính đón nàng vào.

“Tiểu thư, ngài đã tới, ta đang định đi tìm ngài đâu.” Hoa mù mù vừa thấy nàng, lập tức sốt ruột đón tiến, nóng vội nói.

Lăng Nhược Nhược cười cười, thoải mái hỏi: “Xảy ra chuyện gì, Hoa mù mù?” Nàng mới không tin có thể xảy ra chuyện gì đâu, nếu là chuyện tiền, Hoa mù mù đã sớm kinh thiên động địa chạy tới mình.

Hoa mù mù mặt mày suy sụp, vị tiểu tử tông này cứ nhiên còn cười được, nàng căn bản không biết mấy ngày nay mình có bao nhiêu khổ sở.

“Lên lầu nói, lên lầu nói.” Hoa mù mù khẩn cấp đẩy này căn phòng đã đặt trước, sau đó khẩn trương đóng kín cửa, thế này mới ngồi xuống bên cạnh.

Lăng Nhược Nhược thấy động tác của nàng thật buồn cười, cảm giác giống đang ăn trộm thứ gì. “Rốt cuộc chuyện gì a, Hoa mù mù.” Bộ dạng lên lút của nàng, đặc biệt buồn cười.

Mặt Hoa mù mù đã sớm héo thành trái khổ qua, nàng sợ hãi để sát vào tainàng nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, mấy ngày nay có hai đám nhân đến tìmngài, đến tận nơi này tìm.”

Có người tìm nàng? Lăng Nhược Nhược chẳng hiểu ra sao, chẳng lẽ trên thế giới này còn có thân nhân của mình? Nếu thực sự có, thì cũng là thânnhân của khối thân thể này, vấn đề là nàng chưa gặp qua nha. “Là dạngnhân gì?” Nàng vội vàng hỏi.

Hoa mù mù tựa như một đặc công, lướt nhìn bốn phía căn phòng, thể nàymới tiếp tục nhỏ giọng nói: “Hai nhóm người hình như đều là quan phủ.”

Quan phủ? Là người của Tát Hoàn? Không có khả năng a, mấy ngày gần đây này đều ở trong vương phủ của hắn, hoặc là ở Quý phủ, sẽ là người nàođây?

“Bọn họ tìm ta có chuyện gì?” Nàng buồn bực hỏi, thật sự không nghĩ ra,nàng sao tự đứng lại thành đối tượng tìm kiếm của quan phủ, bất quá nàng cũng không lo lắng, bởi vì nàng không mắc lệnh truy nã, vậy cũng tínhlà chuyện gì xấu.

Hoa mù mù lắc đầu, ý nói mình cũng không biết, bất quá nàng ta vẫn lolắng không thôi. “Tiểu thư, hay là, ngài trốn đi?” Nàng khuyên nhủ.

“Không sao.” Lăng Nhược Nhược cười xin miễn, nói lảng sang chuyện tượngượng chỉ tiết cuộc thi với Hoa mù mù, đại khái là Hoa mù mù có lý giảnnăng lực cao, nhận thức rất nhanh, nếu không thì phải nhọc công nàng badầu sáu tay bày bố trận đấu.

Ngồi trong chốc lát, nhìn xem thời giờ cũng không sớm, hai tỳ nữ thúcgiục vài lần, Lăng Nhược Nhược mới không thể không quyết định sớm trở về.

Hoa mù mù vội vàng tiễn các nàng lên xe ngựa, nhìn theo các nàng rời đi, thể này mới xoay người trở về lâu.

Lăng Nhược Nhược vừa lên xe ngựa không bao lâu, liền phát hiện có chútkhông thích hợp, có cảm giác như đi không đúng hướng. Vì thế nàng cóchút hoài nghi kéo màn xe lên, đập vào mắt là một con đường xa lạ, nhấttư cũng xa lạ, cách đó không xa chính là một bức tường thành rất cao.Cái này nàng biết, nàng biết phía trước là nơi nào.

“Dừng xe, đi lầm đường.” Nàng lập tức buông màn, chồm người ra màn xe phía trước, vội vàng kêu xa phu.

Xa phu quay đầu lại, nhếch miệng mỉm cười với nàng: “Tiểu thư, tiểu nhân không đi sai đường. Đã sắp đến rồi, tiểu thư đừng nôn nóng.” Nói xong,quay lại nghiêm túc đánh xe.

Lúc này hai tỳ nữ thiếp thân cũng thấy kỳ lạ, bối rối không biết làmsaο, thút thít hỏi: “Vương phi, chúng ta làm sao bây giờ? Vương gia,đúng rồi, nói cho bọn họ chúng ta là người của vương phủ, bọn họ sẽbuông tha chúng ta.” Hoàn toàn rối loạn, sợ hãi, hai người co một đoàn,cả người run run, phỏng chừng chưa từng trải qua tình huống thể này.

Nàng vội vàng kéo hai nàng vào sâu trong xe ngựa, an ủi nói: “Không cóviệc gì, bọn họ không dám thương tổn chúng ta, bọn họ biết chúng ta làngười của vương phủ.” Nói là bởi vì biết mà vẫn bắt người, đây mới làkhủng bố nhất, ngay cả người trong vương phủ cũng dám động, những người này khẳng định không sợ Tát Hoàn.

Hai tỳ nữ nghe lời gật gật đầu, vẫn như cũ co rúm, đem mọi hy vọng đều đặt trên người nàng.

60. Chương 60 : Bị Bắt 2

Lăng Nhược Nhược cực kì bình tĩnh, cực kì trấn định, nàng cókhông để lộ nội tâm bất an ra ngoài, nàng không sợ bọn người kia làngười của quan phủ, chỉ sợ là kẻ địch của Tát Hoàn hoặc là kẻ mang thùvới nàng.

Xe ngựa đi thẳng về trước, rớt cục dừng lại trước một cửa thành cao lớn, có tiếng binh lính hét to, nhưng rất nhanh liền thông qua.

“Vương phi, chúng ta làm sao bây giờ?” Lúc này, hai tỳ nữ nghe động tĩnh bên ngoài rớt cục nhìn không được sợ hãi gấp giọng hỏi.

Lăng Nhược Nhược cổ vũ hai nàng, cười cười an ủi nói: “Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ bảo hộ các ngươi.” Nàng xem như là một người hiện đại từng trải, mấy cảnh cướp bóc hay đánh nhau gì đó nàng đều gặp qua, cũng vì vậy mà gan nàng mới lớn hơn bình thường một chút. Không giống ở cổ đại, nữ tử đều là đại môn không mại nhị môn không ra, hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài.

Hai tỳ nữ chỉ có thể nghe lời nàng, thân thể run rẩy không khác gì lá vàng trước gió thu.

Ngồi thêm trong chốc lát, xe ngựa rớt cục dừng lại, ngay sau đó màn xe bị vãn lên, khuôn mặt xa phu xuất hiện trước mặt các nàng.

“Tiểu thư, mời xuống xe ngựa, đổi cỗ kiệu.” Thái độ của xa phu phi thường cung kính.

Lăng Nhược Nhược nhìn hẩn một cái, chui ra khỏi xe, vừa định xuống xe ngựa, lập tức có tỳ nữ tiến lên đỡ nàng xuống. Ngay khi bước chân xuống, nàng lập tức nhìn xung quanh một vòng. Đó là một nơi xa lạ, bốn phía chỉ đứng vài người, toàn bộ vây quanh một cái nhuyễn kiệu. Tuy rằng lúc này trời hơi tối, đã đến lúc phải tắt đèn, nhưng nơi này tường cao lầu cao, núi giả lúc ẩn lúc hiện, nàng lập tức hiểu được nơi này là chỗ nào.

“Tiểu thư, thỉnh.” Lúc này một tỳ nữ đi tới, tỳ nữ này rất khác so với tỳ nữ trong vương phủ, ăn mặc sang trọng hơn, lại càng thêm một cỗ quý khí.

Vào loại địa phương này, nàng cũng thực bất đắc dĩ, thôi thì cứ nhìn xem rốt cuộc là loại người nào muốn tìm mình, nghĩ như vậy, nàng xoay người leo lên nhuyễn kiệu.

“Vương phi.” Hai tỳ nữ đi theo nàng cũng bối rối xuống xe ngựa, sợ hãi nhìn bốn phía, lại nhìn những người đó, thấy nàng phải đi, lập tức thất kinh kêu lên.

Lúc này, một tỳ nữ cười nói: “Tiểu thư không cần lo lắng, chúng ta đương nhiên sẽ chiếu cố tốt hai vị muội muội này.” Nói xong, ý bảo nàng nhanh ngồi lên kiệu.

“Các ngươi đi theo các nàng là tốt rồi.” Trước khi lên kiệu, nàng dặn dò hai tỳ nữ của mình, nói xong, lên kiệu, lập tức có người nâng kiệu đi ngay.

“Vương phi.....” Hai tỳ nữ khóc thành một đoàn.

Cỗ kiệu quẹo trái quẹo phải một hồi, trải qua tầng tầng thông báo cùng quan tạt, cuối cùng rớt cục dừng lại, màn kiệu bị vãn lên, một bàn tay non mịn chìa ra cho nàng.

“Tiểu thư, đến.” Tỳ nữ vừa rồi đỡ nàng xuống xe ngựa hiện tươi cười đầy mặt nói với nàng.

Nàng ngoan ngoãn bước ra cỗ kiệu, lập tức bị cảnh sắc trước mắt làm rung động. Quả nhiên nàng đoán không sai: nàng vào hoàng cung. Phi long phượng vũ, những tòa kiến trúc cao lớn hoa lệ, cung điện kim bích huy hoàng, tất cả rành rành là sở hữu của hoàng gia.

“Tiểu thư, vào đi thôi.” Tỳ nữ thật cẩn thận đỡ nàng, từng bước một đi vào cung điện.

Thị vệ và tỳ nữ cung kính cúi đầu, không dám nhìn nàng.

Tỳ nữ đưa nàng thẳng vào trong cung, cảnh sắc kim bích huy hoàng làm nàng ứng phó không nổi, cứ nhiên quên mất hoàn cảnh hiện tại của mình.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, tiểu thư đã đưa đến.” Đột nhiên, tỳ nữ mang theo nàng dừng lại, cung kính cúi người nói với một bức màn.

Hoàng Thượng? Lăng Nhược Nhược bình tĩnh, tuy trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng nghe đến cụm từ “Hoàng Thượng”, nàng vẫn có chút giật nảy mình. Nàng khi nào thì có liên quan đến hoàng gia, nhất là Hoàng Thượng chứ? Đầu óc nàng lập tức hoạt động, rất nhanh trấn định lại. Nàng đã gácho Tất Hoàn, như

vậy có quen biết với người trong hoàng cung hẳn là chẳng có gì lạ, nhận thức Hoàng Thượng phỏng chừng cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Đi xuống đi.” Phía sau rèm chợt truyền đến thanh âm đầy uy nghiêm.

“Vâng.” Tỳ nữ thiếu hạ thấp người, cung kính đáp, sau đó nhanh chóng lui xuống.

Khi không còn người nào nữa, lá gan của Lăng Nhược Nhược cũng bắt đầu lớn lên, tức giận nói: “Hoàng Thượng đem ta đưa đến nơi này là có chuyện gì?”

Người phía sau rèm không trả lời, nhưng tầm mắt vẫn đặt trên thân thể của nàng, đem biểu tình và thái độ xem trong mắt. Chốc lát sau, một thân long bào Tát Phong từ sau rèm bước ra.

Đây là lần đầu tiên Lăng Nhược Nhược nhìn thấy hoàng đế, cảm nhận được vương giả uy nghiêm lẫn sự áp bách, nam nhân khi mặc long bào vào quần áo có khí thế hơn hẳn người thường.

“Người tìm ta có chuyện gì? Đã trễ như vậy, ta phải trở về.” Nàng nhắc lại một lần nữa, không biết gã hoàng đế này muốn làm gì.

Tát Phong gắt gao nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt kinh ngạc. Nàng không nhận ra mình? “Nhược Nhi, người không nhận ra Phong ca ca?” Hắn bước nhanh về phía trước, hai tay thon dài gắt gao ôm lấy nàng.

Phong ca ca? Bị ôm đến nhức nhích không được, Lăng Nhược Nhược bị những lời này dọa hết hồn. Nàng có quen biết với vị hoàng đế này? Hơn nữa tựa hồ còn có quan hệ sâu a.

61. Chương 61 : Nàng Là Tình Nhân Của Hắn?

“Nhược Nhi, từ khi người gả cho Nhị đệ, chúng ta chưa từng gặp lại nhau.” Tát Phong nói chuyện không chút kiêng dè, lời lẽ đầy ẩn tình.

Lăng Nhược Nhược sợ tới mức vội vàng giãy khỏi vòng tay hắn, vội vàng lui về phía sau, vừa khấn trương nói: “Người, người đừng lại đây, ta không biết người đang nói cái gì, ta không biết người.” Lá gan nàng có lớn đến mức đi nữa, gặp phải loại tình huống này, cũng không biết phải xử lý thế nào.

Tát Phong nghe nàng nói, cực kỳ giật mình. Hắn vẫn nghĩ nàng rời Tát Hoàn là vì hắn, nhưng chờ mãi vẫn không thấy nàng đến tìm mình, ngược lại mất tích, mà hắn vốn không để tâm cho lắm.

“Nhược Nhi, người nói gì vậy? Người sao lại không biết Phong ca ca đâu, trước kia người thích Phong ca ca nhất, muốn ở cùng một chỗ với Phong ca ca nhất a.” Tát Phong xúc động đến trước mặt nàng, vội vàng nói.

Cái gì? Đây Lăng Nhược Nhược cứ nhiên chân đạp ba thuyền, ăn sạch cả ba anh em hoàng gia? Đây cũng quá..... Lợi hại. Trong lòng nàng khiếp sợ vô cùng, trong chốc lát nói không ra lời.

Tát Phong tắc nhãn cơ hội này, lên đến cạnh thân thể của nàng, ôm chặt nàng trong lòng. “Nhược Nhi, người đã trốn hơn ba năm, thật thật sự rất nhớ người.”

Dứt lời, đầu cúi xuống môi nàng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hôn nàng, hai tay gắt gao ôm mềm mại thân mình, ép sát nàng về phía mình.

Đến khi Lăng Nhược Nhược kinh sợ hoàn hồn thì đã quá muộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn nam nhân hôn lên mình, toàn bộ thân thể không thể không dán chặt vào người hắn.

Đường cong linh lung, lửa nóng lớn mật khiêu khích, hai thân thể gắt gao sát bên nhau, không chút khe hở, giống như sinh ra từ một thể.

“A.....” Tát Phong thỏa mãn phát ra một tiếng thở dài, nàng thật sự quá tốt đẹp, đến mức khiến hắn phải say mê, chỉ muốn vĩnh viễn mơ màng bên trong nàng, không bao giờ nguyện ý đi ra.

Lăng Nhược Nhược tức giận, sắc mặt đỏ lên, hai tay ra sức giãy dụa, nhưng khí lực nàng lại nhỏ, căn bản không thể làm ra phản kháng quá lớn, ngược lại càng đốt thêm lửa nóng.

“Nhược Nhi, đừng nhúc nhích, ngươi không phải lại muốn khiêu khích trẫm đi.” Miệng hắn rất cực dè dặt đi chỗ kia, vành tai, tóc mai chạm vào nhau, nỉ non nói bên tai nàng, ẩn hàm tình dục.

“Ngươi buông, mau thả ta ra, ta không biết ngươi, sắc lang, mau thả tارا.” Nàng liều mạng giãy dụa, không ngừng rống to kêu lên, sợ bản thân sẽ bị người ta cưỡng bạo.

Tát Phong cứ nghĩ nàng hẳn là vẫn còn giận mình, bằng không nàng sao có thể cự tuyệt mình. “Nhược Nhi, trước kia đều là trẫm không tốt, trẫm không nên hạ chỉ cho ngươi và Nhị đệ thành thân, tha thứ trẫm đi, trẫm về sau sẽ đối xử tốt với ngươi, được không?” Hắn phát hiện hiện tại chính mình tuyệt không tưởng buông tay.

Nàng tức, tức đến chết rồi, nguyên lai chủ tử của khối thân thể trùng tên trùng họ Lăng Nhược Nhược với nàng thật sự cùng ba nam nhân dây dưa không rõ, hơn nữa phỏng chừng không chỉ có lão Nhị, lão Tam, mà cả tên lão đại này cũng có phần. Trời ạ, nàng đâu phải cái loại nữ nhân duyệt nam vô số, thích dùng một lần mấy nam nhân?

“Ngươi buông, có nghe hay không, ta đã nói rồi, ta không phải Lăng Nhược Nhược, không phải Lăng Nhược Nhược mà ngươi biết, ngươi mau thả ta ra.” Nàng vừa tức vừa giận vừa vội, chỉ sợ mình sẽ bị ăn ở trong này mà không ai hay biết.

Hắn không những không buông, còn kéo nàng ra sau màn. Phía sau rèm là long sàng cực kì rộng rãi, cho dù là mười người cùng ngủ cũng không có vấn đề.

“Nhược Nhi, Nhược Nhi, tha thứ trẫm.” Hắn cứ nhiên kéo đến bên giường, ý vào mình sức lực lớn, đẩy nàng ngã lên long sàng, nhanh chóng áp lên thân thể của nàng.

Lần này nàng không còn cách phản kháng, quyền đâm cước đá cùng lời ra sử dụng vẫn như cũ đánh không lại sức lực nam nhân. “Ngươi dám đối xử với ta như vậy, ta nhất định nói cho Tát Hoàn.” Nàng uy hiếp nói, nàng không thể để mặc mình bị hắn ăn như vậy.

Tát Phong vừa nghe tên Tát Hoàn, nhất thời dừng lại, nghiêng đầu như có chút dăm chiêu nhìn nàng, nhìn đến mức tim nàng đập bùm bụp sợ hãi, cuối cùng hắn mới từng chữ từng chữ nói: “Ngươi không phải đã yêu Nhị đệ? Nói cho trẫm? Nói cho trẫm?”

Yêu Tát Hoàn? Nàng đâu có bệnh! Ba anh em nhà này, người nào nàng cũng không yêu. Bất quá, ba anh em người người đều có thích ép buộc, tên này so với tên kia càng ưa bắt buộc người khác.

Nhìn biểu tình khinh thường của nàng, Tát Phong sững sốt hồi lâu, bởi vì từ lúc hắn quen biết nàng tới nay, chưa bao giờ thấy nàng lộ ra biểu tình như vậy: lạnh lùng, giống như chưa bao giờ để ý cái gì, thậm chí có một loại cảm giác làm cho người ta bất không được, hư vô phiêu miểu. Loại cảm giác này làm cho hắn phát điên, làm cho hắn không biết làm sao, hắn là một đế vương, sao có thể để cho nàng ảnh hưởng!

“Cực cương hẳn là con của trẫm đi.” Hắn đột nhiên nở nụ cười, không chút để ý nói.

Cái gì? Cực cương là con hắn? Nàng bị dọa giật mình, ngây ngốc nhìn hắn, hơn nửa ngày cũng không phục hồi tinh thần lại.

62. Chương 62 : Cha Của Cực Cương?

“Cực cương nhà ta là con ngươi?” Nàng ngây ngốc thốt ra, bộ dáng chừng hững hờ tuyệt không giống nàng lúc bình thường thông minh, sáng suốt.

Tát Phong cười gật gật đầu, nói: “Ngươi không phát hiện bộ dáng cực cương rất giống trẫm sao?” Nói xong lại áp về hướng nàng.

Nghe hắn nói như vậy, nàng tựa hồ cảm thấy bộ dạng cục cứng quả thật có chút tương tự với nam nhân trước mắt, mặt có vẻ giống, miệng cũng giống. Nàng càng xem càng giống, trời ạ, con trai của nàng chẳng lẽ thật là con hắn.

“Không thể nào.” Đáy lòng lòng đã dần dần chấp nhận chuyện này, nhưng miệng vẫn không chịu thừa nhận, nàng sẽ không nhận thua đâu, càng không thể tự dưng giao bé ra như vậy, bé nhưng là máu thịt của nàng a.

“Có cần trăm phái người mang bé vào, người mới chịu tin?” Hắn không chút để ý nói, ý tứ thực rõ ràng.

Nàng nghe vậy, á khẩu không trả lời được, trong lòng gấp muốn chết, vạn phần không muốn tin bé là con hắn. Đứa bé còn nhỏ như vậy nếu bị hắn mang tiến cung, hai mẹ con bọn họ không chừng sẽ còn gặp được nhau.

“Người dám.” Nàng thẹn quá thành giận nói, cảm tức nhìn hắn, tức giận đến thân thể run lên.

Hắn rõ ràng cảm nhận được cơn giận của nàng, thân thể mềm mại của nàng khẽ run rẩy, đối với hắn mà nói là một màn tra tấn cực kỳ hà khắc. Hắn không thể vốn đã muốn thập phần lửa nóng, giờ phút nàng nhẹ nhàng run run, tựa như cho thêm một lửa, khiến hắn thoải mái nhin không được thở dài, theo yết hầu phát ra rên rỉ.

“A.....” Trên mặt hắn ra vẻ rất hưởng thụ.

Lăng Nhược Nhược chưa kịp giận bao lâu, lập tức phát hiện không ổn. Nàng còn đang bị người ta đè nặng nha, hơn nữa cái kẻ đang đè nàng đang thoải mái hưởng thụ kẻ sát khoái cảm.

“Người mau thả ta về, có nghe không.” Nàng dùng sức đẩy người hắn ra, không nghĩ tới lập tức đẩy hắn ngã xuống, nàng như chim sợ cành cong, nhanh chóng nhảy dựng lên, chạy sang một bên.

Không hề phòng bị, hắn đột nhiên bị nàng đẩy ngã, đến lúc hoàn toàn bình tĩnh, đã thấy nàng chạy trốn tới một bên, cảnh giác nhìn mình.

“Không cần lại đây, nếu còn đến, ta sẽ kêu lên.” Lăng Nhược Nhược sốt ruột đến phát điên, không chút nghĩ ngợi liền thốt ra, cũng không nghĩ lại, đây hoàng cung đại nội, hoàng đế là lớn nhất, ai nói gì cũng không bằng.

Tát Phong nguy hiểm nheo mắt lại, đi từng bước hướng về phía nàng. Nếu đã dám đối đãi hắn như vậy, hắn quyết không dễ nói chuyện như vậy, để cho nàng có cơ hội đào thoát lần nữa.

Mắt thấy nam nhân kia đang bước nhanh về phía mình, nàng cuống quýt tuyệt vọng phát hiện, nàng cứ nhiên không thể trốn, muốn tránh cũng không được. “Ta không phải Lăng Nhược Nhược, Lăng Nhược Nhược đã chết, khi nàng sinh con đã tắt thở, ta không phải nàng, người tìm lầm người rồi a. Ta, ta chỉ bất quá là đầu thai, không đúng, là hồn xuyên vào thân thể của nàng.” Dưới tình thế cấp bách, nàng không kiêng kị nữa, lập tức nói ra thân phận thật của mình.

Nam nhân nghe vậy nhất thời dừng bước, có chút đăm chiêu nhìn nàng, khẽ nghiêng đầu suy ngẫm lời của nàng.

“Là thật, ta cam đoan, ta không có nói dối, ta thật sự không phải Lăng Nhược Nhược kia của ngươi. Nếu không tin, ngươi hỏi Quý bác gái, Quý bác gái là người biết rõ nhất, chuyện gì bà cũng biết.” Nàng cuống quýt nói, sợ hắn không tin chính mình, vội vàng nói ra nhân chứng Quý bác gái.

“Trẫm sẽ đi điều tra, nhưng không phải hiện tại.” Hắn thần nhiên cự tuyệt nàng, vẫn như cũ kiên trì không ngừng đi về phía nàng.

Lăng Nhược Nhược tuyệt vọng, trời ạ, chẳng lẽ nàng thật sự không thể trốn, lại còn bị thất thân? Nàng không muốn trở thành nữ nhân của tên nam nhân duyệt nữ vô số kia!

Đúng lúc này, hai người trong lòng mang tâm tư khác nhau đột nhiên nghe bên ngoài truyền đến giọng nói như đang rống cổ kêu lên: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, nhị vương gia cầu kiến.”

Tát Hoàn?

Hai người trong phòng, một người vừa mừng vừa sợ, người kia thì nhú mày.

“Truyền lời, trăm lập tức đi ra.” Hấn bắt đắ dĩ quay đầu, hướng ra phía ngoài cao giọng nói, sau đó sửa sang y phục trên người một chút, nhinhthoảng qua nàng, rồi vội vàng vàng đi ra ngoài.

Hấn tin chắc Tát Hoàn đã biết là mình bắt Lăng Nhược Nhược đi, càng sợ Tát Hoàn sẽ sốt ruột xông vào, đối với người em trai cùng cha cùng mẹ này, hấn hiểu rất rõ tính nết của hấn ta.

Hấn vừa đi, Lăng Nhược Nhược liền hoa lệ ngã xuống, ngồi bệt dưới sàn, từng ngậm từng ngậm thở phì phò. Nguy hiểm quá a, thiếu chút nữa thì...

63. Chương 63 : Bắt Người

“Các người nói cái gì, nàng mất tích?” Tát Hoàn ở trong vương phủ chờ trái chờ phải, chờ đến hai canh giờ vẫn không thấy nàng trở về, liền không chút nghĩ ngợi lên đường tìm người, mới vừa đi tới cửa, lập tức nhìn thấy xa phu đang chạy tới.

Xa phu thất kinh nói: “Vương gia, tiểu nhân đánh xe đến Hoa Tụ Lâu, Vương phi vừa đi vào, tiểu nhân, tiểu nhân liền bị đánh bất tỉnh, sau đó tiểu nhân được tiểu nhị trong Hoa Tụ Lâu phát hiện đánh thức, nhưng là xe ngựa đã không thấy, Vương phi và hai vị cô nương cũng mất tích, tiểu nhân liền chạy vội trở về báo cáo Vương gia.” Hấn bất an một lóan hơi, thiếu chút nữa đứng không vững.

Tát Hoàn nguy hiểm nheo hai mắt lại, nghi ngờ nhìn xa phu. Cự nhiên dám ở trong kinh thành bắt người, không coi hấn vào đâu, dám cướp đi người của hấn, lá gan của bọn người đó thật quá lớn.

“Đi, đến Hoa Tụ Lâu.” Hấn hét lớn một tiếng, nhảy lên con ngựa vừa đến dắt tới, xoay người lập tức phóng đến hoa phố, sau lưng là một đám quan binh chạy theo.

Một đoàn người chạy như điên đến Hoa Tụ Lâu, làm người hai bên đường cứ nghĩ đã xảy ra chuyện gì, có chút tránh né không kịp, bàn tán khắp nơi.

Rất nhanh đến Hoa Tụ Lâu, không chờ ngựa dừng lại, Tát Hoàn liền phithân xuống, chạy vội vào bên trong. “Hoa mù mù, Hoa mù mù.” Người còn chưa vào, thanh âm liền tới trước.

Hoa mù mù đang tiếp đón khách nhân, cười đùa giỡn, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghe có người kêu to tên của mình, liền cười làm lành, nói một tiếng thật có lỗi với khách, rồi vội đi đến hướng thanh âm kia.

“Đến đây, đến đây, là vị đại gia nào a.” Nàng vừa trả lời vừa lắc mông chậm rãi đi đến, tay vẫy vẫy khăn, mặt mày đầy tươi cười.

Tát Hoàn vọt vào trong vừa thấy nàng, lập tức chạy lại giữ chặt nàng, nổi giận dùm dùm nói: “Nhược Nhi đâu, nàng không phải vừa đến chỗ người sao? Nàng đâu? Rốt cuộc nàng ở đâu?”

Hoa mù mù bị cơn tức của Tát Hoàn làm cho hoảng hốt, đầu trống rỗng, mãi đến khi bị hấn nắm đến phát đau, mới phục hồi tinh thần lại, “Ninh Vương gia, tiểu thư không phải đã trở về rồi sao? Nàng đã về từ hai canh giờ trước, đã không còn ở đây a.” Nàng vội vàng nói.

Đã trở về? Cơn tức của Tát Hoàn càng lớn hơn nữa, hấn giận dữ hét: “Ta không thấy nàng, mất tích, chỉ có xa phu trở lại, cả hai tỷ nữ đi cùng cũng mất tích. Ta hỏi người, nàng không phải êm đẹp bàn bạc gì đó ở chỗ người sao? Tại sao lại không tìm thấy nàng.” Hấn hỏi giống như muốn đánh chết nàng.

Hoa mù mù vừa nghe Lăng Nhược Nhược mất tích, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, nhưng nàng coi như là một người nhiều kinh nghiệm thương trường, từng trải qua nhiều sóng to gió lớn, lập tức bình tĩnh, vội vàng nói: “Vương gia, ta quả thật đã đưa tiểu thư lên xe ngựa, về phần có phải làm xa phu của vương phủ không thì ta không biết. Bất quá, Vương gia, gần đây ta biết có hai nhóm người quan phủ đang đi tìm tiểu thư, còn luôn canh giữ tại chỗ này, không biết là loại người nào. Trước khi tiểu thư đi, ta từng nói chuyện này cho tiểu thư nghe.” Nàng vội vàng kể hết mọi chuyện cho hấn, nếu nàng biết Lăng Nhược Nhược sẽ xảy ra chuyện, chết sống gì nàng cũng sẽ không để tiểu thư rời đi Hoa Tụ Lâu a.

Tát Hoàn nghe vậy, sững sốt một hồi lâu, người quan phủ? Hẳn đường đường là một Ninh Vương gia, cư nhiên còn bị người trong nhà điều tra?

“Người có biết là loại người nào không? Bộ dáng, diện mạo ra sao? Mặc quần áo gì?” Hấn chất vấn một tràng, mong có thể tìm ra một ít manh mối.

Hoa mục mục bình tĩnh nghĩ nghĩ, rồi lần lượt miêu tả đại khái quần áo, bộ dáng của hai nhóm người kia, cũng may là vì mở kỹ viện, nên đối với những đặc điểm diện mạo, nàng luôn quan sát thập phần tỉ mỉ. Cuối cùng mới nói: “Ta vừa thấy là biết ngay là người quan phủ, vốn cứ nghĩ là người của Ninh Vương gia ngài, sau mới biết tiểu thư đã ở trong vương phủ, nên đoán là không phải người của ngài.”

Tát Hoàn nghe xong Hoa mục mục nói, lập tức biết ngay hai nhóm người quan phủ nọ là của ai. Nếu hấn không đoán sai, một nhóm là của vương huynh nhân, đương kim hoàng đế, Tát Phong, nhóm kia là của vương đệ hấn, Tam Vương gia, Tát Nhân.

“Đi.” Hấn ném Hoa mục mục, lập tức chạy ra cửa, triệu tập nhân mã chạy đến phủ của Tát Nhân. Hiện tại hấn cảm thấy người rất có khả năng đã bị Tát Nhân bắt đi, bởi vì tên này hôm qua mới tới, còn suýt nữa thì gây chuyện.

“Vương gia, Vương gia, không tốt, rất không tốt.” Quản gia của Tát Nhân vội chạy vọt vào thư phòng, gần như hét lên với Tát Nhân đang ngồi đọc sách.

Tát Nhân đang đọc sách mê mẩn, đột nhiên bị làm giật mình, trong lòng thập phần hờn giận: “Là bốn vương vương phủ bị đốt cháy? Hay loạn đảng xông vào? Hoảng cái gì? Phát sinh chuyện gì, nói mau.”

Tổng quản bị hấn rống như vậy, cuối cùng trấn định xuống, lau lau mồ hôi trên trán, sốt ruột nói: “Nhị vương gia đang tiến lại đây, nổi giận đùng đùng, không biết đã xảy ra chuyện gì, Vương gia mau đi xem một chút đi.” Hấn từ rất xa đã thu được tin tức, liền kích động chạy vào bẩm báo.

“Để bốn vương đi xem.” Hấn buông cuốn sách trong tay, đứng dậy hướng ra đại sảnh.

Tổng quản một tắc không rời đi sát theo sau, trái tim như bị treo lơ lửng, đây chính là huynh đệ ruột a, trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện gì, bằng không biết ăn nói thế nào với Thái Hậu a.

64. Chương 64 : Huynh Đệ Phản Bội

“Vương huynh, có chuyện gì vậy?” Tát Nhân vội vàng hỏi, khi hấn chạy đến tiền sảnh, vừa lúc nhìn thấy Tát Hoàn đang nổi giận đùng đùng xông vào.

Tát Hoàn thấy hấn giống như không có việc gì, không khỏi càng thêm nổi giận, sải một bước tiến lên, túm lấy áo hấn, quát: “Mau giao Nhược Nhị ra cho ta.”

Nược Nhị? Tát Nhân nghe mà đầu mờ mịt, “Nhị vương huynh, người làm sao vậy? Người nói gì ta nghe không hiểu.” Nhị ca làm sao vậy, vì sao lại kêu mình giao Nhược Nhị ra.

“Đừng giả vờ, là người phái người bắt Nhược Nhị đi, đừng cho là ta không biết.” Tát Hoàn hỏn hển quát, lực đạo có tăng không giảm.

Đến đây Tát Nhân mới hiểu Tát Hoàn nói cái gì, đúng là hấn có phái người theo dõi Lăng Nhược Nhược, nhưng là: “Vương huynh, ta không bắt Nhược Nhị, thật sự không có.” Hấn cũng sốt ruột, Nhược Nhị mất tích ư?

“Không phải là người thì còn ai vào đây?” Tát Hoàn đẩy hấn hấn, thở phì phì nói, tuyệt không tin tưởng lời hấn.

“Vương huynh, ta tin không chỉ một mình vương đệ nhìn trộm Nhược Nhi, còn có đại vương huynh a, nói không chừng là hần bắt Nhược Nhi.” Tất Nhân cũng phát hiện người theo dõi Lăng Nhược Nhược không chỉ có nhóm người của hần, còn có nhóm người của vương huynh phái đến.

Tất Hoàn không thể tin được, nữ nhân mà mình thích, không chỉ có đệ đệ mình thích, ngay cả ca ca mình cũng yêu. “Người là nói, vương huynh cũng có phần? Không phải người bắt Nhược Nhi?”

“Ta thề, Nhược Nhi không phải do ta bắt đi. Nếu có nửa câu nói dối, thiên lôi đánh xuống.” Tất Nhân lãnh nghiêm mặt, trịnh trọng nói.

Thấy Tất Nhân thề, Tất Hoàn bắt đầu tin, hướng chi Hoa mù mù cũng có nói qua, không chỉ người do Tất Nhân phái đến, vương huynh Tất Phong của hần cũng có tham dự.

“Ta đi tìm vương huynh.” Hần ném lại một câu, rồi không chờ Tất Nhân lấy lại tinh thần liền chạy vội ra cửa.

Đến khi Tất Nhân hoàn hồn lại, đã không thấy Tất Hoàn đâu. “Chờ ta a, vương huynh, ta cũng đi.” Hần vội vàng vàng đuổi theo, đi theo sau Tất Hoàn, một trước một sau vào hoàng cung.

Khi Tất Hoàn hấp tấp xông vào hoàng cung, vừa đúng là lúc Tất Phong đang uy hiếp Lăng Nhược Nhược, đúng là tới sớm không bằng trùng hợp, không sớm không muộn chỉ vừa kịp lúc.

Tất Phong từ trong tấm cung đi ra, thấy Tất Hoàn đang ở ngoài cung gấp đến độ xoay quanh, không khỏi cười nói: “Vương đệ, sao ngươi lại tới đây? Xảy ra chuyện gì khiến ngươi gấp đến như vậy?”

“Vương huynh, Nhược Nhi có phải do người mang đi không, nàng ở đâu?” Tất Hoàn vừa thấy Tất Phong, liền sốt ruột chạy đến, nhưng không dám động thủ động cước với hần.

Tất Phong trầm mặt xuống, không nghĩ hần lại phát hiện nhanh như vậy, hơn nữa còn chạy tới hoàng cung. “Đúng là vậy thì thế nào?” Hần hờn giận nói, mặt lạnh xuống.

“Nhược Nhi là Vương phi của vương đệ, vương đệ muốn dẫn nàng trở về.” Tất Hoàn không ngờ vương huynh sẽ nói ra lời này, ngại cho thân phận của Tất Phong, hần không thể phát tác, đành phải nhẫn nhịn mở miệng nói.

“Nàng vốn là phi tử của trẫm, chẳng qua là năm đó trẫm đem nàng tặng cho người, lại nói, nàng hiện tại vì trẫm sinh hạ hoàng nhi, người cũng đã hữu nàng, các người đã không còn liên quan, sao lại nói nàng là Vương phi của vương đệ, trẫm nhớ là Vũ Vương phi mới là Vương phi của người.” Tất Phong thần nhiên nói, lạnh lùng nhìn Tất Hoàn.

Bị hần nói móc như vậy, Tất Hoàn á khẩu không trả lời được, có chút đuối lý. Bất quá, khi hần nghe Tất Phong nói bé là con hần, cơn tức lập tức trào lên. “Vương huynh, năm đó là người ném Nhược Nhi cho vương đệ, mà cục cưng là vương nhi của ta, không phải hoàng nhi của người.”

“Lớn mật, làm càn.” Tất Phong nổi giận, ngón tay chỉ vào mặt Tất Hoàn, trợn mắt mắng.

“Vương huynh, là do người ép ta.” Tất Hoàn lạnh lùng nói, căn bản không sợ.

Lúc này, Tất Nhân cũng chạy tới, vừa thấy tình cảnh này, không nghĩ giằng chen chân vào. “Đại vương huynh, Nhược Nhi là do người bắt sao? Mau giao nàng ra đây.”

Tất Phong thờ ơ lạnh nhạt, mặc hai đệ đệ ép hỏi đều không rên một tiếng, nhưng thật ra không ít thị vệ Ngự Lâm quân đã tiến vào bảo hộ hần.

“Dem Nhược Nhi giao ra đây.” Tất Hoàn nhắc lại, sắc mặt rất khó xem.

“Mau giao Nhược Nhi ra.” Tất Nhân không chịu yếu thế, cũng kêu lên.

“Không được.” Hần là hoàng đế, đứng đầu một quốc gia, là thiên tử nói gió là gió, mưa là mưa, sao có thể khuất phục.

Lý trí trong Tất Hoàn từng chút từng chút biến mất, sắc mặt càng lúc càng khó coi, vẻ mặt cũng càng lúc càng lạnh, tay bắt giắc nắm lại thành quyền.

Bộ dạng Tát Nhân cũng là tùy thời muốn động thủ, giống như chỉ cần Tát Hoàn vừa ra tay, hần liền cùng xông lên.

Tát Phong đương nhiên hiểu được tâm tư của hai đệ đệ, hần cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, sẵn sàng đối phó đợt tiến công của hai người.

Không khí nhất thời trở nên vô cùng khẩn trương, tản ra nồng đậm chiến ý, hết sức căng thẳng.

65. Chương 65 : Phân Chia Nàng 1

“Các người đang làm cái gì?”

Đang lúc ba huynh đệ giằng co căng thẳng, một tiếng gầm như từ trên trời giáng xuống. Đứng cách bọn họ chừng ba bước là một phụ nhân trung niên trang dung đẹp đẽ, đầy quý khí đang trợn to mắt nhìn bọn họ.

Ba huynh đệ vừa thấy người đến là ai lập tức dừng tay, cung kính nhìn phụ nhân nọ, trăm miệng một lời nói: “Mẫu hậu, sao ngài lại đến đây?”

Người tới chính là đương triều Thái Hậu, nữ nhân tôn quý nhất hoa lệ trên đời, cũng là mẹ ruột của cả ba người. Bà phân nộ nói: “Nhìn xem các người đi, vì một nữ nhân mà gây náo loạn từ ngoài cung đến trong cung, từ vương phủ đến hoàng cung, các người ngại còn chưa đủ dọa người sao? Hiện tại còn dám ra tay đánh cho huynh đệ tương tàn sao?”

“Mẫu hậu, Nhược Nhi là Vương phi của con, vương huynh đã bắt nàng.” Tát Hoàn vội vàng cáo trạng, người nên tức giận nhất bây giờ là hần, nữ nhân của mình cứ nhiên lại có liên quan với huynh đệ của mình, hần có thể không phát hỏa sao?

Tát Nhân cũng vội vàng nói: “Mẫu hậu, đại vương huynh bắt Nhược Nhi đến hoàng cung, chúng ta là tới đòi người.” Hiện tại, hần tạm thời đứng vèphe Tát Hoàn, chờ Lăng Nhược Nhược ra hoàng cung lại nói tiếp.

“Mẫu hậu, ngài vẫn biết con thích Lăng Nhược Nhược, năm đó nếu không phải ngài không đồng ý, Nhược Nhi sao có thể thành thân với vương đệ!” Tát Phong không chút sợ hãi nói, bình tĩnh nhìn mẫu thân của mình.

Tát Hoàn và Tát Nhân nghe vậy liền giật mình kinh hoảng, Lăng Nhược Nhược cứ nhiên cũng có một chân với đại ca mình, như vậy chẳng phải là ba huynh đệ bọn họ người người đều thích nàng, người người đều có dây dưa với nàng?

“Mẫu hậu, thế này là thế nào?” Tát Hoàn lạnh lùng hỏi, hung thần ác sát nhìn chằm chằm mẫu hậu mình.

Tát Nhân cũng sốt ruột nhìn bà, sao mà những lời Tát Phong nói, nửa câu hần cũng nghe không rõ.

Chẳng lẽ, năm đó mẫu hậu đã làm chuyện gì mà bọn hần không biết? Thân là người trong hoàng gia, bọn hần biết có rất nhiều chuyện là thần bất dọ, có rất nhiều âm mưu quỷ kế, cũng có rất nhiều tấm màn đen.

Thái Hậu thực phiền lòng, bà lạnh lùng nhìn bà huynh đệ. Lúc bà đang ở trong Đức Hoa Cung đọc sách niệm Phật, đột nhiên được tin Lăng Nhược Nhược bị Tát Phong mang tiến cung, còn hai vị Vương gia thì đang từ vương phủ đuổi tới trong cung, bà vội vàng vàng chạy tới, vừa kịp nhìn thấy cảnh tượng ba huynh đệ bọn họ đang chuẩn bị ra tay sát phạt nhau.

“Vô luận ai gia làm cái gì, đều là để tốt cho quốc gia này, cũng là để tốt cho các người. Nay các người cứ nhiên làm ra chuyện như vậy, các người không thấy mình đã làm thất vọng ai gia sao?” Thái Hậu vô cùng đau đớn nói, bi thương nhìn bọn họ.

Ba nam nhân nhất thời bởi vì lời này mà nói không ra lời, chỉ có thể đứng nhìn mẫu thân mình.

“Mẫu hậu, con muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tát Hoàn trấn định hỏi, hần tin tưởng trong chuyện năm đó còn có rất nhiều âm mưu.

Tát Nhân cũng chờ mong nhìn bà, đợi câu trả lời của bà.

Mà không ai biết, phía sau tấm rèm, Lăng Nhược Nhược cũng đang chờ mong bà trả lời. Ngay khi Tát Phong rời khỏi, nàng vẫn luôn lén lút núp sau tấm rèm, tìm cơ hội chạy trốn. Nhưng khi Thái Hậu xuất hiện, hơn nữa nói ra câu nói kia, nàng lại không muốn bỏ đi, nàng biết Thái Hậu này nhất định biết bí mật gì đó về khối thân thể này.

Thái Hậu vẻ mặt bi thương, nhìn máu mủ do chính mình sinh ra lại bởi vì một nữ nhân mà gây chiến với nhau, bà vừa tức vừa giận, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

“Mẫu hậu, ngài nói ra đi a.” Tát Nhân thấy bà thật lâu không nói, chờ không kịp vội vàng thúc giục.

Thái Hậu liếc mắt nhìn hẩn một cái, khí thế uy nghi thoát liền tăng lên, bà chậm rãi ngồi xuống chủ vị trong tấm cung, dùng biểu tình không giận mà uy nhìn bọn họ.

Thật lâu sau, bà mới khẽ thở dài: “Các người đều là con của ai gia, ai gia làm cái gì đều vì muốn tốt cho các người, vì một cái Lăng Nhược Nhược mà hủy đi tình cảm của huynh đệ các người thì thật không đáng.”

“Mẫu hậu.....” Tát Nhân nghe đến đó, trong lòng có chút khó chịu.

Thái Hậu dùng ánh mắt sắc bén ngăn hẩn lại, trong lòng vừa giận vừa buồn, nhưng bà rút cuộc vẫn là Thái Hậu một nước, đã gặp qua hàng ngàn hàng vạn trường hợp, nên không có biểu lộ ra ngoài mặt.

“Nam đó, Lăng Nhược Nhược là thái hậu làm chủ ban cho Hoàn Nhi làm Vương phi, nàng vốn không có tư cách này, bất quá nàng lúc ấy đã hoài thai, về phần là con của người nào trong các người, mẫu hậu cũng không rõ, nhưng mẫu hậu không muốn để dòng dõi hoàng gia lưu lạc bên ngoài. Ngẫm nghĩ thì thấy tính tình của Hoàn Nhi là thích hợp nhất, nên mới quyết định cho Hoàn Nhi thú nàng làm phi, về phần Hoàn Nhi đối đãi nàng như thế nào, ai gia lúc ấy quyết định không để ý tới.” Thái Hậu nói tới đây thì ngừng lại, trong lòng cảm khái ngàn vạn, một nữ nhân ba năm trước khiến huynh đệ bọn họ xảy ra tranh chấp, ba năm sau lại tái diễn, thật sự là vận mệnh trôi nổi.

Phía sau rèm, Lăng Nhược Nhược đứng ngây ra như phỗng, nàng cứ nhiên thật sự có dây dưa với cả ba nam nhân, như vậy cha cục cũng thật sự chính là đương kim Hoàng Thượng, cục cũng chính là hoàng tử? Trời ạ, làm cho nàng hôn mê luôn đi. Bản tôn Lăng Nhược Nhược thật sự là nữ nhân cổ đại hào sảng a, cứ nhiên một tay bắt cả ba nam nhân.

66. Chương 66 : Phân Chia Nàng 2

Mẫu hậu, ngài sao có thể kết luận cục cũng chính là con của vương huynh?” Tát Hoàn không cam lòng nói, vô luận thế nào hẩn cũng không tin tiểu bảo bảo đáng yêu như vậy lại là con người khác.

Thái Hậu tức giận nhìn đứa con ngoan cố không đổi: “Ai gia biết quan hệ của ba người các người và Lăng Nhược Nhược. Chuyện của các người, ai gia còn rõ hơn các người, mặc kệ là con ai, đều là thuộc về hoàng gia chúng ta, không thể lưu lạc bên ngoài.”

Tát Nhân cũng vội vàng nói: “Mẫu hậu, Nhược Nhi đã thoát ly quan hệ với nhị vương huynh, hiện tại nàng đã không còn là nhị vương tử, con thích nàng, muốn cưới nàng quá môn.”

“Không được.” Tát Hoàn cùng Tát Phong trăm miệng một lời nói, bọn họ vẻ mặt bất mãn, bốn ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tát Nhân.

“Ai gia không đồng ý.” Thái Hậu cũng đồng thời chặn lại, phần nộ nhìn hẩn.

Tát Nhân tức giận đến hét lên: “Vì sao không thể, nàng đã không còn là Vương phi của nhị vương huynh, con có thể cưới nàng về làm Vương phi.”

“Nhất nữ sao có thể gả nhị phu? Hơn nữa, nàng một ngày là Vương phi của Hoàn Nhi, liên vĩnh viễn không thể bước trở lại cửa của hoàng gia này. Ai gia không cho phép, cũng sẽ không đồng ý.” Thái Hậu tức giận đến chửi vào hần mắng to, vì một nữ nhân, bà cũng không biết mình đã bị chọn tức bao nhiêu lần.

Tát Hoàn nghe vậy, cao hứng vô cùng, đối với Lăng Nhược Nhược, hần sẽ không bao giờ buông tay nữa, cho nên nghe Thái Hậu nói xong, lòng hần cũng thả lỏng. Nhưng phân cao hứng này của hần không duy trì được mấy giây.

“Mẫu hậu, con muốn giữ Nhược Nhi bên người, nàng có thể không cần danh phận, con chỉ muốn ở cùng một chỗ với nàng.” Tuy rằng là hoàng đế, nhưng Tát Phong cũng không mất đi nàng, vì thế cầu xin nói.

Thái Hậu rốt cục bị ba đứa con hoàn toàn chọc giận, nói đi nói lại, bang người vẫn không chịu nghe lời bà, một đám đều tranh nhau cười cái nữ nhân kia. Bà thực không hiểu được, ba đứa con này bị làm sao vậy, là bị hồ ly tinh mê hoặc, hay là uống lộn thuốc, nhập lộn hồn.

“Nàng bất quá chỉ là con gái của Thái Phó, liệu có một đám các người tranh đoạt sao? Năm đó, nàng gian díu với ba người các người, ai gia không giết nàng đã là đại ân đại đức, nếu không phải là nàng có mang, chỉ sợ nàng đã sớm đầu thai.” Thái Hậu thở phì phì nói.

Đúng vậy, Lăng Nhược Nhược chính là con gái Thái phó của ba vị vương tử năm đó, bởi vì phụ thân thầy của ba hoàng tử, nên nàng đương nhiên rất thân thuộc với bọn họ, hơn nữa trước sau đều có quan hệ với cả ba người. Đến khi phụ thân của Lăng Nhược Nhược biết được tin này, ông tức giận đến mức từ quan cáo lão hồi hương, ngay cả con gái cũng không chịu nhìn.

Cũng khó trách nàng, năm đó Lăng Nhược Nhược tuổi còn trẻ, bên người lại có ba vị thiên chi kiêu tử, là ba nam nhân có quyền nhất, soái khí nhất thiên hạ vây quanh, lòng của nàng đã sớm khuynh đảo. Mà ba vị vương tử người nào cũng nổi bật, lúc ấy Tát Phong là thái tử, Tát Hoàn và Tát Nhân tuy là hoàng tử, nhưng đã có vương phủ và phong hào, đều dưới một người trên vạn người. Lăng Nhược Nhược nhất thời không cầm giữ được, ba nam nhân cùng dụ dỗ, vậy là nàng đều lên giường cả ba. Sau đó, nàng có mang, nhưng không biết cha của cục cưng rốt cuộc là ai.

Hoàng hậu năm đó – cũng chính là Thái Hậu bây giờ – sau khi biết chuyện, thập phần tức giận, nhưng thấy ba đứa con đều thích nàng, nhưng ai cũng không biết bọn họ đồng thời có cùng một nữ nhân, cho nên càng nghĩ, vì mặt mũi hoàng gia, bà đành tự thân xuất mã, thuyết phục thái tử Tát Phong ban chỉ hôn cho Tát Hoàn và Lăng Nhược Nhược. Ai ngờ sau khi thành thân, không cẩn thận để lộ tiếng gió, bị Tát Hoàn biết được chuyện Lăng Nhược Nhược đã cùng ba huynh đệ bọn họ cấu kết, hơn nữa đứa nhỏ trong bụng không biết là của người nào trong ba người, thế là nổi giận lôi đình, từ đó về sau vắng vẻ nàng, thậm chí còn nhục nhã nàng.

“Mẫu hậu.....” Ba nam nhân vội vàng nói, xưa đầu bằng nay a, nếu là trước kia, bọn họ khẳng định sẽ không như vậy, nhưng Lăng Nhược Nhược hiện nay như thay đổi thành người khác, đã thật sâu hấp dẫn bọn họ.

Lăng Nhược Nhược – đứng phía sau rèm – càng nghe càng nổi hỏa. Nàng bây giờ giống như một món đồ bị người ta bán lấy tiền, còn ra sức soi mói, như thể nàng không đáng một đồng.

Nàng là người, không phải đồ vật. Chuyện của nàng, không tới phiên bọn họ thay nàng làm chủ. Thích gả cho ai, thích sống thế nào, đều là chuyện của nàng, không liên quan đến bọn họ.

“Cha ta đâu?” Nàng vén rèm lên, thình lình xuất hiện trước mặt bọn họ, lạnh lùng hỏi.

Thái Hậu đột nhiên thấy có một người xuất hiện, tập trung nhìn lại mới phát hiện là nàng, âm thầm lắp bắp kinh hãi, không ngờ nàng thật sự ở đây, cũng không biết nàng đã nghe được bao nhiêu.

“Là người.” Bà uy nghiêm nói.

“Nhược Nhi.” Tát Hoàn thấy nàng, kinh hãi vạn phần.

“Nhược Nhi.” Tát Nhân cũng đồng thời kêu lên.

67. Chương 67 : Con Gái Của Thái Phó 1

“Người ở đây?” Thái Hậu chau mày, mắt sáng như đuốc, nhưng sắc mặt thập phần khó coi, lạnh lùng nhìn nàng, chỉ phun ra mấy từ như vậy.

Lăng Nhược Nhược không cam lòng yếu thế nhìn bà, nàng sẽ không sợ bà, cứ việc bà là nữ nhân có quyền thế nhất quốc gianày, đủ để bóp chết nàng như bóp chết một con kiến, nàng cũng không ngại.

“Là đứa con ngoan của người bắt ta đến, không phải là ta muốn đến.” Nàng lạnh lùng nói, không chút nào lùi bước nhìn bà, nàng không sợ chết, lại càng không sợ hãi rụt rè.

Thái Hậu tức giận đến cả người phát run, nữ nhân này càng lúc càng lớn mật, năm đó nàng loanh quanh giữa ba đứa con của bà, lần đầu thấy bà, nàng đã rất khiếp đảm, nay ba năm trôi qua, nàng giống hoàn toàn thay đổi thành người khác.

“Người... lớn mật, làm càn. Dám nói chuyện với ai gia như vậy, tiện nhân.” Thái Hậu tức giận đến khẩu không trạch ngôn, ngón tay ngọc chỉ vào nàng chửi ầm lên.

“Ta tiện, người cũng cao quý không đến đâu, một ngum một cái tiện nhân, người và ta đều là nữ nhân, nói như vậy, mọi người đều là tiện nhân.” Mồm miệng nàng lạnh lợi đáp trả, không cam lòng yếu thế phản kích, nàng cho tới bây giờ chưa sợ ai, cho dù là ở vị thế này, đối mặt đám người quyền khuynh thiên hạ, nàng cũng không biết hai chữ sợ hãi viết như thế nào.

Đám người Tát Phong sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ, nữ nhân này cũng quá lớn mật, ở trước mặt mẫu hậu, nàng không thể yếu thế giống như trước được sao?

“Nhược Nhi, không được vô lễ với mẫu hậu.” Tát Hoàn vội vàng nói, hần bước nhanh đến cạnh nàng, tùy thời có thể mang nàng ly khai.

“Nhược Nhi, mẫu hậu không có ác ý.” Tát Nhân cũng vội vàng nói, hần cũng không muốn khiến mẫu hậu thêm tức giận, như vậy hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Tát Phong đương nhiên cũng đứng về phe nàng, bất quá, hần lại khuyên mẫu thân của mình: “Mẫu hậu, Nhược Nhi không phải cố ý, thỉnh ngài tha thứ nàng.”

Thái Hậu làm sao nghe lọt câu nào của bọn họ, mắt thấy ba đứa con, tuy rằng lời nói không đồng nhất, nhưng không chỗ nào là không thiên vị Lăng Nhược Nhược, như vậy càng thêm chọc giận bà.

“Năm đó nếu không phải nể mặt Thái Phó, nếu không phải nàng đã có mang dòng dõi hoàng gia, ai gia đã sớm chém nàng. Câu dẫn một người lại một người, nàng là dâm phụ. Các người, các người cư nhiên bị nàng mê hồn, tức chết bản cung.” Thái Hậu thở phì phì nói, căm tức nhìn Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược biết Thái Phó mà bà nói chính là cha của khối thân thể này, cũng là thầy của ba nam nhân đứng đây, nếu không có tầng thân phận này, phỏng chừng nàng thực sự đã chết từ hồi nào.

“Câu dẫn? Ta khi nào thì câu dẫn bọn họ? Người hỏi bọn họ thử xem, nếu không phải bọn họ theo đuổi không dứt, ta có thể đi hoàng cung này sao? Người nghĩ rằng ta nguyện ý sao, người cứ nói con của người đừng quẩn quýt lấy ta là được.” Nàng lửa giận bùng bùng quát, mấy ngày gần đây nàng sắp bị ép đến điên rồi.

Thái Hậu nghe vậy, tức giận đến cả người phát run, tay đập rầm một cái, giận không thể át, vừa định phất tay gọi thị vệ tới, không ngờ lại bị đám người Tát Phong giành trước một bước.

“Mẫu hậu, ngài mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi.” Tát Phong vội vàng đỡ lấy bà, ra dấu gọi cung nữ bên cạnh, ôm ờ mang bà ra tắm cung.

Tát Hoàn và Tát Nhân lập tức mỗi người một bên lôi kéo nàng, thừa dịp Thái Hậu còn chưa tỉnh ngộ, kéo nàng chạy vội ra ngoài, sợ Thái Hậu nhớ lại bắt nàng đánh chết.

Lăng Nhược Nhược bị bọn họ kéo đến thở hồng hộc, nàng vừa chạy vừa tức, tuy biết bọn họ là vì muốn tốt ỉnh, bất quá cơn tức này, nàng nuốt không.

“Các người buông, hỗn đản, vương bát đản, có gì đặc biệt hơn người. Tà hận chết các người, đều là các người làm hại, đều là các người.” Nàng vừa bị kéo chạy, vừa chửi ầm lên.

Tát Hoàn và Tát Nhân không khỏi cười khở, bất quá giờ nhớ lại, quả thật là bọn hắn có lỗi với nàng. Năm đó, kỳ thật là ba huynh đệ bọn hắn dụ dỗ nàng, làm cho nàng cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của bọn họ.

Một đường vội vã chạy về Ninh Vương phủ, bé sớm đã ngủ, bé chờ mãi mà không thấy phụ vương và mẹ về, nhóm tỷ nữ thật vất vả lừa gạt một hồi, bé mới chịu đi ngủ.

Lăng Nhược Nhược về phòng, giam mình bên trong, dần dần từ phần nộ chậm rãi bình tĩnh trở lại. Khi đầu óc hoàn toàn thanh tĩnh, trong não lập tức sáng ra đại khái vài điều.

Cha của cục cưng, khỏi phải nói, chính là một trong ba nam nhân hoàng tộc kia, có khả năng nhất chính là đương kim hoàng đế. Mà thân thể của nàng, chính là con gái Thái Phó, hiện tại không biết đang dương lão ở chỗ nào.

Nàng phải đi tìm Thái Phó, cha của nàng. Có lẽ cha nàng biết sự tình rõ hơn, mặc kệ lão nhân gia trước đây ghét bỏ đứa con gái này thế nào, chung quy vẫn là ruột thịt, hẳn là sẽ không mặc kệ nàng sống chết. Đúng, chính là nên làm như vậy, ngày mai phải thực hiện ngay.

Tính toán xong, lòng nàng bình yên lại, cơn buồn ngủ cũng ập đến, ép buộc cả một buổi tối, nàng đã mệt đến thất linh bát lạc, phác lên giường chỉ chốc lát liền ngủ.

Hai huynh đệ Tát Hoàn và Tát Nhân cùng canh giữ ngoài cửa, sợ nàng xảy ra chuyện gì, kết quả chờ một hồi, không nghe động tĩnh gì, hai người lo lắng, phá cửa vào, thế này mới buồn cười phát hiện nàng cứ nhiên đang ngủ.

68. Chương 68 : Con Gái Của Thái Phó 2

Sau Lăng Nhược Nhược hạ quyết tâm đi tìm cha của khối thân thể này, nàng liền bắt đầu hành động. Việc đầu tiên đương nhiên là đi tìm Quý mẹ. Bà có vẻ biết không ít chuyện về nàng, hẳn là có thể đào ra vài thông tin có giá trị từ bà.

Nhắc váy vừa định xuất môn, liền gặp Tát Hoàn vẫn luôn ngồi chờ nàng. Tát Hoàn thấy nàng, lập tức khẩn trương đứng lên, vừa mở miệng liền hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Về Quý phủ.” Biết nếu hôm nay hắn không hỏi ra được nguyên do, hẳn sẽ không để ỉnh đi, nên nàng đành thành thành thật thật báo ra chỗ định đi.

Tát Hoàn không ngờ nàng muốn đi về, nhưng sẽ không dễ dàng để nàng trở về: “Trở về làm cái gì, cứ an ổn ở đây, có chuyện gì người cứ nói cho ta biết, ta sẽ giúp người đi làm.”

Lòng Lăng Nhược Nhược lúc này thật sự rất tức giận, nhưng thông minh không biểu lộ ra, nàng hiện tại không muốn cãi nhau, chỉ muốn đi tìm chân tướng. “Quý phủ cũng là nhà của ta, ta trở về cũng không có gì không thể.” Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói, tâm đã sớm bay đi.

“Mẫu hậu và vương huynh rất có thể đã phái người canh giữ ở đó, chờ người trở về.” Tát Hoàn vốn không muốn khiến nàng sợ hãi, nhưng hắn biết người thông minh như nàng, nhất định đã nghĩ đến.

Lăng Nhược Nhược biết, nhưng giờ nàng không để ý được nhiều như vậy, nàng cũng tin chắc, nếu nàng có việc, ba huynh đệ bọn họ sẽ không mặc kệ nàng.

“Ta trở về lấy vài thứ, sẽ trở lại rất nhanh. Không thì người phái người đi theo ta, còn nếu người vẫn không yên tâm thì đi cùng ta.” Nàng nghĩ nghĩ một hồi rồi nói, dù sao nàng cũng không sợ hắn đi cùng, chỉ cần đến đó nàng gọi Quý mẹ vào phòng hỏi là được.

Hắn nghĩ nghĩ, đồng ý: “Được, ta cùng người trở về.”

Hai người cùng nhau ngồi trên xe ngựa, để bé ở lại học trong vương phủ, hướng Quý phủ giục ngựa đi.

Vừa đến Quý phủ, nàng liền nhảy xuống xe ngựa, đi thẳng vào phủ, vừa mới tiến cửa, liền la to: “Quý mẹ, quý mẹ.”

Quý mẹ sớm nghe tiếng nàng, vừa nhờ hai tỳ nữ đỡ mình đi, vừa cuống quýt nói: “Tiểu thư, Quý mẹ ở đây, Quý mẹ ở đây.”

Lăng Nhược Nhược chạy như gió đến trước mặt bà, vừa kéo tay bà đi, vừa nói: “Quý mẹ, theo ta về phòng lấy vài thứ rồi cùng nhau về vương phủ.”

“Vâng, đã biết, tiểu thư.” Quý mẹ vừa đáp ứng, vừa vội vàng vàng cùng nàng vào phòng.

Tiến vào phòng, nàng liền bảo hai tỳ nữ đóng cửa phòng, thu thập vài thứ cho nàng, sau đó kéo Quý mẹ ngồi xuống giường.

“Quý mẹ, ta muốn hỏi người một chuyện, cha ta ở đâu?” Vừa ngồi xuống, nàng liền khẩn cấp truy vấn, chờ mong nhìn bà.

Quý mẹ nghe vậy chấn động, không ngờ hôm nay nàng bỗng dừng hỏi đến chuyện này, “Tiểu thư, ngài không phải đã mất trí nhớ sao? Ngài..... Đã nhớ lại?” Bà có chút kích động nói, mắt ngân ngấn nước mắt. Tiểu thư rốt cuộc đã nhớ lại, thật tốt quá.

Lăng Nhược Nhược thiếu chút nữa bị nghẹn, có vẻ nàng thật sự rất bất thiếu, ngay cả cha ruột của mình cũng không nhớ. “Quý mẹ, bà nói cho tabiết đi, cha ta ở đâu?”

“Lão gia, lão gia, ông ấy đã về quê, ở một vùng nông thôn ngay tại ngoại ô kinh thành.” Quý mẹ rất sáng khoái, nghĩ đến nàng thật sự nhớ lại, lập tức nói.

“Ta muốn gặp cha ta.” Nàng nói, thậm nghĩ cũng may là không xa, bằng không, nàng phải đi đường rất xa mới đến a.

Quý mẹ sững sốt một chút, sau đó có chút bất an nói: “Tiểu thư, lão gia, lão gia đã đoạn tuyệt quan hệ với ngài. Lão gia, chỉ sợ là không chịu gặp ngài.” Hai cha con này, bởi vì ba huynh đệ hoàng gia mà quan hệ trở nên ác liệt, năm đó cho dù nghe được tin nàng bị hưu, cũng không có một chút quan tâm.

Lăng Nhược Nhược đâu để ý đến chuyện này, nàng nhất định phải gặp vị Thái Phó này, có lẽ ông ấy biết rất nhiều chuyện. “Quý mẹ, ta nhất định phải đi gặp cha.”

Thấy nàng như thế, Quý mẹ không nói gì nữa. Sau khi tỳ nữ thu thập vật dụng xong, bà dặn dò tổng quản nhớ xem trọng gia môn, rồi đi theo Lăng Nhược Nhược về Vương phủ.

Qua nửa tháng, hoàng cung không có động tĩnh gì, Tất Hoàn dần yên tâm, tiếp tục công tác thường ngày, sáng sớm vào triều, đến tối mới trở về. Vũ Sương Nhi dạo này cũng không biết đang làm cái gì, không có đến tìm Lăng Nhược Nhược gây sự gì nữa.

“Quý mẹ, ta hôm nay muốn đi gặp cha ta, có việc gì thì ngài bao che giúp ta, ta đi nhanh rồi về.” Chờ Tất Hoàn vào triều sớm, nàng lập tức thay quần áo của tỳ nữ, tìm Quý mẹ cẩn thận cẩn dặn.

Quý mẹ thực lo lắng, “Tiểu thư, lão gia chỉ sợ sẽ không dễ dàng chịu gặp ngài, ngài phải cẩn thận một chút, đi sớm về sớm.” Mấy ngày nay, Lăng Nhược Nhược hỏi bà rất nhiều chuyện trước kia, bà vốn tưởng nàng đã khôi phục trí nhớ, không ngờ là không phải, khiến bà rất thất vọng.

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu. “Yên tâm đi, Quý mẹ, ta sẽ cẩn thận.” Nói xong, lặng lẽ chạy ra hậu viện, thuận lợi từ cửa sau rời khỏi Ninh Vương phủ, gọi một chiếc xe ngựa thẳng đến ngoại ô.

Thuận lợi ra khỏi thành, bởi vì Thái Phó danh hào vang dội, chỉ hỏi thăm một chút, nàng rất nhanh tìm ra chỗ cha mình là một tòa phủ đệ ở vùng ven.

Lăng phủ.

Xuống xe ngựa, nàng đứng trước cửa, mặc niệm hai chữ này. Là nơi này, chính là nơi này. Thân thể nàng có chút run run, phỏng chừng là phản ứng của huyết thống, không phải phản ứng của nàng, mà là phản

ứng bản năng của khối thân thể này, rõ ràng có chút sợ hãi. Đó là cảm giác của bản tôn Lăng Nhược Nhược. Không phải của nàng.

Bước chậm rãi về phía đại môn, gõ cửa mấy cái, một hồi lâu sau mới có người đến mở cửa, một lão nhân gần gần bảy mươi, mở cửa thấy nàng, sửng sốt hồi lâu.

“Tiểu thư.”

69. Chương 69 : Cha Và Con Gái Gặp Lại

“Tiểu thư.”

Lão nhân nhận ra nàng, như vậy nàng quả thật là người của Lăng phủ này.

“Lão bá.” Lăng Nhược Nhược xả ra một cái cười chân thành, nhẹ giọng kêu lên.

Lão nhân nghe nàng xưng hô như vậy, sửng sốt nhìn nàng hồi lâu, “Tiểu thư, ta là Phương bá, ngài không nhớ ô lão nô sao?” Hắn run run nói, biểu tình có chút không tin.

Nếu Lăng Nhược Nhược biết lão là ai, nàng sẽ không phải cẩn trọng như vậy, nàng cười cười nói: “Phương bá, ta mất trí nhớ, không nhớ được chuyện trước kia.” Được rồi, đây hẳn là cách giải thích và che dấu tốt nhất đi.

Phương bá nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ, năm gần đây nghe được vài tin đồn về tiểu thư, phỏng chừng là thật. “Tiểu thư, mạng người thực khổ a.” Phương bá đột nhiên nói, nước mắt liền lộp bộp rơi xuống.

“Phương bá, ta không sao, ta muốn gặp cha.” Lăng Nhược Nhược thực thích lão nhân trước mắt, nghe lão nói mấy câu, nàng biết lão là thực quan tâm nàng, hơn nữa con người lão rất thiện lương.

“Tiểu thư, lão gia... chỉ sợ sẽ không chịu gặp ngài.” Phương bá vừa nghe nàng tới tìm Thái Phó, trên mặt liền lộ ra khó xử.

Lăng Nhược Nhược kỳ thật không muốn làm khó lão nhân gia trước mắt, nhưng nàng đến không phải để nhận sai, nàng chính là đi tìm chân tướng, hơn nữa, cha và con gái làm sao có cừ oán a.

“Phương bá, ta có việc tìm cha ta, hôm nay nhất định phải gặp được ông ấy.” Nàng kiên định nói, bước qua lão, tiến vào trong phủ.

Phương bá vừa thấy nàng đi vào phủ, lập tức sốt ruột đi theo sau lo lắng kêu lên: “Tiểu thư, tiểu thư, ngài chớ chọc giận lão gia, thân thể lão gia không tốt, tiểu thư.....”

“Cha, cha.....” Lăng Nhược Nhược xông vào cửa, vừa đi đến tiền sảnh vừa kêu to.

Đột nhiên, tiền sảnh xuất hiện vài người, người đi đầu chính là cha của Lăng Nhược Nhược cha, vị Thái phó trước kia của hoàng gia.

Thái Phó, nói cách khác, cha của bản tôn Lăng Nhược Nhược đã xuất hiện, ánh mắt phức tạp nhìn nữ nhi, phần nộ bùng ra.

“Người tới làm gì? Đừng gọi ta là cha, ta sớm đã không phải là cha người, ta Lăng Sơn không có thứ con gái không biết xấu hổ như người.” Lăng Sơn phần nộ gầm lên, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Lăng Nhược Nhược gắt gao nhìn chằm chằm lão nhân trước mắt, nguyên lai ông chính là cha của nàng. “Cha, mặc kệ ngài có nhận ta hay không, đều thay đổi được sự thật là ngài đã sinh ra ta. Hôm nay, ta đến không phải để chọc giận ngài, lại càng không muốn cùng ngài cãi nhau. Ta đến, là muốn biết chuyện năm đó, ta mất trí nhớ, cái gì cũng quên rồi.” Dù gì thì gì, nàng cũng là con gái ruột của ông a, nàng động tình nói.

Sắc mặt Lăng Sơn xám xịt, rất không tốt, bởi vì nàng nói đúng, trên người nàng chảy dòng máu của ông, dù ông không thừa nhận, thì đây vẫn là sự thật. “Không nhớ rõ càng tốt, người đi đi, ta không muốn gặp người.” Hắn hướng nàng phất phất tay, đuổi người.

“Kỳ thật ta cũng không muốn đến gặp ngài, bởi vì ngài không phải charuột của ta, cha ruột của ta sẽ không đối xử với ta như vậy.” Nàng quyết định nói một câu kinh thiên động địa, không sợ người nghe học máu chết. Đã quyết định đến đây, nàng tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha, dù có đi cũng phải đem chân tướng mang đi.

Cái gì? Lăng Sơn nghe vậy, tức giận đến thân thể run lên. Nói ông không nhận nàng, còn nghe được, nhưng chính nàng lại nói ra như vậy, ông, ông tức chết rồi.

“Nghiệp chướng, người còn có mặt mũi nói như vậy đến, người.....” Lăng Sơn tức đến nói không được nữa, biểu tình cực độ khó coi.

“Lão gia.....” Phương bá lập tức tiến lên đỡ lấy ông, chờ ông thở một hơi, mới thật cẩn thận nói: “Lão gia, tiểu thư biết sai rồi, nàng không nhớ rõ chuyện trước kia, đã qua nhiều năm như vậy, ngài hãy tha thứ nàng đi, nếu ngài không tha thứ nàng, cũng phải xem nàng trở về có phải có chuyện gì không a.”

Lăng Sơn nhìn thoáng qua Phương bá, người hầu cận trung thành và tận tâm của mình, lại nhìn thoáng qua vẻ mặt kiên định của Lăng Nhược Nhược. Thật lâu sau, mới chậm rãi xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nói: “Đi theo ta.” Nói xong, đi về hướng thư phòng.

“Tiểu thư.” Phương bá thấy thế, vội vàng gọi Lăng Nhược Nhược lúc này còn đứng sững sờ.

Lăng Sơn đột nhiên chuyển biến làm nàng trở tay không kịp, sửng sốt một chút, nghe Phương bá nhắc nhở liền vội vàng đi theo sau.

Chốc lát sau, ba người vào thư phòng, Phương bá rót trà cho hai người, ôm nỗi lo lắng chồng chất rời khỏi thư phòng, lưu lại cha và con gái.

“Nói đi, tới tìm ta có chuyện gì?” Lăng Sơn ngồi xuống, nhìn nàng nghiêm khắc nói.

Lăng Nhược Nhược cũng không sợ hãi, đặt mông ngồi xuống ghế, nhàn nhàn nói: “Không cần nghiêm khắc với ta như vậy, ta không phải con gái của ngài. Ngài trước đừng nóng giận, hãy nghe ta nói xong đã.” Thấy ông lại có dấu hiệu tức giận, nàng vội vàng khuyên nhủ.

Lăng Sơn hít thật sâu mấy hơi, rốt cục ép được cơn tức xuống. “Tiếp tục.” Ông uy nghiêm nói.

“Ta không phải con gái của ngài, chân chính Lăng Nhược Nhược đã chết, ta là Quỷ Hồn bám vào thân thể nàng. Không, phải nói là hồn phách của một người khác. Đừng sợ, đừng kinh ngạc, đây là sự thật. Ta không biết chuyện trước kia của các người, ta không phải mất trí nhớ, mà là ta thật sự không phải Lăng Nhược Nhược, con gái của ngài.” Nàng nói một hơi, vội uống một ngụm trà, ngồi chờ lão nhân trước mặt chậm rãi tiêu hóa tin tức.

Không phải con gái của ông? Là hồn phách của một người khác?

Đầu Lăng Sơn đột nhiên đình chỉ hoạt động. Ông suy nghĩ thật lâu thật lâu, tự ngẫm cũng rất lâu rất lâu, rốt cục hai mắt có phản ứng, hai dòng nước mắt từ đôi mắt có chút đục ngầu vì tuổi già lặng yên rơi xuống.

Lăng Nhược Nhược thấy vậy, trong lòng đột nhiên khổ sở, hổ thẹn không thực tử, cha mẹ có nhãn tâm thể nào cũng luyến tiếc con gái của mình, huống chi còn là ruột rà máu mủ.

“Người tới, là vì chuyện Hoàng Thượng và nhị vị Vương gia đây dựa dựa người đi.” Thật lâu sau, Lăng Sơn rốt cục bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói.

Lăng Nhược Nhược nghe hắn thành linh nói như vậy, kim lòng không đập gật gật đầu.

70. Chương 70 : Ta Không Phải Con Gái Của Ông

Lăng Sơn rốt cục đem chân tướng chuyện năm đó nói cho nàng.

Nguyên lai, năm đó, thân là con gái của Thái Phó, Lăng Nhược Nhược, đương nhiên là nguyên chủ của khối thân thể này, vì có phụ thân là thầy của đương kim Hoàng Thượng và nhị vị Vương gia lão sư, nên Lăng Nhược Nhược dĩ nhiên có nhiều cơ hội gặp gỡ ba người.

Ba nam nhân phong lưu phóng khoáng, quyền cao chức trọng, anh tuấn soáikhi, lập tức liền bắt được trái tim đơn thuần của cô gái. Mà ngay lúc đó, ba vị vương tử, đương nhiên dễ dàng chiếm lấy tâm tư của cô gái. Vì biểu hiện bản thân mị lực khôn cùng, liền cùng nhau đánh cuộc, ai chiếm được nàng trước, người đó thắng.

Ai ngờ, ba vị vương tử mị lực quá lớn, khiến Lăng Nhược Nhược không biết nên thích ai, thích ai nhiều một chút. Rất lâu, nàng vẫn nghĩ không ra, ba vị vương tử gấp đến độ không thể không xuất ra chiêu cuối cùng: giữ lấy nàng.

Ai ngờ, bởi vì nàng yếu đuối, không thể tính toán thiệt hơn, đành để cho ba vị vương tử, mỗi người đều trước sau giữ lấy nàng. Mấy tháng sau, bụng nàng lớn.

Sau khi Lăng Sơn biết được, ông nổi trận lôi đình, thấy quá sức mất mặt, nhưng cũng không thể làm được gì, cuối cùng đành phải phần nộ từ quan về nhà, không chịu nhận đứa con gái này nữa. Mà lúc đó, Hoàng Thượng và hoàng hậu vì bình ổn cơn giận của Lăng Sơn, đành phải tứ hôn cho Lăng Nhược Nhược, gả cho nhị vương tử Tát Hoàn, lúc ấy rất vui vẻ, làm Vương phi.

Rồi, Tát Hoàn biết được nàng thế nhưng có gian dũ với huynh trưởng và đệ đệ của mình, tức giận đến mức vừa cưới nàng xong liền hờ hững, khi biết nàng đã có thai, liền cưới Vũ Sương Nhi – lúc ấy cũng mang thai – vào cửa.

Lăng Nhược Nhược nghe xong, thật lâu không nói nên lời, đây là kết quả do xã hội phong kiến lưu lại a. Lăng Nhược Nhược kia yếu đuối, không ngăn cản không được thế công của đám nam nhân, lại không biết nên cự tuyệt thế nào, chỉ mới dụ dỗ hai ba câu liền lên giường.

Thường xuyên qua lại, còn có gian tình với cả ba vương tử, rốt cuộc ngay cả đứa con trong bụng cũng không biết là của ai. Thế nên, cha nàng giận a, hỏa a, hận a, liền thề đoạn tuyệt quan hệ với nữ nhi này.

Thật lâu sau, thật lâu sau, Lăng Sơn và Lăng Nhược Nhược đều trầm mặc không nói, mông lung nhìn sang nơi khác. Chuyện như vậy, đến nay vẫn khiến người ta khó chịu.

“Nàng thật sự đã chết sao?” Lăng Sơn thì thào hỏi, ông đã tin, chân chính Lăng Nhược Nhược luôn khiếp đảm, trước mặt ông không những không dám nói lớn tiếng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Còn Lăng Nhược Nhược trước mặt, không chỉ dám nhìn thẳng vào mắt ông, thậm chí khí chất khi nói chuyện đều không giống người thường, càng miễn bàn đến chuyện vài năm ông âm thầm điều tra, nàng thiết kế Ninh Vương gia hừ nàng, còn mở mấy cửa hàng nổi tiếng khắp cả nước, lại có phủ đệ riêng của mình. Đây là điều mà đứa con gái yếu đuối kia của hắn vĩnh viễn vô pháp làm được, bởi vì nàng vĩnh viễn không có phân quyết đoán này.

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu, trong lòng biết ông tuy rằng thống hận nữ nhi không hiểu chuyện, nhưng nội tâm vẫn luôn yêu nàng, quan tâm nàng. Sau đó nàng liền đem chuyện mình làm thế nào mà xuyên không đến, tất tần tật kể ra hết.

“Như vậy cũng tốt, nó cũng giải thoát rồi.” Thái Phó thở dài một hơi, hốc mắt đã ướt ướt, đối với đứa con gái này, nội tâm ông vẫn rất phức tạp.

“Nhưng nàng, vẫn luôn yêu ngài, tưởng niệm ngài.” Từ trong thâm tâm, Lăng Nhược Nhược có thể cảm nhận được nỗi run rẩy của khối thân thể này, đó là cảm thụ của bản tôn Lăng Nhược Nhược.

Thái Phó bỗng dừng thương lão rất nhiều, ái nữ rời đi, làm cho cả đời này của ông liền không còn ý nghĩ gì nữa. Bất quá, “Ba vị vương tử lại đây đưa người?” Ông chợt lên tinh thần, trong lòng biết nàng là vị chuyện này mà đến.

“Đúng vậy, bao gồm đương kim Thái Hậu. Ta cũng không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cục cựa rốt cuộc là con ai, cho nên ta cố ý hỏi ngài, ngài có biết không?” Nàng nóng lòng muốn biết chân tướng, vội vàng hỏi, đây là mục đích cuối cùng của nàng.

Thái Phó lắc đầu, thở dài nói: “Lão phu không biết, năm đó lão phu cũng hỏi qua tiểu nữ, nàng nói nàng không biết thai nhi trong bụng là của ai.” Cho nên hắn mới tức giận a, nữ nhi cư nhiên tùy tiện như thế, thế này hỏi hắn biết giấu mặt vào đâu!

Lăng Nhược Nhược thực thất vọng, không nghĩ tới lại không có thu hoạch. Về thất vọng của nàng như viết trên mặt, bắt quá, khi nàng ngẩng đầu thấy Thái Phó tựa hồ đã muốn một đêm thương lão, nàng không biết bản thân tới là đúng hay sai.

“Thực xin lỗi, Thái Phó, ta không cố ý.” Nàng đứng lên, cung kính nói với ông.

Thái Phó nhìn nàng, miệng muốn nói cái gì, giật giật mấy cái, cuối cùng cũng không nói, chỉ vô lực nâng tay lên, hướng nàng phát phát tay.

Lăng Nhược Nhược biết, ông là nói mình có thể đi rồi.

“Cám ơn Thái Phó, ta đi trước.” Nàng vội vàng nói, nói xong xoay người rời đi thư phòng.

“Khoan đã.” Ngay lúc nàng sắp sửa ra khỏi thư phòng, Thái Phó đột nhiên kêu lên.

Lăng Nhược Nhược nghe thấy ông gọi, vội vàng quay đầu, cung kính hỏi: “Thái Phó, ngài còn có chuyện gì sao?”

Thái Phó gắt gao nhìn nàng, rốt cục cố lấy dũng khí nói: “Nhược Nhi, người có thể gọi ta một tiếng cha không?”

A, Lăng Nhược Nhược nghe vậy chưng hửng, bắt quá nàng rất nhanh hiểu được tâm tư của vị lão nhân trước mắt này, nàng gật gật đầu, cố gắng duy trì bình tĩnh: “Cha.”

Thái Phó gật gật đầu, hướng nàng phát tay nói: “Đi đi.”

Lăng Nhược Nhược thật sâu nhìn ông một cái, lần này rốt cục xoay người rời đi.

Khi nàng vừa ly khai, Thái Phó liền thất thần ngã ngồi trên ghế, thật lâu không nói nên lời, mấy giọt nước mắt lặng yên chảy xuống, ướt sũng hai má.

71. Chương 71 : Bí Mật

Đi đi phủ Thái Phó, nàng lập tức lên xe ngựa gấp rút chạy về kinh thành, sợ sẽ bị kẻ khác phát hiện nàng vụng trộm chuồn ra phủ. Vậy mà trong nháy mắt, khi nàng vừa lên vào cửa sau, nàng phát hiện mình đã bại lộ.

“Người đi đâu?” Tát Hoàn đen mặt đứng trên bãi cỏ cách nàng không xa, nhìn nàng chằm chằm không chuyển mắt, nhìn đến mức lòng nàng cũng sợ hãi.

Nàng thực chột dạ, không có biện pháp, làm tắc, không đúng, là chuồn êm xuất môn, trong lòng vẫn cảm thấy mình không đúng. “Ta, đâu có đi đâu.”

“Là không đi chỗ nào sao?” Tát Hoàn không dễ dàng buông tha nàng như vậy, khi phát hiện nàng mất tích, hắn thiếu chút nữa phát điên, thiếu chút nữa hỏng mất. Hiện tại nàng trở lại, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời, cơn tức trong lòng lại nổi lên.

“Ta đi Hoa Tự Lâu, rồi đi xem tử phướn của ta.” Chột dạ thì chột dạ, nàng cũng không phải người dễ bị hù dọa, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng nói.

Không ngờ hần nghe nàng nói như vậy, sắc mặt càng đen càng kém, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên lắc mình một cái tiến sát trước mặt nàng, túm chặt lấy người nàng.

Lăng Nhược Nhược thình lình bị hần thần tốc bắt lấy, còn chưa kịp phản ứng gì, người đã bị hần vác lên. Nàng theo phản xạ, giãy dựa lên: “Buông, hỗn đản, mau thả ta ra, người không thể đối với ta như vậy, tadi ra ngoài thì làm sao chứ, ngay cả tự do thân thể cũng không có. Buông.....”

Nàng giãy dựa thật sự lợi hại, vừa kêu vừa đánh vừa đấm, tay chân cùng sử dụng, Tát Hoàn thiếu chút nữa không giữ không chắc, làm nàng ngã sấp xuống. Kết quả, hần tức giận, gắt gao ôm lấy nàng, một đường thẳng đến biệt viện.

“Người, vương bát đản, buông.” Lăng Nhược Nhược thấy hần không chút nhúc nhích, đánh đấm không ăn thua, mắng cũng không nghe vào, chỉ khiến bản thân mệt mỏi, mồ hôi chảy ròng ròng, lại khiến người ta chê cười.

Vào trong biệt viện, bước vào phòng, Tát Hoàn ném nàng lên trên giường, lửa giận phừng phừng nhìn nàng. “Nói, người rốt cuộc đi đâu?”

“Người có tật xấu a, ta nói, ta đi tửu phường, đi Hoa Tụ Lâu, lỡ ta người có vấn đề a.” Bị ném đến đầu óc quay cuồng, nàng vừa cố gắng đứng lên, vừa hỏa đại quát hần.

“Ta phái người đi tửu phường tìm, không có ai thấy người tới. Hoa Tụ Lâu ta tự mình đi, Hoa mù mù nói người không có tới.” Hần nói ra nàng đang nói dối, đây mới là chỗ khiến hần giận nhất, nàng cư nhiên lừa hần, cư nhiên nói dối.

Lăng Nhược Nhược không lường trước hần cư nhiên tự mình đi tìm nàng, còn vạch trần nàng. “Đúng, ta nói dối. Ta không đi tửu phường, không đi Hoa Tụ Lâu, ta đi tìm cha ta.” Nàng tức giận nói, không thêm nhìn hần.

Tìm cha nàng? Thái Phó? “Người gặp Thái Phó?” Hần thình lình tiến lên nắm lấy tay nàng, chất vấn hỏi.

“Gặp thì thế nào?” Cơn tức của nàng cũng bốc lên, đó là cha của nàng nha, nàng không được gặp sao? Không thể gặp sao?

Tát Hoàn không thể thế nào, chỉ là tâm tình hiện tại thật không tốt. “Thái Phó nói gì? Ông ấy không phải đã nói không nhận người làm con gái nữa sao? Ông ấy không phải đã nói không muốn gặp người sao?” Hần liên tiếp hỏi liên mấy câu, hần nhớ rõ Thái Phó là người nhất ngôn cửu đỉnh, nói là làm, nàng sao có thể gặp được ông.

“Bởi vì ta không phải con gái ông ấy, đương nhiên ông ấy chịu gặp ta.” Nàng nói toẹt ra, dù sao chuyện này đã không còn là bí mật gì nữa, đối với nàng mà nói, nàng đã không còn sợ hãi.

Tát Hoàn nhú mày, thực mất hứng, hỏi nàng cái gì, nàng lại xả ra một đống. Rơi vào đường cùng, hần đành phải nhốt nàng trong phòng, dặn dò nàng không được bước ra khỏi biệt viện nửa bước, lại phái không ít thị vệ và tỳ nữ túc trực ở biệt viện, cơ hồ là năm thước có một trạm gác.

Dù không thể ra ngoài, Lăng Nhược Nhược vẫn rất an phận, ngay cả Thái Phó cũng không biết cha cục cứng là ai, mà bản thân nàng cũng chẳng rõ, đành phải đi bước nào tính bước đó.

Hôm nay, nàng chống cằm ngồi trong lương đình ở hoa viên miên man suy nghĩ, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng thông báo: “Thái Hậu giá lâm.” Ngay sau đó là rất nhiều tiếng bước chân rầm rập chạy ra, kèm theo loạn thất bát tao tiếng thỉnh an.

Thái Hậu đã đến rồi sao, quả nhiên là nhịn không được, Tát Hoàn không ở nhà, bà ta rốt cục đến. Lăng Nhược Nhược vừa vui vừa lo, đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, khiếp đảm.

“Vương phi, Thái Hậu đến.” Thấy nàng còn ngây ngốc ngồi, tỳ nữ bên cạnh sốt ruột nhắc nhở.

Nàng đành phải đứng lên, sửa sang quần áo lại một chút, bước nhanh rang ngoài, chuẩn bị đến cửa biệt viện nghênh đón. Nhưng nàng còn chưa bước tới cửa, đã nghe được giọng nói uy nghiêm của Thái Hậu: “Các người đều chờ ở bên ngoài, ai gia có việc cần nói với Vương phi các người.”

“Tuân lệnh, Thái Hậu.” Người bên ngoài cung kính đồng thanh nói.

Lăng Nhược Nhược ngừng bước, nàng không cần đi ra ngoài nghênh đón, có người đã đi vào.

“Tham kiến Thái Hậu.” Tỳ nữ phía sau nàng vội vàng cung kính hành lễ.

“Tham kiến Thái Hậu.” Lăng Nhược Nhược cũng chỉ có thể bắt chước hành lễ, trong lòng cực kì bất đắc dĩ.

Thái Hậu nhìn nàng, cất cao giọng nói: “Đứng lên đi.”

72. Chương 72 : Giao Dịch

Lăng Nhược Nhược biết rõ đạo lý lai giả bất thiện, thiện giả không đến. Bởi vậy, nếu Thái Hậu không đến, nàng mới thấy kỳ quái, bà ta đến đây mới là chuyện bình thường.

Thái Hậu nhìn nàng, đặc biệt chăm soi nhìn kỹ. Bà là nữ nhân có quyền thế nhất ở quốc gia này, có khi nào phải để ý đến kẻ khác, bất quá, hiện tại bà không thể không cân nhắc đánh giá Lăng Nhược Nhược, nữ nhân này đã chiếm không chỉ người mà còn cả tâm tư của ba đứa con của bà.

“Thái Hậu, có chuyện gì nói đi.” Lăng Nhược Nhược thản nhiên xoay người đi trước. Nàng cực kì không thích lão bà ưa vú cả lấp miệng em này, tuy rằng bà ta thoát nhìn tuyệt không lão.

Thái Hậu tức không có chỗ phát, trong lòng cực kì buồn bực. Bà đã thật vất vả nghĩ ra mưu kế, nên mới hạ mình đến Ninh Vương phủ, nhưng khi nhìn đến bộ dạng vô lễ bất kính của nàng, bà cảm thấy tức tối vô cùng.

“Ai gia và Vương phi có chuyện quan trọng cần bàn, những người khác tránh mặt đi.” Thấy nàng đi về hướng lương đình, Thái Hậu lớn tiếng nói với những người xung quanh.

“Tuân lệnh, Thái Hậu.” Tất cả mọi người cùng cung kính nói, vội vàng thôi lui đến khi không thể nghe được gì nữa mới ngừng.

Lăng Nhược Nhược không biết Thái Hậu định diễn màn kịch nào, bất quá, nàng lường trước bà sẽ không dám làm gì mình, dù sao ba đứa con kia của bà hiện tại rất nâng niu nàng.

“Thái Hậu có chuyện gì, nói đi, đừng lòng vòng ướm át, có chuyện cứ nói.” Lăng Nhược Nhược tùy tiện ngồi xuống ghế đá, nàng nói vậy xem như là khách khí, thực ra nàng rất muốn nói, có rắm mau phóng.

Thái Hậu tức nghẹn một bụng, cũng may bà nhịn được, bằng không sớm gọi người tha đi chém đầu. Bà ngồi xuống đối diện Lăng Nhược Nhược, trừng mắt nhìn nàng.

Lăng Nhược Nhược cầm lấy chén trà uống một ngụm, thông thả đợi bà nói ra ý đồ của mình, nàng tin mình sẽ không phải chờ lâu lắm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Thái Hậu sau một hồi nhìn lại nhẩn, mắt to trừng mắt nhỏ, bà quyết định mình phải lên tiếng, bằng không lại chỉ tốn công trừng mắt.

“Ai gia đến, là muốn người rời đi Ninh Vương phủ.” Thái Hậu trực tiếp làm rõ ý đồ, nói xong nhìn nàng.

“Là rời đi Ninh Vương phủ, hay là rời đi Ninh Vương, hay là Hoàng Thượng, hay là tam Vương gia?” Lăng Nhược Nhược thản nhiên hỏi, trên mặt nhàn nhạt mỉm cười.

Thái Hậu nghe xong, tức giận đến sắc mặt đại biến, rốt cục hiểu được nữ nhân trước mắt thực khó đối phó, nàng tuyệt không giống đứa con gái yếu đuối năm đó của Thái Phó. Hiện tại Lăng Nhược Nhược, dám cùng bà nói điều kiện, dám cùng bà đấu vô mồm, ngạo tâm tư.

Lăng Nhược Nhược buồn cười nhìn bà, nhìn bà giận đến tái mặt, cảm giác thật tốt, cũng thực đã ghiền, thực ra trong lòng nàng hiểu rất rõ ý của bà là gì.

“Rời đi ba đứa con của ai gia.” Thái Hậu cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói.

“Điều kiện.” Nàng cũng không phải là hạng tầm thường, mà thật ra nàng đâu có yêu thương gì ba đứa con của bà a, là ba nam nhân đó đây không ngớt đó chứ!

“Vàng bạc châu báu.” Thái Hậu đồng ý nói, bà cảm thấy phân đại lễ này đủ nặng.

Lăng Nhược Nhược lại cảm thấy thực buồn cười, nàng chỉ cần ăn mặc không lo, những thứ vốn không để nhiều lắm. Vì thế, nàng vẫn như cũ mỉm cười lắc đầu.

Thái Hậu nóng nảy, lạnh lùng nói: “Cho người tiền tài, người không cần, người muốn cái gì?”

“Cha cục cưng là ai? Nếu người nói cho ta biết, ta liền lập tức rời đi.” Nàng không ngại rời đi, nàng còn có một trang ở bên ngoài kinh thành nha, lại không thiếu tiền phí sinh hoạt.

“Thật sao?” Thái Hậu kích động lập tức đứng lên, trừng lớn mắt nhìn nàng.

Lăng Nhược Nhược cũng đứng lên, nhìn bà, nghiêm túc gật đầu. “Đúng vậy, chỉ cần người nói cho ta biết, cha cục cưng là ai, ta liền cái gì cũng không đòi, chỉ mang theo con ta rời đi.”

Thái Hậu nhìn nàng hồi lâu, rốt cục gật gật đầu, đồng ý: “Được, ai già biết, bắt quá, khi nào người đi?” Bà hy vọng nàng đi càng nhanh càng tốt.

“Lập tức. Nhưng người phải ngăn trở người ở phía sau, bằng không nếu bọn họ tìm được ta, không thể trách ta nói không giữ lời.” Lăng Nhược Nhược cũng không ngốc, nàng kỳ thật cũng không muốn ở nơi quỷ quái này, sớm nghĩ tìm nơi khác để tiêu dao.

Thái Hậu nghĩ nghĩ, lập tức nói: “Ngày mai, ai gia sẽ gọi bọn hần tiển cung gặp ai gia, người hãy nhân cơ hội này rời đi, ai gia sẽ cho người chuẩn bị hết thảy.”

“Được, không thành vấn đề.” Nàng gật gật đầu, an bài như vậy cũng tốt, vừa đủ để nàng mang theo bé rời đi.

“Lại đây, ai gia nói cho người.” Thái Hậu thấy sự tình sẽ nhanh chóng kết thúc, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, phát tay gọi nàng lại.

Lăng Nhược Nhược cũng không sợ bà sẽ hạ độc thủ, lập tức đưa lỗ tai qua.

Thái Hậu nói mấy câu vào tai nàng, sau đó im lặng nhìn nàng.

Mà Lăng Nhược Nhược lại choáng váng, thật lâu không phục hồi tinh thần lại.

Là hần.

73. Chương 73 : Rời Đi

át Hoàn khi nào trở về, Lăng Nhược Nhược cũng không biết. Đến khi hần thần sắc lo lắng xuất hiện trước mặt nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại, lại vẫn như cũ ngây ngốc nhìn hần.

“Mẫu hậu ta lại đây?” Hần thấy nàng vẫn bình yên ở trong phòng, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng không dám thốt ra.

Lăng Nhược Nhược theo bản năng gật gật đầu, hai mắt vô tiêu cự nhìn hần, hồn như còn chưa trở về.

“Bà đã nói cái gì? Bà mắng người? Uy hiếp người?” Hần sốt ruột hỏi, khi biết được Thái Hậu cư nhiên đến Vương phủ, hần lập tức ra roi thúc ngựa vội vã trở về, nhưng vẫn đến chậm một bước. Đến khi hần trở lại vương phủ, Thái Hậu đã ngồi kiệu rời đi. Vì thế, hần liền vội vàng chạy tới tìm nàng, khi thấy nàng vẫn còn ở đó, tâm tình lập tức buông lỏng.

“Không có.” Nàng rốt cục nói ra một câu, bắt quá thực ngắn gọn.

Hắn cảm thấy kỳ quái, mẫu hậu không phải người như vậy, bà sẽ không dễ dàng buông tha Lăng Nhược Nhược, nhưng thoát nhìn, mẫu hậu quả thật không có làm gì nàng.

“Vậy bà tới làm gì?” Hắn truy vấn, thân tín của hắn nói, Thái Hậu đến tìm nàng, hơn nữa hai người còn bí mật trò chuyện với nhau.

Toàn bộ thần trí của Lăng Nhược Nhược đã trở lại, nàng nhạy cảm nhận ra hắn đang truy vấn, suy nghĩ một chút, liền cười nói: “Bà còn có thể tới làm gì, đơn giản là muốn ta rời đi người. Bất quá, người biết đó, ta ăn mềm không ăn cứng, ta mới không sợ bà đâu, cho nên bà đành tức giận rồi đi.” Lời nói nửa thực nửa giả, khiến hắn không thể đoán ra.

Quả nhiên, Tát Hoàn bị lừa, hắn tin lời nàng, bởi vì nàng bình thường là người như vậy, người khác không thể chiếm được tiện nghi gì từ nàng.

“Chỗ mẫu hậu để ta giải quyết, người không cần lo lắng, cũng đừng so đo với mẫu hậu, được không?” Hắn sợ rằng nàng sẽ vì mẫu hậu mà càng thêm không thích hắn, cho nên ăn nói có chút khép nép, dễ dàng.

Nàng nghiêng đầu, nhìn hắn một hồi lâu, mới nở nụ cười: “Bà không uy hiếp được ta. Ta đói bụng.” Nàng nói sang chuyện khác, cố không để hắn nhìn ra sơ hở.

Tát Hoàn không nghi ngờ, lập tức tin nàng. “Được, chúng ta đi ăn cơm đi. Ngày mai ta sẽ tự mình tiễn cung gặp mẫu hậu, nói bà đừng đến tìm người gây phiền toái, cũng nói cho bà biết, trừ người ra, ai ta cũng không cần.”

“Được.” Nàng bưng bình nói, trong lòng lại âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn mình hoàn hồn mau, nếu không sẽ khiến hắn nhìn ra.

Chỉ chốc lát sau, hắn mang nàng và bé đến phòng khách, vẫn như cũ lànàng ngồi bên trái hắn, hắn tự mình hầu hạ nàng ăn cơm, ngay cả bé cũng chỉ tự mình ăn.

Sau khi ăn xong, hắn quán quýt lấy nàng không chịu rời đi, đỡ cục cứng ngủ sau, lại làm một màn bá vương ngạnh thượng cung, lạnh yên không một tiếng động đem nàng ăn.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Tát Hoàn đã lặng lẽ thức dậy vào chầu triều. Hắn vừa đi, nàng liền tỉnh, kỳ thật phải nói là nàng căn bản không ngủ, tự ép buộc mình cả một buổi tối.

Nàng lén lút đứng dậy mặc quần áo, sửa soạn hành lý, lại đi xem bé. Thẳng đến hừng đông, bé mới rời khỏi giường, rửa mặt xong thì ngồi dậy ăn sáng.

“Lăng tiểu thư, Thái Hậu nói, hết thấy đều đã chuẩn bị tốt cho ngài.” Một tỷ nữ đột nhiên tới gần nàng, cung kính thấp giọng nói.

Nàng nhìn tỷ nữ này, xem ra, cơ sở ngầm của Thái Hậu rất nhiều, xếp vào trong vương phủ cũng không thiếu a, nhất cử nhất động của nàng hiển nhiên trốn không thoát pháp nhãn của Thái Hậu.

“Đã biết, ra phủ không thành vấn đề?” Nàng cũng hạ giọng nói, xung quanh còn nhiều người hầu hạ, sợ bị những người khác nghe thấy.

Tỷ nữ gật gật đầu, vẫn như cũ thấp giọng nói: “Lát nữa, ngài đi theo nô tỳ là được.”

Nàng cũng gật gật đầu, quay đầu cao giọng nói với những người khác: “Thỉnh Quý mẹ lại đây, ta có việc tìm bà.” Nàng muốn mang Quý mẹ cùng đi, bà đã đi theo mình vài năm, nàng thực luyện tiếc bỏ lại bà.

Một lát sau, Quý mẹ được người mang đến, nàng vội vàng cho những người khác lui, dẫn Quý mẹ và bé vào phòng. Lúc này nàng mới nói với Quý mẹ: “Bác gái, Thái Hậu an bài chúng ta rời đi nơi này, cùng đi với mẹ con ta được không?”

Quý mẹ sửng sốt, nhìn nhìn tỷ nữ đứng bên cạnh nàng, khi bà nghe được là Thái Hậu an bài, cũng đã hiểu ra. “Tiểu thư, ngài đi đâu, ta cũng cùng đi đến đó.” Bà lão lệ tung hoành, nhưng tuyệt không do dự.

Lăng Nhược Nhược cảm động gật gật đầu, một tay kéo bé, một tay kéo bà, nói với tỷ nữ kia: “Chúng ta đi thôi.”

Tỳ nữ kia cũng không chần chờ, lập tức mang các nàng quang minh chính đại đi ra từ cửa sau, đương nhiên không có ai đến tra hỏi, cũng không có ai kiểm tra, phỏng chừng Thái Hậu đã phải vận dụng đến toàn bộ người trong vương phủ.

Vừa ra cửa, đã thấy một chiếc xe ngựa chuẩn bị sẵn. “Ra khỏi thành.” Tỳ nữ đưa các nàng cùng vào xe ngựa xong liền quay sang phân phó với xaphu.

Rất nhanh, đoàn người ra khỏi thành. Khi đi tới một thôn trang nhỏ, xe ngựa dừng lại. Lăng Nhược Nhược mang bé và Quý mẹ xuống xe ngựa, nơi này đã có sẵn xe ngựa chuẩn bị tốt.

“Trở về nói với Thái Hậu, ta cảm ơn bà. Còn có, mong bà yên tâm, ta không có tình ý với con trai của bà, chỉ cần bọn họ không dây dưa ta thì tốt rồi.” Trước khi đi, nàng nói với tỳ nữ kia như thế, sau đó mang một lớn một nhỏ lên xe ngựa của mình, đi một mạch không quay đầu lại.

Nàng rút cục rời đi.

Tạm biệt, Tát Hoàn.

Tạm biệt, cha của cục cưng.

74. Chương 74 : Cha Của Cục Cưng

“Mẫu hậu, người nói gì với Nhược Nhi vậy, con thấy tinh thần nàng có vẻ hoảng hốt.” Tát Hoàn vốn định lâm triều xong sẽ chạy về với Lăng Nhược Nhược, không ngờ còn chưa ra cung, liền bị thỉnh đến tẩm cung của Thái Hậu.

Tát Nhân cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, mẫu hậu, người hôm qua đến nói gì với Nhược Nhi, con cũng muốn biết.”

Tát Phong tuy chưa nói gì, nhưng ánh mắt cũng nhìn về phía Thái Hậu, tâm tư dù không viết trên mặt, nhưng chỉ cần là người sáng suốt đều nhìn ra được.

Hắn rất nghi ngờ việc Thái Hậu bỗng nhiên đi gặp Lăng Nhược Nhược.

Thái Hậu rất tức giận. Bà khổ tâm lo lắng, đều vì muốn tốt cho bọn họ, ban đầu cứ nghĩ, hảo tâm sẽ có hảo báo, lại không ngờ bị chính con ruột của mình chỉ trích.

“Người, người, các người...” Bà tức giận đến độ ngồi phịch xuống ghế bên cạnh bàn ăn đã dọn sẵn, cơn tức luôn quanh quẩn trong lồng ngực, khiến bà sắp phát cuồng.

“Mẫu hậu, con hy vọng người sau này đừng khó xử Nhược Nhi nữa, cũng đừng đi tìm nàng nữa. Nàng là Vương phi của con, trước kia là vậy, hiện tại cũng vậy, tương lai vẫn vậy.” Tát Hoàn sợ bà lại đi gây rắc rối cho Lăng Nhược Nhược, vội vàng nói.

Thái Hậu lúc này rất cục phát hỏa, bà vỗ bàn một cái, tức giận đứng lên, trợn mắt nhìn bọn họ: “Người, các người, ai gia thật uổng công nuôi các người, vì một nữ nhân, trong mắt các người có còn ai gia sao? Đầu còn có mẫu hậu này?” Thái Hậu vô cùng tức giận, vô cùng thương tâm. Bà vì bọn họ làm biết bao nhiêu chuyện, còn bọn họ? Đã hồi báo cái gì?

Ba nam nhân thấy bà phát hỏa lớn như vậy, ai nấy đều giật nảy mình, dù sao cũng là mẫu hậu của mình, ba người nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân quả thật cũng không đúng.

“Mẫu hậu, ý của con không phải như vậy.” Tát Hoàn luống cuống tay chân nói, vẻ mặt vô tội.

“Mẫu hậu, con cảm thấy mình sai, chẳng qua là muốn thỉnh mẫu hậu đừng làm khó Nhược Nhi nữa.” Tát Nhân vốn định nói uyển chuyển, nhưng lời nói ra lại khiến sắc mặt Thái Hậu chẳng những không tốt lên, ngược lại càng thêm khó nhìn.

Còn Tát Phong thông minh không nói gì, chỉ ngồi nhìn Thái Hậu.

Thái Hậu tức giận thì tức giận, bà dù sao cũng là một nữ nhân đứng đầu một quốc gia, so với hoàng hậu càng thêm có quyền có thế, tâm kế càng thâm sâu, đương nhiên không người có thể sánh nổi. Cho nên bà cũng thực thông minh không tức giận nữa, mà đón cái bậc thang này để đi xuống.

“Thôi, thôi, ai gia cũng hiểu được tâm tư của các người, việc này ai gia sẽ không bao giờ hỏi đến nữa, như vậy đã được rồi đi. Ai gia sẽ làm khó nàng, hết thấy đều xem chính nàng lựa chọn.” Thái Hậu nói một câu hainghĩa, bà biết Lăng Nhược Nhược nhất định sẽ rời đi, nhất định.

Ba đại nam nhân nghe vậy, mừng rỡ, vội vàng trăm miệng một lời nói: “Tạ ơn mẫu hậu thành toàn.”

Thái Hậu cũng lộ ra tươi cười, nhìn sang một bàn thức ăn dọn sẵn, nhân tiện nói: “Các người đã lâu không cùng ai gia ăn cơm, hôm nay ai gia gọi các người đến, là muốn cho các người cùng ăn cơm với ai gia, không biết các người có chịu hay không?” Thái Hậu thực gian trá, Thái Hậu thực xảo hoạt, bà tựa như một lão hồ ly nhìn bọn tiểu hồ ly của mình.

“Mẫu hậu, con đương nhiên muốn, sao có thể không muốn chứ.” Tất Nhân vừa nghe liền dụi dằm nói, thì diên thì diên chạy tới đỡ bà ngồi xuống.

Tất Phong và Tất Hoàn đương nhiên cũng cao hứng gật gật đầu, đợi bà yên vị, mới lần ngồi xuống.

Thái Hậu nhìn ba người bọn họ nguyện ý ngồi xuống cùng bà ăn cơm, trong lòng có chút vui mừng.

Ngồi ăn được một hồi, có một tỳ nữ vội vàng vàng tiến vào, nhưng không đi đến bên cạnh bà, chỉ đưa lưng về phía ba người Tất Hoàn, gật gật đầu với Thái Hậu.

Thái Hậu nhìn thấy tỳ nữ này, tảng đá lớn trong lòng rốt cục thả xuống, trên mặt bất giác cao hứng cười tươi. Lăng Nhược Nhược, rốt cục vẫn là quân cờ trong lòng bàn tay bà, tùy ý bà bài bố a.

Ba đại nam nhân cũng thật cao hứng, chỉ cần Thái Hậu không nhúng tay, Lăng Nhược Nhược là của ai, bọn họ chỉ cần thay nhau tranh đoạt mới có ý nghĩa, giống như năm đó, ba huynh đệ cùng đặt tiền đặt cược, hưng phấn dị thường.

Thái Hậu tự nhiên là hiểu được tâm tư bọn họ, đều đi ra từ bụng mình, bà sao có thể không rõ, không biết đâu. Bất quá bà không thể để huynh đệ bọn họ trở mặt thành thù.

Cùng Thái Hậu ăn xong bữa cơm, lại bị Thái Hậu lôi kéo nhàn thoại một hồi, ba huynh đệ Tất Phong thế này mới ra được tầm cung của Thái Hậu, chuẩn bị tự trở về.

“Nhị đệ, Nhược Nhi, nàng đã không còn là Ninh Vương phi, người thực đã hưu nàng, trăm có thể đem nàng trở về.” Tất Phong mặt không chút thay đổi nói với Tất Hoàn, chính thức hạ chiến thư.

“Người... Nhược Nhi là của ta, nàng một ngày gả nhập Ninh Vương phủ, sống là người của Ninh Vương phủ, chết cũng là quỷ của Ninh Vương phủ.” Tất Hoàn hoàn toàn không để ý tình huynh đệ, hung hăng phản kích.

Tất Nhân cũng không cam lòng lạc hậu sáp vào một cước: “Nhược Nhi là của ai, lời chúng ta nói không thể tính, nàng lựa chọn người thì chính là người đó.”

Ba nam nhân hoàng gia cùng liếc nhìn đối phương một hồi, rồi cùng phẩy tay áo bỏ đi.

...

“Nhược Nhi, Nhược Nhi, ta đã về.” Tất Hoàn kích động ra khỏi hoàng cung, vừa vào vương phủ liền chạy tới biệt viện, vừa đi vừa la lên.

Nhưng, bốn phía im ắng, không người đáp lại lời hắn.

“Vương phi đâu? Tiểu Vương gia đâu?” Hắn đi thẳng đến trong phòng, nhưng tìm khắp trong phòng, ngoài phòng, trừ bỏ tỳ nữ thị vệ, không thấy haingười đó đâu.

Chúng tỳ nữ và thị vệ hai mặt nhìn nhau, bọn họ kỳ thật cũng không biết, vì thế người người đều sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn lên.

“Vương phi và Tiểu Vương gia đâu? Nói.” Tát Hoàn quát lớn một tiếng, đá ngã gã thị vệ đang đứng trước mặt hắn.

“Bẩm Vương gia, thuộc hạ không biết.” Bọn thị vệ nao núng nói.

“Bẩm Vương gia, nô tỳ không biết.” Chúng tỳ nữ sợ hãi nói.

Tát Hoàn tức điên rồi, thế này rốt cuộc là sao, tối hôm qua vẫn còn tốt, nàng một chút hành động khác thường cũng không có, bé cũng không có gì đặc biệt. Hắn tin tưởng, nếu bé biết, khẳng định là giấu không được.

Hắn lại như cuồng phong chạy ra ngoài, triệu tập người trong vương phủ, chuẩn bị lục soát khắp trong phủ ngoài phủ, trong thành ngoài thành.

Tát Hoàn không biết, lúc này Lăng Nhược Nhược sớm đã rời khỏi kinh thành, về lại căn cứ bí mật mà năm đó nàng đã âm thầm xây dựng – trang viên của riêng nàng.

...

Ở vùng ngoại ô, rất xa kinh thành, ở trong một trang viên lớn, Lăng Nhược Nhược đang cùng bé và Quý mẹ ngồi nhàn nhã uống trà trong phòng khách cực kỳ rộng rãi.

“Mẹ, vì sao chúng ta phải rời khỏi phủ vương, vì sao lại tới nơi này a?” Bé thực ngoan, không khóc không nháo, nàng đi đâu, bé liền đi theo đến đó.

Lăng Nhược Nhược không chút nghĩ ngợi liền nói: “Mẹ thích sống ở nơi này a, không khí vừa tốt, lại yên tĩnh, không có người gây rối loạn. Cục cưng không thích sao?”

“Thích chứ mẹ, cục cưng thích nơi này.” Bé vội vàng nói, kỳ thật bé cũng không thích cuộc sống quy củ trong vương phủ, quả thật rất rườm rà. Mà bé, sớm bị Lăng Nhược Nhược dưỡng thành tính tình nhàn tản.

“Vậy để thái thái mang con đi nghỉ ngơi một chút đi.” Nàng cười nói, hiểu con đâu ai bằng mẹ.

Quý mẹ vội vàng dẫn bé đi, chỉ còn lại một mình Lăng Nhược Nhược ngồi trong phòng khách.

Chờ hai người đi rồi, về mặt nguyên lai hồ hững của Lăng Nhược Nhược đột nhiên liền thay đổi, nàng vẫn cố sức gây áp lực cho bản thân, tận lực không nhắc tới chuyện đó. Không phải bởi vì cái tin đó khiến nàng sợ hãi hay khiếp sợ. Mà là nàng rối loạn, hoảng loạn, không biết nên làm sao bây giờ.

Thái Hậu nói cho nàng, cha của cục cưng cư nhiên là, cư nhiên là... Tát Nhân.

75. Chương 75 : Điên Cuồng

Thái Hậu lúc ấy ghé vào tai nàng, tựa như đọc chú ngữ, từng chữ từng chữ nói: “Ai gia nói cho người, cha ruột của cục cưng, là, Tát Nhân.”

Khi nàng nghe cái tên đó, trong đầu chỉ có một ý niệm, trốn. Phải trốn thật xa, phải trốn thật nhanh, phải trốn vô tung vô ảnh.

Nàng không thích nam nhân này, nàng không biết nam nhân này, nàng càng không yêu nam nhân này. Nhưng, nam nhân này, cư nhiên, cư nhiên chính là cha ruột của con nàng. Trời ạ, ông trời đã quên nàng rồi sao!

Tát Nhân bộ dạng rất tuấn tú, tuyệt đối không hề kém so với hai vị huynh trưởng của hắn. Khác với hai huynh trưởng, tính tình hắn rất sáng sủa, rất dễ nói chuyện, tâm tư cũng đơn thuần hơn một ít. Nhưng, vì sao cốt tình lại là hắn?

Lăng Nhược Nhược giờ phút này, chỉ muốn chết cho rồi, nàng không thể ngờ, nam nhân đó, tiến tiến xuất xuất trong thân thể của mình, sau đó cứ như vậy gieo lại mầm mống, cuối cùng thành tiểu bảo bảo.

Thiên ý trêu người a! Kỳ thật nàng thích Tát Hoàn có vẻ nhiều hơn một chút, ít nhất đối với hắn cũng có chút cảm giác, bằng không, nàng cũng sẽ không dễ dàng nghe lời một người nam nhân, đến ở vương phủ của hắn, còn cùng hắn đồng giường cộng chẩm.

Đang lúc Lăng Nhược Nhược còn miên man suy nghĩ, ba người nông phu từ ngoài cửa bước tới, bọn họ câu thúc đứng ở bên ngoài, bất an nhìn về mặt trầm tư của nàng.

“Tiểu thư, ngài đã trở lại.” Thật vất vả, ba người mới cố lấy dũng khí, đứng ở ngoài cửa cung kính nói.

Lăng Nhược Nhược nghe tiếng, phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy là bọn hắn, liền mỉm cười đứng lên, hướng bọn họ hô, “Trương bá, Lý bá, Tống bá, vào bên trong ngồi, vào bên trong ngồi.”

Ba người nghe vậy, lập tức hào phóng đi vào, dựa theo lời nàng, cung kính ngồi ở bên cạnh. Một vị là Trương bá nói: “Tiểu thư, ngài lần này trở về...”

“Ta lần này trở về, định sẽ không đi nữa, sẽ ở lại đây luôn.” Nàng đáp lời, cười tủm tỉm, chỉ là trong lòng có chút chua xót.

Không đi? Ba người ba mặt nhìn nhau, Trương bá vừa mừng vừa lo, tiểu thư mỗi lần đến đều dạy cho bọn họ một vài kỹ thuật tốt, giúp bọn họ thu hoạch nhiều lên, lại không cần vất vả như trước, năng suất so với năm ngoái tăng gần hai ba lần, điều kiện sống cũng tốt lên không biết bao nhiêu lần.

“Vậy tiểu thư muốn chúng ta làm thế nào?” Trương bá là người tiếp xúc với nàng nhiều nhất, biết tính tình nàng rất dễ chịu, nên hắn mới dám nói như thế.

“Cái gì cũng không cần làm, cứ tựa như trước kia là được. Ta trở về làm mà muốn ở lại, hơn nữa là thâm cư. Đối với người ngoài, các người đừng nhắc tới ta, chủ sự của trang viên là người nào thì cứ giữ nguyên người đó, không cần hỏi đến ta. Các người cứ xem như ta không tồn tại, cho ta chỗ ở, cho ta cơm ăn là được.” Nàng vẫn như cũ cười tủm tỉm, trong lòng sớm đã tính toán đầu vào đấy.

Ba người nhìn thoáng qua nhau, không rõ trong lòng nàng đang tính cái gì. “Thế này, tiểu thư, chỉ sợ không tốt lắm đâu, ngài là trang chủ, chúng ta sao có thể xem ngài không tồn tại đâu.” Trương bá lại nói, vẻ mặt khó xử.

Khó xử không chỉ một mình hắn, còn có Lý bá và Tống bá, giai cấp tư tưởng đã sớm thâm căn cố đế, chủ tử và hạ nhân sao có thể nói giống nhau là giống nhau đâu.

“Là thế này, ta lần này trở về, là trốn, ai cũng không gặp, ai cũng không thể biết ta ở đây, hiểu chưa?” Nàng không muốn giải thích rõ ràng, để phòng bọn họ không cẩn thận, nói lộ ra cho người khác. Nếu vậy còn không bằng nàng trực tiếp chạy xa hơn.

Ba người tuy rằng không học nhiều hiểu rộng, nhưng nghe nàng nói như vậy, cũng lần ra chút manh mối, vì thế liền cung kính đứng dậy nói: “Tiểu thư nói cái gì thì chính là cái đó, tiểu nhân hiểu được, nhất định sẽ nghe lời tiểu thư.”

Lăng Nhược Nhược vừa lòng gật đầu, hy vọng bản thân có thể ở nơi này lâu lâu một ít, trăm ngàn đừng để bọn họ tìm được.

...

Kinh thành.

Khắp phố lớn ngõ nhỏ đều dán bức họa Lăng Nhược Nhược và bé, tốc độ hành động của Tát Hoàn không phải nhanh một cách bình thường, chưa đến nửa ngày, hắn tìm không thấy bọn họ, liền vẽ bức họa hai người, phái quan binh dán khắp hang cùng ngõ hẻm.

Cửa thành tăng thêm rất nhiều quan binh, nghiêm khắc kiểm tra người ra vào thành, còn trong hoàng cung, Tát Phong và Tát Nhân đương nhiên cũng thu được tin tức, hai người cũng cùng nhúng tay vào.

“Vương huynh, người nghĩ xem, có phải là mẫu hậu bức không?” Tát Nhãn tuy trẻ nhất, nhưng đầu óc vẫn thực linh hoạt, hắn lập tức nói.

Tát Hoàn kỳ thật cũng nghĩ vậy, đúng thế, không phải mẫu hậu thì còn có ai? Bất quá, chỉ mới một buổi sáng, hai người sống rành rành bỗng nhiên không thấy tăm hơi, động tác cực kì nhanh chóng, nếu không có người khác giúp, mẹ con bọn họ không có khả năng chạy trốn nhanh như vậy.

“Mẫu hậu.” Tát Hoàn oán hận nói.

Tát Hoàn nổi giận đùng đùng, nhưng hắn không lập tức tiến cung tìm Thái Hậu, mà đi lục tung Hồng Tự lâu, Bàn Long Đại Tửu Điện, Hương Nhượng Tửu Phòng, Văn Thường Y Điện, thậm chí còn phái người đến những nơi mẹ con bọn họ có khả năng xuất hiện. Cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Bên ngoài kinh thành, không ít quan binh chia nhau đi tìm từng góc ngách một, chỉ sợ bỏ sót hai mẹ con. Lúc này, trong ngoài kinh thành, lòng người hoảng sợ.

Bất quá, nửa ngày sau, lúc trời gần tối, vẫn như cũ không có một chút tin gì của Lăng Nhược Nhược và bé, đến mức này, không chỉ có Tát Nhân ngồi không được, ngay cả Tát Hoàn cũng ngồi không yên.

“Đi, đi tìm mẫu hậu.” Tát Hoàn càng nghĩ, nghĩ đến nghĩ lui, cảm thấy việc này khẳng định Thái Hậu thoát không được can hệ. Liên tưởng đến hôm nay, bà đột nhiên mở tiệc chiêu đãi bọn họ, nhất định là để tranh thủ thời gian rời đi cho Lăng Nhược Nhược.

Hoàng cung. Thái Hậu tắm cung.

“Vương gia, Hoàng Thượng, Thái Hậu đang nghỉ ngơi, ngài, các ngài không thể vào a.” Chúng cung nữ ngoài cửa vừa kêu vừa sốt ruột ngăn lại ba nam nhân đang một mực xông lên.

“Cút ngay, cút ngay cho bốn vương.” Tát Hoàn nổi giận, thanh âm vang vọng toàn bộ Thái Hậu tắm cung, các cung nữ bối rối không biết làm sao.

Ngoài cửa, ba nam nhân giận không thể át đi tới, đẩy ra chúng cung nữ thị nữ sợ hãi lại không thể tiến lên.

Thái Hậu đang định lên giường ngủ, nghe tiếng cãi nhau bên ngoài, bất giác nhíu mày, quát: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Còn tranh cãi ầm ĩ như vậy?”

Cung nữ vội vàng chạy ra thăm dò, chốc lát sau liền thất kinh chạy về, kích động bẩm báo: “Thái Hậu, Thái Hậu, Hoàng Thượng và hai vị Vương gia đang ở bên ngoài, gây náo loạn muốn gặp Thái Hậu.”

Thái Hậu vừa nghe liền hiểu rõ, sớm hay muộn bọn họ vẫn sẽ tới a, chẳng qua có chút chậm hơn so với bà tưởng tượng một ít, có thể thấy được trong lòng bọn họ vẫn còn mẫu hậu này.

“Gọi bọn hắn vào đi.” Bà phủ thêm quần áo, thần nhiên phân phó.

Cung nữ vội vàng chạy ra truyền lời.

Chốc lát sau, bà đi ra ngoài, liền thấy ba đứa con đang căm tức nhìn mình.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, bà đến chủ vị ngồi xuống, không đợi bọn họ mở miệng, tự mình nói: “Ai gia biết các người đến tìm ai gia là vì chuyện gì?”

Đám người Tát Hoàn quay mặt nhìn nhau, lửa giận vẫn như trước, chẳng qua trong lòng đột nhiên có một chút cảm giác rất kỳ quái.

“Là ai gia bảo nàng đi, ai gia không thể nhìn nàng hủy đi hoàng nhi của ai gia. Trước kia nàng không có bản lĩnh, yếu đuối, nhưng hiện tại, ai gia cảm thấy, nàng chính là hồng nhan họa thủy, là một yêu nữ, nàng nhất định sẽ hủy đi hoàng nhi của ai gia.” Thái Hậu đặt tay lên bàn, nhìn bọn họ, trầm trọng thừa nhận.

“Mẫu hậu, ngài đã nói gì với Nhược Nhi?” Tát Hoàn rất nóng lòng muốn biết, Lăng Nhược Nhược là người luôn quật cường, sao có thể ngoan ngoãn nghe lời Thái Hậu.

Thái Hậu liếc nhìn ba người một cái, hồi lâu sau, mới từng chữ từng chữ nói: “Ai gia nói cho nàng, đứa con của nàng là con của Tát Nhân. Con ruột của Tát Nhân.”

76. Chương 76 : Hồng Nhan Họa Thủy

Oanh.

Lời này của Thái Hậu giống như một trận sấm sét, làm ba người cả kinh, cả người run run, trợn mắt há hốc mồm. Đừng nói đến đương sự là Lăng Nhưc Nhưc, ba người bọn họ còn không phải vậy, đều bị dọa đến hết hồn.

“Mẫu hậu, cục cưng sao có thể là con của Tắt Nhân, con không tin.” Tắt Hoàn là người thứ nhất nhảy ra, lớn tiếng phủ nhận, đến bọn họ còn không biết người cha chân chính của cục cưng là ai, làm sao mẫu hậu biết được?

Tắt Phong cũng vậy, hắn là vua một nước, tâm tư đương nhiên thâm trầm hơn hai người em, suy nghĩ chuyện gì cũng chu đáo nhất, nhưng nay hắn cũng nhịn không nổi nữa: “Mẫu hậu, con nhớ rõ, năm đó Nhưc Nhi mang thai, huynh đệ chúng ta ai cũng không biết là con của ai, làm sao mẫu hậu biết?”

Chỉ có mỗi mình Tắt Nhân mừng phát điên, cục cưng là con của hắn, hắn hiện tại tuyệt không ý kiến, hai mắt tỏa sáng nhìn Thái Hậu, hiện tại hắn yêu nhất chính là mẫu hậu.

“Mẫu hậu, đây là thật sao? Con thật sự là cha của cục cưng?” Tắt Nhân kích động xông lên phía trước, dắt ống tay áo Thái Hậu truy vấn.

Thái Hậu vẻ mặt phức tạp, có người vui, có người sầu. Mà người vui chỉ có một, còn lại đều thực thương tâm. Bà hướng Tắt Nhân gật gật đầu, tiểu nhi tử này là đứa con mà bà thương yêu nhất.

“Đây không phải sự thật, không phải sự thật.” Tắt Hoàn thực hoảng loạn, hắn bị đả kích quá lớn. Hắn chạy một ngày, tìm người nọ một ngày, kết quả, kết quả lại là...

Tắt Phong đương nhiên không tin, mẫu hậu vì bọn họ, nói không chừng chuyện gì đều có thể làm được. “Mẫu hậu, trăm không tin.” Hắn trấn định nói.

Thái Hậu lần lượt nhìn bọn họ, trong lòng hiểu được nếu không có bằng cứ chính xác, bọn họ nhất định sẽ không chịu nhận, lại càng không chịu phục.

“Khi nàng ta mang thai, ai gia từng phái người kiểm nghiệm nàng, nên đương nhiên biết đứa nhỏ mà nàng mang thai là con ai.” Thái Hậu chậm rãi nói.

Oanh.

Ngũ lôi oanh đỉnh! Đại khái chính là cảm giác như vậy, trừ bỏ Tắt Nhân, Tắt Hoàn và Tắt Phong thiếu chút nữa không đứng vững, nếu không có người bên cạnh giúp đỡ, phỏng chừng hai người bọn họ đều gục xuống.

Lời mẫu hậu nói tuyệt đối không sai, cha cục cưng thật là Tắt Nhân, như vậy bọn họ, bọn họ...

Một câu cũng không nói, Tắt Phong ảm đạm xoay người rời đi, hắn đứng nghiêng ngả lão đảo. Không biết từ khi nào, hắn đã đem lòng yêu nữ tử mà hắn từng xem như cặn bã... Không biết từ khi nào...

Tắt Hoàn đứng ngây ngốc, không hề nhúc nhích, giống như một cái xác không hồn, đầu có tư tưởng, nhưng không có linh hồn, không có tri giác.

“Mẫu hậu, ngài nói cho con đi, Nhưc Nhi ở đâu? Con muốn đón nàng về vương phủ, nàng là Vương phi của con.” Tắt Nhân cực kì hưng phấn, lôi kéo Thái Hậu nấn nỉ.

“Ai gia không biết.” Thái Hậu hữu khí vô lực nói, nhìn mấy đứa con, người người đều như cha mẹ chết, tâm tình bà chẳng những không tốt lên, ngược lại càng thêm trầm trọng.

Là sai, là đúng, bà đã không biết nữa rồi.

Tắt Nhân thấy không hỏi được gì, nhưng không uể oải, chính hắn sẽ đi tìm, vận dụng mọi lực lượng, hắn nhất định có thể tìm ra bọn họ.

“Con cáo lui.” Hắn nhanh như chớp ném lại một câu, mông như hỏa thiêu vội vàng chạy.

Tát Hoàn còn đang thất hồn lạc phách, hai mắt vô thần nhìn về phía Thái Hậu. Thật lâu, thật lâu sau, hần mới lấy lại tinh thần, oán hận nói với bà: “Mẫu hậu, ta hận ngài.” Nói xong, xoay người chạy vội đi.

Thái Hậu nghe vậy, trợn tay làm rớt chén trà, sắc mặt bà rất kém cỏi, thật lâu thất thần nhìn phương hướng ba đứa con rời đi.

“Là ai gia sai lầm rồi sao? Là ai gia làm sai sao?” Thái Hậu ngồi ở ghế dựa thì thào tự nói, cuối cùng đột nhiên đứng lên hét lớn một tiếng. Nàng làm Đế Hậu, tính toán nhiều như vậy, hy sinh nhiều như vậy, đổi lại là cái gì, cả ba đứa con đều không hiểu.

Các cung nữ bên cạnh thấy bà như vậy, trong lòng thật sợ hãi, các nàng chưa bao giờ thấy Thái Hậu như thế, Thái Hậu vẫn luôn nghiêm trang, vẫn luôn...

“Thái Hậu, không phải lỗi của ngài, Thái Hậu là vì quốc gia, vì xã tắc. Thái Hậu, một ngày nào đó, Hoàng Thượng và Vương gia sẽ hiểu ngài, bọn họ nhất định sẽ minh bạch.” Cung nữ nhiều tuổi nhất lớn mật khuyên nhủ, thật cẩn thận đỡ bà ngồi nghỉ.

Thái Hậu thất thần, cuối cùng, bà tựa như thương lão rất nhiều, già đi rất nhiều chỉ trong một đêm, tùy ý các cung nữ đỡ mình vào phòng.

“Ai gia là vì quốc gia này, đừng trách ai gia.” Ở trên giường nằm ngủ, bà thì thào nói một mình. Bà không muốn gạt con, nhưng bà lại không thể không làm như vậy.

Nhắm mắt lại, một giọt nước mắt từ khóe mắt bà rơi xuống, bà già đi, sống không lâu.

...

Ngày hôm sau, Hoàng Thượng Tát Phong không thượng triều.

Tát Hoàn không đi châu triều.

Tát Nhân cũng không có. Hần đang phát binh chung quanh tìm kiếm Lăng Nhược Nhược, mang thủ hạ sang trái sang phải, bắt diệt nhạc hồ.

Ninh Vương phủ, trong biệt viện, Tát Hoàn đang nằm trên giường, nhắm chặt hai mắt. Dưới đất nơi nơi là bình rượu, trong phòng loạn thất bát tao. Lúc này ngoài cửa truyền đến thanh âm thật cung kính, cẩn thận: “Vương gia, Vương phi cầu kiến.”

Vương phi? Nghe hai chữ đó, có một khắc làm hần lập tức mở mắt, ngay sau đó hần liền thanh tỉnh, Vương phi này không phải Vương phi đó.

Người ngoài cửa thấy bên trong thật lâu không có tiếng đáp lại, có chút nóng nảy, tiếng thông báo liền đề cao giọng lên rất nhiều: “Vương gia, Vương phi cầu kiến.”

“Không gặp.” Hần tức giận ngẩng đầu lên, quát người đứng ngoài cửa một tiếng.

Người ngoài cửa tựa hồ co rúm lại một chút, khinh thủ khinh cước rời đi.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rầm rập, tiếng nói lo lắng của Vũ Sương Nhi vọng vào: “Vương gia, thiếp thân lại đây thăm ngài. Vương gia, ngài phải bảo trọng thân mình a.”

“Cút, cút đi cho bổn vương, bổn vương không muốn thấy người, cút.” Thân thể tiều tụy, quần áo không chỉnh, Tát Hoàn từ trên giường nâng lên nửa thân mình, dùng hết khí lực quát ra cửa.

“Vương gia...” Vũ Sương Nhi không cam lòng, cố lấy dũng khí lại gọi một tiếng.

“Cút.” Tát Hoàn chỉ học ra một chữ, sau đó liền ngã xuống giường.

Ngoài cửa, Vũ Sương Nhi, Uyển Ngừ cùng vài nha hoàn thị vệ đang đứng bối rối, nghe được bên trong vọng ra tiếng rống nổi giận, đoàn người sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, tay chân cũng không nghe sai sử.

“Vương phi, tiểu nhân thấy, ngài vẫn là đi về trước đi. Vương gia mà nổi giận lên, chúng tiểu nhân cũng chống đỡ không được.” Thị vệ trưởng vội vàng lấp bấp khuyên nhủ, hai mắt ba ba nhìn nàng.

Vũ Sương Nhi thực tức giận, thật vất vả ngóng trông cho nữ nhân kia rồi đi. Kết quả, Vương gia lại như một cái xác không hồn, đối nàng hồ hững, thậm chí còn không muốn gặp mặt mình.

“Chúng ta đi.” Thở phì phì ném lại một câu cho Uyển Ngữ, chính nàng nổi trận lôi đình rồi đi biệt viện, trở về sân của mình.

“Vương phi, Vương phi, chờ nô tỳ.” Đám nha hoàn Uyển Ngữ vội vàng vàng chạy theo.

Đoàn người rốt cục về tới sân mình, Vũ Sương Nhi vừa vào trong, trong phòng liền truyền ra tiếng đổ vỡ, còn có tiếng thét chói tai của nha hoàn.

“Vương phi, Vương phi...” Vài nha hoàn sợ tới mức chạy trốn khỏi phòng, vẻ mặt kinh hồn.

Uyển Ngữ đứng ngoài cửa, cười khổ nhìn căn phòng ngổn ngang như vừa bị cướp, những bình hoa trân quý, ghế dựa, đều bị đập phá thành mảnh nhỏ.

77. Chương 77 : Mai Danh Ẩn Tích

Lăng Nhược Nhược xem như đang mai danh ẩn tích, nàng tuyệt không muốn có bất kì quan hệ gì với hoàng gia, chắc của cục cưng là ai đều không trọng yếu, dù sao nàng đã nghĩ thông suốt, con dù sao cũng đã sinh, nàng còn có thể lựa chọn sao?

Không thể! Như vậy cứ thoải mái chấp nhận đi, cũng may, nàng thực thích cục cưng. Bởi vậy, cha của cục cưng có là ai, nàng cũng không quan tâm, dù sao trước kia không phải nàng là người có gì gì đó với hắn.

Kỳ thật, lúc trước nàng không tin cha cục cưng là Tát Nhãn, cũng từng hoài nghi chuyện này, nhưng Thái Hậu lại nói, lúc nàng còn chưa sinh, bà từng thỉnh Thái y kiểm tra qua, cha của cục cưng trừ bỏ Tát Nhãn thì không còn ai khác. Nàng đối với lời Thái Hậu là bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng.

Khi rời đi Tát Hoàn, lòng nàng đột nhiên có chút đau đớn, nàng bỗng nghĩ đến, hẳn là nàng có cảm tình với nam nhân này, cảm tình như vậy đột nhiên, như vậy lơ đãng.

“Mẹ, phụ vương có tới tìm chúng ta không?” Bé tạm thời không có thầy dạy, nên mỗi ngày đều ở cùng với nàng, nhưng lần nào cũng nhắc đến Tát Hoàn.

Nàng mỉm cười với bé, sờ sờ đầu bé nói: “Cục cưng, về sau đừng nhắc tới phụ vương nữa, lúc trước không có phụ vương, con và mẹ không phải vẫn sống rất vui sao?”

Bé mê hoặc nhìn nàng, có chút không rõ ý của nàng, bất quá, bé thực thông minh, càng biết nghe lời. Bé ngoan ngoãn nói: “Mẹ, cục cưng chỉ cần mẹ là đủ rồi, chỉ cần ở cùng với mẹ, cục cưng đều rất vui.”

“Cục cưng ngoan.” Nàng nở nụ cười, có chút chua xót, có chút khổ sở. Đứa nhỏ của nàng, thật biết nghe lời, thật thông minh, thật đáng yêu, lại bởi vì một gã phụ thân, đành khiến bé chịu ủy khuất.

“Mẹ cũng ngoan.” Bé cười ôm lấy nàng, bắt đầu làm nũng.

Lăng Nhược Nhược cảm động, có con như thế, nàng còn có cầu mong gì nữa.

Nhìn bầu trời xanh bên ngoài, mây trắng trôi nhẹ nhàng, ánh nắng tươi sáng, một vùng tràn đầy sức sống. Nàng khẽ cúi đầu, cười tủm tỉm nói với bé: “Cục cưng, mẹ dẫn con đi ăn cơm dã ngoại, rồi đi thả diều.” Cuộc sống như thế này, bây giờ không tận hưởng thì còn đợi đến khi nào?

Bé vừa nghe, cao hứng nhảy dựng lên, vỗ bàn tay nhỏ bé oa oa kêu to: “Mẹ, hay quá, chúng ta đi chơi diều, chúng ta đi chơi diều thôi.” Đã lâu không ra khỏi nhà chơi đùa, bé thực khẩn cấp muốn đi ngay.

Lăng Nhược Nhược vội vàng gọi người lấy giấy bút, thanh trúc, keo hồ, rồi cùng bé hưng trí bừng bừng bắt tay làm diều.

Làm được một nửa, một người hoang mang rối loạn chạy vào, nghiễm nhiên chính là Trương bá, vẻ mặt thất kinh, thấy nàng liền sốt ruột nói: “Tiểu thư, có người tìm đến đây, còn bức họa của ngài.”

Nàng cả kinh, thiếu chút nữa cắt đứt giấy. Buông dao nhỏ, nàng vội vàng hỏi: “Vay các người nói thế nào? Trăm ngàn đồng để bọn họ biết ta ở đây.”

Trương bá lau một phen mồ hôi trên trán, miễn cưỡng trấn định xuống, hắn vừa thở vừa nói: “Tiểu thư, chúng ta cái gì cũng chưa nói, chỉ nói chưa thấy qua ngài.”

“Trương bá, người trong thôn gặp ta trở về hắn là không nhiều lắm, các người trăm ngàn phải ổn định, đừng để bị người khác hù dọa. Người tìm ta không phải tới giết ta hay hại ta, các người chỉ cần trấn tĩnh là được.” Nàng nói mấy câu xem như cho Trương uống thuốc an thần, sợ bọn họ chưa thấy qua loại tình hình này, sẽ lộ ra chân tướng.

“Vâng, tiểu thư.” Trương bá yên tâm, lời tiểu thư nói lập tức khiến lagan hắn dài ra, hơn nữa biệt viện của tiểu thư nằm dưới chân núi, bao quanh bởi rừng trúc, trừ bỏ người chuyên môn đến quét tước chăm sóc, liền không có ai khác tiến vào, mà người gặp qua tiểu thư cũng không nhiều.

Lăng Nhược Nhược yên tâm gật gật đầu, may mà nàng làm việc thường rất ít ra mặt, chủ yếu là cho người ta chuẩn bị. Nơi bí mật này, chỉ có Hoa mù mù biết. Hoa mù mù không nói, người khác tự nhiên cũng không biết, đối với Hoa mù mù, nàng đặc biệt yên tâm.

Quả nhiên, Trương bá ứng phó xong đám quan binh kia, liền lập tức báo lại vô sự, thỉnh nàng yên tâm.

78. Chương 78 : Mộng Xuân Vô Ngân 1 (18+)

“Người nói cái gì? Phế vật, tất cả đều là đồ ăn hại, nếu không tìm thấy người thì đừng trở về nữa.” Tất Hoàn giận không thể át mắng đám quan binh. Đến một con người thôi cũng tìm không thấy, cũng không phải bảo bọn họ đi tìm một con muỗi, thật đáng giận!

Toàn thể chúng quan binh đều cảm như hén. Đạo gần đây, hai vị Vương gia thêm một vị Hoàng Thượng, đều vì tìm một nữ nhân mà điên rồi, bọn họ chỉ kém không đào đất lên, hoặc giống đi lòng bất trắng đình, đi đến từng nhà bắt nữ tử từ nhà người ta ra coi một chút.

“Vương gia, thuộc hạ vô năng.” Đầu lĩnh quan binh khiếp đảm nói, bộ dáng này của Vương gia cứ như muốn xông lên chiến trường giết người, đầy lòng bọn họ phát lạnh a.

Tất Hoàn nổi trận lôi đình, nhưng là thúc thủ vô sách, đành phải lớn tiếng ra lệnh: “Tiếp tục tìm cho bản vương, thẳng đến khi tìm được mới thôi.” Nói xong, nổi giận dùng dưng rời đi.

Hắn vừa ly khai, mọi người như người chết chìm được cứu lên khỏi mặt nước, từng ngụm từng ngụm thở, giống như vừa rồi không khí đều bị một mình Tất Hoàn chiếm.

“Đi, tiếp tục tìm người.” Đầu lĩnh quan binh hét lớn một tiếng, vội vàng chạy đi.

Tất Hoàn về lại thư phòng, ngã ngồi trên ghế, hai mắt mê mang. Hắn thất thần nhìn thư phòng, không biết mình bây giờ nên làm cái gì.

Nhược Nhi, mấy ngày nay hắn điên cuồng tưởng niệm nàng, không lúc không nghĩ, hắn không vào châu triều, cũng không đi nơi nào khác. Từ lúc bắt đầu tìm người, hắn thực tích cực, thực cố gắng đi tìm.

Một ngày trôi qua, hai ngày, ba ngày, bốn ngày, ..., bảy ngày qua đi. Hắn tuyệt vọng. Nàng tựa như biến mất vào hư không, rời khỏi sinh mệnh của hắn.

“Đem rượu đến.” Hắn hướng ra ngoài cửa quát lớn. Kể từ ngày nàng mất tích, hắn trừ bỏ tìm người, chính là uống rượu, ma túy chính mình, như vậy sẽ không khó chịu.

“Vâng, Vương gia.” Thị vệ đứng ngoài cửa vội vàng nói, sớm đã quen mỗi khi Vương gia trở về sẽ uống rượu. Chỉ chốc lát sau, bọn họ liền đưa lên năm vò rượu, không chừng năm vò cũng chưa đủ, Vương gia tửu lượng tốt lắm, lần trước uống mười vò còn chưa say.

Mặt bàn bày năm vò rượu, Tất Hoàn không thèm nhìn, ngay cả chén cũng không lấy, trực tiếp cầm nguyên vò đổ vào miệng, từng ngụm từng ngụm uống.

Một vò, hai vò, tam vò, ..., năm vò uống cạn, vò rượu bị ném xuống đất. Hắn ném vò rượu cuối cùng, thần trí vẫn tỉnh như cũ, không có nửa điểm men say, cũng không có mông lung cảm giác.

“Người tới a, lại mang rượu tới.” Hắn không hài lòng hướng ra ngoài hô lên, sắc mặt vẫn như thường, hôm nay hắn còn muốn uống, không say không ngừng.

Vì thế, thị vệ ngoài cửa lại vội vàng đưa lên năm vò nữa, rồi không yên bất an canh giữ ngoài cửa, Vương gia thật sự rất khủng bố a, thực sự chẳng may lỡ chọc giận hắn, đầu người khó giữ được.

Vũ Sương Nhi từ khi bị Tất Hoàn đuổi ra khỏi biệt viện, tâm tình luôn không tốt, cả ngày âm dương quái khí, mỗi ngày đầu cầu trời làm cho Lăng Nhược Nhược nhanh chết đi, trăm ngàn lần để người của Tất Hoàn tìm được.

“Vương phi, Vương gia lại uống rượu.” Lúc này, thị vệ ngoài cửa lên tiếng thông báo. Hiện tại mỗi nhất cử nhất động Tất Hoàn, nàng đều chongười ta đến nói cho nàng.

“Để bốn vương phi đi xem.” Vũ Sương Nhi nhú mày, vội vàng nói, nàng cũng từng đến một hai lần, nhưng lần nào thư phòng cũng không có người, còn bị đuổi đi.

Mang Uyển Ngữ đi theo, nàng vội vã đi về hướng thư phòng biệt viện, từ khi Lăng Nhược Nhược đi, nàng có thể vào trong biệt viện.

Thị vệ biệt viện nhìn thấy nàng, lập tức cung kính hành lễ: “Thuộc hạ bái kiến Vương phi.” Không có ngăn trở nàng, để cho nàng đi vào.

Vũ Sương Nhi lo lắng cẩn thận đi đến cửa thư phòng, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong, sau đó mới quay sang dò hỏi thị vệ đứng bên cạnh: “Vương gia hiện tại thế nào? Đã uống mấy vò rượu?”

“Mười vò, Vương phi.” Thị vệ nhỏ giọng đưa tin, sợ làm kinh động Vương gia bên trong.

Vũ Sương Nhi cao quý gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết. Nàng không nghĩ ngợi định đưa tay đẩy cửa vào, khi tay vừa đặt lên cửa, nàng xoay người nói với mọi người: “Các người chờ ở bên ngoài, bốn vương phi vào xem Vương gia. Không có lệnh, đều không được tiến vào.”

“Tuân lệnh, Vương phi.” Mọi người cùng Uyển Ngữ cung kính nói.

Vũ Sương Nhi vừa lòng gật gật đầu, thật sâu hít một hơi, rồi cục hạ quyết tâm đẩy cửa ra, sau đó một lần nữa đóng kín cửa lại.

Bên trong thư phòng, vò rượu nằm đầy trên sàn, Tất Hoàn đang ngồi úp mặt trên bàn, thì thào lẩm bẩm một mình, xem ra là đã say.

“Vương gia, Vương gia.” Nàng từng bước một thật cẩn thận tới gần hắn, vừa đi vừa nhỏ giọng gọi.

Tất Hoàn say, trong mơ hồ nghe tựa hồ có người đang gọi mình, vì thế hắn cố gắng ngẩng đầu lên nhìn về phía người tới. “Nhược Nhi, Nhược Nhi, người đã trở lại.” Trong mông lung, hắn thấy Lăng Nhược Nhược đang đi từng bước một về phía hắn, hắn cao hứng đứng dậy, lao đi qua ôm chầm lấy nàng.

Vũ Sương Nhi nghe đến tên Nhược Nhi liền phẫn nộ dị thường, nhưng khi nàng nhìn thấy Tất Hoàn ôn nhu tươi cười với nàng, lại còn gấp gáp đi không kịp nhìn về phía nàng, nàng do dự.

Ngay lúc Vũ Sương Nhi còn đang rối rắm, Tất Hoàn đã đến bên cạnh nàng, gât gao ôm nàng, ôm chặt đến mức nàng không thở nổi.

“Nhược Nhi, Nhược Nhi, Nhược Nhi của ta, người là của ta, của một mình ta.” Tất Hoàn tựa như ôm một bảo bối thất lạc nay vừa tìm được, cầm tựa vào cổ nàng, nỉ non nói nhỏ.

Vũ Sương Nhi không thể giả dạ, nàng luyến tiếc, nàng không muốn buông ra, nhưng trong lòng nàng hiểu rất rõ ràng, trong lòng nam nhân củanàng, chỉ là xem nàng thành một nữ nhân khác, ả nữ nhân khiến nàng thống hận vô cùng.

Tát Hoàn hoàn toàn tin người trong vòng tay mình lúc này chính là LăngNhược Nhược – người mà hắn mong nhớ ngày đêm. Giờ phút tưởng niệm lúc này hoàn toàn bạo phát. Rượu bắt đầu phát huy tác dụng trong cơ thể hắn, cả người hắn nóng cháy, hắn đang ôm nữ nhân hắn yêu, hắn rút cuộc chịu không được.

Ôm mạnh một cái, hắn bế nàng lên, nghiêng ngả lão đảo hướng về chiếc giường duy nhất trong thư phòng. Vừa đi, hắn vừa cúi đầu tìm kiếm miệng ngọt của nàng.

Vũ Sương Nhi biết, nàng không thể mất đi cơ hội này, cho dù làm nàng thành ả ta, nhưng vì để đoạt lại Tát Hoàn, nàng tình nguyện trở thành thể thân của một nữ nhân khác.

Ngay sau đó, nàng bị Tát Hoàn áp đảo trên giường, lập tức một khối thân thể như lửa nóng để sát vào thân mình mềm mại, đường cong linh lung củanàng.

“Nhược Nhi, Nhược Nhi...” Tát Hoàn tìm môi của nàng, thô bạo trần trọc cặp môi anh đào, hấp mật ngọt và hương thơm của nàng.

Đầu óc Vũ Sương Nhi thực đã hôn mê. Ngay trong tích tắc hắn hôn lên môi nàng, hết thấy tính toán đều bị ném lên chín tầng mây. Hắn là phu củanàng, là ông trời của nàng, là hết thấy của nàng, muốn bảo nàng làm gì đều được, đơn giản vì nàng yêu hắn, thương hắn.

“Vương gia, Vương gia, a...” Nàng thở hào hển, mới vừa phục hồi tinh thần lại từ trong nụ hôn dài nồng nhiệt, liền bị hắn dùng lực cắn cắn cái cổ như tuyết trắng của mình, nàng không thể nghĩ tiếp gì nữa, liền kinh hô ra tiếng.

Tát Hoàn không thể nghĩ gì hơn, chỉ muốn càng nhiều, chỉ muốn chiếm lĩnh phân tốt đẹp này, chỉ muốn nàng thuộc về mình. Hoàn toàn, duy nhất.

Từ cổ, đến phần ngực cao ngất, hắn như một tướng quân xông vào cấm địa quân địch, một đường vượt mọi chông gai, cuối cùng dừng lại khóa quả đởm kia.

Hút, cắn cắn, gậy xích mịch, lạp xả, liếm...

79. Chương 79 : Mộng Xuân Vô Ngân 1 (+20)

Vương gia, a...” Vũ Sương Nhi chưa bao giờ thử qua loại thú vui khuê phòng nào như vậy, trước kia Tát Hoàn luôn mưa rền gió dữ, lập tức khiến nàng biến thành chết đi sống lại.

Tát Hoàn căn bản không nghe được thanh âm của nàng, hắn chỉ sa vào suy nghĩ của mình, chỉ biết nữ nhân dưới thân hắn chính là người mà hắn yêu nhất – Lăng Nhược Nhược.

Hắn thật cẩn thận, giống che chở trân bảo, nhẹ nhàng âu yếm, chế tạo nhiều môi lửa trên thân thể nàng, vừa sợ làm đau nàng, vừa sợ không thể lưu lại dấu vết của mình trên thân thể nàng.

Vũ Sương Nhi sắp điên rồi, loại cảm giác lạ lùng cứ vây quanh nàng, khiến nàng có chút tâm động, trái tim nhảy lên thật sự nhanh, tựa hồ nàng không phải là mình nữa. Nàng muốn đẩy ra hắn, nhưng lại luyến tiếc, đành phải không ngừng vận vẹo thắt lưng như rắn nước, dục cự còn ngênh hầu hạ dưới thân hắn.

Từ môi đến cổ trắng tuyết, đến khóa hồng quả quả như nước mật đào, vùng rừng rậm rạp, không chỗ nào có thể may mắn thoát khỏi, toàn bộ như bị châm hỏa.

Một đường xuống dưới, xiêm y của nàng bị xả phá thành mảnh nhỏ, thân thể mê người liền rất nhanh hoàn toàn bại lộ trong không khí, ở trong mắt Tát Hoàn, liền biến thành môi lửa.

Khi nàng hoàn toàn bị bác quang, hơn không khí lạnh liền thừa cơ chạm vào thân thể nàng, khiến cảm giác của nàng càng thêm kỳ diệu.

Nàng muốn gọi, nàng tưởng kêu, cảm giác bứt rứt trong cơ thể cứ bất an, tựa hồ muốn nổ tung ra. Nàng ôm thân thể hần, tựa hồ chỉ như vậy mới có thể cho chính mình một ít cảm giác.

Hắn một đường theo hồng quả cao ngất xuống phía dưới, không buông tham một tắc nào, lặng yên đi tới nơi tư mật thần bí nhất của nàng, đầu chôn ở bên trong.

A... Vũ Sương Nhi sợ hãi, mặt đỏ lên, thân thể không tự giác cong lên, lại bởi vì vậy mà càng thêm gần sát môi hần, càng tiện hần hút.

Chưa từng có qua loại cảm giác nào như vậy, dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được. Khiến nàng nói không ra lời, thanh âm như đều kẹt trong cổ họng.

Chỉ có thể mở to hai mắt sương mù, dùng sức thở dốc. Cảm thụ, hưởng thụ, đầu lưỡi như lưỡi nóng kia đang hút ở nơi tư mật, hai chân không tự giác cong lên, đem hần vòng ở bên trong, không cho hần đi ra.

Ngoài cửa, mọi người chờ trái chờ phải, lo sợ Vương phi sẽ bị Vương gia làm bị thương, ai nấy đều lo lắng vạn phần, nhưng lại không dám xông vào, đành phải ở bên ngoài bất an chờ đợi.

Tất Hoàn chịu không nổi, hần không muốn nhịn, chỉ mong phát tiết bản thân, thương nàng, yêu nàng, hung hăng đem mọi tưởng niệm, mọi tình yêu phóng vào trong cơ thể nàng, khiến nàng không thể rời đi lần nữa, khiến nàng không bao giờ không quan tâm đến hần nữa.

Nàng hai chân nàng lân, hần khẩn cấp động một cái, rốt cục hoàn mỹ, như nguyện tiến nhập vào nguồn nhiệt.

A... Vũ Sương Nhi còn chưa tự cấp bản thân chuẩn bị, đã bị một vật cứng đâm vào, kim lòng không đậu kêu lên, thanh âm này càng thêm kích thích Tất Hoàn.

Phủ ở trên người nàng, hần vừa hôn môi nàng, vừa cố gắng phấn đấu, “Nhược Nhi, Nhược Nhi của ta, ta yêu ngươi, Nhược Nhi...” Hần hoàn toàn xem nữ nhân dưới thân là Lăng Nhược Nhược, toàn tâm toàn nghĩ đến nàng.

Một tiếng “Nhược Nhi” làm bừng tỉnh Vũ Sương Nhi khỏi cơn mê ly điên cuồng cấp. Nàng đột nhiên mở to hai mắt, nhìn nam nhân đang ra sức cày cấy trên người mình. Nước mắt làm nhòe hai mắt nàng. Nàng vừa thừa hoan, trong lòng lại ẩn ẩn phát đau. Nàng vừa rên rỉ nho nhỏ, khóe mắt lại kim lòng không đậu chảy xuống nước mắt.

Lăng Nhược Nhược.

Trong đầu hai người, lần đầu tiên đồng thời xuất hiện cùng một cái tên.

Lăng Nhược Nhược.

Rên rỉ, than nhẹ, nước mắt, mê ly, yêu hận đan xen, ùn ùn kéo đến trong bể ái dục, làm hai người hăm sâu.

80. Chương 80 : Thức Tỉnh

Vũ Sương Nhi nhìn nam nhân đang ngủ say bên cạnh mình, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, chảy xuống gối. Một hồi lâu, nàng mới chậm rãi đứng dậy.

Toàn thân nàng che kín rất nhiều yêu ngân, có tím, có xanh, tất cả đều là dấu vết Tất Hoàn lưu lại, nhưng nàng biết, người thừa nhận những dấu vết đó, không phải là nàng, mà là Lăng Nhược Nhược.

Nàng, chỉ là vật phẩm thay thế cho Lăng Nhược Nhược. Chỉ là tạm thời, thay thế.

Nàng, hận.

Hận đến tái nhợt vô lực.

Nữ nhân kia đã chạy. Chạy thoát.

Vứt lại hết thảy để bọn họ phải thừa nhận. Mọi người đều sắp điên rồi.

Vì một ả Lăng Nhược Nhược mà điên cuồng.

Nàng, đồ kị.

Nàng, hãm mộ.

Nhưng cuối cùng, cũng không thể làm được gì.

Gắng gượng thân thể có chút đau đớn, Vũ Sương Nhi cúi người kéo xiêm y trên mặt đất, có vài món thực đã hỏng rồi, đành xộc xệch khoác lên người.

Tập tễnh đi đến cạnh cửa, nàng thật sâu hít một hơi, mạnh mẽ mở cửa ra, đón ánh mặt trời cùng sắc xuân bên ngoài. Ánh sáng thình lình chiếu vào khiến nàng có chút không thích ứng nhắm mắt lại, một lúc lâu mới khẽ mở mắt ra được.

“Vương phi.” Uyển Ngữ thấy nàng đi ra, chạy lên nghênh đón đầu tiên, lại trợn mắt há hốc mồm nhìn xiêm y thoát phá của nàng, những gì định nói đều nghẹn cứng trong cổ họng.

Các thị vệ nhìn thấy thế, lập tức hiểu ra bên trong đã xảy ra chuyện gì, mỗi người đều bất giác lập tức cúi đầu, không ai dám nhìn nàng.

“Vương gia đang ngủ, chúng ta đi thôi.” Vũ Sương Nhi bình tĩnh nói, dẫn đầu bước ra ngoài cửa, bước đi có chút cứng nhắc, lén lút rời biệt viện.

Uyển Ngữ chịu đựng đầy bụng nghi hoặc, nhắm mắt đi theo phía sau, thật cẩn thận đỡ Vũ Sương Nhi về tới biệt viện.

“Ta muốn tắm rửa.” Vừa ngồi xuống, Vũ Sương liền ra lệnh với Uyển Ngữ, biểu tình thực chờ đợi, giống như vừa rồi nàng không có tham dự cái gì, hoặc là không đếm xỉa đến nó.

“Vâng, Vương phi.” Uyển Ngữ không dám nói gì, vội vàng làm theo phân phó của nàng, đi chuẩn bị nước tắm.

Chốc lát sau, Vũ Sương Nhi ngâm mình vào trong bồn nước bốc lên nhiệt khí, toàn thân mơ hồ có thể thấy được dấu vết của trằng nam nữ hoan ái vừa rồi.

Uyển Ngữ nhìn thấy vết tích ghê người, thật không ngờ, Vương gia và Vương phi vừa rồi cư nhiên như thế... chiến đấu kịch liệt. Dù nàng chưa qua nhân sự, nhìn cũng nhận không được hai gò má đỏ lên, tim đập một hồi.

Không biết tắm bao lâu, nàng tùy ý Uyển Ngữ chà lau thân thể, thay quần áo sạch sẽ ỉn, sau đó đỡ nàng nằm lên giường.

“Vương phi, ngài nghỉ ngơi đi.” Uyển Ngữ nhẹ giọng nói bên tai nàng.

Vũ Sương Nhi vô thức gật gật đầu, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại. Trong đầu nàng, tất cả đều là một màn ban nãy.

Tất Hoàn không ngừng gọi tên Lăng Nhược Nhược, tựa như người dưới trướng chính là ả, không ngừng muốn, hôn, âu yếm, đều bởi vì Lăng Nhược Nhược.

Cái này thử hỏi nàng biết làm sao a.

Nước mắt, từng viên từng viên theo khóe mắt chảy xuống, vô tận nhục nhã này, hận ý này, nàng sao có thể nuốt xuống, nàng sao có thể thừa nhận?

Nàng nhất định phải trả thù, nàng nhất định phải làm cho Lăng Nhược Nhược phải chịu đau khổ, nàng muốn đem tất cả sỉ nhục ngày hôm nay, cả vốn lẫn lãi ném cho ả ta.

...

Không biết ngủ bao lâu, Tát Hoàn đầu đầu tỉnh lại, hần mở to mắt, đập vào mắt đó là màn, thứ hai là thân thể cường tráng trần như nhộng của mình.

Hần vừa rồi tựa hồ mơ thấy Nhược Nhi, hần còn đem Nhược Nhi đặt dưới thân, hảo hảo, hung hăng âu yếm một phen. Loại cảm giác thỏa mãn này, thật tốt a.

“Vương gia, Vương gia.” Ngoài cửa nhẹ nhàng vang lên tiếng gọi, phỏng chừng là cảm thấy hần bây giờ hần là đã tỉnh.

“Tiến vào.” Hần sờ sờ đầu tưởng đau, hần nhớ, hần uống rất nhiều rượu, hình như có đến mười vò, sau đó có một nữ nhân vào.

Thị vệ trưởng đứng đầu Vương phủ nghe lệnh bước vào, thật cẩn thận đến trước giường hần, cung kính nói: “Vương gia, ngài tỉnh, thuộc hạ đã chuẩn bị canh tỉnh rượu.”

Tát Hoàn gật gật đầu, ý bảo hần mang đến.

Thị vệ trưởng vội vàng ra ngoài cửa phất phất tay, một tỳ nữ cúi đầu mang canh vào, không cẩn thận nhìn đến thân thể hùng tráng của Vương gia, mặt bất giác đỏ lên.

Tát Hoàn cầm bát lên, nhanh như chớp liền một hơi uống hết, sau đó thần nhiên phân phó nói: “Giúp bổn vương thay quần áo.”

Thị vệ trưởng cùng tỳ nữ vội vàng luống cuống tay chân thay quần áo, mặc giày cho hần. Cuối cùng thật cẩn thận đỡ hần ngồi xuống ghế ngoài.

“Vừa rồi là ai đã tới?” Hần biết, lúc ấy hần say rượu, nữ nhân cùng hần hoan hảo nhất định không phải Lăng Nhược Nhược, vì Nhược Nhi vẫn chưa trở về.

Thị vệ trưởng nhìn Tát Hoàn một cái, không dám giấu diếm, cung kính nói: “Là Vương phi đến. À, không, là Vũ Vương phi.” Hần đột nhiên nhớ tới, Lăng Nhược Nhược cũng là Vương phi, vội vàng sửa lại thành tên của Vũ Vương phi.

Tát Hoàn sáng tỏ gật gật đầu, hần cứ nhiên đem nàng thay thế thành Nhược Nhi. “Phân phó tổng quản, cho Vũ Vương phi một chén tuyết tử canh. Bổn vương, hiện tại không cần con nối dòng.”

“Vâng, Vương gia.” Thị vệ trưởng nghe vậy, vội vàng ứng hạ, lui nhanh ra ngoài, phái người phân phó tổng quản đi làm chuyện này. Chốc lát sau, hần lại quay trở lại.

Tát Hoàn ngẩn người, sau khi tỉnh lại, hần càng thêm vẻ lo lắng, thần sắc âm tình bất định, khiến người ta đoán không ra hần đang suy nghĩ cái gì, càng khiến người khác cảm thấy sợ hãi, không yên bất an.

Thị vệ trưởng và tỳ nữ run sợ đứng ở hai bên, không dám ra tiếng, lại càng không dám thở, hai người cùng cúi đầu, nhìn mặt đất dưới chân.

“Nhược Nhi, đã tìm được chưa? Có tin tức gì không?” Một lúc lâu sau, không khí nặng nề khó thở cuối cùng bị đánh vỡ, câu hỏi một lần nữa lại về Lăng Nhược Nhược.

“Khởi bẩm Vương gia, vẫn chưa tìm được Vương phi, chúng tiểu nhân đang cố gắng tìm kiếm.” Thị vệ trưởng âm thầm kêu khổ, kiên trì trả lời, biết hần vừa thanh tỉnh nhất định sẽ tìm mình hỏi như vậy.

Ngoài ý muốn, Tát Hoàn không phát hỏa, chỉ trầm mặc không nói, một lát sau mới lại hỏi: “Ở chỗ Hoàng Thượng có tin gì không, còn Tam Vương giã thế nào?”

Thị vệ trưởng như trút được gánh nặng, vội vàng đáp: “Bẩm Vương gia, Hoàng Thượng và Tam Vương gia đều không thu hoạch được gì.”

Tát Hoàn gật gật đầu, tìm không thấy là chuyện tốt, tìm được rồi cũng là chuyện tốt, hần hy vọng nhất là mình tìm được nàng.

Nhược Nhi, người ở nơi nào? Vì sao phải rời khỏi? Chẳng lẽ là bởi vì cha cục cưng là Tát Nhân sao? Cho dù cục cưng không phải của hần, hần sẽ vẫn yêu thương bé, đối xử tốt với bé, thương bé a.

Hần không nghĩ ra, tưởng không rõ, cứ nghĩ mãi đến khi lòng tràn đầy buồn bực.

...

“Vương phi, tổng quản đến đây.” Uyển Ngữ không muốn đánh thức Vũ Sương Nhi, nhưng khi nhìn thấy chén thuốc trong tay tổng quản, nàng cũng không dám làm gì hơn.

Vũ Sương Nhi còn trong mộng lung, nghe Uyển Ngữ kêu to, nhất thời hồn giận mở to mắt, nhú mày tức giận nhìn nàng.

Uyển Ngữ biết Vũ Sương Nhi tức giận, nhưng nàng lại càng không dám cãi lời: “Vương phi, tổng quản đưa, đưa thuốc đến đây.” Nàng lắp bắp nói, sợ hãi nhìn Vũ Sương Nhi.

Thuốc? Vũ Sương Nhi cảm thấy kỳ quái, tự giác bảo Uyển Ngữ đỡ mình đứng dậy, khoác áo choàng, bước từng bước nhỏ ra ngoài phòng.

“Lão nô bái kiến Vương phi.” Tổng quản thấy nàng đi ra, lập tức cung kính hành lễ nói.

“Chuyện gì? Người đưa thuốc gì đến?” Nàng ngồi xuống chủ vị, không kiên nhẫn hỏi.

Tổng quản thấy sắc mặt nàng không tốt, trong lòng biết là đã quấy rầy nàng, nhưng hắn cũng không biết phải làm sao. “Vương gia cho lão nô mang thuốc đến cho Vương phi.” Nói xong, ra hiệu cho nha hoàn phía sau đem lên trước mặt nàng.

81. Chương 81 : Oán Hận Trả Thù 1

Vũ Sương Nhi vừa thấy chén được đem dâng trong tay nha hoàn liền biết, đây là một chén được sẩy thai, lại là do Tát Hoàn sai người mang tới cho nàng uống.

Hắn nhất định đã biết nữ nhân vừa rồi cùng hắn hoan hảo không phải Lăng Nhược Nhược, mà là nàng. Nghĩ đến đây, khuôn mặt nàng vắn vẹo, nghiến răng nghiến lợi, cả người run run.

Tổng quản vừa thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng biết nàng bị hung hăng đã kích, nhưng hắn chỉ là một quản gia, Vương gia nói cái gì chính là cái đó: “Vương phi, lão nô chỉ là ăn theo phân phó mà làm việc, ngài, nhanh uống đi.”

Vũ Sương Nhi có hận có tức có phát hỏa, nàng cũng không thể lay chuyển mệnh lệnh của Tát Hoàn, cho nên dù nàng có không phục cũng phải uống thứ được đưa vì nàng mà chuẩn bị tỉ mỉ.

Một hơi uống hết được trong bát, nàng không đưa cho nha hoàn đang giơ tay chuẩn bị tiếp nhận, ngược lại dùng sức ném bát xuống sàn.

“Cút.” Nàng khàn giọng quát, ánh mắt hồng hồng trừng mắt nhìn tổng quản cùng nha hoàn bệnh cạnh lão.

Tổng quản và nha hoàn sợ tới mức vội vàng lui ra sau, rút cục từ trong kinh hách ổn định thân hình, nhìn đến bộ dáng nàng, lại hoảng hồn lần nữa.

“Vương phi, lão nô cáo lui.”

“Vương phi, nô tỳ cáo lui.”

Hai người song song nói, lập tức vội vã rời đi, sợ nếu trễ thêm một chút, không biết còn có thể phát sinh chuyện gì. Dù sao nàng cũng đã uống, bọn họ trở về cũng dễ ăn nói.

Đội bọn hắn vừa đi, nước mắt liền không tiếng động chảy xuống đầm đìa trên mặt Vũ Sương Nhi, nàng cảm thấy đây là nỗi nhục nhã quá lớn trong cuộc đời nàng, làm cho nàng hận đến sinh đau.

“Vương phi.” Uyển Ngữ thấy biểu tình này của nàng, sợ tới mức sắc mặt đều thay đổi, không biết nói cái gì, chỉ biết lo lắng nhìn nàng.

Vũ Sương Nhi tâm tư bốc lên đã lâu, mới từ từ bình tĩnh trở lại, nàng thề, nàng nhất định phải trả thù, nàng nhất định sẽ không để Lăng Nhược Nhược sống yên. Nếu không phải nàng, cuộc sống hạnh phúc khoái hoạt vốn thuộc về nàng sẽ không biến thành như vậy, Vương gia lại càng không đối đãi nàng như vậy.

Lăng Nhược Nhược, ta nhất định sẽ làm người sống không bằng chết, chongười hưởng đến nỗi đau ta phải chịu hôm nay. Ánh mắt Vũ Sương Nhi bắn ra âm độc, linh hồn nàng rút cục hoàn toàn vụn vụn.

Uyển Ngừ đứng ở một bên nhìn, cũng không nhận được âm thầm kinh hãi. Vương phi, mặt ngoài và nội tâm thật là hai cái không đồng dạng, mình đi theo nàng lâu như thế, cũng chỉ gặp qua vài lần.

Tát Hoàn khi nghe tổng quản trở về nói Vũ Sương Nhi đã uống xong dược, nghĩ nghĩ, lập tức nhích người đi Hoa Tụ Lâu, hần cảm thấy, Hoa mù mù hẳn là biết tung tích của Lăng Nhược Nhược.

...

Hoa Tụ Lâu.

“Ôi, Vương gia, ta đã nói thực hết rồi a. Ta là thật không biết tiểu thư đi nơi nào. Hiện tại nàng đi rồi, đem Hoa Tụ Lâu to như vậy ném cho ta, ta còn đang muốn tìm nàng a.” Hoa mù mù vừa thấy Tát Hoàn tìm đến mình, nàng liền đổ một phen mặt vàng, mặt mày nhăn nhó như ăn phải khổ qua.

Tát Hoàn không tin nàng, tuy rằng hần đã tìm nàng hai lần, lần nào nàng cũng đều nói như vậy, hần tin tưởng, nàng nhất định là có điều gì giấu diếm.

“Hoa mù mù, Nhược Nhi là Vương phi của bổn vương, bổn vương sẽ sủng nàng, yêu nàng, sẽ không làm cho nàng chịu ủy khuất, mời người nói cho ta biết, nàng ở nơi nào?” Hần cố nén giận, lần đầu tiên ăn nói khép nép cầu xin.

Hoa mù mù vẫn như cũ lắc đầu, mặt không đổi sắc, đúng là nàng biết Lăng Nhược Nhược ở đâu, bất quá Lăng Nhược Nhược từng nói qua, đó là nơi bảo mệnh của nàng ấy, cũng là địa bàn cuối cùng, chết cũng không thể nói ra. Cho nên, Hoa mù mù vẫn luôn nhớ kỹ, bởi vì Lăng Nhược Nhược nói rằng nghiêm trọng như vậy, thậm chí đem bí mật này nói cho nàng, có thể thấy được Lăng Nhược Nhược xem nàng như người một nhà. Hoa mù mù thứ khách không có, nhưng là nghĩa khí thì vẫn có.

Tát Hoàn hỏi tới hỏi lui, cầu đến cầu đi, Hoa mù mù chính là chết sống nói không biết, cái gì cũng chưa nói, thẳng đến cuối cùng Tát Hoàn không thể không bắt đắc dĩ rời đi.

“Ai, đừng trách ta a, nữ nhân phải giúp nữ nhân thôi.” Nhìn Tát Hoàn ủ rũ rời đi, Hoa mù mù nhỏ giọng than một câu.

Khả năng thật không ngờ, Tát Hoàn không có biện pháp làm gì nàng, người khác lại không buông tha nàng.

82. Chương 82 : Oán Hận Trả Thù 2

Hoa mù mù bị bắt, tự xưng bị bắt, thần không biết quỷ không hay, bởi vì đang lúc ban ngày ban mặt, nàng ngủ một chút, ngủ đến một nửa đột nhiên bị người dùng nước lạnh tát tỉnh.

“A... cứu mạng a.” Hoa mù mù đột nhiên tỉnh giấc, mở to mắt nhìn bốn phía cảnh sắc xa lạ, lập tức biết mình đã xảy ra chuyện gì, không chút nghĩ ngợi liền há mồm kêu cứu.

Không ngờ, nàng vừa mới kêu cứu, lại một chậu nước lạnh tát xuống, đem thanh âm của nàng cứ thế nghẹn lại.

Hoa mù mù là người thông minh, lập tức hiểu được hoàn cảnh của mình, dù sao nàng cũng là người trải qua tam giáo cửu lưu, trường hợp gì, tình cảnh gì chưa gặp qua. Chính là nàng không biết, mình rốt cuộc đắc tội đến ai, vài năm nay bởi vì có Lăng Nhược Nhược trợ giúp, tình cảnh của nàng đã không còn gian nan như xưa, thậm chí là càng ngày càng tốt.

Nàng bình tĩnh nhìn quanh một vòng, phát hiện mình ở một căn phòng bình dân, trong phòng cũng không có vật gì, chỉ có sáu người đang đứng, nhìn kỹ một hồi, trong đó tự nhiên còn có hai nữ nhân.

“Các người là người nào? Vì sao bắt cóc ta?” Hoa mù mù cũng là kẻ tài cao gan lớn, rất nhanh liền ổn định tinh thần, âm thầm đoán ý đồ và thân phận bọn người này. Có thể bắt nàng từ trong phòng của mình, lại không kinh động đến ai, xem ra không phải người thường có thể làm được.

“Lăng Nhược Nhược ở đâu?” Một trong hai nữ nhân mà Hoa mù mù nhìn thấy cao ngạo hỏi. Không cần nghĩ nhiều, người này chính là Vũ Sương Nhi, chỉ thấy nàng ta lạnh lùng nhìn Hoa mù mù, trong mắt đầy sát ý.

Hoa mù mù trong lòng cả kinh, dạo gần đây khắp đường cái trong kinh thành đều đang tìm tiểu thư, theo nàng biết, Hoàng Thượng, Ninh Vương gia, Tam Vương gia, không ai là không tìm tiểu thư. Nữ nhân trước mắt cũng muốn tìm tiểu thư, chỉ sợ, dù không phải nữ nhân trong vương tộc, tầng lớp cũng không thấp hơn bao nhiêu.

“Ta không biết, tiểu thư đi đâu, sao có khả năng nói cho ta, tiểu thư và ta chẳng qua là quan hệ làm ăn, còn chưa tới cái loại này thân gia quen thuộc.” Hoa mù mù cũng không phải hạng tầm thường, ngay cả Hoàng Thượng cùng nhị vị Vương gia cũng không tra ra được gì từ miệng của nàng, nàng ta cũng đừng mơ tưởng.

Vũ Sương Nhi lại càng không phải hạng tầm thường, dựa vào trực giác nữ nhân, nàng chắc chắn Hoa mù mù tuyệt đối biết hành tung của Lăng Nhược Nhược. Á ta không nói, nàng nhất định sẽ có biện pháp làm cho ả mở miệng.

“Thức thời, lập tức nói, giảm bớt da thịt chịu khổ.” Vũ Sương Nhi mỉm cười, nhưng nhìn vào mắt người khác, chỉ cảm thấy kinh hãi. Độc nhất phụ nhân tâm, nữ nhân một khi điên cuồng lên, cái gì đều làm được.

Hoa mù mù biết, nữ nhân trước mắt thực độc, đều nói nữ nhân trong thâm cung rất có thủ đoạn. Kỳ thật là nàng biết, nhưng là vì nghĩa khí, Hoamù mù nói cái gì cũng sẽ không bán đứng Lăng Nhược Nhược.

“Người cứ việc đến đây đi. Nếu là mấy ngày nữa, Hoàng Thượng, Ninh Vương gia, Tam Vương gia tìm không thấy ta, chỉ sợ cũng sẽ giống như tìm tiểu thư, nơi nơi tìm ta. Không chừng, hiện tại tiểu nhị Hoa Tụ Lâu tìm không thấy ta, lập tức lại bắt báo cho Ninh Vương gia rồi.” Hoa mù mù tuy là nhất giới nữ lưu, nhưng không ngu ngốc, biết đối phương có lẽ sẽ kiên trì tăng quan hệ này.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Vũ Sương Nhi nghe thế, sắc mặt rõ ràng đại biến, hận ý theo trong mắt nàng bắn phá ra, nghiêng răng nghiêng lợi nhanh khách vang lên.

“Đánh, hung hăng đánh cho bốn vương phi.” Nàng giận điên lên rồi, một cái lão bà thanh lâu cũng dám nói chuyện với mình như vậy, cũng dám uy hiếp mình như thế, nàng phần nộ hận không thể giết nữ nhân trước mắt cho rồi.

Mấy nam nhân vừa được mệnh lệnh, lập tức cười lạnh xông lên, tay chân cùng sử dụng, quyền cước đâm đá Hoa mù mù. Đánh xong, đổi sang roi, dùng sức quất vào người nàng.

“A...” Hoa mù mù bị đánh, kêu thảm thiết liên tục, mình đầy thương tích, nàng tuy rằng đau, nước mắt bay tứ tung, tuy cắn chặt hàm răng, nhưng đến khi đau quá, nàng vẫn nhịn không được kêu thảm thiết ra tiếng.

83. Chương 83 : Sát Khí 1

Hoa mù mù quả nhiên đoán không sai, Vũ Sương Nhi đúng là không dám giết nàng, nhưng vẫn hung hăng đánh nàng, mình đầy thương tích.

Vũ Sương Nhi âm hiểm nhìn Hoa mù mù hấp hối, cuộc đời nàng tới khi thường chính là bọn nữ tử thanh lâu, những ả đó cướp chồng của nàng, chiếm lấy người của nàng, dám cùng nàng chia sẻ một tương công, tuy rằng những ả đó không nhập môn, nhưng tương công mình vẫn thật là có nữ nhân bên ngoài, khiến trong lòng nàng luôn khó chịu, bởi vậy nàng sinh hận đối với bọn nữ tử thanh lâu.

“Vương phi, làm sao bây giờ?” Đối với loại phương diện này, Uyển Ngữ không có đủ kinh nghiệm, thấy Hoa mục mục nằm trên mặt đất không nhúc nhích, trong lòng hoảng sợ vô cùng, vội vàng hỏi.

“Đem ả ném về Hoa Tụ Lâu.” Vũ Sương Nhi thản nhiên nói, không coi ai ra gì, khiến người ta không thể tin được nàng là một tiểu thư khuê các, lần nữa nhai con nhà giàu.

Uyển Ngữ nghe vậy, mở to hai mắt, có chút lo lắng nói: “Nếu nàng ta kể chuyện chúng ra cung thì làm sao bây giờ? Nếu Vương gia biết.....” Nàng không dám nói hết, nhưng lời nói ra vẫn khiến bản thân sợ hãi đến run rẩy.

Vũ Sương Nhi tức giận trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, trong lòng mắng thầm, thật sự là một đứa không có tiền đồ. Ở mặt ngoài cũng là bất động thanh sắc: “Có cho ả ta lá gan cũng không dám.”

Uyển Ngữ không dám nói cái gì, thấy Vũ Sương Nhi mất hứng, liền vội vàng câm như hến. Vũ Sương Nhi này tuy rằng mặt ngoài thập phần ôn thuận yếu đuối, kì thực là một người cường hãn âm hiểm. Bởi vậy mới nói, tri nhân tri diện bất tri tâm.

“Đem ả ném về Hoa Tụ Lâu, sau đó chặt chẽ giám thị ả, ả nhất định sẽ đi tìm con tiện nhân Lăng Nhược Nhược kia.” Vũ Sương Nhi căn dặn, trong lòng vô cùng khẳng định.

Vài gã tráng hán vội vàng cung kính nói: “Vâng, Vương phi.”

Vũ Sương Nhi hài lòng mang Uyển Ngữ đi trước, nàng thực yên tâm những người này, bọn họ là người của nhà mẹ đẻ nàng, sau khi cha mẹ nàng ghen ghét kể sự tình, đã thật duy trì hành động của nàng. Dù sao chuyện này liên quan đến địa vị của nữ nhi, còn có vinh quang của nhà bọn họ a.

Hoa mục mục bị đem trở về Hoa Tụ Lâu. Hoa Tụ Lâu khi phát hiện nàng mất tích đã sớm kinh loạn, giờ lại càng thêm loạn cả lên, đêm đó không có mở cửa buôn bán, phải đợi đến chiều ngày hôm sau, Hoa mục mục từ từ tỉnh lại.

“Hoa mục mục, ngài thế nào?” Tập Nhi vẫn luôn canh chừng bên cạnh, thấy nàng từ từ tỉnh dậy, nửa mừng nửa lo, nước mắt sắp rơi xuống, lại cố cường ngạnh nuốt vào.

Hoa mục mục bị đánh đến mặt mũi bầm dập, hai mắt sưng húp, thân thể từ trên xuống dưới đau đến nhếch miệng cũng đau, chỉ có thể khe khẽ rên rỉ.

“Ôi, đau chết ta.” Nàng gian nan phun ra mấy chữ, muốn chống tay ngồi dậy cũng không nổi.

Tập Nhi vội vàng đỡ nàng lại, cuống quýt nói: “Hoa mục mục, đừng nhúc nhích, đại phu đã đến xem qua, chỉ cần tĩnh dưỡng chút thời gian là ổn.”

Hoa mục mục gật gật đầu, lần này có mệnh trở về, cũng nhờ nâng ra các vị Vương gia làm bùa hộ thân, nữ nhân kia thật âm hiểm, chỉ sợ Lăng Nhược Nhược dữ nhiều lành ít, chờ vết thương trên người nàng tạm ổn, nhất định phải đi mật báo cho Lăng Nhược Nhược.

Khi nhóm người Tát Hoàn biết Hoa mục mục bị tập kích, rất là tức giận, phái người dò xét khắp nơi một phen, nhưng không có kết quả, đành phải bỏ dỡ, thăm hỏi nàng xong, lại tiếp tục đi tìm Lăng Nhược Nhược và bé.

...

Ngoại ô kinh thành, ẩn nấp sơn trang.

“Mẹ, cục cưng thích nơi này.” Bé đã ở được một khoảng thời gian, không hề ồn ào đòi về, mỗi ngày đều đòi mẹ dẫn lên ngọn núi sau sơn trang chơi một hồi.

Lăng Nhược Nhược nở nụ cười, nàng cũng thích cuộc sống nhàn nhã tự tại như vậy, không có gò ép, lại tĩnh lặng, vô thế vô tranh, đây vẫn là cuộc sống nàng luôn hướng tới ở hiện đại.

Không biết hán thế nào? Kỳ thật trong lòng của nàng, vẫn thực vương vấn bạn Tát Hoàn. Mỗi một ngày ở đây, nàng không lúc nào không tưởng niệm hán, ngay cả nàng cũng không biết bản thân làm sao nữa, đứng là gặp quỷ.

Đang lúc Lăng Nhược Nhược miên man suy nghĩ, Trương bá vội vàng vàng chạy đến, thấy nàng liền vội vàng nói: “Tiểu thư, nghe nói, Hoa Tụ Lâu Hoa mục mục bị người ta đánh.”

Hoa mụ mụ bị đánh? Nàng chần động, sợ tới mức lập tức đứng lên, sốt ruột nói: “Tại sao có thể như vậy? Nàng có làm sao không? Có nghiêm trọng không?” Đều do nàng, hết thấy đều là do nàng khơi mào, đều là nàng không tốt.

Trương bá thấy nàng khẩn trương như thế, vội vàng an ủi: “Theo tin Hoa Tụ Lâu truyền đến, Hoa mụ mụ không có gì trở ngại, đã tốt hơn nhiều, hẳn là tiểu thư phải cẩn thận.”

Nàng nghe vậy thở phào nhẹ nhõm một hơi, không lường trước cư nhiên sẽ có người ngoan độc như vậy, hạ thủ nặng như vậy, đến tột cùng là ai đây? Là ai cứ như vậy vội vã muốn tìm nàng, thậm chí ngay cả Hoa mụ mụ cũng không buông tha?

Trương bá thấy nàng không hé răng, câu thúc đứng trong chốc lát, nói: “Tiểu thư, nếu không có chuyện gì, tiểu nhân xin đi xuống trước.”

“Ách, Trương bá, ngài trước đi xuống đi. Cám ơn ngài.” Nàng đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng nói xin lỗi hẳn, phát tay ý bảo hẳn có thể đi rồi.

Trương bá cung kính cúi đầu khom lưng, lập tức ly khai.

Đợi Trương bá đi, nàng vội vàng gọi bé đến luyện viết chữ, còn bản thân thì lâm vào trầm tư, việc người bên cạnh bị hạ độc thủ như vậy, ra ngoài dự kiến của nàng.

Là ai làm?

Tát Hoàn?

Tát Phong?

Tát Nhân?

Thái Hậu?

Nàng nghĩ nghĩ, khả năng là Thái Hậu cũng khá lớn, bởi vì tuy Thái Hậu không thích nàng có liên quan đến các con trai của bà, nhưng lúc trước là chính bà thả mình đi, chẳng lẽ giờ lại đổi ý? Muốn giết nàng diệt khẩu, tuyệt trừ hậu hoạn?

Có khả năng, có khả năng, vô cùng có khả năng. Nghĩ đến đây, Lăng Nhược Nhược có chút ngồi không yên. Những người này, quyền to thế lớn, việc tìm được mình chỉ là vấn đề thời gian, nàng nếu cứ ngồi ở chỗ này không phải chờ chết sao.

...

Hoa Tụ Lâu.

“Ta phải đi dâng hương, đuổi vận rủi đi a.” Hoa mụ mụ vừa có thể xuống giường đi lại, liền không chịu nổi, nàng đi dâng hương là giả, muốn tìm Lăng Nhược Nhược là thực.

Người trong Hoa Tụ Lâu đương nhiên không cản nàng, mang đến cho nàng một chiếc xe ngựa, đi về phía Phổ Đà Tự bên ngoài kinh thành.

“Ả nữ nhân đó rốt cục đi ra, mau đuổi theo.” Vài gã tráng hán đã chờ rất nhiều ngày nay thấy Hoa mụ mụ xuất môn lên xe ngựa, lập tức nói, gắt gao đi theo sau xe ngựa nàng.

Thấp hương ở Phổ Đà Tự xong, Hoa mụ mụ nhìn trái nhìn phải một hồi, không lên xe ngựa mình, mà bước dài bước ngắn đi tới trang viên của Lăng Nhược Nhược. Cũng may, nàng da dày, mỗi ngày chạy tới chạy lui cũng nhiều, ngần ấy đường đi thật ra không làm khó được nàng, với lại nửa đường nàng còn đi nhờ xe đẩy của một nông phu.

“Hoa mụ mụ?” Lăng Nhược Nhược giật mình khi thấy nàng tới, vội vàng chạy lên.

“Tiểu thư.” Hoa mụ mụ nhìn thấy nàng cũng thực kích động, gắt gao nắm lấy tay nàng.

Lăng Nhược Nhược kích động qua đi, thấy khí sắc của Hoa mụ mụ cũng không tệ, lòng mới bình ổn lại, biết nàng hẳn là không có trở ngại. “Ta nghe nói người bị người ta đánh, là ai làm? Có nghiêm trọng không?” Hai người vừa ngồi xuống, thở còn chưa thông, Lăng Nhược Nhược liền liên tiếp hỏi tựa như bắn súng máy.

Hoa mù mù nghe vậy, trong lòng rất là cảm động, vội vàng nói: “Không có việc gì, ta không có việc gì, chẳng qua là da thịt chịu chút thương, sẽ khỏe nhanh thôi. Nhưng thật ra a, tiểu thư ngài, hiện tại vì tìm ngài mà toàn thành đều rối loạn.”

“Là ai làm?” Nàng bắt lấy trọng điểm, đây mới là mấu chốt a.

“Là một nữ nhân, tuổi rất trẻ, chỉ cỡ ngài thôi, hình như, hình như mơ hồ nghe được có người gọi nàng là Vương phi.” Hoa mù mù cố gắng nhớ lại nói.

Wương phi?

84. Chương 84 : Sát Khí 2

Wương phi? Không phải Thái Hậu sao? Lăng Nhược Nhược có chút trợn tròn mắt, cái đó và phỏng đoán của nàng không giống nhau a, người muốn mệnh của nàng hẳn là Thái Hậu mới đúng, sao lại biến thành Vương phi?

Hoa mù mù thấy vẻ mặt nàng có chút đăm chiêu, không dám quấy rầy nàng suy nghĩ, đành phải chờ ở một bên, kỳ thật Hoa mù mù có một bụng đầy lời muốn với nàng.

Lăng Nhược Nhược suy nghĩ nửa ngày, đau khổ không thể đoán ra, thấy biểu tình của Hoa mù mù như muốn nói lại thôi, nàng vừa định hỏi, đột nhiên ý tưởng chợt lóe sáng, như có một loại linh quang, phúc chí tâm linh thấu triệt.

Vũ Sương Nhi, đúng rồi, chính là Vũ Sương Nhi, nàng ta không phải cũng ghi hận mình trong lòng đó sao. Nếu không phải Thái Hậu, như vậy chính là nàng ta, nhất định là nàng ta.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt nàng không khỏi vui sướng lên, vì phát hiện này mà cảm thấy đắc ý dào dạt. Bất quá, ngay sau đó, Lăng Nhược Nhược lại phát sầu, tựa hồ kết cục của những kẻ đắc tội nữ nhân có vẻ khá thảm.

Hoa mù mù thấy Lăng Nhược Nhược một hồi hỉ một hồi ưu, rốt cục nhìn không được: “Tiểu thư, ngài làm sao vậy?” Nàng có chút lo lắng, không biết là phúc hay họa, tiểu thư là người rất tốt, nàng thực thích Lăng Nhược Nhược, thậm chí nhất kiến như cố.

Lăng Nhược Nhược phục hồi tinh thần lại, trấn an cười với Hoa mù mù, thoải mái nói: “Ta không sao. Hoa mù mù người yên tâm, ta sẽ tự chiêu cố mình, yên tâm, nàng ta không làm khó được ta.”

Chỉ là một Vũ Sương Nhi thôi, ngay cả lão công đều bị người ta đoạt, nàng ta còn có bao nhiêu năng lực, hơn nữa, Lăng Nhược tin tưởng với trí tuệ vô cùng của một người hiện đại, nàng sao có thể đấu không lại một nữ tử cổ đại nho nhỏ.

“Tiểu thư, ngài khả trăm ngàn đừng đại ý. Ta đã lần đi đánh lại giữ chốn nữ nhân nhiều năm như vậy, rất rõ điểm tâm tư của nữ nhân gia. Độc nhất phụ nhân tâm a, đạo lý này không nên khinh thường.” Hoa mù mù trịnh trọng nói, sợ Lăng Nhược Nhược vì đại ý mà gặp nạn.

Lăng Nhược Nhược cảm kích gật gật đầu, lĩnh tình: “Cám ơn Hoa mù mù, người yên tâm, ta nhất định tự chiêu cố bản thân mình, ta cũng sẽ cẩn thận.”

Hoa mù mù yên tâm, nàng không thể ở lâu, còn phải vội vàng trở về: “Vậy ta đi trước, nếu để cho người ta phát hiện sẽ không tốt lắm.”

Lăng Nhược Nhược cũng biết, vì thế gọi người tiễn nàng đi, thẳng đến nàng rời đi thì thôi.

Nhưng mà, nửa ngày sau, bên ngoài trang viên liên truyền đến tiếng cãi nhau, quấy nhiễu Lăng Nhược Nhược đang ngồi trầm tư trong rừng trúc, đang định do dự xem có nên đi ra ngoài nhìn một cái hay không, thì thấy Phương bá vội vàng vàng chạy vào.

“Tiểu thư, tiểu thư, mau trốn đi, mau trốn đi.” Phương bá chạy không kịp thở, hô to không ngừng, thần sắc lo lắng, bộ pháp hỗn độn.

Lăng Nhược Nhược kinh hãi, lập tức đứng lên, chạy về phía hắn. “Phương bá, xảy ra chuyện gì?” Nàng chạy đến trước mặt hắn, đỡ hắn dậy, hỏi.

Phương bá sốt ruột đẩy nàng ra, liên tục thúc giục: “Tiểu thư đi mau, bên ngoài có một đám người đến đây, la hét muốn xông vào tìm ngài. Hiện tại bị chúng ta tạm thời ngăn cản, đi mau, nếu không đi sẽ không kịp.”

Lăng Nhược Nhược đỡ Phương bá đi về phía trước, đầu óc lại nhanh chóng chuyển động, chỉ sợ hiện tại dù có đi cũng đã không còn kịp rồi. Vì thế, nàng quay sang giữ chặt Phương bá, nói: “Phương bá, người giúp ta mang tiểu bảo bảo đi trốn đi, người quen thuộc thôn trang này, nếu chúng ta cùng đi sợ là chạy không thoát, không bằng từ ta ứng phó, như vậy còn có thể giữ an toàn cho thôn trang và cực cứng.”

Phương bá vừa nghe, cảm thấy tựa hồ không có biện pháp nào tốt hơn, hai người trốn khẳng định trốn không được, khả năng bị bắt quá lớn, vì thế vội vàng nói: “Tiểu thư, ta lập tức phải đi. Ngài, cẩn thận một chút.” Nói xong, vội vàng chạy vào biệt viện trong rừng, đi tìm bé.

Lăng Nhược Nhược đứng không nhúc nhích, nhìn Phương bá mang bé đi vào sâu trong rừng trúc, nàng biết Phương bá nhất định có biện pháp bảo vệ bé. Mà nàng, nếu cũng đi, không chỉ sẽ gây bất lợi cho thôn trang, càng gây bất lợi cho bé. Hai người, chỉ có thể chọn một.

Tiếng cãi vã bên ngoài càng lúc càng lớn. Tiếng bước chân ừ ừ tiến về hướng của nàng, xem ra những người này đã có chuẩn bị trước, rất có khả năng là đã theo dõi Hoa mù mù. Nếu không, chỉ mới nửa ngày, sao có thể chuẩn xác tìm tới cửa.

Nàng thần nhiên thông thả, áo trắng váy trắng, tổ trang thanh nhã, u nhã đi dạo trong rừng trúc, ánh mặt trời xuyên thấu qua kẽ lá, chiếu xuống mặt đất, chiếu lên trên thân thể của nàng, khiến nàng càng thêm thanh trần thoát tục, tựa như một tiên tử hạ phàm.

Mọi tiếng cãi vã âm ỉ liên nháy máy đình chỉ khi vừa thấy thấy nàng, tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng. Mà nàng cũng nhìn về phía bọn họ, thần nhiên, tầm mắt thanh minh đánh giá bọn họ.

“Là nàng, chính là nàng, Lăng Nhược Nhược.” Đột nhiên, trong đám người xa lạ kia, một tên tráng hán tựa hồ là đầu lĩnh la to lên một câu.

“Tiểu thư.” Mọi người trong thôn trang cũng sốt ruột kêu lên, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng hơn một tầng lo lắng. Dù sao, nàng đã cho bọn họ cuộc sống tốt hơn.

Khi đám người xa lạ đã biết nữ tử trước mắt chính là người bọn họ muốn tìm, liền kích động, sôi trào lên, bọn họ chỉ cần bắt được nàng là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Xông lên, mang nàng ta đi.” Mục tiêu chính là Lăng Nhược Nhược, lúc này lại quên là còn bé, thế nên vừa thấy nàng, liền nghĩ mình sắp hoàn thành nhiệm vụ, nhanh chóng rời đi.

Người trong trang viên không địch nổi đám người xa lạ to lớn khổng lồ vô hữu lực, Lăng Nhược Nhược cũng không giãy dụa, cứ như vậy bị bọn họ mang đi. Kỳ thật nàng rất muốn biết suy đoán của mình đúng hay không.

Quả nhiên, thấy nàng cực độ phối hợp, đám người xa lạ nọ cũng không khó xử nàng, chỉ lôi kéo nàng lên xe ngựa, khẩn cấp rời đi trang viên.

Lăng Nhược Nhược bị nhốt trong xe ngựa, không biết trải qua bao lâu, đi qua bao xa, vòng vo bao nhiêu ngã rẽ, rồi cuộc mới chậm rãi ngừng lại.

Nàng biết, mục đích đã đến. Nàng sắp được biết, là loại người nào, muốn bắt nàng, muốn giết nàng.

“Đi ra.” Một tiếng hét to từ ngoài xe ngựa truyền đến, cửa xe ngựa bị mở ra, ánh mặt trời chói mắt đột nhiên chiếu vào.

Nàng không nói gì nhảy xuống xe ngựa, vừa đứng vững, liền thấy Vũ Sương Nhi và Uyển Ngưu đứng cách đó không xa.

Nguyên lai đúng thật là nàng ta, quả nhiên không ngoài sở liệu. Lăng Nhược Nhược kim lòng không đậu lộ ra thần nhiên tươi cười, bộ dạng như thể mọi sự tình đều rõ như lòng bàn tay.

“Không ngạc nhiên?” Vũ Sương Nhi chậm rãi đi về phía Lăng Nhược Nhược, mặt không chút thay đổi nói.

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu, không ngạc nhiên. Nữ nhân, có rất nhiều lúc, còn đáng sợ hơn nam nhân.

“Nếu hôm nay ta muốn ngươi chết, có ngoài ý muốn không?” Vũ Sương Nhi bây giờ và vị Vương phi trong vương phủ quả thực như hai người, nếu Tát Hoàn nhìn thấy, nhất định sẽ rất chấn động.

Lăng Nhược Nhược lắc đầu, nở nụ cười. “Vũ Sương Nhi, ngươi muốn ta chết, ngươi có thể có được trái tim của nam nhân kia sao? Ta chết, nếu hắn biết là ngươi làm. Nữ nhân tâm ngoan thủ lạt như vậy, hắn còn dám muốn sao? Hắn có thể muốn sao? Hắn sẽ muốn sao?” Lăng Nhược Nhược không phải cố ý kích thích Vũ Sương Nhi, nàng nói là sự thật.

Nhưng mà, Vũ Sương Nhi lại bị chọc giận, nữ nhân một khi nổi giận, sẽ không muốn sống, thậm chí sẽ không còn lý trí. Cho nên, Vũ Sương Nhi nở nụ cười, lạnh lùng nở nụ cười: “Lăng Nhược Nhược, ta không ngờ, nếu ngươi chết, hắn sẽ biết là ta làm sao? Ngươi nghĩ rằng ta sẽ cho người đi nói với hắn? Ngươi cho là người chết rồi mà vẫn có thể mở miệng nói chuyện?” Nàng không phải đồ điên, lại càng không ngốc.

Vũ Sương Nhi thực độc, không phải bình thường ngoan độc. Loại nữ nhân này, khi đã điên cuồng, tuyệt đối không bỏ.

85. Chương 85 : Tung Tích Không Rõ

Lăng Nhược Nhược mất tích, lần này là mất tích thật.

Sau khi nàng bị bắt, người trong trang viên lập tức phái người báo cho Hoa Mụ Mụ ở Hoa Tự Lâu, còn phái người ra ngoài thôn trang tìm kiếm.

Hoa Mụ Mụ nghe vậy, quá sợ hãi, lập tức hiểu được đám người bắt Lăng Nhược Nhược hẳn là bọn đã xuống tay với mình ngày đó, nói không chừng hôm nay vẫn là do nàng ta ra lệnh.

Càng nghĩ, Hoa Mụ Mụ càng thấy mình nên nói cho Tát Hoàn, nay chỉ có lực lượng của quan phủ và Ninh Vương gia mới có thể đem Lăng Nhược Nhược trở về.

Nàng quyết định nhanh chóng, lên kiệu vội vã đi về hướng Ninh Vương phủ, cũng may có tên Lăng Nhược Nhược làm chiêu bài, nàng rất nhanh liền gặp được Tát Hoàn.

“Vương gia, cứu cứu tiểu thư, cứu cứu tiểu thư.” Nàng vừa thấy Tát Hoàn, lập tức bùm một cái quỳ xuống, khóc sụt sùi cầu xin.

Tát Hoàn nghe vậy kinh hãi, vội la lên: “Nói mau, nàng ở nơi nào?”

“Ta không biết, lúc trước tiểu thư trở về trang viên, nhưng vài cái canh giờ trước có một đám người xa lạ xông vào trang viên, tiểu thư vì bảo vệ an nguy cho trang viên và Tiểu Vương gia, đành phải để cho bọn họ mang mình đi.” Hoa Mụ Mụ vội vàng miêu tả sự tình trải qua, cũng đem chuyện mình bị tập kích kể từ đầu chí cuối.

Tát Hoàn không lường trước được sẽ còn có người muốn xuống tay với Lăng Nhược Nhược, lại là một nữ nhân bọn hắn không biết. “Ngươi có thấy rõ diện mạo của nữ nhân kia không? Vương phi? Nàng là Vương phi? Là Vương phi của ai?” Hắn vội vàng truy vấn, hắn cũng có Vương phi, Tam đệ cũng có, vương huynh phi tử lại càng nhiều.

Hoa Mụ Mụ lắc đầu: “Vương gia, ta thật không biết nàng là Vương phi của vương phủ nào, chỉ biết những người đó gọi nàng là Vương phi, nàng cũng tự xưng là Vương phi.” Nàng nếu biết đã sớm nói cho hắn.

“Được rồi, bốn vương lập tức phái quân đội đi tìm. Còn có, bốn vương sẽ lập tức mang Tiểu Vương gia về.” Tát Hoàn sợ bé cũng sẽ lọt vào bắt trặc, lập tức cho người đi đón bé trở về.

Nhờ Hoa mù mù dẫn đường, một đội quân lập tức chạy vội ra ngoài ô kinh thành, ngay khi bọn họ vừa ly khai không lâu, Vũ Sương Nhi mang theo Uyển Ngừ đã lén lút trở lại.

“Vương gia đâu?” Nàng trang điểm tươm tất xuất hiện trong đại sảnh, làm bộ như không chút để ý hỏi tổng quản.

Tổng quản thấy nàng hỏi, tất cung tất kính nói: “Bẩm Vương phi, Vương gia đi ra ngoài, hình như là đi đón Tiểu Vương gia trở về.” Hắn đem chút tiểu tin tức mình nghe được tiết lộ cho nàng.

Vũ Sương Nhi cả kinh, nàng chỉ chăm chăm lo tìm Lăng Nhược Nhược, đến khi phát giác người của mình không mang bé về, thì trời đã gần tối mịt.

Nàng không thể phái đám người kia đi thêm lần thứ hai, không chừng những người đó đã sớm kinh hoảng, ẩn nấp rồi.

“Bốn vương phi đã biết.” Nàng vẫn như cũ thản nhiên nói, mặt không đổi sắc, thản nhiên ly khai đại sảnh.

Tổng quản nhìn bóng dáng đi xa của nàng, trầm nghĩ, Vương phi này không đơn giản.

...

Khi Tát Hoàn gặp được bé, bé vừa mới khóc xong một trận, hai ánh mắt hồng hồng đứng ngồi không yên. Bé rất thông minh, từ miệng những người trong trang viên, đã mơ hồ mẹ mình bị người ta bắt cóc.

“Phụ vương.” Bé vừa thấy Tát Hoàn bỗng xuất hiện, lập tức khóc òa lên, chạy lại, “Mẹ bị người ta bắt cóc. Phụ vương, mau cứu mẹ về đi.”

“Cục cưng ngoan, đừng khóc, phụ vương nhất định đem mẹ ngươi về.” Tát Hoàn ôm thân mình nho nhỏ mềm nhũn của bé, kiên định nói.

Bé ghé vào trong lòng hắn, tin nhiệm gật gật đầu, bé tin tưởng phụ vương nhất định sẽ tìm được mẹ.

Tát Hoàn mang theo bé về tới vương phủ, đương nhiên, điều ra năm vị đại nội cao thủ trong hoàng cung để bảo hộ bé, mặt khác cũng phái hơn mười người thị vệ trong vương phủ cùng bảo hộ bé.

Tát Nhân hay tin đã tìm được bé, vui sướng vạn phần, vội vã liền chạy tới vấn an, thậm chí yêu cầu Tát Hoàn đem con trả lại cho hắn.

86. Chương 86 : Cướp Người

“Nhị vương huynh, nghe nói con ta ở chỗ vương huynh, tiểu đệ cố ý lại đây đón bé trở về.” Tát Nhân vừa vào Ninh Vương phủ, liền nói như vậy với Tát Hoàn.

Mục đích hắn đến đây chính là bé, con trai của hắn. Từ khi Thái Hậu nói đứa bé Lăng Nhược Nhược sinh ra chính là con ruột mình, Tát Nhân liền ngày nhớ đêm mong, thật vất vả nghe tin đã tìm được bé, liền lập tức tới đây.

Đối với Tát Nhân hễ há mồm là nói bé là con hắn, ngậm miệng vẫn là bảo bé là con hắn, Tát Hoàn cảm thấy thật phản cảm. Tuy rằng là anh em ruột thịt, nhưng cảm tình Tát Hoàn dành cho bé đã rất sâu đậm, thực chẳng khác tình phụ tử.

“Tát Nhân, cục cưng sẽ không theo ngươi về đâu, bé mới là con của bốn vương.” Tát Hoàn chết sống cũng không tin bé là con người khác, dù phải tình nguyện mất mạng xấu hổ, hắn cũng muốn bé trở thành con hắn.

Tát Nhân tròn tròn mắt, con của hắn mà vương huynh cũng muốn giành? “Vương huynh, cục cưng là con của ta a, vì sao không theo ta trở về?” Hắn không chịu, phong vương hồi lâu, hắn còn chưa được một đứa con nối dòng dõi.

“Ta sẽ không để bé theo người về.” Tát Hoàn quyết định, ai cũng không thể cướp bé đi, Lăng Nhược Nhược cũng vậy, cả hai đều thuộc về hắn.

“Không được, dựa vào cái gì, cục cưng là con của ta, dựa vào cái gì không cho người phụ vương là ta mang về?” Tát Nhân giận điên rồi, đây là đạo lý gì a, sao hắn lại không thể mang con ruột mình về.

Tát Hoàn cũng nổi trận lôi đình, vừa tìm được về, hắn liền tìm tới cửa, Lăng Nhược Nhược còn chưa tìm được đâu. “Người đi hỏi cục cưng đi, xem bé có nguyện ý theo người về không?” Hắn dám đánh cược, bé sẽ không theo người xa lạ như Tát Nhân trở về, vì thế lạnh lùng nói.

“Được, làm ngay bây giờ đi.” Tát Nhân gấp điên rồi, nghĩ đến mình chỉ cần dựa vào thân phận cha ruột là có thể đem bé về, lập tức đồng ý.

Hai người một trước một sau đi tới biệt viện

Có thể là vì người cổ đại thường trưởng thành sớm, bé hiện tại đã ổn định lại cảm xúc, giờ đang kiên cường ngồi ở trong phòng, bên cạnh có một đồng lớn cao thủ vây quanh, khuôn mặt tuy còn có chút khiếp đảm và sợ hãi, nhưng vẫn im lặng ngồi.

“Cục cưng.” Hai đại nam nhân vừa thấy bé, lập tức trước sau cùng kêu lên, một trước một sau chạy về hướng bé.

Bé nhìn thấy Tát Hoàn, lập tức lộ ra thiên chân khả ái tươi cười, nũng nịu nói: “Phụ vương, phụ vương đã trở lại, có tin gì của mẹ không?” Chuyện bé quan tâm nhất hiện giờ là chuyện mẹ bị người ta bắt cóc, gặp người liền hỏi.

Tát Hoàn vừa nghe một tiếng phụ vương, lửa giận trong lòng lập tức tiêu tán không còn thấy tăm hơi, kìm lòng không đậu tươi cười với bé: “Cục cưng ngoan, phụ vương nhất định cứu mẹ của con trở về.”

Bé tuy rằng nghe xong thực thất vọng, nhưng vẫn tin tưởng Tát Hoàn có thể cứu được Lăng Nhược Nhược, nên thực tín nhiệm gật gật đầu với hắn. “Cục cưng tin tưởng phụ vương.”

Tát Hoàn nghe xong thực cảm động, Lăng Nhược Nhược và bé đã mang đến cho rất nhiều tình cảm mà hắn chưa từng biết đến, cho nên cứ mỗi ngày qua, cảm tình dành cho hai mẹ con lại nhiều hơn.

Tát Nhân lại rất mất hứng, nghe bé gọi Tát Hoàn là phụ vương, trong lòng hắn ứa ra hỏa, cục cưng mất hứng, lại không tiện phát tác, sợ dọa bé.

Lúc này thấy hai người cảm tình dào dạt, lòng càng thêm ghen tị, vì thế liều lĩnh phá vỡ bầu không khí: “Cục cưng, ta mới phụ vương của con a, phụ vương của con chính là ta.” Hắn bước một bước đến bên cạnh Tát Hoàn, đứng trước mặt bé, nói.

Bé nghiêng đầu nhìn Tát Nhân từ trên xuống dưới, lập tức lắc đầu, nũng nịu nói: “Người, không phải phụ vương của cục cưng, phụ vương của cục cưng là người này nha.” Ngón tay nhỏ bé chỉ về hướng Tát Hoàn.

Tát Hoàn nghe xong, trong lòng lại là một trận thư sướng, tươi cười bất giác lộ trên mặt.

Còn Tát Nhân thì tức giận đến mặt mày xanh mét, một câu này đại biểu bé lựa chọn Tát Hoàn, mà không phải thân sinh phụ vương là hắn. “Ta mới là cha ruột của con, ta là phụ vương của con a, không tin, con hỏi mẹ con đi.”

87. Chương 87 : Thất Thân?

Trong khi Tát Hoàn và Tát Nhãn cùng nhau tranh giành bé, Lăng Nhược Nhược đang lâm vào tuyệt cảnh. Trước khi Vũ Sương Nhi mang Uyển Ngữ rời đi, ả đã thần nhiên dặn dò mấy tên tráng hán kia phải xử lý nàng.

Hiện tại, trước mặt Lăng Nhược Nhược là vài gã nam nhân người ngợm to lớn, bọn họ đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt dâm dăng, sắc mị mị, như muốn nhìn xuyên lớp quần áo trên người, khiến nàng thật muốn nôn mửa.

“Đại ca, nữ tử xinh đẹp này nên xử trí thế nào? Đại tiểu thư nói cho chúng ta hưởng dụng một phen trước rồi hẵng...” Một gã tráng hán dâm dăng nhìn nàng nói, cuối cùng làm một động tác mất đầu.

Được xưng là đại ca, một gã tráng hán nhìn nhìn nàng, lại quay đầu nhìn thoáng qua bọn huynh đệ đang nói chuyện, cũng cười dâm dăng nói: “Liênhắn theo lời đại tiểu thư mà làm, trước hảo hảo hưởng dụng một phen rồi nói sau.”

“Thật tốt quá, đại ca.”

“Đại ca, người lên trước đi.”

“Đại ca, các huynh đệ thay phiên nhau lên.”

“Lên đi, đại ca, lên đi.”

Tiếng cười nói dâm dăng của mấy gã nam nhân truyền vào lỗ tai Lăng Nhược Nhược, khiến nàng cực kỳ khó chịu.

Gã tráng hán được xưng là đại ca giờ đang sải bước hướng về phía nàng, trong nháy mắt đã đến trước mặt nàng, bắt đầu vươn ra bàn tay háo sắc.

Chát.

Lăng Nhược Nhược không chút nghĩ ngợi liền ghét bỏ tát vào tay hắn, nếu không phải sợ tay hắn đụng tới thân thể mình, nàng sẽ không định dùng chính tay mình đi chạm vào tay loại người này, điều này khiến cho dạ dày nàng thất lại, suýt nôn ra.

Tiếng chát này hoàn toàn chọc giận đám nam nhân, vốn định không dùng đến sức mạnh, nhưng hiện tại thấy thái độ này của nàng, bọn chúng biết không cường không được.

“Thối đàn bà, không dùng sức mạnh là không được.”

“Xú nữ nhân, một hồi cho người dục tiên dục tử, còn cầu chúng ta.”

“Tiện nhân, một hồi giết chết người.”

“Lên, lên cho ta, giết chết nàng.”

Mấy gã nam nhân phát hỏa, cùng nhau hung thần ác sát tới gần nàng, cùng nhau bao vây nàng, chuẩn bị động thủ động cước, cường đoạt nàng.

Lăng Nhược Nhược sợ. Lòng nàng cực kỳ sợ hãi, chỉ mới nghĩ đến cảnh năm nam nhân to lớn này cường gian mình, nàng liền hận không thể chết luôn cho rồi. Nếu năm nam nhân kia dám đụng một ngón tay vào nàng, nàng sẽ cùng bọn họ đồng vu quy tận.

“Các người dám! Nếu Hoàng Thượng biết, hai vị Vương gia biết, chỉ sợ các người không chỉ có chết không toàn thân, ngay cả tru di cửu tộc cũng không đủ.” Chuyện tới nước này, cho dù Lăng Nhược Nhược không muốn có bất kỳ quan hệ gì với hoàng tộc cũng không được, chỉ có danh hào vang dội này mới có thể cứu chính mình.

Năm nam nhân nghe thế, thật ra có dừng lại một chút, nhưng bọn họ cũng không ngốc, nếu không cũng sẽ không bắt được nàng dễ dàng như vậy.

“Hoàng Thượng? Người lừa quỷ đi, đại tiểu thư chúng ta chính là Vương phi a, chúng ta chỉ là chấp hành nhiệm vụ mà nàng giao cho.” Lão đại cũng không ngốc, bọn họ chỉ nghe lời Vũ Sương Nhi, nếu Lăng Nhược Nhược là nữ nhân mà Vũ Sương Nhi có thể hạ thủ, như vậy khẳng định không phải là người trọng yếu gì, cùng lắm chỉ là cái đinh trong mắt Vũ Sương Nhi.

Lăng Nhược Nhược biết bọn họ không phải tiểu hài tử, sẽ không bị dọa động dễ dàng như vậy, lại càng không thể chỉ mới nói một chút đã bị dọa. “Vũ Sương Nhi tính cái gì, ta là phi tử của Hoàng Thượng, các người có thể đi hỏi thăm một chút, hiện tại toàn kinh thành, không, trên toàn nước, quan phủ nào mà không phải đang tìm ta? Các người giết chết ta là chuyện nhỏ, đến lúc đó, chặt đầu các người cũng không trả đủ tội, ngược lại còn liên lụy đến người nhà các người. Đáng giá sao?” Nàng ân cần dụ dỗ, kỳ thật trong lòng rất bất ổn, không biết có tác dụng hay không.

Đám người nghe xong nhưng thật ra sửng sốt, có chút bị hù dọa, trong chốc lát không biết nên làm thế nào. Người này nhìn người kia, người kia nhìn người nọ, không có người động thủ.

“Ngu ngốc, một lũ thùng cơm, chỉ bằng ả đàn bà này nói mấy câu, liền dọa được các người? Đồ vô dụng.” Vẫn là tên lão đại có vẻ thanh tỉnh, hẳn trước hết hoàn hồn, nổi giận mắng.

Bị lão đại mắng một trận, mọi người nhất thời hoàn hồn, cùng nhau mắng lên, đương nhiên là mắng nàng, xong lại nổi lên sắc tâm.

“Lão đại, không cần nhiều lời với ả, lên đi.” Một gã nam nhân đã muốn nhịn không được, bắt đầu cời thất lưng quần, sắc mặt nhìn nàng.

Những người khác thấy hấn như vậy, cũng bắt chước cời quần áo, vẻ mặt cười dâm dăng, thậm chí có kẻ khăn cấp vươn tay định chạm vào nàng.

Lăng Nhược Nhược vừa tức vừa giận lại sợ hãi, lá gan nàng có lớn, miệng mắng có điều, cũng biết hiện tại không phải lúc thể hiện, hấn hấn trước không ăn một, huống chi nàng chỉ là một tiểu nữ tử, mà nữ tử thì dễ dàng chịu thiệt.

“Các người dám.” Nàng quýnh lên, đột nhiên đứng lên, trợn mắt nhìn bọn họ.

Vài đại nam nhân lại bị nàng hù thêm một trận, đành chỉ động tác, bắt quá lần này bọn họ then quá thành giận, liếc nhau một hồi, rồi không biết ai hô lên một tiếng: “Lên.”

Mấy nam nhân ủa lên, trước sau lần lượt vồ lấy nàng.

“A.....”

Chỉ nghe tiếng kêu thê lương vang tận mây xanh của Lăng Nhược Nhược, cùng với tiếng cười dâm dăng của bọn nam nhân kia, tay áo bay tán loạn, thiên địa bỗng chốc lại là một mảnh yên tĩnh.

...

Hoàng cung. Thái Hậu tắm cung.

“Mẫu hậu, người làm chủ cho con đi, nhị vương huynh, hẳn dám không tráo con chon nhi thần.” Tát Nhân ý vào Thái Hậu sủng ái hấn, vì bản thân hấn là tiểu nhi tử, là người có thời gian ở bên cạnh Thái Hậu dài nhất, ngay cả Hoàng Thượng cũng không bằng, cho nên luôn được Thái Hậu yêu chiều. Lúc này hấn tùy tiện xuất hiện trong hoàng cung, yêu cầu Thái Hậu giúp hấn lấy lại con.

Thái Hậu vừa nghe vậy, chân mày đều nhăn lại, ba đứa con đã làm khắp thiên hạ bàn tán xôn xao, hết bình ổn đợt sóng này, đợt sóng khác lại ập tới, không biết khi nào mới đến cuối.

“Mẫu hậu.” Tát Nhân cầu xin nói, hấn khát vọng nhìn mẫu thân mình, hy vọng bà có thể giúp mình. Giờ mỗi khi hấn nhớ đến bé chết sống cũng không muốn về nhà với hấn, lại còn chui vào lòng Tát Hoàn làm nũng, hấn lại tức giận.

“Lăng Nhược Nhược đâu?” Chuyện Thái Hậu quan tâm nhất chính là chuyện này, sao lại chỉ có bé mà không có Lăng Nhược Nhược?

Tát Nhân thành thật báo cáo: “Không tìm được nàng, nàng bị người ta bắt đi, tiểu bảo bảo bình yên vô sự đã trở lại, đang ở chỗ nhị vương huynh.”

Lăng Nhược Nhược bị người ta bắt đi? Thái Hậu chấn động, nàng ta thông minh như vậy, sao lại bị người nào tính kế? “Có điều tra ra là ai không? Có manh mối gì chưa?” Đối Lăng Nhược Nhược, trong lòng bà thực không biết là cái tư vị gì.

“Bẩm mẫu hậu, tin gì cũng chưa phát hiện, bất quá, nghe Hoa mù mù nói, hình như là một nữ nhân đã bắt Nhược Nhi.” Tát Nhân đau đầu thật sự, chuyện của Lăng Nhược Nhược làm ba huynh đệ bọn họ gà bay chó sủa, vậy mà cả cái bóng vẫn tìm không thấy.

Thái Hậu lại càng giật mình, một nữ nhân? Lăng Nhược Nhược này không biết đã đắc tội người nào, làm cho người ta nơi nơi đuổi giết nàng, không cho nàng đường sống.

“Nhãn nhi, mẫu hậu không thể bắt ép cục cưng, cục cưng muốn ở với ai, mẫu hậu cũng không có biện pháp, đành phải chờ Lăng Nhược Nhược trở lại.” Thái Hậu bất đắc dĩ nói, bà thực không thể giúp được hần.

Tát Nhân nghe xong, ủ rũ, hần vốn tưởng dựa vào Thái Hậu đoạt bé trở lại, nhưng không nghĩ tới, Thái Hậu cứ nhiên không giúp hần, làm cho hần cảm giận không thôi.

“Mẫu hậu.....” Hần không cam lòng nói.

Thái Hậu lắc đầu, không hề để ý tới hần, sau đó mặt không chút thay đổi, cầm tách trà lên, từng ngụm nhỏ tao nhã uống.

88. Chương 88 : Hành Động

Tát Nhân ủ rũ bước ra khỏi tấm cung của Thái Hậu, ai cũng không giúp được hần. Chỉ cần nhớ lại cảnh bé ngọt ngào kêu nhị vương huynh là phụ vương, hần liền khổ sở. Đó là con của hần, máu mủ của hần.

“Vương đệ, sao ngươi lại ở đây?” Tát Phong mới vừa từ tấm cung đi ra, liền thấy Tát Nhân ủ rũ bước đi, vì thế tỏ mò kêu to.

“Bái kiến vương huynh.” Tát Nhân nghe được giọng của Tát Phong, thế này mới phát hiện hần đang đứng cách mình không xa, vội vàng đi đến trước mặt hần, cung kính nói. Dù là Hoàng Thượng cao quý nhưng vẫn là vương huynh của mình, ba huynh đệ cũng không vì một nữ nhân mà lạnh nhạt, quan hệ vẫn giống như trước.

Tát Phong mỉm cười, “Ngươi sao lại rảnh đến hoàng cung của ta, không phải đang đi nơi nơi tìm Nhược Nhi sao?” Hần rất ngạc nhiên, tuy rằng ba huynh đệ đều phân biệt đi tìm Lăng Nhược Nhược, nhưng người tìm tích cực nhất, chỉ sợ là Tát Nhân và Tát Hoàn.

“Đã tìm được tiểu bảo bảo.” Tát Nhân vô cùng uể oải nói.

“Trẫm biết.” Việc này Tát Phong đã sớm thu được tin tức, còn biết cục cưng được Nhị đệ mang về, Tam đệ thì chạy tới đòi người.

Tát Nhân nói tới đây lại tức giận: “Cục cưng không muốn theo ta về, đây còn nhận nhị vương huynh làm phụ vương. Cho nên, ta chỉ có thể đến tìm mẫu hậu.” Hần đem mục đích mình đến hoàng cung nói ra.

Tát Phong nghe xong, bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai là như vậy, cũng khó trách. “Việc này không thể gấp, người và tiểu bảo bảo tiếp xúc quá ít, bé làm chịu trở về với người. Cứ từ từ rồi sẽ tốt.” Hần an ủi nói.

“Chỉ có thể như vậy.” Tát Nhân bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

“Nhược Nhi là bị ai bắt đi? Có tin tức gì không?” Đây mới là chuyện Tát Phong quan tâm nhất, cũng là chuyện khiến hần thập phần buồn bực, đường đường dưới chân thiên tử, cứ nhiên dám động đến nữ nhân mà người hoàng gia đang tìm, đúng là chán sống.

Tát Nhân nhúc đầu, vẻ mặt mờ mịt, “Không biết là ai to gan như vậy, biết rõ là chúng ta đang tìm Nhược Nhi, không những không báo, cứ nhiên còn dám bắt nàng đi. Nếu để cho bốn vương biết, nhất định phải phanh thây hắt thành vạn đoạn.” Nói xong câu này, mặt mày Tát Nhân lại trở nên tốt tằm.

Tát Phong cũng đồng ý gật gật đầu, chuyện này hiện tại đã dính líu đến uy nghiêm của hoàng gia, thể diện của ba huynh đệ bọn họ, chừng nào còn không tìm ra, bọn họ tuyệt sẽ không bỏ qua.

“Đi thôi, việc này đành giao cho người và nhị vương đệ.” Tát Phong dằn dò, hẳn là vua một nước, không thể dây dưa việc nhỏ quá lâu, không cẩn thận sẽ có người bắt mẫn.

“Vâng, vương huynh.” Tát Nhân tất cung tất kính nói, tuy rằng có chút xung đột vì một nữ nhân, nhưng thân tình máu mủ giữa ba huynh đệ bọn họ rất sâu, không dễ dàng dao động.

Tát Phong thực vừa lòng gật gật đầu, ly khai.

Tát Nhân cũng vội vàng rời khỏi hoàng cung, hẳn còn phải đi tìm Lăng Nhược Nhược, chuyện của bé tạm thời gạt sang một bên, có nhị vương huynh bảo hộ, hẳn là không có vấn đề gì.

...

Hoa Tụ Lâu.

Từ khi Lăng Nhược Nhược vì mình mà hành tung bại lộ rồi bị người ta bắt cóc, Hoa mù mù không tài nào ngủ yên giấc nổi, càng không có tâm tư làm ăn buôn bán.

Thấy sắc trời còn sớm, còn chưa tới lúc mở cửa buôn bán, Hoa mù mù ngẫm nghĩ, nghĩ đến nghĩ lui, cảm thấy không bằng mình đến Ninh Vương phủ một chuyến, nàng nhớ nữ nhân kia tự xưng là Vương phi, như vậy nhất định là một phi tử nào đó trong vương phủ. Dựa vào quan hệ với Ninh Vương gia, nàng có thể vào trong mấy vương phủ nhìn một cái, đi đi lại lại, không chừng sẽ gặp được nàng ta.

Tâm động không bằng hành động, Hoa mù mù vốn có quan hệ tốt với Ninh Vương phủ, đi không cần báo trước cũng không thành vấn đề. Vì thế, nàng lên kiệu nhỏ, xuất phát về hướng Ninh Vương phủ.

89. Chương 89 : Nàng Ta Là Hung Thủ 1

Chỉ chốc lát sau, Hoa mù mù đến trước cửa Ninh Vương phủ. Bởi vì nàng đã tới một lần, lại bởi vì là chủ sự Hoa Tụ Lâu, không ít thị vệ từng đến Hoa Tụ Lâu đều nhận ra nàng, thế nên nàng chẳng cần phí mấy công sức liền có thể vào trong vương phủ.

Có người dẫn nàng đi gặp Ninh Vương gia, hai người một trước một sau đi dọc theo con đường nhỏ trong vương phủ. Hoa mù mù lần trước đến vội vàng, không có dịp chú ý thưởng thức cảnh sắc trong vương phủ, lần này rất cục có thời gian, nàng mới có thể bình tĩnh thưởng thức cảnh đẹp trong vương phủ.

Núi giả lầu các, trần quý hoa cỏ, mái hiên rồng bay phượng múa, rất có phong phạm và khí thế hoàng gia. Diện tích Vương phủ ước chừng hơn vạn mẫu, đi tới đi lui, quẹo trái quẹo phải một hồi, Hoa mù mù thiếu chút nữa hôn mê, hai chân vừa mệt lại vừa đau.

“Đại gia, khi nào thì đến a?” Thật sự chịu không nổi, nàng nhịn không được oán giận nói, việc gì mà xây cái nhà lớn như vậy, ở cái nơi rộng quá mức này, quả thực chính là một chết người.

Thị vệ dẫn đường không hề gì, cười hì hì xoay người nhìn nàng, nói: “Hoa mù mù, sắp đến rồi, dừng gấp.” Nói xong, tiếp tục dẫn nàng đi.

Hoa mù mù không có cách nào, đành phải đi theo hẳn, trong lòng không ngừng mắng, Ninh Vương phủ thực không phải tầm thường, đất rộng tiền nhiều a.

Đi một hồi lâu, rốt cục đến biệt viện, bọn họ vừa đến, liền có người chạy vào thông báo. Chỉ chốc lát sau, người thông báo đi ra vẫy tay gọi bọn họ vào.

“Hoa mụ mụ ngài vào đi, tiểu nhân có việc đi trước.” Đã đưa đến nơi, thị vệ kia liền lui xuống, hẳn còn có nhiệm vụ khác.

Hoa mụ mụ cảm kích gật đầu với hẳn, rồi đi theo thông báo thị vệ vào trong.

Biệt viện này so với những nơi khác trong vương phủ xinh đẹp và xa hoa hơn nhiều, kiến trúc và trang trí cũng tinh xảo hơn, Hoa mụ mụ đi một đoạn đường xa vốn đã chịu không nổi, nay hoàn toàn quên mọi mệt, trợn mắt há hốc mồm nhìn.

“Hoa mụ mụ, đến. Vương gia đang ở bên trong chờ ngài.” Thông báo thị vệ dẫn nàng đến trước một căn phòng, liền cung kính cáo lui.

A, Hoa mụ mụ nghe được câu này mới phục bình tĩnh lại, vội vàng sửa sang quần áo trên người, đến khi cảm thấy không có gì không ổn, mới thật cẩn thận bước vào.

Lần này không giống với trước, lần trước nàng chính là đi cầu cứu, hơn nữa lúc ấy sự tình xảy ra quá đột ngột, nàng vô cùng hoang mang lo sợ, căn bản là không có tâm tư ngắm nhìn vương phủ. Hiện tại không giống, nàng, một nửa là tới có việc thương lượng, một nửa là tới thử vận may.

Tát Hoàn và bé đã ăn cơm xong, đang ngồi chơi đùa với nhau, nghe báo có Hoa mụ mụ tới chơi, nghĩ đến nàng hẳn là có tin gì của Lăng Nhược Nhược, lòng liền khắp khởi hy vọng.

“Hoa mụ mụ, người đến rồi, mời ngồi, mời ngồi.” Tát Hoàn vội vàng mời nàng ngồi xuống, lấy lễ tướng đãi.

Hoa mụ mụ cung kính cười, xua tay không dám ngồi, chỉ đứng trước mặt hẳn, có chút câu thúc.

Tát Hoàn cũng không miễn cưỡng, gọi người mang trà lên đưa tới tay nàng, lúc này mới sốt ruột hỏi: “Đã có tin của Nhược Nhi?”

“Không có.” Hoa mụ mụ lắc đầu, nếu có, nàng còn có thể khí định thần nhàn thế này sao?

Tát Hoàn nghe vậy, thất vọng bao trùm khuôn mặt, hẳn cứ nghĩ là có tin của Lăng Nhược Nhược, mới rồi còn rất cao hứng. “Vây.....” Hẳn đem ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

“Ta là nhớ lại, lúc trước khi bị bọn người lạ đó đánh, từng gặp qua vị Vương phi kia, nay ta tới là muốn cầu xin Vương gia một chuyện, hy vọng có thể vào trong các đại vương phủ, như vậy không chừng có thể tìm ra vị Vương phi kia.” Hoa mụ mụ vội vàng đem ý đồ của mình nói ra, sợ đắc tội hẳn.

Tát Hoàn nghe xong, trầm mặc không nói gì. Cho phép một nữ tử thanh lâu tùy ý đi lại trong vương phủ, chỉ sợ để tin này truyền ra sẽ không tốt, nhưng hẳn tựa hồ cũng không có biện pháp gì khác. Mạnh mẽ duy nhất chính là Hoa mụ mụ, không dựa vào nàng thì dựa vào ai. Nếu lại tiếp tục chậm trễ, Lăng Nhược Nhược sẽ phải chịu thêm một phần nguy hiểm.

“Được, bất quá, bốn vương sẽ phái thị vệ đi theo người, vậy cũng bớt đi không ít phiền toái không cần thiết.” Tát Hoàn trầm ngâm một chút liền gật đầu đồng ý. Bất quá, việc này hẳn còn phải thương lượng thêm một chút với vương huynh và Tam đệ.

Hoa mụ mụ thấy hẳn đáp ứng rồi, rất là cao hứng, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng sợ Lăng Nhược Nhược sẽ chịu thêm nguy hiểm.

“Đa tạ Vương gia, đa tạ Vương gia.” Hoa mụ mụ thực thấy đủ, có thể có đãi ngộ như vậy, quả thực đã rất lớn, huống chi nàng không phải nữ nhân bình thường, mà là một nữ tử thanh lâu, chỉ mỗi việc nàng đi lại trong vương phủ, thực đã khiến thanh danh của vương phủ bị hao tổn.

Tát Hoàn gật gật đầu, chỉ cần có thể tìm ra Lăng Nhược Nhược, dù có trả giá nhiều thế nào, hẳn đều nguyện ý. Một chút chuyện nhỏ nhoi này có là cái gì.

“Vây ta hiện tại bắt đầu đi, bắt đầu từ vương phủ của Vương gia ngài.” Sau khi được cho phép, Hoa mụ mụ lập tức tích cực yêu cầu.

“Được, bốn vương sẽ phái thị vệ dẫn người đi.” Thấy nàng tích cực như thế, Tát Hoàn vội vàng phái hai thị vệ cùng đi theo.

Hoa mụ mụ cũng vội vàng cáo từ, đi theo hai thị vệ bắt đầu chuyển đi dạo vòng quanh Ninh Vương phủ.

Ở một biệt viện khác, Vũ Sương Nhi còn chưa biết Hoa mù mù vì đi tìm mình mà chủ động đến tận Ninh Vương phủ, lại còn dám ở trong vương phủ nơi tìm nàng.

Vũ Sương Nhi không biết, là vì nàng rất tự tin, nàng cho rằng kẻ bình dân không thể đấu với nàng. Sau lưng nàng là thế lực gia tộc khổng lồ, còn một nữ nhân thanh lâu, mặt mũi vừa chẳng vẻ vang, lại là hạng người thuộc tầng lớp thấp nhất ở quốc gia này. Nói ả ta tới vương phủ? Quả thực là nói nhảm!

Nhưng chính suy nghĩ đó đã bán đứng nàng. Cho nên, khi nàng ra khỏi biệt viện của mình đi tản bộ, ông trời nhất định muốn nàng gặp hạn. Đây là thiên ý.

Vũ Sương Nhi dẫn theo Uyển Ngữ, tâm tình vui vẻ ra khỏi biệt viện, định đi dạo chung quanh vương phủ, từ sau khi giải quyết xong Lăng Nhược Nhược, tâm tình của nàng bỗng chốc nâng cao, nhẹ nhõm vô cùng, thấy cái gì cũng thuận mắt. Ở trong cái vương phủ to lớn này, lần đầu tiên nàng có cảm giác mình có nhà, nhà của chính mình.

Tâm tình tốt, Vũ Sương Nhi chỉ lo ngắm hoa hoa thảo thảo, đùa chim giỡn cá, căn bản không biết nguy cơ không phải len lút đến gần, mà chính là từng bước từng bước một hướng về phía nàng.

Hoa mù mù tựa như Lưu mỗ mỗ lần đầu vào phủ Vinh Quốc trong Hồng Lâu Mộng, đi dạo trong vương phủ như đi trong mộng ảo. Cảm giác rung động còn nhiều hơn so với lúc nàng mới vào vương phủ, vương phủ này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của nàng, khiến nàng càng đi càng thấy kinh hãi.

Hai thị vệ đều nhìn thấu biểu tình của nàng, bọn họ không nói gì cũng không cười nhạo, bởi vì khi bọn họ mới vào vương phủ, cũng không ý một bộ dáng giống nàng sao? Đương nhiên không thể đi năm mươi bước cười một trăm bước.

Đột nhiên, tiếng đùa giỡn ồn ào truyền vào tai ba người bọn họ, ba người liếc mắt nhìn nhau một cái, hai thị vệ rất nhanh nhận ra chủ nhân âm thanh họ.

“Hoa mù mù, lát nữa ra mắt Vương phi, đừng làm mất cấp bậc lễ nghĩa.” Một thị vệ quay đầu cười tủm tỉm nói với nàng.

Hoa mù mù vừa nghe là Vương phi liền cảm thấy căng thẳng, bắt đầu khăn trương, nuốt nuốt nước miếng, quy củ đi theo sau bọn họ hướng về nơi phát ra thanh âm.

Ba người rất nhanh liền nhìn thấy người đang đùa giỡn bên cạnh hồ nước là Vũ Sương Nhi và nha hoàn thiếp thân Uyển Ngữ. Khi Vũ Sương Nhi lơ đãng quay đầu, Hoa mù mù liền rành mạch thấy rõ khuôn mặt của vị Vương phi này, nàng ngây ngẩn cả người, nụ cười bị cứng cứng trên mặt.

Là nàng ta. Là nàng ta. Chính là nàng ta.

90. Chương 90 : Nàng Là Hung Thủ 2

Hoa mù mù tựa như một người đột nhiên bị trúng gió, càng giống một người bỗng dưng phải quỷ, ngay dưới ánh mặt trời chói chan lại run rẩy cả người.

Hành vi khác thường của nàng lập tức khiến cho hai thị vệ đi cùng chú ý, khi bọn họ đột nhiên nhìn thấy biểu tình như thể gặp quỷ của Hoa mù mù cũng bị giật cả mình.

Hoa mù mù tim đập gia tốc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trừng mắt nhìn Vũ Sương Nhi cách đó không xa, nàng cảm thấy cho dù bị phơi dưới trời nắng nóng cũng là âm lãnh.

“Hoa mù mù, người làm sao vậy?” Một thị vệ kỳ quái hỏi, không biết vì sao nàng lại đột nhiên chuyển biến lớn như vậy.

“Không, không, có gì.” Hoa mù mù có thể nghe được tiếng rằng mình va vào nhau, cảm thấy chân mình đều nhanh đứng không nổi.

Thị vệ càng cảm thấy kỳ quái, vừa định hỏi tiếp thì lúc này, Vũ Sương Nhi và Uyển Ngừ lại phát hiện bọn họ.

“Các người đang làm gì ở đây?” Vũ Sương Nhi không nói gì, chính là nhìn bọn họ. Nói chuyện là Uyển Ngừ.

“Bái kiến Vương phi, bái kiến Uyển Ngừ tỷ.” Hai thị vệ thực thông minh tất cung tất kính nói, cúi đầu khom lưng, rất là sợ hãi các nàng.

Hoa mù mù thấy mình thực đã bị phát hiện, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, vốn đang định chạy nhanh rồi đi, ai ngờ, thiên tính không bằng nhân tính. Hai ả đó rốt cục vẫn phát hiện nàng, mà nàng cũng vạn vạn không dự đoán được, vị Vương phi kia cư nhiên chính là Ninh Vương gia Vương phi.

“Vị này là...” Vốn không mở miệng nói chuyện, Vũ Sương Nhi đột nhiên lên tiếng, tầm mắt của nàng chưa từng rời khỏi Hoa mù mù.

Nàng vạn vạn không thể ngờ, kẻ mà nàng thủ hạ lưu tình cư nhiên sẽ xuất hiện trước mặt nàng. Nàng cứ nghĩ mình ru rú trong nhà, nên sẽ không bao giờ giáp mặt lão bà thanh lâu này, nhưng người định không bằng trời định, hai người cư nhiên đụng mặt ở Ninh Vương phủ.

Uyển Ngừ đương nhiên cũng là trốn mất há hốc mồm, trong lòng sợ hãi vô cùng, nếu để Vương gia biết, các nàng có chết cũng không có chỗ chôn. Nghĩ đến đây, nàng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Hai thị vệ không biết ba nữ nhân nghĩ gì trong đầu, tận chức tận trách nói: “Vị này là Hoa Tụ Lâu Hoa mù mù, Vương gia ra lệnh cho thuộc hạ dẫn nàng đi dạo vương phủ.” Bọn họ không biết Hoa mù mù là tới tìm hung thủ, cứ nghĩ là chỉ đến chơi, tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng bọn họ cũng không hỏi nhiều.

“Nữ tử thanh lâu sao có thể đi vào Ninh Vương phủ của ta, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì thế nào! Là ai cho phép?” Vũ Sương Nhi phần nộ mấthứng quát.

“Vương phi, là Vương gia cho phép, thuộc hạ chỉ là tuân mệnh làm việc.” Hai thị vệ thấy nàng phát hỏa, lập tức vội la lên, sợ đắc tội nàng.

Vũ Sương Nhi trong lòng rất rõ ràng, Hoa mù mù đương nhiên là được Tát Hoàn ngầm đồng ý, bằng không một nữ tử thanh lâu sao có thể tùy tiện tiến vào, bất quá, nàng thấy Hoa mù mù đang rất sợ hãi, trong lòng cũng thực vừa lòng. Chỉ cần ả sợ hãi, nàng sẽ không lo Hoa mù mù đem chuyện này nói ra ngoài.

Hoa mù mù thực sợ hãi, không nghĩ mới ngày đầu, mình liền gặp hung thủ. Giờ thì nàng đã nghĩ thông, khó trách Lăng Nhược Nhược bị hại, nguyên lai là do Lăng Nhược Nhược cướp tướng công của ả. Không, là hai người nọ cộng thị nhất phu, nên tâm sinh đổ kỵ.

“Người cần phải cẩn thận một chút, đừng đi loạn khắp nơi, bằng không...” Vũ Sương Nhi đi đến bên cạnh Hoa mù mù, một lời hai ý, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng.

“Vâng, vâng, Vương phi, nô tì sẽ cẩn thận.” Hoa mù mù sao lại nghe không ra lời cảnh cáo của Vũ Sương Nhi. Nàng cực kỳ hối hận bản thân cư nhiên tự chui vào hang ổ của hung thủ, còn bị người ta bắt quả tang. Thật không biết là cái số mình xui xẻo hay là thế nào.

91. Chương 91 : Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết

Ngay lúc Hoa mù mù biết hung thủ cư nhiên là Ninh Vương gia Vương phi, ở ngoại ô kinh thành có một chiếc xe ngựa đang chạy như bay, người đang ngồi bình yên vô sự bên trong chính là người khiến cho ba huynh đệ hoàng gia nháo nhào tìm kiếm.

“Tiểu thư, bây giờ chúng ta về vương phủ, hay là đến Hoa Tụ Lâu?” Gã tráng hán lão đại ở bên ngoài cung kính xin chỉ thị.

Bên trong xe ngựa, Lăng Nhược Nhược trầm ngâm một lúc lâu, nàng không định về lại vương phủ, nhưng bé còn đang ở trong vương phủ, mà nàng lại tập phần vương bận bé, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định nói: “Đến Hoa Tụ Lâu đi.”

“Vâng, tiểu thư.” Lão đại lớn tiếng đáp lại, vung roi đánh xe ngựa chạy vội về kinh thành.

Lăng Nhược Nhược – vốn nhiều người cho rằng nàng đã sớm bị hạ độc thủ – giờ phút này đang trên đường đến kinh thành, mà gã tráng hán lái xe lại chính là tên lão đại định lăng nhục nàng hôm đó.

Nhớ tới mạo hiểm ngày đó, Lăng Nhược Nhược vẫn còn cảm thấy sợ, lúc ấy quần áo của nàng thiếu chút nữa là bị cởi hết, cũng may dưới tình thế cấp bách, nàng liều mạng dùng toàn lực túm lấy vận mệnh tử của tên lão đại lúc này đã trèo lên người nàng, rồi còn phi thường thuận lợi vung tay loạn xạ đụng trúng một cây đao, khứa một nhát lên vận mệnh tử của lão đại, thế này mới ngăn được hành động của bọn họ.

Lúc ấy, mặt mũi của mấy gã tráng hán kia đều tái mét, phần nộ dị thường, hận không thể xông lên giết nàng. Thế nhưng, thân là người hiện đại, Lăng Nhược Nhược bình lạnh tĩnh, coi như là bình tĩnh trước lúc chết. Nàng không những không sợ, ngược lại còn chút thấy chết không sờn. Tục ngữ nói, không sợ chết, chỉ sợ không muốn sống. Lăng Nhược Nhược lúc ấy chính là người như thế.

Lăng Nhược Nhược không dùng cứng đối cứng với bọn họ, ngược lại bảo bọn họ ra ngoài hỏi thăm thân thể của nàng, nói cho bọn họ, nếu nàng thật sự chết, cái chờ đợi bọn họ không chỉ là cái chết, mà có thể còn là tru di cửu tộc. Đại tiểu thư Vũ Sương Nhi của bọn họ sẽ chịu bảo vệ bọn họ sao? Không chừng còn đem bọn họ làm kẻ chết thay, còn bản thân thì hơn ngoài vòng pháp luật!

Mấy gã tráng hán hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nghe theo lệnh lão đại, vội ra ngoài tìm hiểu. Đến khi hiểu rõ chân tướng, bọn họ đều sợ tới mức tái mặt, vô cùng hối hận những hành vi trước kia.

Nàng đương nhiên hiểu tâm lý bọn họ, vì thế hứa hẹn cho bọn họ một cái bảo đảm, đổi lại là bọn họ phải khẳng định một mực đi theo mình. Mấy gã đại hán vừa cảm kích nàng, hơn nữa ưu đãi của nàng lớn hơn nhiều so với Vũ Sương Nhi, thế nên cảm động đến rơi nước mắt, tuyệt không nói hời.

“Tiểu thư, vì sao chúng ta không đến Ninh Vương phủ, chẳng lẽ ngài lo lắng lại bị Vũ Vương phi gia hại?” Lão đại thực khó hiểu, không biết vì sao nàng không muốn trở về.

Lăng Nhược Nhược biết hán không hiểu tình huống, không phải nàng không thể trở về, mà là nàng không muốn trở về. “Ta tạm thời không mới trở về, hơn nữa, bây giờ Vũ Sương Nhi ở mình, chúng ta ở ám, cần bản không cần sợ nàng.” Nàng chỉ lo cho bé, không biết bé có thể bị nguy hiểm không, quả thực rất lo, rất lo.

Lão đại toàn nghe theo lời nàng, đánh xe ngựa vào kinh thành, sau đó theo đường cũ hướng về hoa phố, thẳng đến Hoa Tụ Lâu. Chỉ chốc lát sau, bọn họ liền tới trước cửa Hoa Tụ Lâu, lúc này còn chưa mở cửa buôn bán.

“Tổng lão đại, người đi vào trước tìm Hoa mục mục, báo cho nàng biết ta đang ở trên xe, nàng tự sẽ có an bài, tìm chỗ thích hợp, lúc đó chúng ta hãy đi vào.” Nàng cẩn thận căn dặn.

Tổng lão đại sáng tỏ gật gật đầu, đem xe giao ả phu, chính mình vội vàng đi vào. Chỉ chốc lát sau, hán liền đi ra, bắt quả không có Hoa mục mục theo sau.

Hán lên xe ngựa, nói một tiếng với ả phu: “Đi.”

Sau đó mới lén lút nhìn vào trong xe ngựa, nói với Lăng Nhược Nhược: “Tiểu thư, Hoa mục mục bảo chúng ta thay đổi y phục trước, rồi đi vào từ cửa hông.”

“Được.” Lăng Nhược Nhược lập tức đồng ý, nàng biết chỗ của Hoa mục mục không an toàn, bắt quả nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất.

92. Chương 92 : Nàng Đã Trở Lại

Sau khi gặp Vũ Sương Nhi, Hoa mù mù đương nhiên không dám ở lâu trong vương phủ, lại càng sợ Vũ Sương Nhi sẽ tìm đến Hoa Tụ Lâu diệt khẩu.

“Vương phi, nếu không có việc gì, thuộc hạ đưa Hoa mù mù đến đi dạo nơi khác.” Hai thị vệ cũng không muốn ở lâu trước mặt Vũ Sương Nhi, dù sao đứng lại nói chuyện với nữ quyền lâu quassẽ không tốt lắm.

Vũ Sương Nhi tao nhã gật gật đầu, mỉm cười nói: “Đi đi. Hoa mù mù nếu rảnh, hãy đến vương phủ nhiều một chút, nói chuyện với bốn vương phi, kể cho bốn vương phi nghe vài chuyện thú vị thanh lâu.”

“Vâng, vâng, Vương phi, ta đã biết.” Hoa mù mù biết nàng ta đã nhằm vào mình, mồ hôi lạnh tuôn rơi, ướt đầm lưng và trán, nàng hận không thể mọc một đôi cánh lập tức rời đi địa phương quý quái này, đi xa khỏi nữ nhân khủng bố.

Theo lý, lấy kinh nghiệm từng trải của Hoa mù mù, hẳn là không sợ Vũ Sương Nhi mới đúng. Nhưng mà, ngay cả Hoa mù mù, một người tinh ranh như hồ ly, kỳ thật cũng không rõ, vì sao đáy lòng lại sợ hãi Vũ Sương Nhi đến như vậy. Là vì gia tộc của nàng ta? Hay là vì địa vị của nàng ta? Hoặc là vì nàng ta rất ngoan độc? Trong chốc lát, Hoa mù mù thực không rõ ra sao.

Ba người vội vàng cáo lui, hai thị vệ định đưa Hoa mù mù đi dạo đến nơi khác. Nhưng Hoa mù mù thực tình không còn tâm tư, nàng khẩn cấp muốn rời đi nơi này. Vì thế, nàng lấy cơ thân thể của mình còn chưa khỏe, nhờ hai thị vệ đưa mình về lại biệt viện của Tát Hoàn.

Tát Hoàn thấy nàng đột nhiên trở về, cảm thấy thập phần kỳ quái, đang muốn mở miệng hỏi, nàng lại cười lạnh giành trước.

“Vương gia, ta xin đi về trước.” Hoa mù mù cười mà trong lòng cười không nổi, nàng tuyệt không muốn ở lại đây thêm một chút nào.

“Vậy trở về đi, bốn vương đã cho phép người có thể tự do đi lại trong vương phủ.” Tát Hoàn thấy nàng tựa hồ có chút không ổn lắm, trong lòng cảm thấy rất lạ, nhưng không biểu lộ ra, chỉ thản nhiên nói một câu.

Hoa mù mù hành lễ với hắn, cung kính nói: “Tạ Vương gia, vậy ta đi về trước.” Nói xong vội vàng định cáo lui rời đi.

Không ngờ, lúc này bé tỉnh ngủ, đi từ trong phòng ra, muốn tìm Tát Hoàn. “Phụ vương, phụ vương, phụ vương ở đâu?” Tiếng nói thanh thúy của bé giữ bước chân của Hoa mù mù lại.

Hoa mù mù kinh ngạc thấy bé đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, đó là đứa bé trai xinh đẹp đáng yêu, mắt nhắm nhem buồn ngủ, khi thấy trong phòng có người liền mở to hai mắt, hơn nữa còn đang nhìn nàng.

“Phụ vương.” Bé vừa thấy Tát Hoàn liền hưng phấn sà vào lòng hắn làm nũng.

Tát Hoàn vẻ mặt đầy ý cười, cúi xuống ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ hương thơm. “Cục cưng, nhanh như vậy liền tỉnh.” Hắn sủng nịch nói.

Bé gật gật đầu, hiếu kỳ nhìn bộ dạng xinh đẹp, trang điểm có hơi đậm của Hoa mù mù, bé chưa từng gặp qua người nào như vậy.

“Chào a di.” Bé thấy nàng cũng nhìn về phía mình, vì thế lễ phép chào hỏi một cái.

Hoa mù mù hiện tại rất khiếp sợ, trong lòng nàng biết bé là bảo bối của Lăng Nhược Nhược cục cưng, Vũ Sương Nhi là hung thủ, như vậy nếu cục cưng ở đây, chẳng phải rất nguy hiểm sao!

Nàng rất muốn nói, nhưng nàng nói không nên lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cục cưng đáng yêu mỉm cười ngây thơ với nàng, trong lòng cảm thấy khó chịu vạn phần.

Tát Hoàn sắc mặt phát hiện Hoa mù mù không ổn, phi thường không ổn, lúc mới tới còn tốt, sao mới có đi trong chốc lát liền vội vã trở lại nói là phải về, hay là nàng đã phát hiện cái gì?

Ngay lúc Tát Hoàn nóng vội định hỏi ra, Hoa mù mù đã điều chỉnh tâm tình xong, nàng lo lắng liếc nhìn cục cưng một cái, vội vàng cung kính, vội vàng rời đi.

Trở lại Hoa Tụ Lâu, nàng thất thần ngồi ở trong phòng, đối mặt với tình huống như vậy, nàng không biết nên làm thế nào cho phải. Nói cho Ninh Vương gia? Hẳn sẽ tin mình sao? Không nói cho hắn, an toàn của bé liền nguy hiểm.

Ngay tại nàng còn đang lâm vào thế khó xử, đột nhiên có người nói muốn gặp nàng. Nàng hách nhất đại khiêu, tưởng có người đến đòi mạng, bất quá cẩn thận nghĩ lại, đến đòi mạng cũng sẽ không quang minh chính đại như vậy. Thế này nàng mới yên tâm đi gặp người, đương nhiên có dẫn theo vài tên đả thủ, cẩn thận đề phòng vẫn tốt hơn.

“Hoa mù mù, tiểu thư nhà chúng ta muốn gặp ngài.” Người tới chính là Tổng lão đại, hắn nhận ra nữ nhân đang dẫn vài người đi theo cư nhiên chính là nữ nhân mà hắn từng dẫn người đi bắt.

Sau khi Hoa mù mù nhìn rõ khuôn mặt người tới, lập tức trợn mắt há hốc mồm, sợ hãi liên tục lui về sau, nhưng lời hắn nói lại như kinh đào hải lãng, làm cho nàng hoa dung thất sắc.

“Tiểu thư nhà người? Ta không gặp, không gặp.” Hoa mù mù kêu lên, không ngờ Vũ Sương Nhi lại ra tay nhanh như vậy, nàng mới từ vương phủ trở về, ả liền khẩn cấp phái người đi tìm nàng.

Tổng lão đại trợn tròn mắt, sao Hoa mù mù này lại không chịu gặp ngay cả tiểu thư nhà mình? Điều này không có khả năng a. “Tiểu thư nhà ta nói, người nhất định sẽ chịu gặp nàng.” Tiểu thư còn đang ngồi chờ trên xengựa bên ngoài a, hắn có chút nóng vội nghĩ.

“Ta vừa rồi mới gặp nàng, giờ không muốn gặp.” Hoa mù mù lòng còn sợ hãi, vẫn căng lá gan lên, nói.

“Tiểu thư nhà ta khi nào thì gặp qua người, nàng còn đang ở trong xengựa bên ngoài, chúng ta từ ngoài ô kinh thành gấp trở về.” Tổng lão đại tuy không hiểu ra sao nhưng hắn là người thô kệch, nói chuyện không biết che giấu.

Hoa mù mù nghe vậy, dần dần bình tĩnh, trên mặt chậm rãi lộ ra kinh hãi. Từ miệng của gã nam nhân hung thần ác sát trước mắt này, nàng biết, vị tiểu thư kia không phải là Vũ Sương Nhi, mà là Lăng Nhược Nhược.

“Là... tiểu thư sao?” Nàng chần chờ hỏi lại.

Tổng lão đại bị hỏi không hiểu ra sao, không phải tiểu thư thì là cái gì. Nhưng hắn vẫn thành thật gật gật đầu, nói: “Là tiểu thư.”

Thế này Hoa mù mù càng thêm khẳng định, tiểu thư này không phải tiểu thư kia, nàng đã có thể yên tâm. Lòng mừng rỡ, nàng vội vàng nói với hắn: “Nói tiểu thư đổi quần áo khác, đi theo cửa hông vào.”

“Được, để ta đi nói cho tiểu thư.” Tổng lão đại thành thật nói, vội vàng chạy đi.

Lăng Nhược Nhược mang hắn vào một cửa hàng quần áo, nàng chọn một bộ mề-gã sai vặt thường mặc, giả dạng thành người hầu của Tổng lão đại.

Hai người đi tới cửa hông, Hoa mù mù đã đứng chờ phía sau cửa, thấy hai người đi vào, trong lòng rất là kích động, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra gã sai vặt kia chính là Lăng Nhược Nhược.

“Tiểu thư.....” Hoa mù mù kích động kêu lên, gắt gao cầm tay Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược cũng thực kích động, nàng rút cuộc đã trở lại, trải qua bao gian nguy, khó khăn vô cùng, cuối cùng bình yên vô sự về lại kinh thành.

“Chúng ta đi lên rồi nói.” Hoa mù mù vội vàng nói, trong lòng tuy rằng cảm thấy thân phận của Tổng lão đại thật đáng nghi, nhưng dù gì vẫn phải tìm một nơi kín đáo mới dễ nói chuyện.

Đi vào một chỗ bí mật khác của Hoa mù mù, hai người mới ngồi xuống, Tổng lão đại ngồi cách các nàng không xa.

Hoa mù mù vẫn còn rất kích động, nàng cứ nghĩ Lăng Nhược Nhược dữ nhiều lành ít, không chừng đã không còn ở nhân gian, không nghĩ giờ lại gặp được nàng ở đây, lại còn hoàn hảo không tổn hao gì, sao có thể không khiến nàng vừa kinh vừa hãi được a?

93. Chương 93 : Tâm Cơ Lớn

Chờ Hoa mù mù và hai thị vệ rời đi, Uyển Ngữ liền nhin không được, nàng đã cực lực che dấu nỗi sợ hãi trong lòng, người vừa đi, nàng liền hồng mắt.

“Vương phi, Vương phi, ả đã phát hiện chúng ta, ả biết là chúng ta làm. Làm sao bây giờ? Vương phi, làm sao bây giờ?” Uyển Ngữ sợ tới mức hoang mang, oa oa kêu to.

Vũ Sương Nhi phần nộ trùng mắt nhìn Uyển Ngữ, quát: “Không được kêu bậy, người sợ người khác không biết là chúng ta làm có phải hay không? Nhỏ giọng lại!”

Uyển Ngữ bị nàng mắng một trận, lập tức biết sai cúi đầu, không dám nói nữa câu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi, vạn nhất Ninh Vương giabiết, Vương phi khẳng định đổ mọi trách nhiệm lên đầu mình, đến lúc đó, nàng chết chắc rồi.

“Vâng, Vương phi.” Nàng nhỏ giọng nói, thân thể vẫn run run như cũ.

“Một nữ tử thanh lâu nhỏ nhỏ thì làm được việc gì. Cho ả lá gan, ả cũng không dám! Tối nay, bốn vương phi sẽ cho người đi cảnh cáo ả, nếu thật sự không được, đành phải có lỗi.” Vũ Sương Nhi nói xong lời cuối cùng, ánh mắt trở nên âm ngoan lên, ngay dưới ánh mặt trời vẫn khiến người ta cảm thấy lãnh lẽo.

Uyển Ngữ hung hăng rung mình một cái, bất giác lui ra sau một bước, cảm thấy cách nàng xa một chút thì an toàn hơn.

Vũ Sương Nhi cũng không có tâm tư chơi đùa, phải nhẹ quần áo trên người, lạnh lùng nói: “Chúng ta trở về.”

Nàng biết Hoa mù mù tạm thời sẽ không dám nói cho Tát Hoàn, nhưng không thể cam đoan ả về sau có nói cho hắn hay không, cho nên vẫn là tiên hạ thủ vi cường, miễn cho tránh tào uơng.

Uyển Ngữ yên lặng đi theo sau nàng trở về biệt viện, từ nay về sau, cuộc sống của nàng sẽ càng thêm kinh hãi.

...

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Vũ Sương Nhi, Hoa mù mù rất nhanh liền rời đi vương phủ, vội vàng vàng trở về Hoa Tự Lâu. Xem ra, ả không nói cái gì.

“Vương phi, chúng ta làm sao bây giờ?” Lo lắng đề phòng nửa ngày, tâm tình Uyển Ngữ vẫn chưa thể thả lỏng, vội vàng hỏi.

Vũ Sương Nhi nghĩ nghĩ, dặn dò: “Người đi nhắn với đại ca của ta, nói ta có việc tìm hắn.” Loại sự tình này, thế nào cũng phải nhờ đại ca của nàng xuất thủ.

Uyển Ngữ gật gật đầu, tìm thiếu gia làm là tốt nhất, vì thế vội vã đi.

Uyển Ngữ chân trước vừa đi, Vũ Sương Nhi liền mang theo hai nha hoàn đi ra biệt viện, đi đến biệt viện của Tát Hoàn.

Chỉ chốc lát sau, ba người đến ngoài cửa biệt viện, trải qua thông báo, nàng rốt cục có thể đi vào, vừa bước đến cửa phòng liền thấy được hai nam nhân một lớn một nhỏ đang chơi đùa với nhau.

“Thiếp thân bái kiến Vương gia, Tiểu Vương gia.” Nàng cung kính nói, khẽ cúi thân mình trước bọn họ.

“Đứng lên đi, có việc gì không?” Tát Hoàn nhìn nàng một cái, không chút để ý nói.

Bé tò mò nhìn nàng, bé rất ít nhìn thấy nàng, trừ bỏ lúc ăn cơm, bất quá nàng đối với bé cũng không mấy hòa nhã, cho nên bé chỉ nhìn nàng mấy cái liền lại chui vào lòng Tát Hoàn.

Vũ Sương Nhi cười tủm tỉm nói: “Tiểu Vương gia trở về đã lâu mà thiếp thân còn chưa đến thăm, cho nên, cố ý đến thăm Tiểu Vương gia.”

“Gặp đã gặp, không có chuyện gì, người hãy về trước đi.” Tất Hoàn đối nàng lạnh như băng, hoàn toàn không dậy nổi hứng thú.

Vũ Sương Nhi trong lòng hận vô cùng nhưng không lộ ra, vẫn cười cợt nói: “Vương gia, Tiểu Vương gia bằng tuổi với Duệ Nhi, thiếp thân thấy Tiểu Vương gia nhất định cũng thực tịch mệnh, không bằng cho bọn họ cùng nhau làm bạn, cũng tiện chăm sóc lẫn nhau.”

Bé vừa nghe sắp có người chơi với mình, hưng phấn không thôi, vội vàng mở to hai mắt nhìn Tất Hoàn.

Tất Hoàn nghe xong cũng cảm thấy đúng như thế, hẳn mỗi ngày chơi với bé cũng không ổn, không bằng cho hai đứa nhỏ chơi với nhau, ý kiến này cũng không tệ.

“Được, nói Duệ Nhi đến làm bạn với cục cưng đi.” Hắn đồng ý.

94. Chương 94 : Tâm Ngoan Thủ Lật 1

Tiểu thư, người không có việc gì, tam mừng quá!” Hoa mù mù nhìn nàng từ trên xuống dưới, mắt chảy cả nước mắt, vội vàng lấy khăn tay lau.

Lăng Nhược Nhược cũng rất cao hứng, bởi vì dù trải qua một phen nguy hiểm, nàng vẫn hữu có kinh vô hiểm, nay về được tới kinh thành, không biết có thể được đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời?

“Cục cưng hiện tại thế nào? Nghe nói là theo Vương gia hồi phủ.” Nàng vẫn vương bận bé, lần này cần trở về cũng vì nguyên nhân này.

Nhắc tới đến bé, Hoa mù mù nguyên lai hưng phấn thần sắc lập tức trầm xuống, sốt ruột nói: “Tiểu thư, vị Vương phi đã bắt ngài cũng là người đã bắt ta. Ta hôm nay đã gặp nàng ở trong Ninh Vương phủ, nàng cũng đã cảnh cáo ta. Hiện tại, chúng ta phải làm sao bây giờ a? Tiểu thiếu gia đang ở trong vương phủ, lỡ bị..... ” Nàng nói không được nữa, sợ bé bị hãm hại thủ.

Lăng Nhược Nhược làm sao không biết, nàng làm sao không lo lắng, nhưng nếu nàng lại xuất hiện, tất sẽ khiến cho huynh đệ bọn họ tranh chấp, hơn nữa nàng không muốn đối mặt với Tất Hoàn và Tất Nhân. Con là con của Tất Nhân, mà người sống cùng với nàng lại là Tất Hoàn, nàng tựa hồ đã chiếm lấy hai huynh đệ, chỉ mới tưởng tượng thôi liền cảm thấy không thoải mái.

“Tiểu thư..... ” Thấy nàng không nói lời nào, Hoa mù mù vội vàng gọi.

“Ta đã biết, ta sẽ nghĩ biện pháp.” Lăng Nhược Nhược từ trầm tư hồi tỉnh thần lại, mỉm cười với Hoa mù mù.

Tâm tình Hoa mù mù thế này mới thoáng buông xuống, nhưng hễ nàng lại nhớ đến thần sắc hôm nay của Vũ Sương Nhi, cả người liền phát run, nữ nhân kia thật đáng sợ.

Lúc này nàng mới nhớ tới gã nam nhân đi cùng Lăng Nhược Nhược, người này cũng chính là một trong những kẻ đã bắt mình. Vì thế, nàng lén lút kéo áo Lăng Nhược Nhược, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, hẳn, hẳn từng bắt ta.”

“Hắn hiện tại là thủ hạ của ta, hẳn sẽ không làm gì chúng ta đâu.” Lăng Nhược Nhược nhìn thoáng qua Tổng lão đại đang ngồi đoan đoan chính chính, cười nói.

“Tiểu thư, thật vậy sao? Tiểu thư thật quá lợi hại!” Hoa mù mù nghe xong liền bội phục sát đất, ngay cả người xấu đều có thể thu làm người của mình. Thần a!

Lăng Nhược Nhược cười cười với Hoa mù mù, nàng không thể kể cho Hoa mù mù biết, nàng thiếu chút nữa bị lăng nhục, thậm chí còn bị giết nữa a. Hiện tại tâm tư của nàng toàn đặt trên người bé, nàng phải nghĩ biện pháp đem bé ra.

“Hoa mù mù, ta thấy, người ở đây không an toàn, không bằng như vậy đi, chờ ta mang bé ra, người hãy đi theo ta đi.” Nàng đột nhiên đề nghị, bỗng dưng giờ nàng muốn đi lưu lạc giang hồ, mang theo bé vào Nam ra Bắc, thích đi thế nào thì đi thế đó, khoái ý nhân sinh, được vậy thì tốt.

Hoa mù mù nghe vậy, tròn mắt đều nhanh nháy ra ngoài, nàng rất kinh ngạc, không ngờ Lăng Nhược Nhược sẽ gọi mình cùng đi, nàng có chút..... Tâm động.

Bất quá, “Tiểu thư, Hoa Tụ Lâu thì làm sao bây giờ? Ta mà đi sẽ không có ai trông giữ.” Nàng khó xử là như vậy, trong chốc lát có chút luyến tiếc.

“Thì mời người đến quản lý giúp a, tìm một người đáng tin một chút. Chúng ta cũng không phải một đi không trở lại, nói không chừng, ngày nào đó người sẽ đòi về trước.” Nàng ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp, cảm thấy chuyện này thực dễ dàng.

Hoa mù mù lại được một phen mở rộng tầm mắt, tiểu thư nói thật nhẹ nhàng, tựa hồ cái gì cũng không trọng yếu, muốn đi thì đi, căn bản không cần lo lắng.

“Này, việc này, về sau hãy nói.” Hoa mù mù bất đắc dĩ nhìn nàng nói.

Lăng Nhược Nhược cười gật gật đầu.

Hoa mù mù vội vàng cho người mang thức ăn lên, chiêu đãi Lăng Nhược Nhược và Tổng lão đại ăn uống no say, xong xuôi lại vội vàng an bài hai gian phòng cho hai người nghỉ ngơi.

Lăng Nhược Nhược đã trở lại, thần không biết quỷ không hay. Vũ Sương Nhi cứ nghĩ tình địch đã chết, cho nên nhiệm vụ hiện tại của nàng là giải quyết bé dứt điểm. Đồng thời phải làm thần không biết quỷ không hay.

...

“Nhi thần bái kiến phụ vương.” Tát Duệ đột nhiên bị Tát Hoàn gọi đến biệt viện, vừa vui vừa sợ, hân hân kính trọng phụ vương lại vừa sợ phụ vương.

Tát Hoàn gật gật đầu với hân, mặt không chút thay đổi nói: “Phụ vương tìm con đến vì muốn con đến làm bạn với đệ đệ, con có bằng lòng không?” Tuy rằng là hỏi, nhưng thành phần mệnh lệnh vẫn nhiều hơn.

Vũ Sương Nhi đứng bên cạnh vội vàng cười nói: “Vương gia, xem ngài nói kia, bọn họ là hai huynh đệ, hân nhiên là nên cùng làm bạn. Duệ Nhi sẽ trân trọng đệ đệ, có phải hay không a, Duệ Nhi?”

Tát Duệ vội vàng gật gật đầu, cung kính nói: “Phụ vương, con và đệ đệ sẽ cùng nhau làm bạn, con sẽ trân trọng đệ đệ, sẽ bảo hộ đệ đệ.”

“Được, đệ đệ liền giao cho con, đừng để phụ vương thất vọng.” Tát Hoàn vừa lòng gật đầu.

Bé vẫn luôn oa ở trong lòng hân, cái hiểu cái không đem nghe người lớn nói chuyện, chỉ biết là sau này mình sẽ vừa có ca ca vừa có bạn chơi.

“Hay quá, cục cưng có ca ca, cục cưng có bạn rồi.” Bé cao hứng vạn phần, hưng phấn nhìn ca ca xa lạ, trong lòng có chút chờ mong, càng làm nhát tâm tình tưởng niệm mẹ.

Tát Duệ nghe vậy, đối với tiểu đệ đệ cũng thêm hảo cảm, kỳ thật hân đã mấy lần muốn tiếp cận bé. Nhưng bé luôn có phụ vương và mẫu phi bên cạnh, mà hân trừ bỏ dụng công đọc sách, còn phải luyện công, căn bản không có thời gian chơi đùa.

“Đi chơi với ca ca đi.” Tát Hoàn sủng nịch nói với bé, ẵm bé từ trên người mình đặt xuống đất, làm cho bé tự đi đến chỗ Tát Duệ.

Bé chạy nhanh về phía Tát Duệ, đến trước mặt hân, hưng phấn nhảy cẫng lên, cái miệng nhỏ nhắn hào hứng la hét: “Ca ca, ca ca, chơi với cục cưng thôi.”

Tát Duệ nhìn sang phụ vương, thấy hân gật gật đầu với mình, liền cũng hưng phấn nắm tay bé, vừa đi ra ngoài, vừa nói, “Đệ đệ, chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Bé thích chí kêu to, vội vàng đi theo hân ra ngoài, vui sướng nghĩ mình rốt cục có bạn.

Vũ Sương Nhi cũng thực hưng phấn, nàng nhìn hai tiểu tử xuất môn, cảm thấy kế hoạch của mình đã thực hiện được một nửa, không khỏi vui vẻ cong đuôi lông mày.

Mà Tát Hoàn khi nhìn thấy bộ dáng này của nàng, nghĩ nàng cũng thích hai đứa nhỏ như vậy, bỗng dưng cảm thấy cũng không đến nỗi phiền chán.

“Sương nhi, về sau ta giao hai đứa nhỏ cho người chăm sóc.” Hắn không chút nghĩ ngợi quyết định, tuyệt không nghi ngờ nàng.

Cầu còn không được đâu, Vũ Sương Nhi cười đến thực vui vẻ, vội vàng nói: “Vâng, Vương gia, thiếp thân nhất định chăm sóc hai đứa nhỏ thật tốt, xin Vương gia cứ yên tâm.

Tát Hoàn gật gật đầu.

Bên ngoài hai đứa nhỏ say mê chơi trốn tìm, người tới ta đi, bắt nhạc diệc hồ. Hai đứa nhỏ bởi tuổi còn nhỏ, vốn không có gì khúc mắc, rất nhanh liền quen thuộc.

“Ca ca, cục cưng thích ca ca.” Bé cười khanh khách, thực trực tiếp biểu đạt cảm tình của mình với Tát Duệ.

Tát Duệ cũng sốt, nhìn đứa nhỏ cũng chỉ cao bằng mình, vốn dĩ là hắn đã phần là thuận theo mệnh lệnh của phụ vương, bắt quá chơi với nhau một hồi, hắn cũng thực thích tiểu đệ vừa đáng yêu lại rất hiểu biết này.

“Được rồi, được rồi, chơi mệt rồi đi, đã đói bụng chưa?” Lúc này Vũ Sương Nhi đến bên cạnh hai đứa nhỏ, cười tủm tỉm hỏi, thái độ hòa ái dễ gần, chẳng nào thân sinh mẫu thân.

Hai đứa nhỏ vội vàng gật gật đầu, cùng ngoan ngoãn nghe lời nàng, đi ăn chút bánh ngọt, uống vài ngụm trà, vừa ăn vừa đùa giỡn, vui vẻ cười khanh khách.

Tát Hoàn thực đã đem bé giao cho Vũ Sương Nhi, cho nên, trừ bỏ buổi tối phải về biệt viện ngủ, những lúc khác đều ở cùng với Tát Duệ.

95. Chương 95 : Tâm Ngoan Thủ Lật 2

Vũ Sương Nhi chờ ba ngày, thập phần kiên nhẫn chờ ba ngày, chờ bé hoàn toàn quen thuộc bọn họ, chờ Tát Hoàn hoàn toàn yên lòng.

Nàng muốn động thủ, nàng rất cực quyết định động thủ.

Hôm nay, bé và Tát Duệ chơi cạnh hồ nước, Vũ Sương Nhi đứng nhìn từ xa xa, cảm thấy cơ hội đã tới. Nàng đã nghĩ ra vô số phương án, vốn định dẫn bé ra ngoài, sau đó đẩy bé xuống vách núi, nhưng nếu làm vậy sẽ làm Tát Hoàn phát giác, cũng từng nghĩ cho người bắt cóc khi bọn họ đi trên đường, nhưng nếu không thoát ra ngoài thành, tính nguy hiểm sẽ rất lớn. Cuối cùng cảm thấy xử lý bé ở hồ nước là tốt hơn cả, sẽ không ai nhận ra là nàng làm, cho nên nàng mới hạ quyết tâm.

“Ca ca, ca ca xem, con cá kia lớn quá, sắp lớn bằng cục cưng rồi.” Bé ghé vào bên cạnh hồ nước, ý đồ tiếp cận con cá to đang cùng đồng loại giành thức ăn.

Tát Duệ cũng cùng bé ghé vào bờ hồ, tò mò nhìn con cá bơi tới bơi lui. Tát Duệ lúc này rất cao hứng, từ lúc có bé làm bạn, cuộc sống của hắn phong phú hơn rất nhiều, không hề là đơn thuần đọc sách luyện công. Hắn rất thích chơi với bé, chính mình cũng vui vẻ không kém.

“Đệ đệ, đệ phải cẩn thận, đừng tới gần quá.” Tát Duệ thấy bé càng lúc càng đến gần con cá, sốt ruột nói, hắn thực lo lắng bé sẽ rơi vào trong hồ nước.

Bé ngẩng đầu lên, cười tít mắt, không chút nào để ý nói: “Ca ca, ca cayên tâm, cục cưng đã biết.” Nói xong thực nghe lời đem khối thân thể bé xíu lùi về sau.

Tát Duệ thấy bé nghe lời mình như vậy, cảm thấy thật cao hứng, thế này mới yên lòng, tiếp tục cùng bé nhìn con cá trong hồ.

Lúc này, Uyển Ngừ đột nhiên xuất hiện, sốt ruột nói với Tát Duệ nói: “Tiểu Vương gia, Vương phi tìm ngài, nàng gọi ngài đến một chút.”

Tát Duệ vội nói: “Được, ta lập tức đến.” Nói xong, lại quay sang nói với bé còn đang mãi chơi: “Đệ đệ, ca ca đi một chút lập tức sẽ quay lại.”

Bé cũng không để ý, nghe hần nói như vậy, vội vàng mỉm cười với hần, nói: “Ca ca, đi nhanh về nhanh.”

“Ừ.” Tát Duệ đáp ứng một tiếng, rồi vội vàng đi theo Uyển Ngừ.

Bé không vì Tát Duệ rời đi mà giảm bớt hứng thú, ngược lại bởi vì không còn người ước thúc, thân mình nhỏ nhắn không ngừng nhích lại gần con cá trong hồ nước, không chút nào nhận ra nguy hiểm đang tới.

Đột nhiên, ngay lúc bé sắp sửa chạm đến con cá, đột nhiên bị ai đó đẩy từ phía sau một cái, ầm một tiếng, bé chúc đầu nhào vào trong hồ, bọt nước văng lên tung tóe.

Bé muốn kêu, bé muốn gọi, nhưng vừa vào trong nước, bé liền hoảng, thân mình nhỏ bé vùng vẫy mấy cái liền chìm vào trong nước.

Mà bên bờ lúc này, một bóng người cũng không có, kẻ đẩy bé xuống nước đã sớm nhanh chóng rời đi, phồng chình trong lòng nghĩ bé không sống được.

“Mẫu phi, ngài tìm con có chuyện gì sao?” Tát Duệ dùng cặp chân nhỏ chạy về phía Vũ Sương Nhi, vừa chạy vừa thở hổn hển, hần sốt ruột muốn trở lại bên cạnh bé.

Vũ Sương Nhi thấy hần chạy thở hổn hển, trong lòng khê đau, vội vàng lấy khăn tay lau mồ hôi cho hần, “Duệ Nhi, gấp cái gì, xem con kia, đầu đầy mồ hôi.” Trong lòng lại thêm hận bé, con của nàng đường đường là Tiểu Vương gia, lại phải đi trông chừng đứa con của ả tiện nhân kia, tựa như một gã tùy tùng, đã vậy mẹ con nàng lại không thể không nghe lời.

Tát Duệ căn bản không để ý chuyện này, vội hỏi: “Mẫu phi, ngài tìm con có chuyện gì? Đệ đệ còn đang chờ con a.”

“Mẫu phi gọi con đến, là muốn gọi con lấy chút hoa quả cho đệ đệ ăn.” Nàng cười tủm tỉm nói, nhận lấy một mâm quả đỏ tươi từ trong tay Uyển Ngừ, đưa vào tay hần.

96. Chương 96 : Rơi Xuống Nước

Nếu Lăng Nhược Nhược biết bé đã bị trúng độc thủ, chết sống gì nàng cũng phải mang bé đi, nhưng rốt cuộc nàng đã nghĩ sai rồi, cứ nghĩ tất cả mọi người đều xem mình là mục tiêu, bé tạm thời vẫn an toàn.

Nàng còn đang suy tính biện pháp, nghĩ cách mang bé đi ra, vừa có thể an toàn rời đi kinh thành, vừa khiến những người này vĩnh viễn rời xa cuộc sống của mình.

“Tiểu thư, hay là, ta lại đến vương phủ một chuyến?” Hoa mù mù thấy nàng mặt co mày cau, vội vàng đề nghị.

Lăng Nhược Nhược ngẫm lại, tựa hồ trước mắt chỉ có biện pháp này, nàng cũng muốn biết cục cựa sống có được không, có nhớ mẹ không.

“Hoa mù mù, được rồi, bắt quá người phải cẩn thận một chút, đi nhanh về nhanh. Đừng để nàng ta phát hiện.” Nàng đồng ý nói, hiện tại nàng còn chưa nghĩ ra cách trị tội Vũ Sương Nhi, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại thực đáng buồn a.

Hoa mù mù tin tưởng mười phần cười nói: “Tiểu thư yên tâm, ta trà trộn giang hồ nhiều năm, khi gặp phải nguy hiểm đều trốn nhanh hơn người khác, ta sẽ rất nhanh trở về.” Nói xong, nàng vội vàng xuất môn tìm cớ kiện, kích động đi về hướng Ninh Vương phủ.

Lăng Nhược Nhược nhìn Hoa mù mù đi xa, không biết vì sao, hôm nay tâm tình nàng cứ mãi bất an, giống như có chuyện lớn gì đó đã xảy ra.

...

Ninh Vương phủ.

“Mẫu phi, con phải đến chỗ đệ đệ.” Cầm trái cây chín mọng, Tát Duệ vội vàng nói với Vũ Sương Nhi, hẳn vẫn còn rất vướng bận bé.

Lúc này, một nha hoàn từ bên ngoài tiến vào, làm như không có việc gì khẽ gật đầu với Vũ Sương Nhi, sau đó lén lút đứng sang một bên, cẩn thận không để những người khác chú ý.

Vũ Sương Nhi thấy vậy, khoe miệng khẽ cong lên cười, nàng hiền lành nói với Tát Duệ: “Duệ Nhi đi đi, phải chăm sóc đệ đệ cho tốt a, trăm ngàn đừng để mẫu hậu và phụ vương thất vọng, biết không?”

“Vâng, mẫu phi.” Tát Duệ không nghĩ ngờ, ngoan ngoãn đáp ứng.

“Đi đi.” Vũ Sương Nhi thúc giục nói, nàng hiện tại tâm tình vô cùng tốt, cả người đều thả lỏng, giờ chỉ còn chờ một hồi tuồng. Nghĩ vậy, khoe miệng lại nhẹ nhàng giơ lên, lần này nàng cười không chút che giấu.

Tát Duệ hớn hở chạy về hồ nước, lại phát hiện bên cạnh hồ đã sớm không có bóng dáng bé, không biết bé đã chạy đi đâu.

“Đệ đệ, đệ đệ, ca ca đã trở lại, đệ mau ra đây a, ca ca mang đồ ăn ngon đến cho đệ đây.” Tát Duệ vội vàng cao giọng hô.

Sau một lúc lâu, không người đáp lại, các nha hoàn luôn đi theo bên cạnh cũng nhin không được mở to hai mắt tìm khắp chung quanh, “Tiểu Vương gia, Tiểu Vương gia.” Các nàng cũng gia nhập hàng ngũ tìm người.

Tát Duệ thấy mình gọi bé lâu như vậy cũng không gặp bé xuất hiện, có chút nóng nảy: “Đệ đệ, đừng đùa, mau ra đây, đệ đệ, nhanh lên đi ra a.” Gọi gọi một hồi, hẳn đều gấp đến độ muốn khóc.

Nha hoàn cũng bị dọa sợ hết hồn, vạn nhất Tiểu Vương gia có bị gì sơ xuất, Vương gia thế nào cũng sẽ lấy mạng của các nàng, nghĩ đến đây, các nàng vội vàng chia ra tìm kiếm chung quanh.

Ngay lúc bọn họ cực kỳ sốt ruột, một nha hoàn từ xa hốt hơ hốt hải chạy tới, vừa chạy, vừa la to: “Tiểu Vương gia, không tốt, không tốt.”

“Chuyện gì? Nói mau?” Tát Duệ tuổi tuy nhỏ, nhưng hẳn vẫn có thể bày raphong phạm hoàng gia nên có, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhủ lại.

Nha hoàn đến báo tin ngừng lại một chút hít lấy hơi, cả mặt đỏ ửng, thở còn chưa kịp thông, liền đứt quãng nói: “Bẩm Tiểu Vương gia, ách, tiểu, Tiểu Vương gia, ngài, ngài ấy rơi, rơi xuống nước.”

Cái gì? Rơi xuống nước? Tát Duệ cùng các nha hoàn đều chấn động, nhất là Tát Duệ, hẳn sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cả người runrun. Đệ đệ là do phụ vương bảo hẳn trông chừng, kết quả, đệ đệ không chỉ có mất tích, cư nhiên còn rơi xuống nước, sinh tử không rõ a.

97. Chương 97 : Được Cứu

Tát Hoàn tức giận đến cả người phát run, sắc mặt xanh mét, vẻ mặt đờ đờ sát khí.

Tát Nhân cả người ướt đầm nước, lo lắng bất an nhìn đại phu.

“Đại phu, thế nào? Bé có sao không?” Tát Hoàn lòng nóng như lửa đốt, ngay cả thanh âm đều bởi vì lo lắng cùng sợ hãi mà rung rung.

Đại phu thu hồi tay bắt mạch, không nói tiếng nào đứng dậy rời giường, thế này mới tắt cung tắt kính, nói với bọn họ: “Bẩm hai vị Vương gia, cũng may cứu hộ đúng lúc, Tiểu Vương gia không có trở ngại, bất quá cần điều dưỡng nhiều hơn.”

Hai nam nhân đang lo lắng nghe vậy, thế này mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, nếu bé có gì không hay xảy ra, không chỉ có bọn họ không thể thảnh thơi cho bản thân, chỉ sợ ngay cả Lăng Nhược Nhược cũng sẽ không buông tha bọn họ.

“Cám ơn đại phu.” Tất Nhân vui vẻ nói, ngay cả nước hồ nhỏ giọt trên người mình cũng không để ý, toàn tâm toàn ý mong bé không có việc gì.

“Làm phiền đại phu.” Tất Hoàn cũng cảm kích nói, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài nói: “Người tới a, thưởng bạc cho đại phu, thuận tiện đi hốt thuốc về.”

Tổng quản đứng ngoài cửa nghe vậy liền vội vàng tiến vào, cung kính đưa đại phu rời đi. Những người còn lại khi nghe nói bé không có việc gì, đều thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi, sợ nếu bé phát sinh cái gì ngoài ý muốn, toàn bộ bọn họ đều phải chôn cùng a.

Ở trong phòng, hai huynh đệ Tất Hoàn, Tất Nhân không ai nói gì, sau khi tiễn bước đại phu, đồng thời bỏ nhào trước giường bé, cẩn thận nhìn bé.

Qua một hồi lâu, Tất Hoàn mới lạnh lùng hỏi: “Việc này rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người nói cho ta nghe một chút.”

Tất Nhân đứng lên, trong mắt như muốn phóng lửa, nếu hôm nay hắn không có hưng trí bưng bưng muốn đến thăm bé, có lẽ hắn sẽ không thấy được cảnh đó, thậm chí không kịp thời cứu bé, có lẽ con hắn cứ như vậy mà chết.

“Hôm nay ta định tới thăm cục cưng, kết quả nghe nói cục cưng đang chơi với Duệ Nhi, vì thế ta liền trực tiếp đi tìm bọn họ, không nghĩ tới, khi đến cạnh hồ, ta không những không nhìn thấy Duệ Nhi, lại thấy một nhà hoàn mặc tổ y vội vàng chạy khỏi hồ nước, mà trong hồ tựa hồ có người. Vì thế ta không chút nghĩ ngợi nhảy vào, lại không nghĩ rằng là bé rơi xuống nước.” Tất Nhân vừa nhắc lại một màn khiến hắn kinh hãi, liền tức giận đến cả người phát run.

Tất Hoàn nghe xong khiếp sợ vô cùng, như vật chứng tỏ là có người cố ý mưu sát bé. “Người có nhìn rõ bộ dáng của nhà hoàn kia không?” Hắn vội vàng truy vấn, nội tâm cực kỳ phần nộ.

“Không có, lúc ấy ta tuy nghi hoặc, nhưng thấy có người rơi xuống nước, lúc đó hoảng loạn chỉ lo cứu người, đâu có thấy rõ bộ dáng a ta.” Tất Nhân ảo não nói, nếu hắn đến sớm một bước thì tốt rồi.

Tất Hoàn rất tức giận, nhưng hắn lại nghĩ tới một chuyện: “Duệ Nhi đâu? Hắn đi đâu?” Lúc này hắn mới nhớ tới bé mấy ngày nay luôn đi chơi với Tất Duệ.

“Ta không có thấy hắn, mà kỳ quái ở chỗ, xung quanh bờ hồ không có lấy một nhà hoàn hay thị vệ nào cả.” Cả trái tim Tất Nhân đều đặt vào contrai nhà mình, đâu để ý nhiều người như vậy.

“Người tới a, lập tức đi tìm Tiểu Vương gia.” Tất Hoàn có chút bất an, hắn sợ nếu bé bị hạ độc thủ, không chừng cả Tất Duệ cũng cùng bị hại. Nghĩ đến đây, hắn vội vàng phái người đi tìm.

Đúng lúc này, kiệu của Hoa mù mù đi tới ngoài cửa phủ, đang chuẩn bị tiến vào vương phủ thì nghe thị vệ dẫn nàng vào báo cho tin bé rơi xuống, lòng kinh hách vạn phần.

Còn Tiểu Vương gia Tất Duệ vừa được người phái đi tìm, khi biết bé rơi xuống nước cũng lập tức hoảng mang rối loạn chạy tới biệt viện của Tất Hoàn.

“Phụ vương, phụ vương, đệ đệ, đệ đệ...”

98. Chương 98 : Ai Hạ Độc Thủ

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Tát Duệ hấp tấp chạy lại, tuổi còn nhỏ, trên mặt lại một mảnh trầm trọng, khi biết được đệ đệ bị người ta đẩy ngã xuống hồ nước, hấn luôn sợ hãi và lo lắng.

“Con bái kiến phụ vương, Vương thúc.” Sau khi tiến vào, Tát Duệ liền cung kính hành lễ với hai người, sau đó lo lắng nhìn thoáng qua bé đang nằm trên giường, lại hỏi: “Phụ vương, đệ đệ thế nào?” Nói xong, nước mắt ứa ra tràn đầy hốc mắt, cổ nén mới không rơi xuống.

Tát Hoàn thấy hấn nguyên vẹn xuất hiện, trong lòng thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu hai đứa con đều có gì không hay xảy ra, hấn thật không biết làm sao bây giờ.

“Duệ Nhi, con không có việc gì là tốt rồi.” Hấn trầm trọng nói, lại nhìn thoáng qua bé trên giường, “Cực kỳ không có việc gì, cũng may Vương thúc của con tới cứu kịp thời.”

“Duệ Nhi tạ Vương thúc.” Nghe được là Tát Nhân cứu bé, Tát Duệ vội vàng cung kính hành lễ với hấn, sau đó đưa tay lau nước mắt chảy ra.

Tát Nhân vội vàng xua tay nói: “Duệ Nhi, không cần khách khí, cực kỳ cũng là con của Vương thúc.” Hấn cũng không kiêng dè chuyện bé là con của hấn.

Nhưng khi Tát Hoàn nghe vậy, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hấn một cái.

Tát Duệ không để ý tới bọn họ, trông mong nhìn bé đang ngủ mê cách đó không xa, hấn thực muốn lại gần xem. “Phụ vương, con muốn đến xem đệ đệ.”

“Đi đi, đừng đánh thức hấn.” Tát Hoàn phê chuẩn.

Được đến cho phép, Tát Duệ lập tức dùng cặp chân nhỏ, khinh thủ khinh cước hướng đến cạnh giường bé, thẳng đến bên giường, hấn thở mạnh cũng không dám, sợ sẽ làm tỉnh giấc ngủ yên của bé.

Chỉ thấy mặt bé khê nhẵn mịn, hai đấm nắm chặt, thân thể nhỏ có chút buộc chặt, tựa hồ còn chưa thả lỏng, vẫn bất an như cũ.

Tát Duệ cúi đầu, không nói gì nhìn bé. Hấn nhớ rõ lúc phụ vương dẫn bé xuất hiện trước mặt mình, hấn thật rất hâm mộ a. Bé khoái hoạt tươi cười, vẻ mặt đáng yêu, lá gan lại rất lớn. Khi bé ở cùng với nữ nhân mà bé gọi là mẹ, bọn họ tựa như người một nhà, sáng lờ lờ hạnh phúc. Đó là thứ, hấn vẫn luôn khát vọng mà không chiếm được, mẫu phi không có, phụ vương cũng không có.

Hấn hâm mộ bé, bởi vì bé không phải học nhiều công khóa như vậy, không cần luyện công, chỉ cần viết xong bài, đọc xong sách, liền có thể khoái hoạt chơi đùa. Mà hấn không được, hấn phải học rất nhiều thứ, theo sáng sớm đến tận trời tối, trừ bỏ ngủ với ăn cơm, hấn không còn dư bao nhiêu thời gian để chơi đùa. Ngay cả mẫu phi cũng nói cho hấn, hấn tương lai là Vương gia của Ninh Vương phủ, hấn tương lai sẽ kế thừa vương vị, chonên hấn phải cường đại, hấn không thể giống với người khác.

...

“Vương gia, Hoa mù mù đến.” Khi Hoa mù mù vừa bước vào vương phủ, liền có thị vệ tiến hành tăng tăng lớp lớp thông báo.

Đúng lúc này, Hoa mù mù cũng chạy tới, nàng mặt mày không yên bất an chờ ở ngoài cửa, rất muốn bước vào bên trong thăm dò.

“Mời nàng vào.” Tát Hoàn nói.

Hoa mù mù nghe vậy, không cần ai đến thỉnh liền tự mình vọt vào trong, thấy bên trong có thêm Tát Nhân, vội vàng tất cung tất kính nói: “Dân nữ bái kiến Ninh Vương gia, Tam Vương gia.”

“Hoa mù mù, sao ngươi lại tới đây?” Tát Nhân rất là kỳ quái, không nghĩ tới lại gặp Hoa mù mù của Hoa Tụ Lâu ở chỗ này.

Hoa mù mù ngượng ngùng cười cười, kiềm chế không được tính tò mò quá mãnh liệt của mình, khẽ xoay đầu dò xét vào trong, thấy bé đang nằm trên giường cùng Tát Duệ đang đứng bên cạnh.

“Ta là tới vấn an Tiểu Vương gia, không nghĩ tới lại nghe tin, ách, Tiểu Vương gia rơi xuống nước.” Nàng thực bất an, không biết bé như thế nào, nếu để cho Lăng Nhược Nhược biết, khẳng định sẽ sợ phát điên.

Tát Hoàn thấy nàng sốt ruột, trong lòng biết là vì Lăng Nhược Nhược, vì thế nói: “Cục cưng thực đã không sao, chính là không biết là ai đã đẩy bé xuống nước. Bốn vương nếu tìm ra nàng, nhất định phải đem nàng băm thây vạn đoạn, tru di cửu tộc.” Nói xong lời cuối cùng, thực đã lường trước rằng nghiêng lợi.

99. Chương 99 : Cục Cưng Đáng Thương

Trong lòng Hoa mù mù rất rối loạn, nàng biết là ai làm, nhưng nàng sợ hãi, nên do dự, không biết có nên nói chuyện Vũ Sương Nhi chính là hung thủ bắt cóc mình hay không.

Đang lúc nàng hết sức khó xử, trên giường truyền đến tiếng bé hoa chân múa tay, thét chói tai sợ hãi. “Đừng mà, cứu mạng, mẹ, mẹ.....” Hô hô, nước mắt liên trào ra, ấy là bé còn đang trong giấc mộng.

“Cục cưng, cục cưng.” Tát Hoàn nóng nảy, vội vàng rời đi mọi người, chạy lại chỗ bé, vừa vỗ vỗ thân hình nhỏ nhắn của bé, vừa dịu dàng dỗ dành.

Tát Duệ cũng sốt ruột dùng bàn tay nhỏ vuốt vuốt chân bé, nhẹ giọng an ủi: “Đệ đệ, đệ đệ, ca ca ở đây, ca ca ở đây.”

“Thế nào? Thế nào?” Tát Nhãn cũng theo sau chạy vội qua, khẩn trương nhìn bé.

Chỉ chốc lát sau, bé từ trong ác mộng bừng tỉnh dậy, hai mắt mông lung ướt đầm nước mắt, đầu tiên là mờ mịt nhìn bọn họ trong chốc lát, sau đó héch miệng khóc lớn.

“Mẹ, mẹ, cục cưng muốn mẹ, mẹ, mẹ ở đâu.....” Bé bị sợ hãi dồn nén khó lớn thành tiếng. Bé chưa bao giờ rời đi Lăng Nhược Nhược lâu như vậy, lần này xa cách mấy ngày, sợ hãi trong lòng rốt cục lên đến đỉnh sôi. Bé phải về đến bên cạnh Lăng Nhược Nhược, bé chỉ muốn có mẹ, những người khác bé không cần.

“Cục cưng ngoan, phụ vương nhất định tìm mẹ trở về cho con.” Tát Hoàn tay chân lúng túng, hắn không biết dỗ dành nhỏ thế nào, thấy bé khó thương tâm như vậy, đành phải vụng về dỗ ngọt.

Ai ngờ, bé cũng không mua trượng của hắn, cho dù là phụ vương, cũng không thân bằng mẹ mình. “Không cần, không cần, cục cưng muốn mẹ, cục cưng muốn mẹ, chỉ cần mẹ.” Bé bắt đầu phản kháng nói, vừa khóc, vừa giãy dụa, không muốn để ai chạm vào mình.

Tát Hoàn sốt ruột, hắn thực thúc thủ vô sách. Đối phó với màn khóc nháo của tiểu hài tử, hắn chưa từng trải qua, cho nên trong một chốc một lát, hắn không biết nên dỗ dành như thế cho tốt.

Cùng hắn đồng dạng phát sầu còn có Tát Nhãn, đối mặt đứa con này, hắn cũng không biết làm sao.

“Đệ đệ, đừng khóc, đừng khóc, ca ca ở trong này, ca ca sẽ bảo vệ đệ.” Ngược lại là Tát Duệ nãi thanh nãi khí cất tiếng an ủi, còn vừa nói vừa vỗ vỗ người bé.

Nhưng bé cũng không chịu thua, bởi vì bé hiện tại thực nhớ mẹ lắm, cho dù bên cạnh có bao nhiêu người cũng không để ý tới, chỉ khóc la đòi mẹ.

Hoa mù mù nhìn mà thấy bé thật đáng thương, nhỏ như vậy đã phải chịu tội, trong lòng cũng rất khổ sở. Nàng thật muốn chạy trở về nói cho Lăng Nhược Nhược, nhưng hiện tại nàng lại không biết nói làm sao.

“Mẹ, mẹ.....” Bé khóc nháo không ngừng, ra sức rúc người vào trong.

Hoa mù mù rốt cục nhìn không nổi, vội vàng chen đi lên, cười tủm tỉm nói với bé: “Cục cưng đừng khóc a, cục cưng không khóc, mẹ sẽ trở lại. Cục cưng mà khóc, mẹ sẽ không trở lại đâu.”

Bé vừa nghe nói mình khóc, mẹ sẽ không trở lại, lập tức ngừng khóc, nước mắt lưng tròng nhìn nữ nhân xa lạ. “Cục cưng không khóc, mẹ sẽ trở về sao?” Bé khiếp đảm hỏi, vẻ mặt đáng thương hề hề.

“Đúng, cho nên cục cưng phải ngoan, đừng khóc.” Hoa mục mục lấy ra đủ mọi chiêu thức, rốt cục dỗ được bé.

Quả nhiên, bé ngoan ngoãn gật gật đầu, tay nhỏ bé lau nước mắt, trừng hai mắt to hồng hồng nhìn bọn họ. “Cục cưng không khóc, cục cưng muốn mẹ trở về.”

Mọi người thấy vậy, vừa chua xót, vừa đau lòng. Trong lòng đều nói thầm, Lăng Nhược Nhược, người ở nơi nào a, nhanh trở về đi a.

“Đệ đệ, ca ca sẽ bảo vệ đệ. Mẹ của đệ đệ nhất định sẽ trở lại.” Tát Duệ khề nói an ủi bé, vỗ tay với bé.

Lúc này, bé nghe Tát Duệ nói vậy, thân mình nho nhỏ bắt đầu nhích về phía hắn.

100. Chương 100 : Vũ Sương Nhi Buồn Nôn

Cục cưng cuối cùng không khóc không nháo, cũng không còn kêu đòi mẹ nữa. Mọi người nhìn lòng không đau haimặt nhìn nhau, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tát Duệ hiện tại cảm thấy đệ đệ thật đáng thương, hắn còn có mẫu phi bên cạnh, nhưng đệ đệ thì không có, trong lòng không hề đổ kị bé, ngược lại âm thầm thề phải bảo vệ bé.

Hoa mục mục mấy lần muốn nói lại thôi. Cả buổi, nàng cứ muốn nói lại không dám nói, không biết thế nào mới tốt, không khỏi sầu mi khổ kiểm.

Biểu tình của nàng tình cờ bị Tát Hoàn trong lúc vô ý nhìn thấy, cảm thấy kì lạ, nghĩ lại cảm thấy hay là Hoa mục mục biết cái gì? Vì thế, vội vàng mở miệng nói: “Hoa mục mục, hình như có gì muốn nói với bốn vương, có gì người cứ thẳng thắn nói, không cần che lấp.”

“Không, ách, không có gì. Không đúng, có, ừm, vì sao Tiểu Vương gia lại rơi xuống nước? Hắn chỉ là một đứa nhỏ, chẳng lẽ bên cạnh không có nha hoàn hay thị vệ hầu hạ?” Hoa mục mục ấp a ấp úng, sắc mặt khó coi, trong lòng cả kinh, mãi một lúc mới đem lời nói hết. Nói xong, nàng không yên bất an trộm liếc nhìn Tát Hoàn một cái, sợ chọc hắn tức giận, chính mình sẽ không có kết cục tốt.

Tát Hoàn kỳ thật đã sớm phát giác, chẳng qua bởi vì hắn vẫn nóng vội với vợ bé, giờ đầu óc mới được rảnh rỗi, hiện tại nghe Hoa mục mục nói như vậy, đáy lòng nghi hoặc cùng cơn tức lập tức liền lui lên.

“Bốn vương sẽ không bỏ qua hung thủ, còn có người dám bỏ rơi nhiệm vụ.” Hắn lạnh lùng nói, sắc mặt trở nên xanh mét.

“Vương huynh, không thể buông tha, nếu tìm ra, lập tức tử hình.” Tát Nhân ngấm lại cũng tức giận đến giờ chân, con của hắn thiếu chút nữa mất mạng, hắn há có thể buông tha những người đó?

Hoa mục mục cảm thấy lòng buông lỏng, thầm hy vọng không chỉ tìm ra hung thủ, tốt nhất là tóm luôn Vũ Sương Nhi, như vậy bọn họ mới được vô tư.

Hai nam nhân không biết tâm tư của nhau, nhưng cũng không hẹn mà cùng tràn ngập phần hận đối với tên hung thủ kia, hận không thể cho tên kia lột da xẻ thịt, thiên đao vạn quả.

“Người tới a, gọi toàn bộ người trong vương phủ đến cho bốn vương.” Tát Hoàn lạnh lùng hạ lệnh cho người phía ngoài.

Người bên ngoài nghe vậy, nơm nớp lo sợ nói: “Vâng, Vương gia.” Nói xong, vội vàng chạy đi gọi người.

Đúng lúc này, Vũ Sương Nhi làm bộ như vừa mới nghe tin, hốt hơ hốt hơ chạy đến. Nàng chưa vào cửa, liền thất kinh nói: “Vương gia, Duệ Nhi, cục cưng, bọn họ có sao không? Trời ạ, hài tử của ta.” Nói xong, liền một đầu xông vào, trên mặt còn có nước mắt chưa khô.

Hoa mụ mụ vừa thấy nàng đến, nhin không được rút lui thân mình ra sau lưng Tát Nhân, nàng vẫn là thực sợ hãi nữ nhân này, tâm ngoan thủ độc, ngừ độc câu toàn a.

Vũ Sương Nhi lúc này còn chưa phát hiện ra Hoa mụ mụ, nàng mắt sắc phát hiện hai đứa nhỏ đang ngồi trên giường, lập tức liêu lĩnh tiến lên, gắt gao ôm hai đứa nhỏ, khóc sụt sùi nói: “Con, hai đứa con của ta, làm mẫu phi lo lắng muốn chết, cũng may các con không có việc gì, nếu có gì không hay xảy ra, các con làm mẫu phi sống thế nào a.”

Hoa mụ mụ nhìn trợn thế này, không khỏi líu lười, mặt của nữ nhân này là làm từ cái gì a, biến sắc tựa như hát hí khúc, so với mấy con hát trong gánh tuồng còn chuyên nghiệp và đầy tiềm lực hơn.

“Mẫu phi, con và đệ đệ không sao, cũng may Vương thúc đứng lúc đi tới, chỉ là đệ đệ bị chút kinh hách, không có gì trở ngại. Mẫu phi ngài yên tâm đi, con nhất định sẽ bảo hộ đệ đệ.” Tát Duệ ôm bé nói với nàng.

Vũ Sương Nhi nghe vậy vẻ mặt vui mừng, hai tay sờ sờ đầu hai đứa nhỏ, cảm động nói: “Duệ Nhi thực ngoan, cục cưng cũng rất ngoan, mẫu phi thực vui mừng.”

Hoa mụ mụ đứng nghe ở một bên thực muốn nôn mửa, lời buồn nôn như vậy mà nàng ta cũng nói ra miệng được, nàng ta chẳng lẽ bị chính mình ghê tởm chết sao?

101. Chương 101 : Hung Thủ

“Hung thủ, ai là hung thủ?” Vũ Sương Nhi diễn xong tiết mục mẫu tử tình thâm, cư nhiên còn ngại không đủ, đứng thẳng người lên liền bị thương kêu to.

Tát Hoàn thấy nàng khổ sở như thế, nhẹ nhàng nói: “Vương phi đừng khổ sở, một hồi sẽ biết.” Hắn sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn con hắn, ai cũng không được.

Vũ Sương Nhi thương tâm gật gật đầu, lại trở về ôm hai đứa nhỏ, hỏi han ân cần. Nhưng tâm tư nàng không đặt trên người hai đứa nhỏ, mà vĩnh tai, tùy thời chú ý nhất cử nhất động của những người ở đây.

Nàng hận a, nàng tức chết. Rõ ràng chuyện này đã làm được vô cùng hoàn mỹ không sót mẻ, không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim* Tát Nhân. Không chỉ cứu sống bé, còn khiến cho hai huynh đệ cảnh giác.

“Vương gia, ngài nhất định phải tìm ra hung thủ. Bằng không, tánh mạng các con sẽ nguy hiểm a.” Vũ Sương Nhi giả mù sa mưa nói, ra vẻ ta đây là từ mẫu.

Lúc này, Tát Nhân nghiêng rằng, cảm giận bất bình nói: “Vương huynh, nhất định phải tìm cho được hung thủ, ngay cả con của bốn vương, con cháu hoàng gia cũng dám giết, thật không muốn sống nữa.”

“Bốn vương đã biết.” Tát Hoàn liếc nhìn bọn họ một cái, xoay người đi ra ngoài.

Đúng lúc này, tổng quản đã sớm đem toàn bộ người trong vương phủ đến hoa viên, ước chừng có đến năm sáu trăm người.

Hoa mụ mụ và Tát Nhân cũng vội vàng đi theo, lúc này Vũ Sương Nhi mới phát hiện, Hoa mụ mụ cư nhiên cũng đến đây, không khỏi thầm nghĩ hôm nay là ngày gì, đúng là năm xưa bất lợi.

Vũ Sương Nhi đương nhiên cũng muốn đi theo, nhưng sẽ phải để hai đứa nhỏ ở trong phòng, nàng sợ làm vậy sẽ khiến Tát Hoàn tức giận. Đang lúc khó xử, nghe được thanh âm từ bên ngoài vọng vào, lập tức cũng không nghĩ nhiều nữa, quyết phải ra ngoài nhìn xem.

Cẩn dặn bọn cao thủ đại nội từ hoàng cung đến, Vũ Sương Nhi liền vội vàng vàng chạy ra. Bất quá, nàng không có quang minh chính đại xuất hiện, mà là lén lút trốn sau một bụi hoa.

Lúc này, hết thấy hạ nhân trong vương phủ đều tập trung đến, ai nấy đều rất bất an, bọn họ đại khái đã đoán được chuyện gì, trên mặt mỗi người đều đầy lo lắng.

Tát Hoàn lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ một lượt, khiến cho không khí càng thêm ngưng trọng.

“Bốn vương triều các ngươi đến, nói vậy các ngươi cũng đã biết phát sinh chuyện gì. Tiểu Vương gia bị người đẩy xuống hồ nước, việc này là ailàm? Không cần bốn vương tự mình ra tay, chính mình tự đi ra, bằng không nếu để bốn vương tra ra được, ngũ mã phanh thây, tru di cửu tộc.” Hắc Nghiến rằng nghiến lợi nói, trong lòng nổi trận lôi đình.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người. Ai cũng bất động, mọi người đều nín thở chờ đợi, chờ đợi hung thủ chân chính hiện thân. Bọn họ cũng rất muốn đem người nợ ra băm thây vạn đoạn a, cư nhiên hãm hại Tiểu Vương gia đáng thương.

Không khí tĩnh lặng, mấy trăm con người lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng côn trùng bay qua bay lại trong không khí cũng có thể nghe được nhất thanh nhị sở, nhưng vẫn không có ai động.

Tát Nhân tức giận nhìn những người này, giận không thể át vọt tới phía trước bọn họ, oán hận nói: “Hung thủ không ra phải không? Được, như vậy nơi này, mấy trăm người đều có hiềm nghi, nếu không hiện thân, bốn vương mượn mấy trăm mạng của người để đền mệnh.”

Hắn vừa nói xong, nhiều người lập tức quỳ xuống, vừa quỳ vừa dập đầu cầu xin nói: “Vương gia, tha mạng a, cầu Vương gia khai ân, tiểu nhân quả thật không biết a.”

Tựa như hiệu ứng dây chuyền, những người khác thấy có người quỳ, chỉ chốc lát sau, mấy trăm người đều toàn bộ quỳ xuống, người người về mặt cầu xin, sợ hãi đến run rẩy.

“Vương gia, Vương gia tha mạng.”

“Tiểu nhân không biết a, Vương gia.”

“Vương gia, không phải là tiểu nhân làm.”

.....

Tiếng van xin thảm thiết liên tiếp vang lên, ai nấy đều cảm thấy sinh mệnh của mình tựa hồ đã đến hạn cuối, vô cùng bàng hoàng, sợ hãi. Không ít nha hoàn rúc người lại thành một khối, nước mắt chảy ròng ròng.

Hoa mù mù trong lòng biết, trong số những người này, cho dù có hung thủ, cũng là người của Vũ Sương Nhi, chỉ có Vũ Sương Nhi đi ra thừa nhận thì mới tìm ra kẻ chủ mưu chân chính.

Tát Hoàn mắt lạnh nhìn, hắn không phản bác lời Tát Nhân nói, càng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ chờ hung thủ đi ra.

Lúc này, trong đám người, Uyển Ngữ quỳ mà lòng không yên, khi nàng nghe tin bé không chết, lập tức cảm thấy tai vạ đến nơi. Nhưng thấy bộ dạng Vương phi như thể đã định liệu trước, nàng cũng chỉ có thể nhắm mắt nghe theo.

Mà nha hoàn vẫn luôn quỳ gối bên cạnh Uyển Ngữ, nghiễm nhiên chính là nha hoàn đã trở về bẩm báo với Vũ Sương Nhi, đang giả hoạt nhìn xung quanh, tuy rằng trong lòng bất an, nhưng nàng biết chỉ cần mình không nói, sẽ không ai biết nàng là hung thủ.

Cách đó không xa, Vũ Sương Nhi cũng âm thầm lo lắng, sợ người của mình chịu không nổi áp lực mà thừa nhận, hơn nữa còn khai cả nàng ra.

Ngay tại lúc mọi người thập phần bất an, Tát Nhân lại nói chuyện. Hắn âm lãnh quét mắt nhìn đám người đang quỳ, lạnh lùng nói: “Không ra cũng không sao, bốn vương lúc ấy cũng có ở hiện trường, y hi vẫn có thể phân biệt. Bốn vương không tự mình chỉ ra người nào, là cho nàng ta một cơ hội, một khi đã như vậy, hiện tại bốn vương cũng không định cho nàng tác oai hội nào nữa.”

Lời này rơi xuống, trừ bỏ đám người Uyển Ngữ, mọi người ai nấy đều âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần bọn họ không có làm, như vậy sẽ không sợ Tam Vương gia chỉ ra.

Vũ Sương Nhi rốt cục nóng nảy, nàng vội vàng vàng ra khỏi bụi hoa, cố ý bước đi chậm rãi thông thả tựa như mới đến, cả giận nói với mọi người: “Hôm nay, bốn vương phi nhất định phải tìm cho được hung thủ,

hại hai đứa con của ta, không giết không được.” Nói xong, ánh mắt đầy ắp tâm ý đảo qua Uyển Ngừ, cuối cùng dừng lại trên người nha hoàn bên cạnh nàng.

Nha hoàn kia thấy Vũ Sương Nhi đột nhiên xuất hiện đã thấy chấn động, lập tức phát hiện ánh mắt nàng dừng lại trên người mình, trong lòng liền hiểu nàng ta muốn hy sinh mình. Tuy rằng vừa tức lại sợ hãi, nhưng nàng cũng không có biện pháp, ai bảo phụ mẫu nàng hiện đang nằm trong tay Vũ Sương Nhi.

Cắn chặt răng, nàng rốt cục hạ quyết tâm.

“Vương gia, tha mạng. Vương phi, tha mạng.” Nàng vừa khóc sụt sùi, vừa đi ra từ trong đám người, đi đến dưới chân Vũ Sương Nhi.

“Là người.” Sự xuất hiện của nàng làm ọi người đều giật mình không thôi, nàng ta chỉ là nha hoàn nhỏ nhỏ chuyên giặt quần áo, sao lại hại Tiểu Vương gia, chuyện này thực khiến người ta nghĩ không ra.

Vũ Sương Nhi thực vừa lòng sự xuất hiện của nàng ta, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ nâng chân lên, hung hăng đá mấy cái lên người nha hoàn, cả giận nói: “Vương phủ đối đãi người không tệ, Vương gia đối đãi người không tệ. Tiểu Vương gia chỉ là một đứa nhỏ, sao người có thể đẩy hắn xuống hồ.” Nói xong, hai tay cũng bắt đầu vào việc, hung hăng tát mấy cái vào mặt nha hoàn.

Nha hoàn kia bị đánh đến đầu óc choáng váng, đầu rơi máu chảy. Nhưng nàng lại vội vàng đứng lên một lần nữa quỳ xuống, không ngừng dập đầu: “Nô tỳ sai rồi, nô tỳ là không cẩn thận, nô tỳ không có đẩy Tiểu Vương gia, nô tỳ vốn là đi ngang qua thấy Tiểu Vương gia một mình chơi bên cạnh hồ, muốn tiến lên kéo Tiểu Vương gia, không nghĩ tới vừa đụng tới Tiểu Vương gia, Tiểu Vương gia liền rơi xuống nước. Nô tỳ sợ hãi, nô tỳ sợ người khác sẽ nghĩ là nô tỳ làm, cho nên, cho nên nô tỳ bỏ chạy.”

102. Chương 102 : Mất Đầu

Nha hoàn kia vừa giải thích xong, Vũ Sương Nhi lại tặng thêm một cái tát, đánh làm cho nàng ta trở tay không kịp, người bị đánh văng đi, hung hăng ngã xuống.

“Vương phi.....” Nàng ngạc nhiên nhìn về phía Vũ Sương Nhi, không rõ nàng ta vì sao không những không cứu mình, ngược lại còn đánh mình.

“Tiện nhân, dám hại con của bốn vương phi, giết người một nghìn lần, một vạn lần cũng không đủ.” Vũ Sương Nhi chỉ vào nha hoàn, nổi giận mắng, sau đó lại ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói với Tát Hoàn: “Vương gia, thiếp thân cầu Vương gia lập tức giết tiện tì này, báo thù cho cục cưng.”

Nha hoàn sững sốt, hồi lâu đều không phục hồi tinh thần lại, sau khi hoàn hồn chính là vô cùng sợ hãi. “Vương phi, cầu ngài đừng làm vậy. Vương phi, nô tỳ sai rồi, nô tỳ sai rồi.” Nàng sợ tới mức vội vàng đến dưới chân Vũ Sương Nhi dưới chân, ôm chân nàng, liên tục dập đầu nói.

Vũ Sương Nhi làm sao để ý đến nàng ta, chuyện hiện tại nàng phải làm chính là lập tức giết nha hoàn này, đỡ cho sau này nàng ta có cơ hội phun ra càng nhiều lời bất lợi ỉn. Một khi nàng ta khai ra, phỏng chừng Tát Hoàn sẽ không bỏ qua mình.

“Vương gia, tiện tì như vậy nếu không xử tử, về sau này vương phủ mỗi người đều có thể uy hiếp chủ tử.” Vũ Sương Nhi bỏ thêm sức lực, đá văng nha hoàn đang ghé vào người mình, cố gắng thuyết phục Tát Hoàn.

Tát Nhân vốn không tin lời nha hoàn kia nói, hắn rõ ràng nhìn thấy nàng ta chạy trốn rất kích động, bé không phải chính mình ngã xuống, mà nhất định là do nàng ta đẩy.

“Vương huynh, nha hoàn không thể giữ, nếu nàng ta thực đã thừa nhận, lại thêm đệ tận mắt nhìn thấy, đệ cho rằng hắn là xử tử nàng, răn đe những kẻ định bất chước.” Hắn cũng đồng ý với ý kiến của Vũ Sương Nhi, vội vàng thuyết phục Tát Hoàn.

Vũ Sương Nhi thấy Tát Nhân đứng về phía mình, trong lòng thật cao hứng, vội nói: “Đúng vậy, Vương gia, vương đệ nói đúng.”

Tát Hoàn thấy bọn họ đều đồng ý, trong lòng suy nghĩ một chút, hạ quyết tâm: “Người tới, kéo ra ngoài chém.”

Nha hoàn kia nghe xong, nhất thời vẻ mặt tro tàn, xem ra, mình chết chắc rồi, Vương phi sẽ không cứu mình, chỉ sợ là lo mình sẽ để lộ bí mật. Bất quá, chỉ cần nàng ta không thương tổn người nhà của mình, muốn mình chết cũng được.

Mệnh lệnh vừa ban ra, lập tức có năm sáu thị vệ chạy tới kéo nha hoàn đã mềm rũ người nằm trên mặt đất, tựa như kéo con chó chết ra ngoài.

“Vương gia, tha mạng a. Vương phi, cứu nô tỳ.....” Nha hoàn kia vừa bị kéo đi, vừa làm ra cố gắng cuối cùng, nhưng nàng biết, trừ phi kỳ tích xuất hiện, nếu không, ai cũng cứu không được nàng.

Thật lâu sau, ngay lúc mọi người cảm thấy thời gian trôi qua thật quá lâu, năm sáu thị vệ kia rốt cục trở lại, bọn họ đến trước mặt Tát Hoàn, cung kính nói: “Vương gia, nha hoàn kia đã hành hình xong.”

“Tốt.” Tát Hoàn lạnh lùng nói.

Vũ Sương Nhi nghe vậy, lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi, nguy hiểm thật.

Lúc này, Tát Hoàn lại nói tiếp. “Các người đều nghe, muốn ở lại làm việc trong vương phủ thì phải có quy củ, lần sau nếu lại có người dám như vậy, bổn vương không chỉ giết mà còn tru di cửu tộc.”

“Vâng, Vương gia.” Mọi người thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi, chuyện này rốt cục trôi qua, về sau không còn phải lo lắng đề phòng nữa, chỉ cần làm tốt chuyện đã giao là được.

Hoa mù mù đều thực lưu ý nhất cử nhất động của Vũ Sương Nhi, lần này thấy nàng ta lại thoát một kiếp, trong lòng vừa hận vừa tức, nhưng lại không thể nề hà.

Đoàn người về lại biệt viện, bé và Tát Duệ đang ngồi ăn điểm tâm, thấy bọn họ trở về, rất cao hứng.

“Phụ vương.” Hai đứa nhỏ trăm miệng một lời nói.

“Mẫu phi.” Tát Duệ thấy Vũ Sương Nhi, vội vàng cung kính nói.

Vũ Sương Nhi thấy hai đứa nhỏ, lập tức bày ra bộ dạng cao hứng vạn phần, vội vàng đi qua, ôm mỗi đứa nhỏ một chút: “Các con của ta, không có việc gì, không có việc gì.”

103. Chương 103 : Phản Kích

Trừ bỏ Hoa mù mù, không ai nảy sinh hoài nghi với đường đường Ninh Vương phi, bọn họ thấy Vũ Sương Nhi yêu thương bé như thế, ngược lại cảm thấy nàng rất rộng rãi, là một vị Vương phi tốt lắm.

“Vương tẩu, cục cưng tạm thời giao cho vương tẩu chiếu cố.” Tát Nhân thỉnh cầu nói, bé không chịu đi với hắn, đành phải tạm thời để bé ở lại trong Ninh vương phủ.

Vũ Sương Nhi cười tủm tỉm, nén giận trong lòng, miệng vờ trách cứ: “Ainha, vương đệ, nói cái gì khách khí như vậy a, chúng ta đều là người một nhà, cục cưng cũng là cục cưng của chúng ta, chuyện chăm sóc là đương nhiên, ta lại rất thương yêu hắn. Người yên tâm, có ta ở đây, cục cưng nhất định tròn trĩnh mập mạp.”

Tát Nhân nghe vậy mừng rỡ, liên tục nói lời cảm tạ nàng, sau đó mới lưu luyến không rời rời Ninh Vương phủ, hắn còn có thật nhiều chuyện phải làm.

Hoa mụ mụ thấy Tát Nhân đi rồi, chính mình cũng nên đi, bằng không thật không biết ả Vũ Sương Nhi điên cuồng này lại làm ra chuyện gì bất lợi với mình. Còn có, chuyện hôm nay bé rơi xuống nước cũng phải báo cho Lăng Nhược Nhược biết, bằng không bé khi nào bị người hại chết, các nàng cũng không biết.

“Vương gia, ta cũng nên đi, lần sau ta lại đến.” Hoa mụ mụ thông thả đến bên cạnh Tát Hoàn, tất cung tất kính nói.

“Hoa mụ mụ lần này đến, bổn vương còn không tiếp đón người. Người đã có việc, vậy lần sau lại nói.” Tát Hoàn thấy nàng nói thế, cũng đành đáp lại như vậy. Kì thực trong lòng hắn thấy rất kỳ quái, bởi vì Hoa mụ mụ hai lần đến rất gần nhau, khiến hắn hoài nghi.

Hoa mụ mụ lại không biết Tát Hoàn trong lòng đã có nghi hoặc, mọi tâm tư của nàng đều đặt trên người Vũ Sương Nhi và cục cưng, chỉ nghĩ trở về nên thương lượng thế nào để đối phó nữ nhân xấu xa này.

“Tạ Vương gia, ta cáo từ.” Hoa mụ mụ vội vàng nói, ngay cả nghi lễ với Vũ Sương Nhi cũng quên, hấp ta hấp tấp rời đi.

Vũ Sương Nhi tuy rằng luôn cùng một chỗ với bé và Tát Duệ, nhưng là toàn bộ lực chú ý của nàng đều đặt vào nhất cử nhất động của Tát Hoàn và Hoa mụ mụ.

“Cục cưng ngoan. Duệ Nhi cũng ngoan.” Nàng từ ái lấy bánh, rót nước cho hai đứa nhỏ ăn.

Tát Hoàn cũng đi tới ngồi xuống cùng bọn họ, “Cục cưng đã khá hơn chút nào chưa?” Hắn duỗi bàn tay to ra, ôm bé vào trong lòng, thân thiết nói.

Bé rúc vào trong lòng hắn, ngẩng đầu lên ngọt ngào cười, nũng nịu nói: “Phụ vương, cục cưng tốt hơn nhiều, không có việc gì.” Nói xong, còn iếng bánh trong tay vào miệng ăn.

Tát Hoàn thấy bộ dáng đáng yêu này của bé, thập phần hưởng thụ, trong mắt tràn đầy sủng nịch và yêu thích, không nhìn thấy vẻ mặt đố kỵ của Vũ Sương Nhi.

Ngày nào còn chưa khử bé, lòng nàng liền khó chịu một ngày. Vũ Sương Nhi thâm nghĩ, hôm nay chỉ là do bé gặp may, tình cờ gặp được Tát Nhân đột nhiên đến thăm, phỏng chừng lần sau sẽ không còn chuyện tốt như thế này nữa.

...

Hoa mụ mụ vội vàng vàng tựa như bị quỷ đuổi sau lưng, một đường không yên bất an về Hoa Tự Lâu, sau đó không kịp nghỉ, chạy đi tìm Lăng Nhược Nhược.

“Tiểu thư, tiểu thư, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt.” Nàng vừa vào cửa, liền kêu kinh thiên động địa, gào khóc thảm thiết, thực có thể dọa tiểu hài tử khóc.

Lăng Nhược Nhược sớm đang lo lắng ngồi trong phòng chờ Hoa mụ mụ trở lại, đến lúc thấy nàng vừa về liền ồn ào kinh thiên động địa, khiến Lăng Nhược Nhược hoảng quá, chạy vội tới trước mặt nàng.

“Hoa mụ mụ, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng sốt ruột hỏi, trong lòng tất cả đều là lo lắng cùng sợ hãi.

Hoa mụ mụ ngay cả thở cũng không kịp, lập tức đem từng chuyện chứng kiến ở vương phủ kể hết ra, nói xong chờ Lăng Nhược Nhược ra quyết định.

Lăng Nhược Nhược nghe xong, tức giận đến sắc mặt đều thay đổi. Đối loại nữ nhân như Vũ Sương Nhi, nàng thật hận đến cực điểm, mình đã rời đi rồi, nàng ta còn không cam tâm, còn muốn đuổi tận giết tuyệt. Nếu như vậy, cũng không thể trái nàng.

Lăng Nhược Nhược rốt cục quyết định, nàng muốn phản kích, nàng muốn Vũ Sương Nhi hưởng lấy tư vị thống khổ, cho nàng ta hối hận đến thất ruột lại. Nàng yếu muốn ăn miếng trả miếng, nàng muốn báo thù.

“Tiểu thư, hiện tại làm sao bây giờ?” Hoa mụ mụ không có chủ ý gì, thấy sắc mặt Lăng Nhược Nhược thay đổi lại không chịu nói chuyện, lòng nóng vội, vội vàng hỏi.

Lăng Nhược Nhược chìm vào tự hỏi, đầu óc không ngừng chuyển động, nàng phải nghĩ ra một biện pháp, đầu tiên phải bảo vệ bé trước, bằng không nàng sẽ có hậu cố chi ưu.

Hoa mụ mụ biết nàng đang suy nghĩ biện pháp, không dám hé răng. Tự mình đi tìm trà và bánh, ngồi xuống bên cạnh nghĩ ngợi, thông thả chờ đợi.

Qua thật lâu sau, chân mày Lăng Nhược Nhược chậm rãi giãn ra, nàng rốt cuộc nghĩ ra một biện pháp, vừa có thể bảo hộ bé, lại có năng lực khiến Vũ Sương Nhi không thể hại bé được nữa.

“Hoa mụ mụ, phiền người đi một chuyến, đến tìm Tam Vương gia, khuyên hắn đem bé đưa vào cung, đưa đến bên cạnh hoàng đế cũng tốt, cạnh Thái Hậu cũng tốt. Bé dù sao cũng là người hoàng tộc, Thái Hậu hẳn là sẽ không mặc kệ.” Nàng bình tĩnh nói.

Hoa mụ mụ ngẫm lại, biện pháp này hay, nói cũng rất có đạo lý. Vì thế gật đầu đáp ứng: “Được, để ta đi làm. Bất quá không biết hai vị Vương gia có chịu hay không.” Nàng lo lắng là chuyện này.

“Nếu không được, người đi thuyết phục Tát Hoàn, dùng chuyện bé bị hại để thuyết phục bọn họ.” Nàng không thể tự mình ra mặt, đành phải làm cho Hoa mụ mụ đi.

“Được, tiểu thư, ta lập tức đi.” Hoa mụ mụ uống cạn chung trà trong tay, vội vàng đứng lên.

Không nghĩ tới, Hoa mụ mụ cư nhiên rất nhanh liền khuyên xong Tát Nhân, khiến cho hắn đáp ứng lập tức tiến cung đi cầu Thái Hậu cùng Hoàng Thượng, hơn nữa Hoa mụ mụ chân trước vừa đi, sau lưng hắn liền vào cung.

...

Hoàng cung, Thái Hậu tắm cung.

“Mẫu hậu, mẫu hậu.” Tát Nhân vừa mới vào, liền lớn tiếng kêu lên.

Thái Hậu bất đắc dĩ lắc đầu, đứa nhỏ này đã lớn như vậy, có lúc vẫn cứ như một đứa nhỏ. “Lại có chuyện gì tìm ai gia a?” Bà chậm rãi nói.

Tát Nhân thấy bà, vội vàng cười tủm tỉm đi lên, ngồi xuống cạnh bà, làm nũng nói: “Mẫu hậu, con đến thăm ngài.”

“Ai gia đương nhiên biết người là đến thăm ai gia, bất quá chỉ sợ là vô sự không đáng tam bảo điện thôi.” Thái Hậu đã sớm xem thấu đứa con này, hẳn là con giun trong bụng bà, sao có thể không biết.

Tát Nhân cười càng thêm tươi, hắn biết mẫu hậu thương yêu hắn nhất, vì thế kể lại chuyện đã xảy ra, sau đó lại nói: “Mẫu hậu, cục cưng dù sao cũng là huyết mạch hoàng gia, con không thể trơ mắt nhìn hắn bị kẻ khác hãm hại, nghĩ rằng chỗ mẫu hậu là an toàn nhất, muốn đưa hắn tới, một là làm bạn với mẫu hậu, hai là mẫu hậu có thể coi chừng cục cưng.”

Thái Hậu vừa nghe, đầu tiên là khiếp sợ bé cư nhiên bị kẻ khác gia hại, lại nghe được Tát Nhân nói lời này, cảm thấy phi thường có đạo lý. Bà tuy rằng không thích Lăng Nhược Nhược, nhưng bé đúng là có mang huyết mạch hoàng gia, nàng sao có thể để hoàng tôn của mình rơi vào chuyện như vậy.

“Nhân Nhi, ai gia lập tức phái người đón cục cưng đến chỗ ai gia. Mặt khác, con nhất định phải phái người điều tra, không thể buông tha hung thủ gia hại hoàng tộc ta.” Thái Hậu là người cỡ nào khôn khéo, bá dễ dàng đoán được sự tình không đơn giản như vậy, hung thủ làm sao có thể dễ dàng đền tội nhanh như vậy. Cho nên, bé nhất định phải đưa đến bên cạnh bà.

Tát Nhân nghe vậy mừng rỡ, vội vàng nói với bà: “Cám ơn mẫu hậu, con thay cục cưng cảm tạ mẫu hậu.” Nói xong, cung kính hành đại lễ với bà.

104. Chương 104 : Cục Cưng Vào Cung

“Cái gì? Thái Hậu triệu cục cưng vào cung làm bạn?” Tát Hoàn nhìn vị thái giám thân cận của Thái Hậu từ hoàng cung đến, kinh ngạc hỏi.

Thái Hậu vì sao đột nhiên triệu cục cưng tiến cung? Thái Hậu chưa bao giờ gặp qua cục cưng a! Chiêu này của Thái Hậu rất đột nhiên, rất ngoài ý muốn, hẳn nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông.

“Ninh Vương gia, nô tài là phụng theo ý chỉ của Thái Hậu, thỉnh giao Tiểu Vương gia cho nô tài, nô tài mới có thể trở về báo cáo kết quả công tác.” Vương công công dùng giọng vịt kêu nói, vẻ mặt cung kính.

Tát Hoàn gắt gao cau mày, cục cưng bị rơi xuống hồ, cảm xúc vừa mới ổn định, hiện tại Thái Hậu đột nhiên triệu bé tiến cung, không biết là vì cái gì.

“Vương công công, người có biết Thái Hậu vì sao muốn cục cưng tiến cung không?” Không nghĩ ra liền trực tiếp hỏi, lòng hẳn tràn đầy lo lắng, hẳn biết Thái Hậu vẫn không chịu tiếp nhận cục cưng, vậy mà lần này lại triệu cục cưng tiến cung.

Vương công công cười cười, trực tiếp nói cho hắn: “Là Tam Vương gia đến cầu Thái Hậu, Tam Vương gia nói cho Thái Hậu chuyện Tiểu Vương gia bị người ta đẩy xuống hồ, ngài ấy lo lắng trong Ninh Vương phủ còn có kẻ muốn hại Tiểu Vương gia, vì thế cầu Thái Hậu triệu Tiểu Vương gia vào cung, chính là muốn cho Thái Hậu bảo hộ Tiểu Vương gia.” Vương công công đối nội tình rất là rõ ràng, thông thả kể hết cho hắn.

“Cám ơn Vương công công, bổn vương gia đã biết.” Tát Hoàn sáng tỏ gật gù đầu, nguyên lai là chủ ý của Tát Nhân, hẳn lo lắng cục cưng ở trong vương phủ của mình, nên mới nhờ Thái Hậu hỗ trợ.

“Vậy thỉnh Tiểu Vương gia đến cùng nô tài hồi cung đi, Thái Hậu còn chờ Tiểu Vương gia và nô tài a.” Vương công công cười nói.

Tát Hoàn gật đầu đồng ý, hẳn nghĩ nếu được ở cạnh mẫu hậu cũng là một chuyện tốt, cục cưng đáng yêu như vậy, nhất định sẽ khiến Thái Hậu vui, Thái Hậu nhất định sẽ thích bé, này cũng là một cơ hội.

“Người tới, gọi Tiểu Vương gia lại đây.” Hắc triệu nha hoàn đi gọi cục cưng, sau đó lại dặn dò tổng quản: “Thuong cho công công. Thuận tiện thu thập vài món quần áo cho Tiểu Vương gia.”

Tổng quản lập tức xuất ra vài đỉnh ngân lượng đặt vào tay Vương công công. Vương công công mừng rỡ, cười đến miệng không khép được. “Vương gia yên tâm, nô tài sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Vương gia.” Lấy tiền của người, thay người tiêu tai, loại sự tình này hắn đã sớm trải qua không biết bao nhiêu lần.

Chỉ chốc lát sau, cục cưng đi tới rồi, vừa vào đại sảnh liền hấp tấp vọt vào lòng Tát Hoàn, làm nũng nói: “Phụ vương, phụ vương tìm cục cưng làm gì nha?”

“Phụ vương muốn đưa con tiến cung, chơi với hoàng thái thái, được không?” Tát Hoàn ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu nhỏ của bé, hòa ái dễ gần nói.

Hoàng thái thái? Bé đây là lần đầu nghe nói, bất quá vì sao bé phải đi? “Phụ vương, vì sao phải chơi với hoàng thái thái?” Bé tò mò hỏi.

Tát Hoàn bị hỏi ngẹn, nghĩ nghĩ, hẳn mới nói: “Bởi vì hoàng thái thái không có người chăm sóc, nên hoàng thái thái không có ai để chơi, phụ vương biết cục cưng là ngoan nhất, cho nên nhờ cục cưng đến chơi với hoàng thái thái, làm cho bà vui vẻ.”

Bé vừa nghe liền hiểu, bé cảm thấy chuyện này cũng giống như những khi bé chơi với Quý mẹ, giờ chỉ khác là bé đến chơi với hoàng thái thái. Vì thế, bé thực nhu thuận gật gù đầu: “Phụ vương, cục cưng sẽ đến chơi với hoàng thái thái, sẽ không để hoàng thái thái buồn.”

“Cục cưng thực ngoan.” Tát Hoàn khích lệ, cảm thấy trong lòng thoải mái, tự nhiên để một đứa nhỏ chạy ngược chạy xuôi, trải qua đủ loại khổ.

Bé chính là cười tủm tỉm nhìn hắn, rúc vào trong lòng hắn. “Phụ vương, cục cưng sẽ nhớ phụ vương, cục cưng cũng sẽ nhớ ca ca.”

Tát Hoàn không nói gì gật gù đầu, luyến tiếc nói: “Cục cưng, phụ vương mỗi ngày đều đến thăm con được không?”

Bé nhu thuận gật đầu.

Sau đó, Vương công công dẫn bé rời đi, chậm rãi xuất phát hướng về hoàng cung.

105. Chương 105 : Cục Cưng Thu Phục Thái Hậu

Bé thực ngoan, cũng thực nghe lời, tuổi còn nhỏ đã trải qua nguy hiểm, cũng may, Lăng Nhược Nhược luôn dùng phương thức hiện đại để giáo dục, cho nên bé tuy còn nhỏ nhưng đặc biệt thành thực.

Bé im lặng ngồi, ngay cả Vương công công đều cảm thấy rất kỳ quái, vì thế vội vàng cười nói: “Tiểu Vương gia không cần khẩn trương, Thái Hậu tốt lắm.”

“Gia gia, Thái Hậu thái thái thực cô đơn sao? Cục cưng sẽ chơi với bà, làm cho bà vui vẻ khoái hoạt.” Bé cười tủm tỉm nói, bé phải dùng cảm, mẹ đã nói, chỉ người dùng cảm mới có thể bảo hộ mẹ, cho nên bé phải dùng cảm, thực dùng cảm mới được.

Vương công công nghe vậy, trợn mắt há hốc mồm rất nhiều, trong lòng lại tán thưởng không thôi, cách nói chuyện lẫn phong thái của đứa nhỏ này đều rất hào phóng, có thể thấy được mẫu thân bé dạy rất có cách a. Hẳn đối bé yêu thích kim lòng không được càng thêm sâu sắc, cảm thấy đứa bé này đáng yêu vô cùng.

“Thái Hậu nhất định sẽ rất vui.” Hắn dám khẳng định, ngay cả một người nghiêm khắc bất cầu ngôn tiểu như Thái Hậu cũng sẽ thích bé, đứa nhỏ này phỏng chừng tiền đồ vô lượng a.

Một đường đi thẳng, đến hoàng cung, lại đổi kiệu, chậm rãi hướng tới tẩm cung của Thái Hậu tẩm, chỉ chốc lát sau, liền đi tới Vị Ương Cung của Thái Hậu.

Lúc này Thái Hậu đã sớm ngồi đoan chính ở chủ vị, tuy rằng bà biết đến sự tồn tại của, nhưng bởi vì Lăng Nhược Nhược, nên bà thật khó mà xem trọng bé, luôn không muốn gặp. Nếu không phải lần này Tát Nhân đến cầu tình, nếu không bởi vì cục cưng cũng là hoàng gia huyết mạch, phỏng chừng bà ngay cả liếc nhìn cũng không muốn.

“Tiểu Vương gia đến.” Ngay lúc bà còn đang miên man suy nghĩ, ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo, bé đến.

Thái Hậu mặt mày nghiêm túc nói: “Truyền.” Bà quyết định sẽ làm căng một chút, cho bé biết, bà rất lợi hại.

Bé theo Vương công công đi vào, tuy rằng có chút sợ chỗ lạ, bất quá trong lòng bé, tò mò cùng lòng thương hại tạm chiếm thượng phong.

Trên đường đi, bé nhìn không được hết nhìn đông tới nhìn tây, kim bích huy hoàng, phi long phượng vũ, trang sức rực rỡ, còn có đủ thứ lạ lẫm cổ quái, lại thêm rất đông người. Tất cả khiến bé có chút ứng phó không nổi.

Thẳng đến khi bé nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp thành thực ngồi ở chủ vị, cao cao tại thượng, thân thể nhỏ nhắn được Vương công công nắm tay đi vào đột nhiên dừng lại.

“Tiểu Vương gia, đây là Thái Hậu, mau thỉnh an Thái Hậu a.” Vương công công nói nho nhỏ vào tai bé, hẳn cũng không muốn bé làm gì chọc tức Thái Hậu, đứa nhỏ này thật là cục cưng trong lòng hắn a.

“Hoàng thái thái thật xinh đẹp, trẻ giống như mẹ vậy, thực giống tỷ tỷ.” Ai cũng không ngờ, bé cư nhiên cười tủm tỉm há mồm nói ra một câu kinh người, sau đó giương hai mắt to ngơ ngác nhìn Thái Hậu.

Lặng ngắt như tờ, không khí tĩnh lặng, thời gian yên lặng. Tất cả mọi người giật mình nhìn bé, thậm chí có chút người nhát gan đã bắt đầu phát run, ngay cả Vương công công bên cạnh bé cũng nhìn không được lau mặt phen mồ hôi.

Ai có thể đoán trước bé cư nhiên sẽ nói như vậy? Nếu biết, hẳn là ai cũng không để bé nói, chọc giận Thái Hậu, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

“Ha ha ha, ngoan, bé thật đáng yêu. Đến, đến bên cạnh ai gia, để ai gianhìn cho kỹ xem.” Càng khiến mọi người trợn trắng mắt là, Thái Hậu không những không giận mà còn cười, lại là cười thực vui vẻ, bà còn vẫy vẫy tay gọi bé.

“Hắc hắc, thái thái, cục cưng đến đây, thái thái tiếp được a.” Bé cũng thực vui vẻ, buông ra tay Vương công công, chạy vội tới chỗ Thái Hậu, lập tức liền nhảy vào trong lòng bà.

Thái Hậu như có phản xạ có điều kiện tiếp được thân thể nhỏ nhắn, mềm mềm hương hương của bé, cảm thụ cảm giác có bé rúc vào trong lòng mình. Cảm giác này tựa hồ thực khác biệt, không giống như những lúc bà ôm những hoàng tôn khác.

Cảm giác không giống, thị giác không giống, cảm tình vì vậy cũng không giống.

106. Chương 106 : Cục Cưng Ngoan Chuyển Hậu Cung 1

“Con tên gì?” Thái Hậu vẽ mặt từ ái hỏi, ôm lấy thân mình nhỏ nhắn của bé, đặt lên đùi mình.

Bé mị mị cười với bà, vui tươi hơn hử nói: “Hoàng thái thái, cục cưng tên là Chí Tôn Bảo, là mẹ đặt tên cho cục cưng. Mẹ nói, cục cưng là bảo bối đáng yêu nhất, thông minh nhất trong thiên hạ.” Nùng nịu lời nói, dễ nghe đồng âm, thực khiến người ta thích a.

Chí Tôn Bảo? Thái Hậu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, không tiếng động nở nụ cười, tên cục cưng lấy thật hay, dạy cũng tốt lắm, bà mới ngồi với bé được một chốc đã thấy rất thích bé.

“Cục cưng ngoan quá.” Bà nhin không được khích lệ, dùng mặt dán vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

“Cục cưng cũng thích hoàng thái thái.” Bé khanh khách cười không ngừng, mặt mày hơn hử càng khiến bé thêm đáng yêu.

Thái Hậu ôm bé, yêu thích không buông tay, vừa dứt bánh cho bé ăn, vừa cho bé uống nước trà. Bé chép chép cái miệng nhỏ nhắn, vui vẻ bắt diệp nhac hô.

Sau đó, bà lại tự mình đem bé vào phòng ngủ của mình ngay cách vách, gọi người mang rất nhiều món đồ nhỏ ngọc ngĩnh tới, bao gồm ngọc như ý, kim khóa, tặng bé rất nhiều thứ tốt.

Cục cưng cũng thực thích vị thái thái trước mắt, bởi vì bà không những xinh đẹp, lại còn đặc biệt tốt với bé. Từ ăn uống đến đồ dùng, bé vừa mới đến, bà đã lập tức tặng bé không biết bao nhiêu thứ.

“Thái thái, cục cưng chơi với thái thái a.” Bé thấy bà đối tốt với mình, mắt to nhanh như chớp chuyển động, trong đầu liền nghĩ ra một ý tưởng.

Thái Hậu cứ nghĩ bé muốn mình cùng chơi trốn tìm, liền nói: “Được, cục cưng chơi với thái thái.” Tay khẽ che cái miệng cười đến không thể khép lại, thầm nghĩ hẳn là nên nói mình chơi với bé mới phải.

“Vậy đem những thứ trên bàn thu lại đi, chúng ta ra bãi cỏ ăn thôi.” Bé mỗi lần nhớ lại những lần mình và Lăng Nhược Nhược ở cùng một chỗ, lòng còn có chút khổ sở, nhưng cảm giác tốt đẹp kia không vì vậy mà không khắc sâu vào lòng.

Ra bãi cỏ ăn? Thái Hậu ngăn cản cả người, trên cỏ bắn hễ hễ, rất không hợp với thân phận Thái Hậu, hơn nữa phơi nắng dưới mặt trời không tốt cho làn da.

Không đợi bà kịp phản ứng, bé nói tiếp.

“Thái thái, chúng ta nhờ bọn họ giúp chúng ta làm lò nướng được không?” Bé nghiêng đầu nghĩ, hẳn luôn thích ăn cơm dã ngoại và nướng thịt.

Lò nướng? Kia lại là cái gì? Thái Hậu mờ mịt, bà không rõ bé muốn làm gì. “Cục cưng, đó là cái gì, nói cho hoàng thái thái.”

Bé hưng phấn gật gật đầu, bắt quá trước khi bé bắt đầu, Thái Hậu vội vàng triệu Vương công công và đầu bếp ở Ngự Thiện Phòng lên nghe giảng.

Vì thế, bé phi thường kiên nhẫn giải thích, sau đó Thái Hậu hỏi mấy câu, đầu bếp Ngự Thiện Phòng hỏi thêm mấy câu, rốt cuộc Thái Hậu đã hiểu đó là cái gì.

“Thứ này thực mới mẻ, nghe ra thấy rất thú vị.” Cuối cùng, Thái Hậu ra một kết luận như vậy, đổi đề nghị này của bé tràn ngập hứng thú.

Bé cười tủm tỉm nói: “Thái thái, đương nhiên là thú vị, cục cưng thích nhất đó a! Mẹ cũng thực thích, mẹ và con trước kia thường xuyên ăn cơm dã ngoại rồi nướng thịt.” Bé nói xong, còn làm ra bộ dạng thèm chảy nước miếng.

Thái Hậu phi thường tâm động, lập tức phân phó Vương công công cùng đầu bếp Ngự Thiện Phòng mau chóng chuẩn bị.

Vương công công và đầu bếp Ngự Thiện Phòng lập tức nghe lệnh, vội vàng bắt tay vào việc.

Mà bé thì khoái hoạt vô cùng, không nghĩ tới tiền cung lại vui đến vậy, có rất nhiều người thích mình, lại luôn nhường nhịn mình.

Thái Hậu vừa thương vừa yêu bé, cái miệng nhỏ nhắn này thật biết nói ngọt, đứa nhỏ không những ngoan ngoãn lại lễ phép, bộ dáng vừa nhìn đã thấy đáng yêu, lập tức trở thành bảo bối trong lòng bà.

107. Chương 107 : Cục Cưng Ngoạn Chuyển Hậu Cung 2

“Ai da, cục cưng thật đáng yêu.”

“Cục cưng rất đẹp.”

“Trời ạ, cục cưng thật nhu thuận a.”

“Chưa gặp qua đứa nhỏ nào thông minh như vậy.”

“Khó trách Thái Hậu yêu thương Tiểu Vương gia như vậy, vừa thấy cục cưng liền thấy bé thực tri kỷ.”

.....

Trong Vị Ương Cung của Thái Hậu, sáng sớm liền vọng ra tiếng khen tặng thất chủ bát thiết, giống như có một bầy chim tước tụ hợp với nhau. Bất quá, trong tầm cung Thái Hậu lúc này quả thật có một bầy chim tước. Bầy chim tước này là một đồng nữ nhân. Các nàng hoa lệ, xinh đẹp, phú quý và quyền thế. Đương nhiên, các nàng chính là phi tần của Hoàng Thượng.

Bé rúc vào người Thái Hậu, cười tủm tỉm nhìn các nữ nhân trước mặt, vui vẻ nghe các nàng tán dương mình. Bất quá bé cao hứng không phải vì các nàng tán dương, mà vì bé hôm nay sắp được chèo thuyền, buổi tối còn có thiết nhiều đồ ăn ngon.

Từ khi bé vào hoàng cung, lập tức quen phứt đám người Tát Hoàn lên chín tầng mây. Thái Hậu yêu thương bé, xem bé như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay, phụng trong tay sợ nát, hàm trong miệng sợ tan, trân trọng hơn cả bản thân mình.

Thái giám cung nữ cũng như vậy, hầu hạ bé còn chu đáo hơn cả Hoàng Thượng và Thái Hậu, đối đãi bé lại là cung kính vạn phần, chỉ sợ chọc bé mất hứng. Cũng may, bé không có thói hư gì, ngược lại đối đãi bọn họ phi thường lễ phép, hơn nữa luôn tươi cười, cái miệng nhỏ lại rất biết nói ngọt, thành công khiến mọi người trong hoàng cung từ trên xuống dưới đều vô cùng sủng ái bé.

“Các vị nương nương đều thật mỹ lệ, cục cưng chưa từng gặp ai xinh đẹp như các nương nương.” Bé thiết tình nói, quả thật là vậy, bé trước nay đều sống bên ngoài, trừ bỏ nữ nhân hoàng gia và tiểu thư quan gia,

có nữ tử nào lại dốc lòng trang điểm, tốn biết bao nhiêu công phu như vậy? Những nữ nhân này chỉ muốn biến mình thành một con chim khổng tước, trang điểm xinh đẹp, ung dung quý giá, tựa như thiên tiên.

Các vị phi tần nghe xong, người người tâm hoa nở phóng, cao hứng vô cùng. Sẵn đã yêu thích bé, nay liền xuất ra lễ vật đã chuẩn bị tốt tặng cho bé.

Chỉ trong một buổi sáng, bé tự thành đại phú ông, thành sủng nhi khắp các cung, ngay cả Tát Phong khi gặp bé cũng yêu thích không buông tay.

Sau giờ ngủ, ăn cơm trong tấm cung xong, bé liền hưng phấn lôi kéo Thái Hậu ra hồ trong Ngự Hoa Viên, hồ nước không lớn, phạm vi cũng chừng bốn năm km, nhưng là trong suốt vô cùng.

Một con thuyền đẹp để quý giá đang tựa vào bờ hồ, mà bên hồ đã có không ít phi tần đứng chờ, các nàng là cùng đến du hồ. Chỉ vì buổi sáng bé nói một câu, nói muốn ngồi thuyền chơi hồ, thế nên chiều nay, trong hồ liền xuất hiện một cái thuyền, là Hoàng Thượng tự mình hạ lệnh làm ra.

Đoàn người hưng trí bưng bưng lên thuyền, tùy ý con thuyền trôi trên mặt hồ, các cung nữ xuất ra đủ loại bánh ngọt, nước trà đặt trên cái bàn nhỏ. Các vị phi tần, Thái Hậu và bé ngồi trên thuyền vừa ngắm cảnh vừa cười nói, náo nhiệt vô cùng.

Buổi tối, đương nhiên là do Hoàng Thượng thiết yến, hậu cung phi tần tham dự, vì bé tổ chức gia yến này. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ hoàng cung, thậm chí là toàn bộ mọi người trong triều đều biết, bé là cỡ nào phong cảnh, cỡ nào nhận hết sủng ái.

Bé chơi rất vui vẻ, có một đám người vây quanh bé khiến hần tạm thời quên đi nỗi khổ lạc mất mẫu thân. Bé luôn oa trong lòng Thái Hậu, chỉ vì Thái Hậu luyện tiệc bé rời đi, cho nên vô luận là ăn hay uống, Thái Hậu đều phải tự mình đến xử lý.

Tát Phong lại hạ lệnh, phong bé thành Bảo Vương gia, hơn nữa còn ban thưởng một tòa biệt viện cho bé.

Thế mới thấy, mị lực của bé khôn cùng đến mức nào.

108. Chương 108 : Trêu Đùa Vũ Sương Nhi

“Tiểu thư, cục cưng rớt cuộc vào cung.” Hoa mù mù đem tin tức nghe được từ bên ngoài nói cho Lăng Nhược Nhược, bất quá, nàng cũng thực lo lắng, không biết Thái Hậu có thích bé không.

Lăng Nhược Nhược thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng rớt cuộc đã đưa được cục cưng đến nơi an toàn, giờ không còn phải lo lắng Vũ Sương Nhi hạ độc thủ với bé, nàng đã có thể yên tâm hung hăng phản kích.

Hoa mù mù càng nghĩ càng lo lắng, nàng cảm thấy cục cưng đến chỗ Thái Hậu phỏng chừng sẽ gặp khó khăn. “Tiểu thư, người không sợ Thái Hậu sẽ làm gì bất lợi đối với cục cưng sao?”

“Thái Hậu sẽ không. Dù sao cục cưng vẫn là hoàng tôn của bà, bà có ngoan độc đến mức nào cũng sẽ không làm khó dễ huyết mạch của chính mình. Hơn nữa, cục cưng rất thông minh, hơn nữa hần rất có mị lực, vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, nhất định sẽ khiến Thái Hậu yêu thích.” Nàng cười nói, vẻ mặt như đã định liệu trước. Nếu ngay cả điểm này cũng tính không đến, như vậy nàng làm mẹ thực quá tắc trách, nàng làm người cũng quá thất bại.

Hoa mù mù vừa nghe vừa gật đầu, nếu tiểu thư nắm chắc như thế, mình hiển nhiên không cần lo lắng. Bất quá, “Tiểu thư, chúng ta bây giờ làm gì? Làm thế nào để đối phó ả Vũ Sương Nhi kia?”

Kẻ địch lớn nhất của các nàng chính là Vũ Sương Nhi, đối phó Vũ Sương Nhi là chuyện lớn ưu tiên hàng đầu, hiện tại đã không có hậu cố chi ưu, lại lửa sém lòng may.

Lăng Nhược Nhược gật gù, nàng đã đem bé đưa vào hoàng cung, như vậy bước tiếp theo, đương nhiên chính là đối phó nữ nhân đáng giận kia.

Nàng nhất định phải khiến cho Vũ Sương Nhi hối hận, hối hận đã đi vào cõi đời này, hối hận đã đối nghịch với nàng, hối hận đã chọc tức nàng, hối hận đã thương tổn nàng, khiến cho nàng hối hận đến ruột cũng phải thắt lại.

Lăng Nhược Nhược nghĩ nghĩ, nói Hoa mù mù mang giấy bút tới, viết xuống vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy, sau đó xếp lại giao cho Hoa mù mù, dặn dò nói: “Hoa mù mù, người tiêu tiền mời người đưa thư đến vương phủ, gọi cho Vũ Sương Nhi.”

Hoa mù mù nhận thư, hồ nghi nhìn nàng. “Được, ta đã biết. Thư nhất định sẽ gửi đến tay Vũ Sương Nhi, xin tiểu thư cứ yên tâm.”

Thấy Hoa mù mù còn có nghi hoặc, Lăng Nhược Nhược cười đắc ý, vẫy tay gọi nàng lại gần, khẽ nói nhỏ vào tai nàng một phen, chỉ thấy Hoa mù mù càng nghe, đuôi lông mày càng cong lên cao, vẻ mặt tâm hoa nở phóng.

“Tiểu thư, cứ tin ở ta.” Hoa mù mù cao hứng vô cùng, cầm thư hớn hỏ tìm người đưa tin.

Ninh Vương phủ.

“Á tiện nhân Hoa mù mù, dám thuyết phục Tam Vương gia, làm cho Tam Vương gia vào cung thỉnh Thái Hậu thu lưu tiểu súc sinh kia. Thật đáng giận!”

Sau khi Vũ Sương Nhi biết tin bé được Thái Hậu triệu tiến vào cung làm bạn, tức giận đến nghiến răng, miệng đều nhanh bị lệch.

Uyển Ngữ đứng bên cạnh, không dám trả lời. Từ khi Vũ Sương Nhi đưa nhạ hoàn – người đã đẩy cục cưng xuống hồ nước – đến cái chết, nàng cảm thấy trái tim mình băng giá. Và sợ hãi. Một chủ tử ác độc như vậy, nói không chừng ngày nào đó nàng ta sẽ quay sang đối phó mình.

“Vương phi, Tiểu Vương gia đi rồi cũng tốt, nói không chừng sẽ được Tam Vương gia mang đi, không bao giờ về vương phủ chúng ta nữa.” Uyển Ngữ thật cẩn thận nói, kỳ thật nàng cảm thấy bé rời đi đúng là may mắn, bằng không sẽ thảm hại hơn.

Vũ Sương Nhi tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, cả giận nói: “Người thì biết cái gì! Vương gia sủng ái hần như vậy, nói không chừng hôm nào sẽ tiến cung đón hần về. Người không thấy Vương gia yêu thương hần, xem hần như trân bảo hiếm có như vậy sao? Ngay cả Duệ Nhi cũng chỉ là làm nèn! Con tức nàu, người nói bốn vương phi làm thế nào mà nuốt xuống?”

Nàng quả thật không thể nuốt trôi cơn tức này. Mẹ con Lăng Nhược Nhược chiếm lấy phu quân của nàng, lớn là vậy, đứa nhỏ cũng là vậy, khiến Tát Hoàn bị mê mẩn, căn bản không liếc mắt nhìn mẹ con nàng một cái.

“Vương phi, vừa rồi có người gửi cho ngài một phong thư, nói là chuyện trọng yếu.” Đang lúc Vũ Sương Nhi nổi giận đùng đùng, một phong thư phất thường đúng lúc đưa vào.

Vũ Sương Nhi nghe có chuyện trọng yếu, tuy lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng vẫn tiếp nhận phong thư thần bí kia, không chút nghi ngại liền mở ra.

Vừa đọc xong, sắc mặt nàng liền đại biến, xé nát lá thư.

Uyển Ngữ thấy nàng có vẻ không ổn, thật cẩn thận hỏi: “Vương phi, làm sao vậy? Là ai gửi thư tới? Trong thư nói gì vậy?” Nàng kỳ thật cảm thấy đặc biệt tò mò.

Sắc mặt Vũ Sương Nhi trở nên rất khó xem, qua một hồi lâu, mới trả lời nghi vấn của nàng: “Là do đám người giúp bốn vương phi làm việc gửi đến, bọn họ muốn bốn vương phi ngày mai đến một nơi, nói là muốn cho bốn vương phi gặp một người. Người kia chính là Lăng Nhược Nhược.” Nói xong, nàng nổi điên lên, thuận tay gạt hết mọi thứ trên bàn xuống đất.

“Bọn họ cư nhiên dám uy hiếp ta, bọn họ cư nhiên không giết ả Lăng Nhược Nhược đó! Bọn họ hiện tại lại tìm tới cửa, dám ra điều kiện với bốn vương phi.” Vũ Sương Nhi càng nói càng giận, càng nói càng điên tiết, nghiến răng nghiến lợi, hai tay sớm nắm chặt thành quyền.

Uyển Ngừ nghe xong, sắc mặt xoát một cái trắng bệch. Nếu để lộ cho Vương gia biết, các nàng tuyệt đối chỉ còn con đường chết. “Vương phi, chúng ta phải làm sao bây giờ? Ngày mai phải gặp bọn họ sao? Hay là.....” Nàng hoảng loạn, run run hỏi.

Vũ Sương Nhi lúc này đã tỉnh táo lại, nàng lạnh lùng liếc nhìn Uyển Ngừ một cái, khí định thần nhàn nói: “Người sợ cái gì, bọn họ coi như là người của Vũ gia, có bọn họ lá gan cũng không thể làm gì. Dám vơ vét tài sản bốn vương phi, quả thực chính là muốn chết.” Những người nàng tìm lần đó là thị vệ nhà mình, chỉ không ngờ bọn họ sẽ chân ngoài dài hơn chân trong.

“Vậy, Vương phi, chúng ta ngày mai phải đi sao?” Uyển Ngừ sợ hãi hỏi, nàng luôn phải đi theo Vũ Sương Nhi làm những chuyện khiến cho nàng sợ hãi không thôi, nhưng nàng chỉ là một hạ nhân, thân bất do kỷ.

“Đi, đương nhiên phải đi, bốn vương phi muốn xem, bọn họ tưởng ngoạn cái hoa chiêu gì.” Vũ Sương Nhi trừng mắt liếc mắt nhìn Uyển Ngừ một cái, mồm thút thít nói.

Uyển Ngừ thấy nàng gật đầu đồng ý, hiểu ra hiện tại mình dù có muốn lui cũng không thể lui, chỉ có thể đi theo nàng về phía trước.

Ngày hôm sau, cách giờ hẹn còn một canh giờ, Vũ Sương Nhi mang theo Uyển Ngừ xuất phát. Các nàng ngồi xe ngựa chạy vội ra ngoài ô kinh thành, không biết đi bao lâu, mới đến địa điểm đã hẹn – một căn nhà tranh cũ.

Ngoài cửa có một đại hán đang đứng gác, thấy các nàng đến, liền đưa các nàng vào căn nhà tranh, sau đó lui ra, canh giữ ở bên ngoài.

Vũ Sương Nhi vừa vào cửa, liền thấy Lăng Nhược Nhược bị trói ngồi dưới đất, thương tích đầy người, quần áo rách tung toé, nhìn thấy nàng nhưng tựa hồ lại nhận không ra.

“Vương phi, ngài rốt cuộc đến đây.” Tổng lão đại và vài gã đại hán đang đứng bên cạnh, nhìn thấy nàng liền tươi cười chào hỏi.

“Tổng đại, người muốn làm gì? Ta không phải đã ra lệnh các người giết ả rồi sao?” Vũ Sương Nhi hùng hổ chất vấn, lưu trữ Lăng Nhược Nhược, sớm hay muộn sẽ xảy ra chuyện.

Tổng lão đại cười hì hì, nhìn nàng, nói: “Vương phi, không có lợi, huynh đệ chúng ta không nguyện ý giết ả, các huynh đệ biết ả có bao nhiêu trọng yếu với Vương phi, cho nên không nỡ giết ả.”

Vũ Sương Nhi nghe vậy, vừa giận vừa sợ, xem ra những lo lắng trước đó hiện tại sắp biến thành sự thật, nàng thực hoài nghi những người này là muốn vơ vét tài sản của mình.

“Các người muốn thế nào?” Nàng phẫn nộ quát.

“Không muốn thế nào, chỉ mong Vương phi có thể cho chúng tiểu nhân một ngụm cơm ăn, cho chúng tiểu nhân một cái ấm no.” Tổng lão đại hiển nhiên không chút khách khí, nàng ta đã thẳng thắn như thế, hẳn cũng không cần phải vòng vo.

Cái này, Vũ Sương Nhi rốt cuộc đã hiểu, nàng đã gặp phải một kẻ tham lam. “Tiền, bốn vương phi cho các người, bắt quá các người nhất định phải giết ả.” Nàng nói xong, lấy tay chỉ vào Lăng Nhược Nhược đang nằm trên mặt đất, vẻ lo lắng nói.

Tổng lão đại nhếch môi cười không ngừng, hần cười thật đúng là không nhịn nổi, khà khà nói: “Vương phi, không thành vấn đề, bắt quá chúng ta muốn năm vạn lượng bạc, chỉ cần người cho chúng ta năm vạn lượng bạc, chúng ta lập tức giết ả.”

Năm vạn lượng? Vũ Sương Nhi giận không thể át trùng mắt nhìn bọn họ. Năm vạn lượng không phải là số lượng nhỏ, tuy rằng nàng có thể lấy ra, nhưng cảm giác bị kẻ khác trấn lột thật sự rất khó chịu.

“Quá nhiều, năm ngàn lượng.” Nàng cự tuyệt nói, không nghĩ để cho bọn người này chiếm tiện nghi.

Tổng lão đại lắc đầu, lại cười: “Vương phi, năm vạn lượng, một đồng cũng không thể thiếu. Nếu Vương phi không cho, chúng ta cũng sẽ không giết ả, chúng ta sẽ đem nàng giao cho Ninh Vương gia, hoặc là tam Vương gia, giao cho Hoàng Thượng cũng được, dù sao tiền thưởng của hoàng thất bây giờ không thấp hơn năm vạn lượng a. Chúng ta là khách quen, quả thực đáng giá cứu cố Vương phi a.”

Ngữ khí của hần thành công chọc tức Vũ Sương Nhi, khiến nàng tức giận đến mức thiếu chút nữa phát điên, động thủ đánh người. Bất quá, nàng vẫn tận lực khắc chế, hít sâu mấy hơi, nhìn thoáng qua Lăng Nhược Nhược còn đang dờ dẫm, rồi cuộc đáp ứng.

“Được, năm vạn lượng thì năm vạn lượng, khi nào thì các người chịu giết nàng?” Nàng vội vàng hỏi, sợ bọn họ đổi ý.

“Ngài trả thù lao, chúng ta sẽ làm ngay.” Tổng lão đại rất sảng khoái, một ngụm trả lời nàng.

Vũ Sương Nhi khó xử, lúc đến đây nàng không mang nhiều ngân phiếu như vậy trong người, huống chi, nàng vốn không có nhiều ngân phiếu đến mức đó, muốn có còn phải lấy trang sức ra bán.

Tổng lão đại nhìn ra nàng khốn quẫn, lập tức thực sắc nói: “Vương phi, tiểu nhân cho ngài ba canh giờ, ngài nhanh trở về lấy bạc đi, chỉ cần bạc tới tay, tiểu nhân nhất định sẽ tự tay giết nữ nhân này trước mặt ngài.” Hần nói xong, một tay chỉ vào Lăng Nhược Nhược.

“Được.” Vũ Sương Nhi không muốn đem dài lăm mòng, lại càng không tưởng dây dưa kéo dài, nói xong liền đi ra ngoài, Uyển Ngữ đương nhiên cũng đi theo sau nàng.

Lúc này, “Khoan đã, Vương phi, lưu lại vị nha hoàn này ngài đi, làm mượn nợ a, bằng không nếu ngài một đi không trở lại, hoặc là dẫn người đến, vậy thì rất phiền toái.” Tổng lão đại chỉ vào Uyển Ngữ, nói.

Uyển Ngữ nghe vậy, sợ tới mức sắc mặt đều thay đổi, gấp gáp nói: “Vương phi, xin cho nô tỳ cùng ngài trở về, đừng để nô tỳ ở lại chỗ này.”

Trong lòng Vũ Sương Nhi đương nhiên cũng không đồng ý, bất quá chuyện đã tới mức này, quyền quyết định đã không còn trong tay nàng. Chỉ cần nàng đem năm vạn lượng ngân phiếu đến, nàng có thể đích thân nhìn Lăng Nhược Nhược chết trước mặt mình và trừng phạt lũ người phản bội này.

“Người ở lại chỗ này, bổn vương phi sẽ quay lại.” Vũ Sương Nhi lạnh lùng nói với Uyển Ngữ, tâm tình xuống thấp đến cực điểm, làm sao còn tâm tư ý tới nàng.

Uyển Ngữ mặt mày tái nhợt, tuy không dám lên tiếng, nhưng vẫn sợ tới mức nhẹn không được cả người run run. Nàng sợ hãi, nàng không muốn ở lại đây, nhưng không có cách nào, lời Vũ Sương Nhi nói chính là mệnh lệnh, nàng không thể không theo.

“Vương phi, đừng dẫn người đến đối phó chúng ta, chúng ta đã có người đứng chờ ở chỗ Ninh Vương gia cùng Tam Vương gia, chỉ cần chúng ta không thể quay về vào giờ đã hẹn bọn họ sẽ đi tìm hai vị Vương gia. Thế nên, Vương phi a, chuyện ngu xuẩn như vậy, ngài nhất định sẽ không làm, phải không?” Tổng lão đại cảm thấy còn chưa đủ, vui vẻ bổ thêm một câu trước khi Vũ Sương Nhi đi.

Vì thế, Vũ Sương Nhi nổi giận dưng dưng một mình ly khai.

109. Chương 109 : Tức Chết Vũ Sương Nhi

Vũ Sương Nhi chân trước vừa đi, Lăng Nhược Nhược liền ngẩng đầu lên, nhìn Uyển Ngữ còn đang không yên bất an sợ hãi không thôi, còn cười hắc hắc với nàng ta.

“A.....” Đang lúc cảm thấy mình đã ở mức tột cùng của sợ hãi, Uyển Ngữ đột nhiên nhìn thấy Lăng Nhược Nhược ngẩng đầu lên cười với mình, gương mặt bần hê hê, nụ cười như của kẻ bị thần kinh, khiến nàng sợ tới mức hồn phi phách tán, thất thanh hét chói tai.

Bọn Tổng lão đại bị nàng đột nhiên hét chói tai, không khỏi giật mình hết cả hồn, quay sang thấy nàng nhìn Lăng Nhược Nhược, nhất thời hiểu được nguyên nhân.

“Tiểu thư, nữ nhân này nhất như chuột.” Tổng lão đại mỉm cười với Lăng Nhược Nhược, còn chỉ chỉ Uyển Ngữ.

Lăng Nhựt Nhựt vỗ vỗ chứng tích bị “khi dễ” trên người, đứng dậy hoạt động tay chân, bắt đầu vươn vai duỗi tay.

Uyển Ngừ nhìn thấy động tác của nàng, lại bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm.

Lăng Nhựt Nhựt quay sang mỉm cười với nàng, từng bước một đến trước mặt nàng, trêu tức nói: “Uyển Ngừ, thấy bốn vương phi sao không thỉnh an a, rất không có tôn ti nha.”

“Lăng, Lăng Nhựt Nhựt, người, người thế nào.....” Uyển Ngừ lắp bắp chỉ vào nàng, không thể nói được hết câu. Ánh mắt rõ ràng không thể tin, biểu tình thì kinh ngạc, miệng mở to đến mức có thể nuốt vừa một quả trứng gà.

“Chỉ là một hạ nhân nho nhỏ, cư nhiên dám ăn nói không biết tôn ti với bốn vương phi, bốn vương phi nên xử trí người thế nào đây? Uyển Ngừ?” Lăng Nhựt Nhựt cười thực sáng lạn, biểu tình của Uyển Ngừ khiến nàng thực hưởng thụ, nàng muốn chính là loại hiệu quả này.

Uyển Ngừ hoảng sợ quá mức, từng bước một lui ra sau. Lăng Nhựt Nhựt không phải đã bị người của Vương phi lăng nhục sao? Nàng không phải khối thịt nằm trên thớt, mặc người ta chém giết sao? Sao giờ lại thành thế này? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Lăng Nhựt Nhựt nhìn nàng, không nói lời nào, chờ lát nữa Vũ Sương Nhi đến, còn có trò hay để xem a. Nàng phi thường chờ mong có thể nhìn đến biểu tình trên mặt Vũ Sương Nhi, nhất định sẽ rất thú vị, phi thường thú vị.

Vũ Sương Nhi một mình vội vã chạy về Ninh Vương phủ, lấy tiền riêng của mình ra, nhưng vẫn còn thiếu một vạn lượng ngân phiếu.

Khẩn cấp mang một ít trang sức của mình đi bán, tổng cộng vừa đủ năm vạn lượng bạc.

Nàng lại một đường ngồi xe ngựa đến căn nhà tranh ở ngoại ô kinh thành, thời gian của nàng không nhiều lắm, nàng không thể để Tát Hoàn biết nàng không ở trong phủ, thời gian nàng xuất môn càng không thể quá dài, miễn cho bị người khác hoài nghi.

Xe ngựa rất nhanh liền tới căn nhà tranh, người bên ngoài nhân vừa thấy nàng đến, liền cao giọng nói với người bên trong: “Lão đại, Ninh Vương phi đến.”

Người trong nhà đã sớm nghe được tiếng xe ngựa, biết nàng đã đến. Lăng Nhựt Nhựt cười với Uyển Ngừ một cái, một lần nữa ngồi xuống sán, sắm vai nhân vật của mình.

Đang lúc Uyển Ngừ còn không hiểu ra sao, Vũ Sương Nhi đi vào, nàng trừng mắt liếc nhìn mọi người ở đây, nhất là Lăng Nhựt Nhựt.

“Bốn vương phi đã mang tiền đến, hiện tại các người có thể giải quyết đi.” Nàng cả vú lấp miệng em nói, vẫn như cũ là một bộ cao cao tại thượng.

Tổng lão đại lại cười hắc hắc, cự tuyệt nói: “Không được, chúng ta phải nhìn thấy bạc mới có thể giết ả.” Nói xong, vươn tay về hướng Vũ Sương Nhi.

Vũ Sương Nhi lập tức hiểu được, không có tiền tới tay, bọn họ sẽ không làm việc. Nghĩ nghĩ, nàng từ trong lòng xuất ra ngân phiếu năm vạn lượng đưa cho bọn họ, sau đó thúc giục: “Các người đã nhận được tiền, mau ratay giết ả.”

“Số lượng rất đúng, vừa đủ năm vạn lượng, cảm ơn ngài, Ninh Vương phi.” Tổng lão đại nhìn thoáng qua ngân phiếu trong tay, tươi cười rạng rỡ nói với nàng, sau đó quay đầu nhìn Lăng Nhựt Nhựt, nói: “Tiểu thư, tiền tới tay, vừa vặn năm vạn lượng.”

Vũ Sương Nhi nghe vậy, trong đầu mờ mịt, tuy không biết hắn đang nói cái gì, nhưng vẫn lớn tiếng ra lệnh: “Mau giết ả.”

“Ai giết ai còn không biết đâu, Vũ Sương Nhi.” Vốn ngồi dưới đất, Lăng Nhựt Nhựt cười hì hì đứng lên, tiếp nhận ngân phiếu từ tay Tổng lão đại, buồn cười nói.

Mà Vũ Sương Nhi bị này một màn sợ ngây người.

110. Chương 110 : Trở Về Ninh Vương Phủ

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? VũSương Nhi hoàn toàn không thể nghĩ được gì, bất quá, nàng có thể khẳng định một chuyện, năm vạn lượng ngân phiếu của nàng đã bị nước cuốn trôi.

“Các người.....” Nàng trợn mắt há hốc mồm, không dám tin nhìn bọn họ vây quanh bên cạnh Lăng Nhược Nhược, hơn nữa còn cùng nhau thưởng thức ngân phiếu trong tay.

“Chúng ta là một phe.” Lăng Nhược Nhược thiện tâm nói cho nàng, sau đó còn đưa ngân lượng trong tay cho Tống lão đại.

Vũ Sương Nhi sợ hãi, liên tục lui về phía sau, rốt cuộc thối lui đến bên cạnh Uyển Ngữ, thế này mới ngừng cước bộ. “Các người kết phước lừa gạt ta.” Nàng rất nhanh suy nghĩ cẩn thận những chuyện đã xảy ra. Đầu là kế hoạch của bọn họ!

Lăng Nhược Nhược vỗ tay, cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy, người thật thông minh a, cảm ơn ngân phiếu của người. Bất quá, số ngân phiếu này cũng đủ để đền bù chuyện người đã đuổi giết và làm bị thương ta, cộng thêm chuyện người đối phó con ta nữa.”

Vũ Sương Nhi cả kinh, nguyên lai ả cái gì đều biết, nguyên lai ả hiện tại là muốn báo thù. “Người, người muốn làm gì, ta là đường đường Ninh Vương phi, người nếu giết ta, Vương gia sẽ không bỏ qua người, Vũ gia ta cũng sẽ không buông tha người.” Nàng thất kinh nói.

“Người nghĩ rằng ta sẽ sợ người? Người nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng buông tha người? Người làm hại ta thì thôi, người còn suýt chút nữa là hại chết con của ta. Món nợ này, ta nhất định phải tính sổ với người. Vũ gia? Vũ gia tính cái gì? Chỉ cần là chuyện mà ta, Lăng Nhược Nhược, muốn làm, nói không chừng Hoàng Thượng và Tam Vương gia cũng sẽ tranh nhau làm thay cho ta. Ninh Vương gia? Tất Hoàn? Ha ha ha, người nói, hắn nếu biết người muốn giết ta, còn muốn hại chết cục cưng, người nói, hắn sẽ buông tha người sao?” Lăng Nhược Nhược cười lạnh nói, chậm rãi phân tích chonàng, mỗi một câu nói xong, sắc mặt Vũ Sương Nhi lại trắng thêm một phần.

“Người.....” Vũ Sương Nhi thực sợ hãi, Lăng Nhược Nhược nói đúng, mỗi một chuyện đều có thể đẩy nàng vào chỗ chết. Đừng nói là Tất Hoàn, chỉ bằng sự coi trọng của Tam Vương gia và Hoàng Thượng hiện tại dành cho Lăng Nhược Nhược, nàng biết, nếu thật sự bị bọn họ phát hiện, nàng khẳng định sẽ mất mạng, mà Vũ gia đương nhiên cũng sẽ bị liên lụy.

“Người muốn làm gì?” Nàng rốt cuộc học ra một câu như vậy, nàng cảm thấy chính mình vận mệnh kham ư.

Lăng Nhược Nhược mỉm cười nói: “Ăn miếng trả miếng. Hôm nay ta sẽ không giết người, ta sẽ chậm rãi tra tấn người, thẳng đến khi ta vừa lòng mới thôi.” Nàng nhất định phải đem cả vốn lẫn lời trả lại cho Vũ Sương Nhi, nàng nhất định phải khiến cho nàng ta ném tư vị muốn chết cũng không thể.

Vũ Sương Nhi sắc mặt đại biến, không dám tin nhìn Lăng Nhược Nhược, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

“Người, người không thể làm như vậy với ta.” Vũ Sương Nhi mặt mày tái nhợt, vô lực nói, trong lòng bàn tay và trán đều là mồ hôi lạnh.

“Ta có thể.” Lăng Nhược Nhược vẫn mỉm cười như cũ, chỉ có nàng mới có thể là người thắng cuối cùng. Nhân không phạm ta, ta không khinh người, nhân nếu phạm ta, ta tất đánh trả.

Vũ Sương Nhi mang theo Uyển Ngữ chật vật chạy trốn chết, từ hôm nay trở đi, các nàng phải sống không bằng chết, luôn lo lắng bất an, thậm chí ở mỗi ngày đều là trong sợ hãi vượt qua.

Bởi vì ngày hôm sau, Lăng Nhược Nhược liền ngênh ngang xuất hiện tại Ninh Vương phủ, kinh động ba huynh đệ còn tại trong hoàng cung – ba nam nhân có quyền nhất, có tiền nhất trên đời này: Tất Hoàn, Tất Phong, Tất Nhân.

Tát Hoàn và Tát Nhân thu được tin tức, lập tức hấp tấp chạy về Ninh Vương phủ, mà lúc này Lăng Nhược Nhược đang ngồi trên chủ vị cao cao tại thượng trong chính sảnh của Ninh Vương phủ, nhàn nhã tự tại uống trà.

“Nhược Nhi.” Tát Hoàn và Tát Nhân vội vàng đi vào, liếc mắt một cái liền thấy được người trong lòng mong nhớ ngày đêm, trong khoảng khắc, hai người đều kích động không thôi.

Lăng Nhược Nhược sớm đã biết bọn họ vào, bất quá, nàng cố ý làm như không thấy, cúi đầu uống nước trà trong tay, thẳng đến khi bọn họ gọi tên của mình, mới thần thái tự nhiên ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

“Đã lâu không gặp.” Nàng tươi cười rạng rỡ nói, như thể lần đầu gặp lại.

111. Chương 111 : Thị Uy

“Nhược Nhi.” Tát Hoàn và Tát Nhân tranh nhau tiến lên định ôm lấy nàng nhưng lại bị nàng chặn lại.

Lăng Nhược Nhược nhìn hai nam nhân mặt mày lo lắng, đưa tay ra dấu dừng lại, làm như không có việc gì nói: “Đừng nóng vội, ta vừa mới trở về, tạm thời muốn ở lại Ninh Vương phủ, sau này lại nói tiếp, được không?”

Tát Hoàn nghe vậy, nửa mừng nửa lo, bởi vì như vậy ý nói nàng lựa chọn chính mình. Mà Tát Nhân thì không chịu, vội vàng định mở miệng nói cái gì.

“Tát Nhân, ta hiện tại mệt mỏi, không muốn lại suy nghĩ gì nữa, trước để ta nghỉ ngơi một đoạn thời gian, được không? Đừng ép ta, đừng làm cho ta khổ sở, càng đừng khiến ta lại muốn chạy trốn.” Lăng Nhược Nhược mỉm cười ngăn trở hắn, nàng trở về là vì trả thù Vũ Sương Nhi, sao có thể khinh địch rời đi như vậy đâu.

Không ai biết những chuyện khúc mắc này, trừ bỏ Vũ Sương Nhi và Uyển Ngữ, những người khác đối với việc trở về của nàng, đều là kỳ kinh ngạc và tò mò, càng nhiều hơn là cảm thấy có trò hay sắp lên sân khấu.

Tát Nhân không có biện pháp, nàng đã nói vậy, hắn không thể bắt buộc, càng không thể cự tuyệt.

Cao hứng nhất đương nhiên chính là Tát Hoàn, nàng nguyện ý trở về, hơn nữa lập tức trở về tìm hắn, sao có thể không khiến hắn không vui sướng đâu!

“Cục cưng đã vào hoàng cung, hay là, ta ngày mai dẫn hắn xuất cung tới gặp ngươi.” Tát Nhân vội vàng nói, sợ nàng muốn tìm bé.

“Không cần, cứ cho bé ở lại hoàng cung đi.” Nàng cười nói, là nàng bày kế đưa bé vào cung, khi tình huống còn chưa hoàn toàn an toàn, nàng không muốn để bé trở về.

Tát Nhân không biết làm sao, đành phải ngồi với nàng trong chốc lát, bởi vì hắn còn có công vụ, cho nên cuối cùng không thể không rời đi.

Hắn vừa đi, Tát Hoàn liền trực tiếp ngồi sát bên cạnh nàng, tuy rằng rất cao hứng, nhưng vẫn không quên hỏi nàng: “Ngươi gần đây đi đâu vậy, nghe nói ngươi bị người ta bắt đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tuy thấy nàng bình yên vô sự trở về, nhưng nàng đã gặp phải chuyện gì, hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

“Không có việc gì, sau đó ta bỏ trốn, rồi núp vài ngày, thấy không có việc gì mới đi tìm ngươi.” Nàng nhẹ nhàng sơ lược mấy câu, tạm thời không muốn để hắn biết chân tướng. Thời điểm còn chưa tới, chỉ cần thời điểm đến, khẳng định sẽ khiến mọi người không thể tưởng tượng được.

Tát Hoàn thấy nàng không muốn nói, cũng không dám bắt buộc nàng, hiện tại hắn thật sự sợ nàng lại chạy trốn, cho nên đành phải đem nghi vấn đặt dưới đáy lòng.

Lăng Nhược Nhược trở về không phải vì muốn gặp hắn, nàng trở về là để trả thù. Mục tiêu chỉ có một, Vũ Sương Nhi.

“Đúng rồi, ta đã trở về, cũng muốn gặp những người khác a. Những tỷ muội trong vương phủ này, ta còn chưa chính thức gặp một lần đâu. Vị Vương phi kia của ngươi, Vũ Sương Nhi, không bằng ngươi dẫn ta đi gặp nàng đi.” Nàng cười tủm tỉm nói, nhìn hắn, không để hắn cự tuyệt.

Tất Hoàn không muốn để nàng đi gặp những nữ nhân khác của hắn, hắn còn có thật nhiều chuyện muốn nói với nàng, nhưng nàng lại yêu cầu gặp những phi thiếp của hắn, điều này khiến hắn cảm thấy trong lòng thực không thoải mái.

Nhưng Lăng Nhược Nhược đã đứng dậy đi ra ngoài, “Đi thôi, ta đã trở về, không gặp chính Vương phi, người ta sẽ nói ta không lễ phép.”

Hắn thực bất đắc dĩ đứng lên, đi theo nàng hướng về phía biệt viện của Vũ Sương Nhi. Hắn thực không hiểu ra sao.

“Vương phi, Lăng Nhược Nhược đã trở lại.” Khi Uyển Ngữ vừa nghe người bên ngoài thảo luận chuyện này, liền vội vàng vàng chạy vào báo tin, vẻ mặt đầy sợ hãi và bất an.

Vũ Sương Nhi nghe vậy, đứng vụt lên, miệng há hốc, bất quá trong lòng nàng rất rõ, ngày nào Lăng Nhược Nhược còn chưa báo thù xong, ngày đó ả sẽ không bỏ qua mình.

“Vương phi, làm sao bây giờ?” Uyển Ngữ thất kinh nói, lòng đầy hoang mang lo sợ.

“Đồ vô dụng, hoảng cái gì, ả tạm thời sẽ không đối phó chúng ta, ả hiện tại chỉ là đến cảnh cáo chúng ta.” Nàng trấn định nói, trong lòng cũng là thực bất đắc dĩ.

112. Chương 112 : Ta Là Chính Phi

Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng Vũ Sương Nhi vẫn không yên, ngay vào lúc biết mình không giết được Lăng Nhược Nhược, nàng đã biết Lăng Nhược Nhược sẽ đại phản công, ả sẽ không bỏ qua ỉnh.

“Vương phi, Vương gia và Lăng Nhược Nhược đang đi về hướng biệt viện của chúng ta. Vương phi, làm sao bây giờ?” Uyển Ngữ vừa nghe nhà hoàn bên ngoài truyền đến tin này liền vội vàng đến báo.

Vũ Sương Nhi sửng sốt, chẳng lẽ nhanh như vậy đã tìm Vương gia khởi binh vấn tội? Nàng phải đối phó thế nào? Phải làm sao đây? Nếu nàng thật sự bị trị tội, vậy phải làm sao mới tốt?

“Vương phi, mau nghĩ biện pháp a.” Uyển Ngữ thấy Vũ Sương Nhi không nói lời nào, vội vàng gọi, nàng sắp bị hù chết rồi, đang nghĩ xem hiện tại nên trốn hay là không trốn.

“Ngươi ngồi yên đó cho bọn vương phi, đừng để lộ ra sơ hở, bọn vương phi đều có đối kế.” Vũ Sương Nhi phần nộ quát, rất bất mãn tính nhất gan sợ chết của Uyển Ngữ, hiện tại nội tâm nàng vừa hoảng vừa loạn, nàng ta còn ở đây to nhỏ khiến mình thêm phiền.

Uyển Ngữ nghe vậy, hoảng sợ không dám nói tiếp, trở nên thu liễm, đem nỗi bất an đặt sâu trong nội tâm, nàng chỉ là một nha hoàn, Vũ Sương Nhi muốn nàng chết, nàng sẽ phải chết.

Sửa sang dung nhan mình một chút, nhìn gương đồng phản chiếu lại trang dung tinh xảo của mình, Vũ Sương Nhi thật sâu hít một hơi, nàng sẽ không dễ dàng bị đả bại như vậy, nàng là Vũ Sương Nhi, là chính Vương phi của Ninh Vương phủ.

Chỉ chốc lát sau, ngoài biệt viện truyền đến tiếng thông báo: “Vương gia đến, Vương phi đến.” Lập tức, liền có một nam một nữ đi vào.

“Thiếp thân bái kiến Vương gia.” Vũ Sương Nhi vội vàng tiến ra đón, cung kính hành lễ với Tất Hoàn.

“Ừm.” Tất Hoàn không thèm để ý lên tiếng, nắm tay Lăng Nhược Nhược đi ngang qua nàng, thẳng hướng chủ vị, sau đó cùng nhau ngồi xuống.

Vũ Sương Nhi chậm rãi đứng dậy, nàng tức giận đến chịu không nổi, lại không thể nói gì, nhưng nàng vẫn thực không cam lòng: “Vương gia, Lăng Nhược Nhược còn chưa thỉnh an cho thiếp thân a!”

Tát Hoàn nhìn nàng, lại nhìn Lăng Nhược Nhược, khí định thần nhiên nói: “Không cần, Nhược Nhi không cần thỉnh an với người. Về sau gặp người, nàng ấy cũng không cần hành lễ với người.”

Vũ Sương Nhi ngậy ngấn cả người, nội tâm phiên giằng dảo hải, tức giận đến sắc mặt đều khẽ vằn vẹo, cũng may nàng tại đây phương diện này rất có lực nhẫn nại.

Nhưng là, Vũ Sương Nhi có thể nhịn, cũng không đại biểu Lăng Nhược Nhược có thể nhẫn. Nàng mỉm cười, nghiêng nói với Tát Hoàn: “Tát Hoàn, thế này không thể được a, ai là chính Vương phi, ai phải hành lễ thỉnh an với Vương phi, việc này phải cho đúng, không thể rối loạn quy củ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Vương gia, hoàng gia cấp bậc lễ nghĩa không thể loạn a.” Vũ Sương Nhi cũng vội vội vàng vàng phụ họa theo, trong lòng đột nhiên cảm thấy Lăng Nhược Nhược này thật quá ngốc, nói thế nào không nói lại nhắc đến vấn đề này, thế này không phải tự mình tìm tới cửa sao? Chẳng lẽ ả quên nàng đây mới là chính Vương phi của Ninh Vương phủ sao?

Tát Hoàn không phải Vũ Sương Nhi, đương nhiên không ngốc như vậy. Hắn đương nhiên nghe ra ý của Lăng Nhược Nhược, nàng là muốn bản thân tuyên bố, ai mới là thê tử của hắn, ai mới là Ninh Vương phi.

“Tát Hoàn, hoàng gia cấp bậc lễ nghĩa không thể loạn.” Lăng Nhược Nhược vẫn như cũ mỉm cười nhìn hắn, bất quá, ý cười nhưng không đạt đến ánh mắt của nàng, mà khóe miệng của nàng cũng khẽ cong về phía trước.

Suy nghĩ một chút, Tát Hoàn liền nói với Vũ Sương Nhi: “Về sau, Ninh Vương phủ Ninh Vương phi là Nhược Nhi, chính phi là Nhược Nhi, người là sủng phi, thấy Nhược Nhi, phải hành lễ thỉnh an.”

Vũ Sương Nhi nghe xong, miệng há hốc, thật lâu không thể nói. Chờ nàng theo kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: “Vương gia, này này... không hợp quy củ, thiếp thân mới là Vương phi được ngài cưới hỏi, hoàng gia, Sương Nhi mới là chính phi của ngài a.”

“Chính phi? Vũ Sương Nhi, người lầm đi? Cưới hỏi hoàng gia tựa hồ là ta, ta nhưng là Ninh Vương phi do Hoàng Thượng tứ hôn a, lúc trước ta là do Vương gia hưu, nhớ rõ chưa?” Lăng Nhược Nhược cười lạnh nói, người này đúng là quý nhân hay quên sự.

113. Chương 113 : Vũ Sương Nhi Hận

Vũ Sương Nhi lạnh lùng cười nói: “Đáng tiếc người bị hưu.” Nàng còn nhớ rõ một màn năm đó a.

“Nếu ta không để Vương gia hưu ta, người hôm nay có thể trở thành chính Vương phi sao? Người có thể kiêu ngạo lâu như vậy sao? Là ta tặng cho người, hiểu không?” Lăng Nhược Nhược chỉ nói một nửa, lời khó nghe để dành về sau hẵng nói, nàng cũng không muốn để Tát Hoàn khó chịu trong lòng.

Tát Hoàn nghe vậy, có một khắc ngậy ngấn cả người, Nhược Nhi nói cái gì, năm đó là nàng bày kế để mình hưu nàng sao?

Vũ Sương Nhi cũng bị lời của nàng dọa sợ hãi, đồng thời cũng ghen hờn, lời của nàng cũng quá trắng trợn.

“Nhược Nhi, người, người năm đó chọc giận ta, chính là muốn ta hưu người?” Tát Hoàn không dám tin, xanh mặt hỏi.

Lăng Nhược Nhược cũng không phải muốn nói, đằng nào cũng đã lộ, vì thế nàng gật gật đầu nói: “Người cũng phải nhìn xem năm đó người đối đãi ta thế nào? Nếu không phải người đối xử ta như vậy, ta cũng sẽ không muốn rời khỏi. Ta sống một mình ở bên ngoài cũng không dễ dàng, vừa phải nuôi cục cưng, nơi ở thì vô định, cái ăn cũng không có. Ta làm Vương phi của người, có hưởng được một ngày phúc nào đâu?”

Từng câu nói của nàng như gõ vào lòng hắn. Đúng vậy, năm đó hắn đối với nàng thật không tốt, ăn ở mặc không có một thứ nào tốt. Thậm chí còn hù dọa nàng, làm cho nàng rời đi. Hiện tại nàng trở nên khác biệt, hắn lại muốn nàng trở lại bên cạnh mình. Nói đi nói lại, chính là hắn không đúng.

“Từ hôm nay trở đi, Nhược Nhi là nữ chủ nhân của vương phủ, là Ninh Vương phi của Ninh Vương ta, các người thấy nàng như thấy bốn vương, đối với nàng như đối với bốn vương, nếu không tôn kính, bốn vương sẽ không bỏ qua cho người đó.” Tát Hoàn lạnh lùng nói, nhìn thoáng qua Vũ Sương Nhi.

Vũ Sương Nhi sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh, tất cung tất kính nói: “Vâng, Vương gia, Sương Nhi tuân mệnh.” Tuy rằng hận, tuy rằng tức, nàng cũng phải đem hết thủy triều chôn trong lòng, bởi vì Lăng Nhược Nhược là trả thù nàng.

“Vậy là tốt rồi, về sau ta là Vương phi, Vũ Sương Nhi về sau gặp bốn vương phi, nên khách khí một chút.” Nàng đã đạt tới mục đích, cũng không muốn che giấu, nàng tin tưởng Tát Hoàn vì áy náy với mình, sẽ không khó xử mình.

“Vâng, Vương phi.” Vũ Sương Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng cúi đầu, cố gắng che giấu nỗi hận trong ánh mắt.

Lăng Nhược Nhược cảm thấy thực vừa lòng, hiệp một, không, hiệp hai, nàng lại thắng. Kế hoạch của nàng đang thông thả đi từng bước một.

“Vương gia, nếu không còn việc gì, chúng ta đi trước đi, ta mệt mỏi.” Nàng cười tủm tỉm nói với Tát Hoàn, việc đã xong, nàng cũng không muốn ở lại chỗ này.

Tát Hoàn đương nhiên là cái gì đều nghe theo nàng, vội vàng dẫn nàng về biệt viện nghỉ ngơi.

Chờ hai người vừa đi khuất, căn phòng liền gặp nạn. Vũ Sương Nhi tựa như một bát phụ*, nổi cơn điên tam bành, không ngừng đập phá đồ đạc, xé nát quần áo. Biến bản thân thành đầu tóc hỗn loạn, chật vật không chịu nổi.

* bát phụ = người đàn bà chanh chua, thô bạo, mở miệng là mắng chửi người khác

Uyển Ngữ không dám hé răng, lặng lẽ trốn ở góc phòng, không dám quấy rầy nàng, lại càng không dám kinh động nàng, sợ nàng lấy mình ra để trút giận.

“Tiện nhân, tiện nhân, giết không được người, cứ nhiên hôm nay tìm tới cửa, thị uy với bốn vương phi! Hồ ly tinh, tiện nhân, tức chết ta, tức chết ta.” Vũ Sương Nhi hùng hùng hổ hổ, không còn chút hình tượng nào, thậm chí khẩu không trạch ngôn*.

* ý nói là đang lúc tức giận, cảm xúc không ổn định, miệng nói những lời không suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, nàng đập mệt mỏi, xé cũng mệt mỏi, rốt cuộc dừng tay lại, ngã ngồi trên mặt đất, nhè như không thấy căn phòng hỗn loạn. Chính là ngồi dưới đất ngẩn người, thật lâu.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, từ khi Lăng Nhược Nhược nói ra tâm tư của mình năm đó trước mặt Vũ Sương Nhi, Tát Hoàn liền trở nên khác xưa. Vàng bạc châu báu, mỹ thực hoa phục, đủ thứ quý báu không ngừng được dâng lên trước mặt Lăng Nhược Nhược, hy vọng nàng thích, hy vọng nàng vui.

“Người tới a, gọi Vũ Sương Nhi lại đây, nói là bốn vương phi có việc tìm nàng.” Nghỉ ngơi ba ngày, Lăng Nhược Nhược bắt đầu khẩn cấp, nàng không muốn chờ, cũng chờ không được lâu như vậy.

114. Chương 114 : Bé Tát Duệ

Lăng Nhược Nhược gọi mình đến? Ở biệt viện, Vũ Sương Nhi lòng tràn đầy nghi hoặc, nàng biết Lăng Nhược Nhược gọi mình đến chắc chắn không phải chuyện tốt. Nàng vốn nghĩ Lăng Nhược Nhược sẽ thực thi trả thù

mình ngay ngày hôm sau, không nghĩ tới liên tục ba ngày đều không có động tĩnh, đang lúc nàng cự kì bất an, rốt cuộc truyền đến tin Lăng Nhược Nhược gọi nàng.

“Vương phi, chính Vương phi gọi ngài đến.” Uyển Ngữ thật cẩn thận nhìn sắc mặt của Vũ Sương Nhi, gần đây người nào trong biệt viện đều run sợ trong lòng, sợ sợ ý đắc tội nàng, hoặc là khiến nàng xem không vừa mắt bắt được nhược điểm. Mọi người ngày cả thở mạnh cũng không dám, sợ phải chịu tội.

Khuôn mặt tinh xảo của Vũ Sương Nhi như bị đông lạnh, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì, nghe được lời của Uyển Ngữ, gương mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, càng không nhúc nhích.

Uyển Ngữ không biết nàng nghĩ cái gì, nhưng nha hoàn đến thông báo đã đi rồi, nếu Vũ Sương Nhi đến chậm, chỉ sợ Lăng Nhược Nhược sẽ trách tội xuống.

Vũ Sương Nhi không nói lời nào, Uyển Ngữ cũng không dám nói chuyện, đành phải lo lắng đứng chờ.

Qua một hồi lâu, Vũ Sương Nhi mới thản nhiên đứng dậy, đi hướng ranga ngoài. “Đi thôi, chúng ta đi gặp chính Vương phi.” Nàng lạnh lùng nói.

Uyển Ngữ lập tức đi theo.

Đoàn người chậm rãi từ từ đi về phía biệt viện của Lăng Nhược Nhược và Tát Hoàn.

“Vương phi, Vũ sường phi còn chưa tới.” Nha hoàn thiếp thân Thác Vũ của Lăng Nhược Nhược bắt an bẩm báo, sao lại lâu như vậy còn chưa có ai tới, thế này khẳng định chọc Vương phi tức giận.

Lăng Nhược Nhược trong lòng biết Vũ Sương Nhi là cố ý để cho chính mình đợi, chính là muốn nói ừm, nàng ta không phải là người hề gọi là sẽ đến.

Lăng Nhược Nhược âm thầm cười trong lòng, mưu ngầm, tâm cơ? Hừ, nàng đây là xuyên không từ hiện đại đến, đã xem không ít thiên thiên vạn vạn kịch hậu cung trong tiểu thuyết và TV, dám trái ý nàng, không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

“Người tới a, đi mời Tiểu Vương gia lại đây, nói là bốn vương phi tìm hân.” Nàng mỉm cười nói. Vũ Sương Nhi, người không đến đúng không, vậy ta mời con của người đến, người dám đối phó con của ta, vậy ta sẽ khiến người đêm đêm không thể ngủ.

Thác Vũ nghe xong, vội vàng mang theo vài nha hoàn chạy đi tìm Tát Duệ, lệnh của Vương phi, các nàng không thể không theo, hơn nữa phải nhanh chóng hoàn thành.

Chỉ chốc lát sau, Tát Duệ liền được các nàng mang vào. Tát Duệ sợ hãi nhìn Lăng Nhược Nhược một cái, vội vàng cung kính nói: “Nhi tử bái kiến mẫu phi.” Tuy rằng không phải mẹ ruột của mình, nhưng hân vẫn gọi như vậy.

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu, đứa nhỏ này cùng tuổi với bé, tuy rằng không linh động như bé, có hơi ngây ngô cổ hủ, nhưng rất đáng thương.

“Đứa nhỏ, lại đây.” Nàng mỉm cười vẫy tay gọi hân, nàng không muốn dùng hân để đối phó Vũ Sương Nhi, bắt quá làm bộ làm dáng vẫn nên có.

Tát Duệ thực nghe lời đến trước mặt nàng, đầu cúi thấp, không dám ngẩng lên.

“Nghe nói, con và cục cưng quan hệ tốt lắm, hơn nữa cục cưng cũng thực thích con. Mẫu phi cảm ơn con đã chăm sóc cục cưng.” Nàng cười tủm tỉm nói, sờ sờ đầu hân.

“Mẫu phi, Duệ Nhi chăm sóc đệ đệ là chuyện nên làm. Phụ vương dặn Duệ Nhi phải bảo hộ đệ đệ, nhưng Duệ Nhi không bảo vệ tốt đệ đệ, đệ đệ hiện tại đã tiến cung với hoàng thái thái.” Tát Duệ thấp giọng nói, trong lòng tràn ngập xấu hổ.

Lăng Nhược Nhược đau lòng nhìn hân, đứa nhỏ đơn thuần này lại có một mẫu thân ác độc, thật không biết như vậy là bất hạnh hay là hạnh. Nàng sẽ không đối phó hân, nhưng Vũ Sương Nhi, nàng không thể buông tha.

Đang lúc Lăng Nhược Nhược và Tát Duệ nói chuyện với nhau, Vũ Sương Nhịsau một hồi cố ý đến chậm rớt cuộc đã đến, ở bên ngoài nhìn thấy Tát Duệ trong phòng, nhất thời sợ tới mức sắc mặt đại biến, tái nhợt xanh mét,hồn phi phách tán.

115. Chương 115 : Hận Thấu Xương

“Duệ Nhi, sao con ở đây?” Vũ Sương Nhị cuống quýt chạy vào, vội vàng hỏi.

Tát Duệ thấy nàng, lập tức cười với nàng, cung kính nói: “Con bái kiến mẫu phi.” Ngoan ngoãn hướng nàng hành lễ.

“Là bốn vương phi gọi hần đến.” Lăng Nhược Nhược ôm lấy thân hình nhỏ bé của Tát Duệ, nhẹ giọng cười nói. Chỉ là, nàng cười nhưng mắt không cười.

Vũ Sương Nhị nghe vậy nhìn về phía Lăng Nhược Nhược, tức giận đến trang dung tinh xảo đều vụn vụn, nàng lập tức hiểu ra Lăng Nhược Nhược có ý gì, nàng ta là muốn ăn miếng trả miếng.

“Người..... ” Vũ Sương Nhị tức giận đến chỉ vào Lăng Nhược Nhược, lại một hồi lâu cũng nói không ra lời. Bất quá, nàng biết nếu không phải mình động thủ trước, bức Lăng Nhược Nhược đến tuyệt lộ, nàng ta cũng sẽ không dùng Tát Duệ đến uy hiếp mình.

Lăng Nhược Nhược cười thực sáng lạn, nàng biết trong lòng Vũ Sương Nhị nghĩ cái gì, nàng muốn chính là hiệu quả như vậy. Dám đối phó con của nàng, vậy thì, hôm nay, phong thủy đã đổi, hiện tại cũng phải cho nàng ta nếm thử loại tư vị này.

“Vũ Sương Nhị, chưa trải qua thông báo liền tiến vào, rất không lớn không nhỏ a, chẳng lẽ ngươi không đem bốn vương phi để vào mắt?” Lăng Nhược Nhược tuy rằng cười, nhưng cả người lại tản mát lãnh ý, món nợ này sẽ chậm rãi tính từng món một.

Vũ Sương Nhị ghen hòng, nàng vừa rồi quá sốt ruột, cứ nghĩ Lăng Nhược Nhược sẽ làm chuyện gì bất lợi với Tát Duệ, đương nhiên là không chút nghĩ ngợi liền vọt vào.

“Thiếp thân rốt cuộc đã vào, thực không lời nào để nói.” Vũ Sương Nhị cường ngạnh nói, thái độ đông cứng, tựa hồ không sợ Lăng Nhược Nhược, ánh mắt lại nhìn chằm chằm con mình.

“Duệ Nhi, lại đây, đến chỗ mẫu phi.” Tâm tư nàng toàn bộ đặt trên người con mình, hiện tại chuyện quan trọng nhất là phải kéo Duệ Nhi về chỗ mình, thế này mới an toàn một chút.

Tát Duệ vừa định đi qua, nhưng Lăng Nhược Nhược không thả hần đi, chỉ thấy Lăng Nhược Nhược cười tủm tỉm nói với hần: “Duệ Nhi, con thích takhông? Không bằng về sau đến ở với ta và phụ vương đi. Ta sẽ dạy con đọc sách viết chữ, cực cực chính là do ta dạy.” Nói xong, còn cố ý nhìn thoáng qua Vũ Sương Nhị.

“Vâng, mẫu phi. Duệ Nhi nghe lời ngài.” Tát Duệ không dám cự tuyệt, hần rất khát vọng muốn ở cùng với phụ vương, rất khát vọng được phụ vương yêu thích giống như cực cực, có thể khiến phụ vương coi trọng mình hơn.

Sắc mặt Vũ Sương Nhị lập tức xanh mét, nàng không thể tin nhìn con mình, đứa con mà nàng quan ái che chở, kỳ thác toàn bộ hy vọng.

“Duệ Nhi, con, con không cần mẫu phi này sao?” Nàng phẫn nộ quát, tức giận đến thiếu chút nữa không thở nổi.

Tát Duệ không biết thế nào cho phải, nhìn nhìn Vũ Sương Nhị, lại nhìn nhìn Lăng Nhược Nhược, trong chốc lát không thể quyết định. Hần không muốn chọc ấu phi tức giận, nhưng lại khát vọng trở thành người được mọi người yêu thương giống như bé.

Vũ Sương Nhị thấy bộ dạng khó xử của mình, lòng chợt lạnh như băng. Nàng biết, Lăng Nhược Nhược đã thắng, về sau chính mình nhất định chỉ còn cách nàng ta chặt chém.

“Vũ Sương Nhi, người đã quên phải thỉnh an bổn vương phi a, không quy không củ, không lớn không nhỏ, một người vẫn là tiểu thư quan gia, ngay cả chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không có, truyền ra ngoài sẽ mất mặt Ninh Vương phủ ta.” Lăng Nhược Nhược không tính buông tha Vũ Sương Nhi, nhất quyết phải bắt nàng ta hành lễ với mình.

Tát Duệ thấy vậy, không biết làm sao nhìn, vẻ mặt như sắp khóc.

Lăng Nhược Nhược tuy rằng không đành lòng, nhưng chỉ cần nhớ đến chuyện bé bị đẩy xuống nước, chính mình thiếu chút nữa bị cường bạo giết chết, nàng liền nhịn không nổi.

Thực xin lỗi, đứa nhỏ. Chờ con trưởng thành, sẽ hiểu được những hành vi của mẫu thân con, đừng trách ta, đừng hận ta. Nàng thì thầm nói trong lòng, ánh mắt lại tiếp tục bắn về phía Vũ Sương Nhi.

“Không, ta sẽ không hành lễ với thứ tiện nhân như người, thứ nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, mặc cho nam nhân đùa bỡn như người không tư cách để ta hành lễ thỉnh an.”

Vũ Sương Nhi cả giận, không kịp kiểm soát lời ra khỏi miệng.

“Câm mồm, người đứng là người đàn bà chanh chua!”

116. Chương 116 : Trút Giận

Tát Hoàn mặt mày xanh mét đứng ngoài cửa, đoạn đối thoại của các nàng, hẳn đều nghe hết. Hắn vịn vịn không ngờ, Vũ Sương Nhi cư nhiên mắng Lăng Nhược Nhược, thậm chí khẩu không trách ngôn, hắn tựa hồ nhìn lầm nàng rồi, tựa hồ chưa bao giờ chân chính hiểu rõ nàng.

“Vương gia.” Vũ Sương Nhi thấy Tát Hoàn, tựa như chuột thấy mèo, người như rụt lui, khuôn mặt xinh đẹp thoát một cái đỏ bừng.

“Đừng gọi bổn vương, bổn vương thật sự nhìn lầm người rồi, tiện nhân lẻo người mắng sao? Người mới là tiện nhân, nói ra những lời không đạo đức như vậy.” Tát Hoàn thực tức giận, Vũ Sương Nhi đã đập đến chỗ đau của hắn, chuyện Lăng Nhược Nhược từng có gian tình với cả ba huynh đệ chính là miệng vết thương của hắn, chỗ đau của hắn. Vũ Sương Nhi nói cái gì không nói, lại nói ra chuyện như vậy, còn bị hắn nghe được.

Tát Duệ thực sợ hãi, hắn chưa từng thấy phụ vương tức giận như vậy bao giờ. Phụ vương bình thường tuy nghiêm khắc, nhưng chỉ là bất cần ngô ngữ thôi, mà hiện tại là thật giận dữ, giống muốn giết người. Thân mình bé nhỏ của hắn nhịn không được nhích sát lại gần Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược ôm lấy Tát Duệ, quay mặt hắn vào lòng mình, sau đó mới mở miệng nói: “Vương gia, đừng phát hỏa lớn như vậy, dọa đến Duệ Nhi. Chuyện của người lớn, đừng dọa đến tiểu hài tử.” Nàng vẫn là không đành lòng, đứa nhỏ là vô tội, dù thế nào cũng nên để hắn biết mình đã lớn lên trong thế giới nhiều âm mưu phức tạp như vậy.

Tát Hoàn nhìn sang Lăng Nhược Nhược, thấy nàng vẻ mặt đau lòng ôm Tát Duệ, cơn lửa giận trong lòng càng lớn hơn nữa. “Bổn vương nể mặt Nhược Nhi, trước mặt Duệ Nhi tạm thời không quở trách người, người cứ đi chớ bổn vương, vĩnh viễn không được bước nửa bước vào biệt viện của bổn vương, trở về phản tỉnh bản thân lại đi.” Hắn giáo huấn, sắc mặt có chút vằn vẹo.

Vũ Sương Nhi im lặng không lên tiếng nghe hắn huấn thị, trong lòng đầy không cam, nhất là khi nhìn thấy con mình cư nhiên rúc vào lòng người khác, lý trí của nàng liền tiêu thất.

“Duệ Nhi, lại đây, nương của con ở đây, nữ nhân kia không phải là nương của con, mau trở về, đứa chân ngoài dài hơn chân trong này.” Vũ Sương Nhi không thể phát giận, liền đem mọi bức bối đổ lên người con mình, quay sang quát Tát Duệ.

Tát Duệ sợ hãi, vội vàng chui ra khỏi lòng Lăng Nhược Nhược, chạy đến cạnh Vũ Sương Nhi, vẻ mặt đầy lo lắng và bất an, “Mẫu phi, thực xin lỗi, Duệ Nhi không nên làm ngài tức giận, thỉnh mẫu phi tha thứ.” Hắn

còn nhỏ nhưng đã hiểu cách nhìn sắc mặt người khác, học được cách nói lầy lờn, như vậy người khác mới có thể đối tốt với hắn, mới có thể thích hắn.

Vũ Sương Nhi tựa hồ không cảm kích, vung tay kéo Tát Duệ đi, vội vàng hành lễ với Tát Hoàn: “Vương gia, thiếp thân mang Duệ Nhi về trước.”

“Đi đi, trở về phản tỉnh lại chính mình.” Tát Hoàn đồng ý, hắn cũng không muốn gặp nàng.

Lăng Nhược Nhược thấy đã chuyển biến tốt, cũng không tái khó xử Vũ Sương Nhi, bắt quá nhìn bộ dáng kia của nàng, Tát Duệ trở về khẳng định sẽ không dễ chịu, nữ nhân kia nhất định sẽ trút giận lên người hắn. Chonên, Lăng Nhược Nhược quyết định lát nữa tìm một cơ hội nói Tát Hoàn đem Tát Duệ đến chỗ nàng, vừa có thể bảo hộ hắn, vừa có thể khiến Vũ Sương Nhi suốt ngày thấp thỏm lo âu, ném thử tư vị mà nàng ta đã đối phó với bé.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trên đường Vũ Sương Nhi dắt Tát Duệ về biệt viện của mình, sắc mặt đều không tốt, vừa vào cửa liền dắt Tát Duệ một cái ngã xuống sàn.

“Thứ chân ngoài dài hơn chân trong này, ả tiện nữ nhân Lăng Nhược Nhược kia cho người ưu việt gì, mà khiến người nhận tặc làm mẹ, cho người một lòng hướng về ả?” Vũ Sương Nhi cũng không quản Tát Duệ có hiểu hay không, chỉ đem hết mọi bức bối, tức giận phát tiết lên người hắn.

“Mẫu phi, Duệ Nhi không có. Vương phi chỉ gọi Duệ Nhi đến hỏi chuyện học hành của Duệ Nhi, Vương phi không cho Duệ Nhi ưu việt gì, mẫu phi đừng nóng giận, Duệ Nhi lần sau không dám.” Tát Duệ khóc sụt sùi nói, hấn sợ hãi, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Vũ Sương Nhi.

Vũ Sương Nhi làm sao nghe vào, lại tát thêm một cái, đem Tát Duệ úp mặt xuống sàn, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức vừa đỏ vừa sưng, máu tươi từng giọt từng giọt chảy ra từ miệng hắn, tựa như nở hoa trên sàn. Vừa thấy liền ghê người, khiến người ta sợ hãi không thôi.

“Còn dám nói dối, còn nói không có, lòng của người đều hướng về nữ nhân kia, ả là mẫu phi của người, vậy ta đây là ai, người là ta sinh ra, còn nuôi người lớn thành như vậy, người còn dám nói thay cho người ngoài.” Nàng còn không hả hận, miệng vừa mắng, vừa dùng chân đá vài cái lên người Tát Duệ.

Tát Duệ bị nàng đá, đầu lại úp xuống sàn, máu trên khóe miệng còn chảy xong, đau đớn trên người lại như hỏa thiêu, từng cơn từng cơn đánh úp về phía hắn.

Hắn không dám nói thêm nữa, sợ nói không đúng, lại rước lấy cái tát cùng quyền đấm cước đá. Hắn không biết mẫu hậu vì sao lại làm thế này với hắn, chẳng lẽ là bởi vì hắn đến gần mẫu phi của đệ đệ sao? Nhưng mẫu phi của đệ đệ rất ôn nhu, hắn thực thích.

Vũ Sương Nhi thấy Tát Duệ không hé răng nói lời nào, nghĩ là hắn đã cam chịu, trong lòng càng thêm giận, quyền đấm cước đá lại thêm dày đặc, căn bản là mất lý trí, nổi điên lên không ngừng đánh vào khối thân thể nhỏ bé, yếu ớt.

Uyển Ngừ đứng bên cạnh nhìn mà hết hồn, nàng cảm thấy Vũ Sương Nhi điên rồi, không còn nhân tính gì nữa, ngay cả một đứa nhỏ cũng không buông tha, hiện tại ngay cả con ruột mình cũng không xuống tay được, nàng thật là không có nhân tính.

“Vương phi, Vương phi, đừng đánh, Tiểu Vương gia, ngài, ngài ấy sẽ chết mất.” Uyển Ngừ thật sự nhìn không nổi, vội vàng xông lên bảo vệ Tát Duệ, vừa khóc vừa nói.

Tát Duệ vẫn như cũ không rên một tiếng, chỉ có thể theo cơ rúm người lại, nhìn không ra hắn có còn thở, còn sống hay không. Bất quá, hắn hiện tại nhất định phi thường thống khổ, tâm hồn đau, còn có thân thể đau.

Vũ Sương Nhi phát giận đủ, lui về sau vài bước, ngã ngồi ở lên ghế, thở hổn hển nhìn hai người trên mặt đất.

Đau là cảm giác duy nhất lúc này của Tát Duệ. Hắn ghé vào mặt sàn lạnh như băng, cơn đau từ trong lục phủ ngũ tạng khiến hắn thiếu chút nữa không thở nổi, bất quá không thở nổi cũng tốt, như vậy sẽ không còn thống khổ nữa.

Kỳ thật, hắn luôn hâm mộ đệ đệ, bởi vì đệ đệ thực hạnh phúc, có rất nhiều người yêu thương đệ đệ, mà đệ đệ lại rất đáng yêu, vừa thông minh, lại nhu thuận. Không giống hắn, dù vẫn luôn cố gắng được đến tán thành, nhưng vô luận thế nào, mẫu phi và các tiên sinh, bọn họ đều phải nói hắn phải học tập thêm nữa, sắp xếp ngày giờ của hắn chặt kín, không còn một khắc thở dốc. Thẳng đến khi bé xuất hiện, hắn mới có khoái hoạt, bởi vì có đệ đệ, hắn mới không cần học nhiều như vậy, mới biết được cái gì là vui vẻ.

Đệ đệ, hắn thật nhớ bé a. Không chừng hắn sẽ không còn được gặp lại bé. Hắn sắp chết.

Ý thức Tát Duệ càng lúc càng mơ hồ, hai mắt chợt tối đen, hắn rốt cuộc chìm vào hôn mê.

“Tiểu Vương gia, Tiểu Vương gia.” Uyển Ngừ chần trên người Tát Duệ, thấy Vũ Sương Nhi không đánh nữa, thế này mới vội vàng đi thăm dò hắn, lúc này mới phát hiện, mặt mày Tát Duệ đều là máu, thân mình mềm nhũn. Quámức hoảng sợ, nàng vội vàng kêu to lên.

Vũ Sương Nhi chính là đồ dẫn nhìn, không nhúc nhích.

Uyển Ngừ chân tay luống cuống, nhìn lên Vũ Sương Nhi, thấy nàng ta không nói gì, khẽ cắn môi, ôm lấy Tát Duệ chạy ra ngoài.

“Người tới a, mau mời đại phu, mau đi mời đại phu, Tiểu Vương gia hôn mê, người tới a.” Thanh âm thất kinh của Uyển Ngừ vang vọng trong biệt viện. Ngay sau đó, mọi người trong biệt viện hoảng thành một đoàn.

Tát Duệ lập tức được đem về phòng mình, chỉ chốc lát sau, đại phu được mời tới, bắt quá cũng kinh động đến Tát Hoàn và Lăng Nhược Nhược, khi bọn họ biết được cũng vội vàng vàng chạy đến.

Lúc Vũ Sương Nhi vừa mang Tát Duệ đi, Lăng Nhược Nhược liền đứng dậy đến trước mặt Tát Hoàn, cười dài nói: “Được rồi, đừng nóng giận, xem người kia, vừa trở về liền dọa đến Duệ Nhi, còn làm mệt chính mình, như vậy không có lời a.”

Tát Hoàn thấy nàng như vậy, không khỏi đối nàng thêm yêu, áy náy đối với cũng càng thêm sâu. Nàng tốt như vậy, lại phải chịu đựng nhiều như vậy, hắn thật có lỗi với nàng.

“Đều là ta không tốt, cho người chịu khổ.” Hắn ôm lấy người Lăng Nhược Nhược, đem nàng đặt vào trong lòng, khẽ nói xin lỗi.

“Ta không chịu khổ gì, người không phải đã đối với ta tốt lắm sao? Đã cho ta lại làm chính phi.” Lăng Nhược Nhược nghịch ngợm cười, trêu ghẹo hắn.

Tát Hoàn cũng cười, đúng là mẹ nào con nấy a, hắn có thể từ nàng nhìn bóng dáng của bé, khó trách nàng dạy dỗ ra cục cưng vừa đáng yêu vừa thông minh có hiểu biết như vậy.

“Ta về sau nhất định sẽ đối xử thật tốt với người, người muốn cái gì thì cứ nói, ta nhất định sẽ thỏa mãn người.” Hắn hứa hẹn, cho dù nàng muốn sao trên trời, hắn cũng đã nghĩ biện pháp kéo xuống cho nàng.

Lăng Nhược Nhược âm thầm cao hứng, đây đúng là hiệu quả mà nàng mong muốn, rốt cuộc đã có cơ hội. “Ta muốn đem Duệ Nhi về đây sống, đứa nhóc này cực thích người lại còn sùng bái người, muốn cố gắng học tập để được người khen thưởng. Nhưng hắn chỉ là một đứa nhỏ, người phải tiếp xúc với hắn một chút, nói chuyện với hắn nhiều một chút, còn phải chơi đùa với hắn, đừng suốt ngày yêu cầu hắn phải làm thế này phải làm thế kia, phải học cái này phải học cái kia. Người xem cục cưng kia, ta cũng không yêu cầu bé đạt tới cái dạng gì, chỉ cần bé vui vẻ khoái hoạt trưởng thành, đã là phúc khí rất lớn.” Nàng nói, cục bất mãn thái độ hắn đối với Tát Duệ.

Tát Hoàn bắt đầu dĩ thử dài một hơi, thân là người thừa kế vương vị tương lai, Tát Duệ đương nhiên phải khắc khổ từ nhỏ, bằng không làm sao có thể trở thành một Vương gia đủ tư cách? Hắn đây là Vương gia của Ninh Vương phủ đó a.

Bất quá, “Được rồi, người nói cái gì chính là cái đó, tối nay ta phái người đưa Tát Duệ tới, cho người dạy hắn.” Hắn mỉm cười đáp ứng, trong lòng biết nàng là vì tốt cho Tát Duệ, nên liền thoải mái đáp ứng.

Lăng Nhược Nhược cũng cao hứng nở nụ cười, kế này của nàng coi như một hòn đá ném hai con chim, thật sự là thật tốt quá. Vừa có thể giúp Tát Duệ thân thiết hơn với Tát Hoàn, lại khiến Vũ Sương Nhi phát điên

tức giận. Như thế nào có thể khiến nàng không vui được a?

Nhưng, Tát Hoàn mới vừa đồng ý xong, hai người còn đang ngồi uống nước trà ăn bánh, bên ngoài liền có một nha hoàn vội vàng vàng chạy tới, hoảng mang rối loạn nói: “Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, Tiểu Vương gia bị Vũ Sườn phi đánh sắp không qua nổi.”

Cái gì? Hai người hoảng hồn đứng phắt dậy, liếc mắt nhìn nhau, lập tức cùng nhau lao ra cửa. Tát Hoàn sắc mặt đặc biệt khó coi, hần vạn vạn không lường trước được Vũ Sườn Nhi cư nhiên hạ độc thủ với chính con mình. Nữ nhân đáng giận này!

Lăng Nhược Nhược thì có chút hối hận, nàng không nên lợi dụng Tát Duệ, hiện tại không biết đứa nhỏ này thế nào. Nàng càng thật không ngờ Vũ Sườn Nhi cư nhiên đối đánh con mình nặng như vậy, cư nhiên khiến hần sắp không qua nổi. Hồ độc cũng không thực tử a, nữ nhân này không ngờ đã ngoan độc đến mức này.

Rất đáng sợ, rất làm cho trái tim người ta băng giá.

117. Chương 117 : Thảm Nhẫn Vũ Sườn Nhi

“Duệ Nhi thế nào?” Hai người vừa bước vào biệt viện, Lăng Nhược Nhược liền lập tức sốt ruột hỏi, bàn tay ướt mồ hôi gắt gao nắm lấy tay Tát Hoàn.

Nha hoàn vội vàng đáp: “Vương phi, nô tỳ đã đi mời đại phu, hiện tại đại phu đang bắt mạch cho Tiểu Vương gia, nô tỳ không biết tình huống của Tiểu Vương gia thế nào.” Nha hoàn thực sợ hãi, sợ Vương phi sẽ trách tội mình.

Lăng Nhược Nhược nghe xong, vội vàng nói với Tát Hoàn: “Chúng ta mau đi xem đi, nhất định phải mời đại phu tốt nhất, vô luận là dùng phương pháp gì, tốn bao nhiêu tiền cũng nhất định phải chữa khỏi cho Duệ Nhi.” Nàng cầu xin, sợ Tát Duệ có gì không hay xảy ra, đứa nhỏ này, mệnh thật đúng là khổ a.

Tát Hoàn gật gù đầu, quay sang ra lệnh thị vệ: “Lập tức đi hoàng cung thỉnh Thái y.”

Thị vệ tuân lệnh vội vàng đi.

Hai người vào phòng Tát Duệ, thấy Tát Duệ mặt mày đầy máu, nằm im bất động trên giường, Uyển Ngừ đứng một bên khóc suốt nước mắt. Còn vị đại phu được mời đến đang ngồi cạnh bên giường chẩn trị cho hần.

“Trời ạ, thế này, nàng ta đánh cũng quá nặng đi, đứa nhỏ là vô tội a.” Nhìn thấy cảnh này, Lăng Nhược Nhược cũng bị sự tàn bạo của Vũ Sườn Nhi dọa hết hồn. Đối với con mình như thế, huống chi là đối với nàng?

Tát Hoàn sắc mặt rất khó xem, hần càng ngày càng không hiểu nữ nhân này. Hần thật sự cảm thấy kỳ quái, vì sao trước kia luôn cảm thấy nàng tốt hơn Lăng Nhược Nhược? Hiện tại lại phát hiện Lăng Nhược Nhược còn tốt hơn nàng. Xem ra, để hiểu một người cần thời gian rất dài, không đơn giản chỉ trông vào cảm giác.

“Vũ Sườn Nhi đâu?” Tát Hoàn lạnh lẽo hỏi, ánh mắt bắn phá trong phòng, không nhìn thấy bóng dáng Vũ Sườn Nhi liền nổi trận lôi đình lên.

Uyển Ngừ khóc lóc nỉ non, thấy bọn họ đến, vội vàng hướng bọn họ hành lễ, thấy hần hỏi lại nói: “Sườn Vương phi... đang ở trong phòng”.

“Lập tức kêu ả cút lại đây.” Tát Hoàn giận dữ hét, rống xong vội vàng tới gần giường xem tình huống của Tát Duệ.

“Người nhỏ giọng một chút, có chuyện gì thì ra ngoài nói, đừng làm phiền đại phu và Duệ Nhi.” Đã sớm ngồi ở mép giường, Lăng Nhược Nhược bịt tiếng rống của hần làm giật mình, tay khẽ đẩy hần, không cho hần quấy rầy đến Tát Duệ.

Tát Hoàn hiện tại thực nghe lời nàng, thấy nàng quan tâm Tát Duệ, chỉ biết nàng đối với Tát Duệ là thực tâm để bụng, không khỏi cảm kích lại cảm động.

Chỉ chốc lát sau, Uyển Ngữ đỡ Vũ Sương Nhi đi đến. Vũ Sương Nhi đứng ở cửa, không dám tiến vào. Khi ánh mắt nàng vừa nhìn thấy với Tát Duệ, thân thể liền nhịn không được run run lên.

“Duệ Nhi.....” Nàng thì thào nói, vẻ mặt phức tạp nhìn về phía đứa nhỏ trên giường, nhưng nàng không dám tiến lên đi thăm dò, nàng sợ hãi.

Tát Hoàn vừa thấy Vũ Sương Nhi, cơn tức lại nổi lên. Hắn nghe theo lời Lăng Nhược Nhược, đi thẳng đến trước mặt Vũ Sương Nhi, không chờ nàng thỉnh an liền kéo cánh tay nàng đi ra ngoài.

Chưa đầy vài giây, liền nghe tiếng kêu thê lương thảm thiết của Vũ Sương Nhi, tiếng rống giận dữ của Tát Hoàn và tiếng thét chói tai hoảng sợ của Uyển Ngữ.

Lăng Nhược Nhược căn bản không rảnh nghe bọn họ nói cái gì, bởi vì đại phu đã chẩn mạch xong, nhìn nhìn nàng một hồi, chậm rãi nói: “Vương phi, trên người Tiểu Vương gia nhiều chỗ bị trọng thương, mặc dù tạm thời không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng chỉ sợ ngài ấy sẽ mắc chứng si diên, cho dù may mắn cũng cần phải có thời gian rất dài mới có thể khôi phục.” Nói xong, biểu tình kinh sợ.

“Bổn vương phi đã biết.” Lăng Nhược Nhược nhẹ nhàng mỉm cười với hắn, quay sang nói với nha hoàn: “Đi cùng đại phu bắt thuốc, thuận tiện đương cân lượng cho đại phu.” Nói xong, đứng lên đi ra ngoài.

Những người trong phòng đều không biết nàng vô thanh vô tức muốn đi đâu, trừ bỏ nha hoàn thị vệ tiền đại phu, những người khác đều vội đi theo sau nàng.

Lăng Nhược Nhược rất nhanh đi ra bên ngoài, Tát Hoàn và Vũ Sương Nhi đang ở hoa viên. Vũ Sương Nhi đang nằm trên mặt đất, khóc sụt sùi.

118. Chương 118 : Giận Đánh Vũ Sương Nhi

Bốp.

Một cái tát vang dội vô cùng hạ xuống, làm chấn động cả Tát Hoàn và Vũ Sương Nhi.

“Người, người.....” Vũ Sương Nhi ôm gương mặt bị đánh sưng, không dám tin nhìn Lăng Nhược Nhược, đại khái không nghĩ tới nàng cư nhiên sẽ ở trước mặt Tát Hoàn, mình mục trượng đâm tạt ình một bạt tai.

Lăng Nhược Nhược lắc lắc bàn tay vừa đau vừa tê, quắc mắt nhìn trừng trừng nói: “Cho người một bạt tai đã là khách khí với người. Hồ đồ không ăn thịt con, vậy còn người? Ta chưa từng gặp qua người mẹ nào ác độc như vậy, ngay cả con ruột của mình cũng hạ thủ được, người như vậy nếu không đánh, thì thiên lôi sẽ đánh xuống.”

Một phen lời lẽ chính nghĩa của nàng lập tức được Tát Hoàn đồng ý, hắn tuyệt không cảm thấy đánh Lăng Nhược Nhược có gì không đúng, ngược lại còn cảm thấy chưa hết giận.

“Nhược Nhi đánh người là đúng, người còn dám có câu oán hận nào với nàng, bổn vương sẽ giết người.” Tát Hoàn tức sùi bọt mép nói, một chút cũng không nghĩ tới có nên nói thay Vũ Sương Nhi hay không.

Vũ Sương Nhi hận chết, nhìn bọn họ nhất trí đối phó mình, trong lòng vừa lạnh vừa tức, xem ra ẩn tượng Tát Hoàn đối với nàng đã xấu đến cực điểm, chỉ sợ cuộc sống về sau của nàng chỉ có thể là cô độc.

“Đánh người còn chưa đủ, nhưng sự tình đã không còn có thể sửa đổi. Đại phu nói, Duệ Nhi có khả năng bị si diên, cho dù tỉnh lại, cũng cần thời gian rất dài để tỉnh dưỡng. Người thật đúng là ác độc a, Vũ Sương Nhi.” Lăng Nhược Nhược càng nói càng tức, càng nói càng hận, ngay cả một đứa nhỏ cũng không buông tha, người này thực không thể cứu.

Vũ Sương Nhi nghe xong như ngũ lôi oanh đỉnh, không dám tin, nàng tâm như tro tàn, tê liệt ngã xuống mặt đất, thất thần thật lâu, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà Tát Hoàn vừa nghe tin đó, tức hận không thôi, đến bên cạnh Vũ Sương Nhi đá thêm mấy cái. “Nữ nhân ác độc này, nếu Duệ Nhi có sơ xuất gì, bổn vương sẽ cho người chôn cùng.” Nói xong, kéo Lăng Nhược Nhược chạy nhanh về phòng Tát Duệ.

“Duệ Nhi, Duệ Nhi.....” Vũ Sương Nhi không chú ý tới bọn họ đã rời đi, vẫn như cũ thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, thì thào lẩm bẩm một mình.

Thẳng đến thật lâu thật lâu sau, “Ồ ô ô, Duệ Nhi, mẫu phi thực xin lỗi con, mẫu phi thực xin lỗi con.” Nàng không còn chút hình tượng, quỳ rạp trên mặt đất, vừa cào đất vừa khóc lớn.

Tát Hoàn và Lăng Nhược Nhược song song đi vào phòng trong, cùng nhau đến bên cạnh giường, nhìn Tát Duệ còn đang hôn mê bất tỉnh, hai người thật lâu không nói nên lời.

“Duệ Nhi, phụ vương thực xin lỗi con.” Tát Hoàn mắt đỏ hoe, cứng răng rưng nói một câu. Hắn nắm bàn tay nhỏ bé của Tát Duệ, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của con mình.

“Vương gia, đừng khổ sở, Duệ Nhi nhất định là cát nhân có thiên tương, hắn nhất định sẽ bình an vô sự, nhất định sẽ tỉnh lại.” Nàng không biết yên an ủi Tát Hoàn thế nào, nếu thời này có trình độ chữa bệnh như hiện đại, Tát Duệ nhất định sẽ không sao, nhưng ở cổ đại này chỉ có thể dựa vào nghị lực của bản thân.

Tát Hoàn không nói gì, chỉ im lặng nhìn Tát Duệ.

Mãi cho đến khi nha hoàn bừng được vào, hắn mới tránh ra để nha hoàn uy dục cho Tát Duệ, nhưng Tát Duệ căn bản không uống được một giọt nào.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Thái y đã đến chưa?” Tát Hoàn sốt ruột, vừa hoảng vừa hận, hận không thể chịu khổ thay cho con.

Lăng Nhược Nhược vội vàng an ủi hắn: “Vương gia đừng gấp, Thái y sẽ đến nhanh thôi, nếu không, ngài trước dùng miệng uy hắn, có thể uống bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.”

Tát Hoàn nghe xong, không nói hai lời liền lấy chén thuốc, hớp lấy một ngụm, nhắm ngay miệng Tát Duệ, cạy mở đồ vào, cũng may lần này chảy ra không nhiều lắm, uống vào rất nhiều.

Lập đi lập lại mấy lần, mãi cho đến khi chén được cạn, Tát Hoàn mới đình chỉ động tác. “Bổn vương sẽ ở đây canh chừng Duệ Nhi, đợi đến khi hắn tỉnh mới thôi.” Cuối cùng, hắn hạ quyết định.

Lăng Nhược Nhược đồng ý gật gật đầu, như vậy tốt nhất, có lẽ nếu Tát Duệ cảm nhận được phụ vương của mình đang ở bên cạnh, không chừng sẽ khỏe lên.

Thái y rốt cuộc chạy tới, ngay cả thở cũng không kịp liền bị Tát Hoàn túm lấy, đem đi bắt mạch cho Tát Duệ. Nhưng, sau một hồi kiểm tra, Thái Y cũng ra kết luận y như vị đại phu trước.

Tát Hoàn thực giận, nhưng không có cách nào, đành phải phó mặc cho số phận, tự mình canh giữ bên giường, hy vọng Tát Duệ có thể an toàn tỉnh lại.

Lăng Nhược Nhược thấy vậy, trong lòng cũng rất đau xót, nghĩ ngợi một hồi, quay sang gọi nha hoàn và thị vệ đến: “Đi mời Tam Vương gia, đến hoàng cung đón Tiểu Vương gia trở về, nói là có việc gấp cần Tiểu Vương gia trở về một chuyến.”

Nha hoàn và thị vệ tuân lệnh, lập tức rời đi, một khắc cũng không dám bỏ lỡ.

Lăng Nhược Nhược cảm thấy nếu có bé ở bên cạnh, có lẽ sẽ có ích với Tát Duệ, biết đâu bé có gọi Tát Duệ tỉnh lại. Nàng không thể trở mắt nhìn Tát Duệ biến thành như vậy. Mẫu thân của hắn mặc dù có sai, nhưng hắn là vô tội. Hơn nữa, chuyện này nàng cũng có sai, không nên vì trả thù Vũ Sương Nhi mà kéo Tát Duệ vào. Nếu nàng không làm như vậy, Tát Duệ sẽ không xảy ra chuyện, nhưng nàng ngàn tính vạn tính lại không tính đến Vũ Sương Nhi cư nhiên ngay cả chính con mình cũng có thể hạ độc thủ.

Vũ Sương Nhi không đi vào, lộ đầu khể liếc mắt nhìn Tát Duệ, ai cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, thậm chí không ai muốn đoán nàng làm cái gì.

Nửa ngày sau, một cỗ kiệu hoàng gia dừng lại trước cửa Ninh Vương phủ. Từ trong kiệu, một đứa bé đi ra, theo sau là một phụ nhân ung dung đẹp đẽ quý giá, người đó chính là hoàng thái hậu.

“Tham kiến Thái Hậu. Tham kiến Tiểu Vương gia.” Mọi người từ trên xuống dưới trong Ninh Vương phủ đều đi ra, cung kính quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu nhìn phượng nghi.

Thái Hậu uy nghiêm nhìn bọn họ, thản nhiên nói: “Đứng lên đi, mang ai gia đi gặp Tiểu Vương gia.” Bà vừa mới thu được tin tức, lập tức dẫn bé đến. Tất Duệ cũng là hoàng tôn của bà, bà không thể không quản.

Vì thế, tổng quản vội vàng đưa bà và bé tới biệt viện của Vũ Sương Nhi.

“Tham kiến mẫu phi.” Tất Hoàn nghe được tin Thái Hậu đến, vội dẫn Lăng Nhược Nhược chạy ra đón, tất cung tất kính nói.

“Tham kiến Thái Hậu.” Lăng Nhược Nhược cũng cúi người hành lễ với bà, sau đó nhìn thẳng vào bà.

“Mẹ.” Bé thấy Lăng Nhược Nhược, cao hứng buông tay Thái Hậu ra, chạy vội thẳng về phía nàng, lập tức liền bổ nhào vào trong lòng nàng.

Lăng Nhược Nhược ôm bé, có chút kích động, có chút nhớ nhung, nàng rất nhớ cục cưng, rất nhớ rất nhớ. Mẹ con nàng chưa bao giờ tách khỏi nhau lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên, nếu không có chuyện khẩn cấp, nàng sẽ không chịu đưa cục cưng vào hoàng cung.

“Cục cưng, cục cưng của mẹ, mẹ rất nhớ con, mẹ rất yêu con.” Nàng ôm hôn bé không ngừng, đầu chôn vào thân thể nhỏ bé của bé, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Bé cũng chu miệng, khóc: “Mẹ, cục cưng nghĩ mẹ không cần cục cưng, cục cưng rất thương tâm, cục cưng rất khổ sở.”

Bé vừa khóc, Lăng Nhược Nhược lại khổ sở, mặt dán lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, an ủi nói: “Dù mẹ không cần ai cũng sẽ không bao giờ không cần cục cưng, cục cưng là bảo bối của mẹ, duy nhất bảo bối của mẹ. Mẹ thực sự quá, mẹ không khoan, cục cưng tha thứ ẹ được không?” Nàng thầm tự trách, đã không làm tròn trách nhiệm một người mẹ.

Bé ôm nàng khóc một hồi lâu, dần dần bình tĩnh lại, nũng nịu nói: “Mẹ, cục cưng về sau sẽ không xa mẹ nữa.”

Lăng Nhược Nhược gật gật đầu, nàng cũng sẽ không xa bé nữa.

“Được rồi, mang ai gia đi xem Duệ Nhi đi.” Thái Hậu chờ không kịp, uy nghiêm nói.

119. Chương 119 : Tất Duệ Tỉnh Lại 1

Đối với việc Lăng Nhược Nhược đột nhiên xuất hiện ở Ninh Vương phủ, Thái Hậu không tỏ thái độ gì, giống như đã sớm biết, bà nhìn cũng không nhìn Lăng Nhược Nhược, lập tức vào trong nội thất.

Dọc theo đường đi, tất cả nha hoàn thị vệ đều cung kính hành lễ, trong lòng âm thầm phỏng đoán kết cục của Vũ Sương Nhi.

Tất Hoàn gật gao đi theo sau Thái Hậu, cùng hướng tới phòng của Tất Duệ.

“Mẹ, cục cưng muốn gặp ca ca.” Bé đột nhiên nói, bé nhìn thấy Lăng Nhược Nhược nhất thời hưng phấn quên mất mục đích lần này trở về, cả trái tim đã sớm chạy tới cạnh Tất Duệ.

“Ngoan, cục cưng phải nhớ ngoan ngoãn, đừng làm rộn ca ca.” Lăng Nhược Nhược hôn bé một ngụm, thế này mới cười nói.

Bé nhu thuận gật gập đầu, thập phần nghe lời, “Mẹ, cục cưng đã biết.” Bé rất hiểu chuyện, đây cũng là nhờ công dạy dỗ của Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược dẫn bé vào phòng, Thái Hậu ngồi cạnh giường nhìn Tát Duệ, Tát Hoàn đứng bên cạnh, hẳn đem sự tình kể lại cho Thái Hậu, sắc mặt bà lúc này rất không dễ coi.

“Thái thái, ca ca thế nào?” Bé từ người Lăng Nhược Nhược tuột xuống, vội vàng chạy tới cạnh Thái Hậu, nhỏ giọng hỏi, trông mong nhìn Tát Duệ trên giường.

Vừa thấy bé, sắc mặt khó coi của Thái Hậu lập tức có chút tốt hơn, bà miễn cưỡng cười, nói với bé: “Ca ca đang nghỉ ngơi, cục cưng ngoan, đừng làm ồn.”

Bé lập tức nghe lời gật gật đầu, ghé vào trên giường, thân mình nho nhỏ còn tựa vào đùi Thái Hậu, nhìn Tát Duệ không chớp mắt.

Thái Hậu chậm rãi vuốt đầu bé, trong lòng vừa thương vừa yêu, bà cũng rất thích Tát Duệ nhưng so ra vẫn kém hơn thích bé.

“Không tiếc hết thấy đại giới, nhất định phải chữa khỏi Duệ Nhi.” Nàng quay đầu ra lệnh cho Tát Hoàn, trên mặt khôi phục vẻ giận dữ, bà thế nào cũng không thể nghĩ đến, đứa con thứ ba đến tìm bà xin đem bé về, nguyên lai là bởi vì Tát Duệ bị đả thương, khiến bà vừa căm giận, không chút nghĩ ngợi liền vội vàng vàng chạy đến.

“Mẫu hậu, con đã biết.” Tát Hoàn hạ giọng nói, hẳn nhất định phải chữa khỏi Tát Duệ.

Thái Hậu gật gật đầu, nhìn thoáng qua Tát Duệ, sau đó đứng lên, nắm tay bé, “Gọi Vũ Sương Nhi tới, ai gia muốn xem, người làm mẹ đó vì sao lại nhẫn tâm đến mức này.” Bà vừa đi ra ngoài, vừa nói.

“Người tới a, gọi Vũ Sương Nhi đến cho Thái Hậu.” Tát Hoàn ra lệnh, đi theo sau Thái Hậu bước ra ngoài.

Lăng Nhược Nhược biết bọn họ muốn đi xử lý Vũ Sương Nhi, nhưng nàng không muốn để bé thấy chuyện như thế, như vậy sẽ khiến bé không yên bất an.

“Thái Hậu, xin giao cục cưng cho ta, ta định cho bé làm bạn với Duệ Nhi, ta nghĩ, có bé ở bên cạnh, Duệ Nhi nhất định sẽ nhanh tỉnh dậy.” Nàng chặn lại bọn họ, có chừng mực nói.

Thái Hậu dừng chân lại, nhìn nàng một hồi lâu mới đem bé đến trước mặt nàng, nhàn nhạt nói: “Được rồi, ai gia đáp ứng.”

“Tạ Thái Hậu.” Nàng vui sướng nắm lấy tay bé, cao hứng nói tạ.

Thái Hậu không nói gì nữa, trực tiếp dẫn theo Tát Hoàn rời đi.

Lăng Nhược Nhược vuốt vuốt đầu bé, dẫn bé ngồi xuống cạnh giường Tát Duệ, sau đó dặn bé: “Cục cưng, con đến nói chuyện với ca ca, kể lại những lần các con chơi với nhau, như vậy ca ca có thể nghe thấy, hẳn sẽ thấy rất vui, sau đó sẽ không ngủ nữa mà tỉnh dậy chơi với cục cưng.” Nàng nhẹ giọng dỗ, muốn dùng phương pháp hiện đại thức tỉnh Tát Duệ.

120. Chương 120 : Tát Duệ Tỉnh Lại 2

“Thiếp thân tham kiến Thái Hậu.” Vũ Sương Nhi bất an đi đến trước mặt Thái Hậu, quỳ củ quỳ xuống, nàng biết hiện tại nếu không quỳ, lát nữa cũng sẽ phải lay, không bằng bây giờ chủ động một chút.

Thái Hậu xanh mặt, tức sùi bọt mép nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Người còn có mặt mũi gặp ai gia sao, người thật sự là ác độc tâm địa, ngay cả con mình cũng có thể động thủ, người còn có cái gì là không dám?”

Vũ Sương Nhi tái mặt, quỳ rạp xuống không dám ngẩng đầu lên, càng không dám trả lời, nước mắt trên mặt còn chưa kịp khô, nhiều chỗ trên người còn ẩn ẩn đau nhưng nàng không dám nói, sợ lại khiến Thái Hậu càng thêm tức giận.

Chỉ là, Vũ Sương Nhi nghĩ sai rồi. Thái Hậu là người dễ nói chuyện như vậy sao? Tâm tư Thái Hậu là cỡ nào khôn khéo, là cỡ nào thâm trầm a, bà sao có thể dễ dàng buông tha nàng như vậy.

“Nếu hoàng tôn ai gia không tỉnh lại, hoặc là trở thành si điên, ai giasẽ lấy mạng của người.” Thái Hậu phán ra một câu đe dọa uy hiếp, thế này mới chậm rãi bớt giận.

Vũ Sương Nhi nghe vậy, nước mắt lại rơi xuống, nàng hiện tại hối hận vạn phần, ruột đều sắp thắt lại, nếu Tát Duệ có gì không hay xảy ra, nàngcũng sống không nổi nữa.

Nàng ô ô khóc, quỳ rạp trên mặt đất, đột nhiên không còn màng đến cái gì nữa, đột nhiên không còn cảm thấy cái gì nữa.

Tát Hoàn đứng bên cạnh, tức giận đến mức muốn tiến lên đá nàng mấy cái,nhưng hấn cố nén, hết thấy chờ Tát Duệ tỉnh lại lại nói, dù sao nữ nhânnày, sẽ không có kết cục tốt.

Thái Hậu thấy bộ dạng chộc người tức giận của Vũ Sương Nhi như vậy, tâmtrình chẳng mấy chốc trầm xuống, đứng lên đi ra ngoài. Tát Hoàn cũng vội vàng đuổi kịp, không ai thèm để ý tới Vũ Sương Nhi quỳ rạp trên mặt đất.

Trong phòng, bé thực nghe lời Lăng Nhược Nhược, ngoan ngoãn dựa theo lời nàng, thăm thì nho nhỏ vào tai Tát Duệ, nũng nịu kể lại những lần bọn họ cùng chơi với nhau.

Bé đại khái thực thích tiểu ca ca này, cho nên bé nói không ngừng, cái đầu nhỏ ghé vào giường, miệng nói nói, biểu tình phi thường sinh độngphong phú, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

Khi Thái Hậu và Tát Hoàn đi vào thì thấy ngay cảnh này, phát hiện đứaanhỏ đang nằm úp sấp cạnh ca ca mình, lúu rúu nói thiệt nhiều chuyện thú vị.

Hai người bất giác sửng sốt, không biết bé đang làm cái gì, mà LăngNhược Nhược thì ngồi nhìn bên cạnh, chốc chốc lại rót một chén nước chobé, chốc chốc lại dùng khăn ướt khẽ chậm lên hai cánh môi khô nứt củaTát Duệ.

“Cục cưng, con đang làm gì vậy?” Thái Hậu vội vàng hỏi, vẻ mặt mờ mịt.

Bé và Lăng Nhược Nhược cùng xoay người lại, bé đầu tiên lộ ra một nụ cười sáng lạn, nũng nịu nói: “Mẹ nói, chỉ cần cục cưng kể chuyện trướcđây cho ca ca, ca ca sẽ nghe được, sẽ không lười ngủ nữa mà tỉnh lạichơi với cục cưng, bảo hộ cục cưng.” Cục cưng nói rành rọt, ra vẻ rất có đạo lý, hơn nữa bé vẫn luôn cảm thấy lời mẹ là chính xác nhất, bé thựctin tưởng.

Thái Hậu nghe vậy, lập tức hiểu được ý của bé, mặt mày cảm động, ôm chầm lấy bé, trong lòng càng thêm thích bé, yêu bé.

“Cục cưng ngoan, hoàng thái thái thật cao hứng.” Mắt Thái Hậu chợt đỏhoe, bà có nhiều hoàng tử hoàng tôn như vậy, cư nhiên chỉ có bé mới khiến bà cảm thấy yêu thương.

Tát Hoàn cũng thực cảm động, hấn lặng lẽ nhìn sang Lăng Nhược Nhược, nữhân nàng đã dạy dỗ ra một đứa con nhu thuận, thông minh như vậy, bản thân lại hiền lành như thế, hấn cư nhiên năm đó lại thả nàng đi, còn hừnàng! Hấn cảm thấy mình đúng là có bệnh!

Lăng Nhược Nhược bị bọn họ nhìn, cảm thấy có chút không được tự nhiên,khẽ nhích sang hướng khác, nàng rất không ngại ánh mắt bội phục củangười khác.

“Đây là một biện pháp mà ta từng nghe tới , nghe nói có chút hiệu quả,vì thế mới nói cục cưng thử xem.” Nàng ngại ngừng giải thích, sợ bọn họhoài nghi mình.

Thái Hậu và Tát Hoàn gật gật đầu, chỉ cần có hiệu quả, bọn họ đều nguyện ý thử. Hơn nữa thấy hai mẹ con thành tâm như vậy, bọn họ đâu nỡ trách tội.

“Ai gia về cung trước, các con ở lại chăm sóc Duệ Nhi cho tốt, cục cưngtạm thời ở lại vương phủ, có tin gì nhất định phải nói cho ai gia.” Thái Hậu mệt mỏi, nhàn nhạt phân phó.

Mọi người vội vàng nói: “Vâng, Thái Hậu.”

Thái Hậu gật gật đầu, vuốt đầu bé, mang tâm sự nặng nề rời khỏi vương phủ, về lại hoàng cung.

Thái Hậu đi rồi, bé và Lăng Nhược Nhược tiếp tục nói chuyện với Tát Duệ, chăm sóc phi thường cẩn thận, ngay cả Tát Hoàn cũng cảm động, quyết định ở lại cùng hai mẹ con.

Một ngày, hai ngày, ba ngày..., vài ngày trôi qua, Tát Duệ nằm trên giường, vẫn không chút sinh khí như cũ, mặc kệ bé và Lăng Nhược Nhược gọi thế nào, hần đều không mở mắt.

“Đại phu nói thế nào?” Không biết đã là vị đại phu thứ mấy, kể từ ngày Tát Duệ hôn mê, Tát Hoàn đã gọi hết Thái y trong cung đến, từng người lần lượt đến chẩn bệnh.

Lăng Nhược Nhược lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Vẫn là cách nói đó, chúng ta chỉ cần không buông tay, Duệ Nhi sẽ nhất định có thể tỉnh lại, hần nhất định sẽ không có việc gì.”

Nhìn biểu tình vô cùng kiên định của nàng, Tát Hoàn cũng tràn ngập hy vọng, cảm động gật gật đầu: “Nhược Nhi, vất vả người, còn có cục cưng nữa.”

Mấy ngày nay, bé không rời khỏi phòng Tát Duệ nửa bước, lúc không nói chuyện thì nắm tay Tát Duệ, ngay cả khi ngủ cũng ngủ ở chiếc giường nhỏ bên cạnh, ngày ngày canh chừng ca ca mình.

Người trong vương phủ từ trên xuống dưới đều biết, cảm tình giữa Tiểu Tiểu Vương gia và Tiểu Vương gia tốt lắm, ai nấy đều khen hành vi của bé không dứt miệng.

Vũ Sương Nhi không tới thăm Tát Duệ, bởi vì mỗi lần nàng đến, đều bị bọn thị vệ ngăn lại ở ngoài cửa, Tát Hoàn đã ra lệnh, không cho phép nàng tới gần hay thăm hỏi Tát Duệ.

Lăng Nhược Nhược đã khuyên mấy, Tát Hoàn cũng không chịu nghe, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

“Mẹ, ca ca rất thích ngủ a, mặt mày lúc nào cũng nhăn nhó, như thể rất ủy khuất. Cục cưng gọi thế nào cũng không chịu dậy.” Bé rất cuộc nhị không được, tìm Lăng Nhược Nhược tố khổ.

“Ca ca bị bệnh, mẹ không phải đã nói cục cưng nói chuyện với ca ca, giúp hần cưỡng chế di dời con bệnh tật xấu xa đó sao? Cục cưng phải cố gắng, cục cưng phải thêm sức lên.” Nàng biết bé thực vất vả, nàng cũng có lúc muốn buông tha, nhưng lại không cam lòng.

Bé rất hiểu chuyện, lập tức nói: “Mẹ, cục cưng đã biết, cục cưng lại đi đánh thức ca ca.” Nói xong, lại quay sang nói khẽ với Tát Duệ: “Ca ca, cục cưng rất nhớ ca, ca ca mau thức dậy chơi với cục cưng đi. Ca ca nói rồi a, phải bảo vệ cục cưng, ca ca nếu không thức dậy, cục cưng phải về hoàng cung, sẽ không còn được gặp lại ca ca.” Nói xong, bản thân nhị không được rơi nước mắt.

Lăng Nhược Nhược nhìn mà trợn tròn mắt, lời này ai dạy bé, còn nói lưu loát như vậy, thật sự là thiên tài a.

Đúng lúc này, bé vừa mới rơi nước mắt chưa được vài giây, tay Tát Duệ đột nhiên giật giật, yếu ớt dần dần chuyển tỉnh.

“Mẹ, tay ca ca tay nhúc nhích.” Bé mắt sắc phát hiện, lớn tiếng hét lên, bộ dáng nửa mừng nửa lo.

Lăng Nhược Nhược kỳ thật cũng phát hiện, nhưng chỉ im lặng nhìn thực cẩn thận, thẳng đến khi tay Tát Duệ lại co rúm vài cái, nàng mới xác định.

Tát Duệ tỉnh.

121. Chương 121 : Bình Yên Vô Sự

“Duệ Nhi tỉnh.” Lăng Nhược Nhược kinh hỉ kêu to, từ trong nội tâm phát ra vô hạn vui sướng.

Bé nghe nàng kêu một tiếng như vậy, cũng cao hứng hét lên: “Ca ca tỉnh, ca ca tỉnh.” Bé hưng phấn trợn to mắt nhìn chằm chằm Tát Duệ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong.

Chốc lát sau, Tát Duệ quả nhiên từ từ tỉnh dậy, chỉ là khi mới tỉnh dậy, ánh mắt lại mở to đầy mê mang, vẻ mặt có chút mờ mịt nhìn bọn họ.

“Duệ Nhi, con thế nào?” Lăng Nhược Nhược nhẹ nhàng tiến lên, hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, ôn nhu hỏi.

Bé cũng khẩn trương nhìn hắn, sốt ruột chờ hắn trả lời.

Tát Duệ không nói gì, vẫn như cũ nhìn bọn họ.

Cái này... Về mặt của Tát Duệ làm cho lòng Lăng Nhược Nhược trầm xuống, cảm thấy có một điềm báo không tốt. Tát Duệ lẽ nào thật sự biến thành si ngốc, lẽ nào thật sự sẽ biến thành ngốc tử?

“Duệ Nhi.....” Nàng có chút bất an, chuẩn bị đi gọi đại phu.

Tát Duệ nhìn nhìn Lăng Nhược Nhược, lại nhìn nhìn vẻ mặt đầy chờ mong của bé, rốt cuộc thì thảo nói: “Mẫu phi, đệ đệ.” Nói xong liền ngậm miệng lại.

Tát Duệ vừa cất tiếng nói, nhất thời khiến Lăng Nhược Nhược mừng lo lẫn lộn, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Thật tốt quá, Tát Duệ hẳn là không sao, hắn có thể nhận ra mình, như vậy khẳng định là không có dị chứng.

“Ca ca, cục cưng ở đây.” Bé cười tủm tỉm nhìn hắn, cầm tay hắn.

Tát Duệ cười với bé, cả người vẫn thực suy yếu, thực vô lực.

“Mau, nhanh đi báo cho Vương gia, Tiểu Vương gia tỉnh. Còn nữa, mau mời đại phu đến.” Lăng Nhược Nhược vội vàng ra lệnh, sau khi đám người đầu tiên đi rồi, nàng chợt nghĩ tới cái gì, lại nói: “Báo cho Vũ Sương phi, Tiểu Vương gia tỉnh, nói nàng ta không cần lo lắng.”

Nghĩ đến mấy ngày nay, Vũ Sương Nhi nhất định không được yên ỗi, Tát Hoàn không cho phép nàng ta ra khỏi phòng nửa bước, lại càng không cho phép nàng ta tới thăm Tát Duệ. Làm như một người mẹ, nàng thật đáng thương.

Tát Hoàn nghe tin, lập tức bỏ lại công tác trong tay, vội vàng chạy tới. Thấy Tát Duệ không có việc gì, hắn lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời càng cảm thấy Lăng Nhược Nhược đáng quý.

Đại phu cũng đúng lúc tới kiểm tra cho Tát Duệ, chẩn mạch xong, còn chặc chặc lưỡi tỏ vẻ rất ngạc nhiên, nói là xưa nay không ai có thể vượt qua nguy hiểm như vậy, thậm chí không để lại di chứng, nói rồi ghi một phương thuốc bồi bổ, thể này mới rời đi.

“Ta thấy, Duệ Nhi về sau cùng ở lại chỗ chúng ta đi, hắn cũng cần chúng ta cẩn thận chăm sóc, hiện tại hắn thân mình suy yếu, không thể luyện võ nữa, càng không thể làm lưng vát vã. Người cảm thấy thế nào?” Đợi hết thấy an tĩnh trở lại, Lăng Nhược Nhược kéo Tát Hoàn qua một bên, lén lút nói chuyện.

Tát Hoàn không chút do dự, lập tức đồng ý nói: “Được, Nhược Nhi, liền làm theo ý của người, về sau chuyện lớn nhỏ trong vương phủ phải nhờ người.” Hắn lúc này vừa là đau lòng vừa là tín nhiệm.

Lăng Nhược Nhược sáng sủa cười, nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ là tội cho Duệ Nhi, ta xem hắn cũng như cục cưng, ta là người từng trải, trong lòng hiểu được.” Nếu chưa làm mẹ, nàng có lẽ không biết loại cảm giác này, nhưng nàng đã có cục cưng nên trong lòng rất rõ ràng.

Tát Hoàn đang định nói cái gì, đột nhiên bị quấy rầy.

“Ta muốn gặp Duệ Nhi, ta muốn gặp Duệ Nhi, cho ta vào gặp Duệ Nhi.” Tiếng van khóc của Vũ Sương Nhi từ ngoài truyền vào, cùng với tiếng thị vệ vội vàng ngăn trở.

“Chuyện gì?” Tát Hoàn lớn tiếng quát, tâm tình hiện tại coi như tốt, bằng không hắn sẽ tức giận.

Một thị vệ vội vàng vàng chạy vào, tất cung tất kính nói: “Vương gia, sùng phi muốn gặp Tiểu Vương gia, hiện tại đang tranh cãi ở bên ngoài.”

Lăng Nhược Nhược và Tát Hoàn nhìn nhau, chỉ nghe Tát Hoàn lãnh khốc vô tình nói: “Bảo nàng ta rút, bốn vương và Tiểu Vương gia không muốn gặp nàng.” Nữ nhân tâm địa rắn rết đó, hắn ngay cả nhìn nàng cũng cảm thấy ác hàn, chán ghét.

122. Chương 122 : Một Hòn Đá Ném Trúng Hai Con Chim

Sườn phi, Tiểu Vương gia đã tỉnh.” Uyển Ngữ vừa nghe được cái tin khiến người ta phấn chấn, liền lập tức nghiêng ngả lão đảo chạy tới nói cho Vũ Sương Nhi.

“Người nói cái gì, Duệ Nhi tỉnh?” Vũ Sương Nhi mấy ngày qua đều âm thầm thương, mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, nàng ngàn không nên vạn không nên nổi điên đánh Tát Duệ, không chỉ không thể trả thù Lăng Nhược Nhược, còn hủy đi chính con mình, càng khiến địa vị của mình trong vương phủ xuống dốc không phanh, bị thiên hạ chỉ trích.

Uyển Ngữ mặt mày vui sướng, không ngừng gật đầu nói: “Đúng vậy, Tiểu Vương gia đã tỉnh. Hiện tại đang triệu đại phu đến kiểm tra, Vương gia cũng đã chạy trở về.

Vũ Sương Nhi kích động vạn phần, bật dậy khỏi theo ghế, cuống quýt vội đi ra ngoài, vừa nói: “Ta muốn gặp Duệ Nhi, ta muốn đi gặp Duệ Nhi.”

“Sườn phi, Vương gia không cho phép ngài xuất môn nửa bước, ngài đừng đi.” Uyển Ngữ sợ chết khiếp, nàng cũng không quên mệnh lệnh của Vương gia, không cho phép Vũ Sương Nhi xuất môn, lại càng không cho phép nàng thăm Tát Duệ.

Câu này của Uyển Ngữ thành công níu lại bước chân Vũ Sương Nhi, nàng ngậy ra như phồng một hồi lâu mới chậm rãi khôi phục lại.

“Ta nhất định phải đi thăm Duệ Nhi, ta nhất định phải nhìn thấy Duệ Nhi. Đó là con của ta a.” Vũ Sương Nhi đột nhiên hét lớn, thân mình phóng thẳng ra ngoài, căn bản chính là liều lĩnh.

“Sườn phi, sườn phi.” Uyển Ngữ vội vàng kêu lên, hốt hải chạy theo.

Lúc này, Vũ Sương Nhi mới đi tới cửa, lập tức bị thị vệ bên ngoài ngăn cản, cung kính nói: “Sườn phi, Vương gia đã hạ lệnh, ngài không thể rời khỏi phòng nửa bước.” Bởi vì cách vách là phòng của Tát Duệ, cho nên Tát Hoàn sợ nàng đến làm phiền Tát Duệ, nên không chỉ hạ lệnh không để nàng xuất môn nửa bước, còn không để nàng thăm con.

“Làm càn, người dám ngăn trở bốn vương phi, cầu nô tài, cút qua một bên đi.” Nàng tức giận đến điên cuồng, tâm tình thấp phần lo lắng, phẫn uất muốn biết Tát Duệ hiện tại như thế nào.

Thị vệ thấy nàng giận dữ, tuy rằng không dám làm cái gì, nhưng vẫn không tính thả nàng ra khỏi cửa: “Sườn phi, Vương gia đã có lệnh, thỉnh ngài đừng khó xử thuộc hạ, thuộc hạ cũng là làm việc theo lệnh. Thỉnh sườn phi đừng lại khó xử chúng ta.”

Vũ Sương Nhi tức đến giơ chân, năm lần bảy lượt định đẩy bọn họ lao ra, nhưng lần nào cũng vô ích, cuối cùng không thể không tức tối đến chửi ầm lên.

Cho dù Tát Hoàn không muốn gặp Vũ Sương Nhi, nhưng vẫn nghe được tiếng nàng la hét, khiến hắn rất bức bối, càng nhiều hơn là sợ Tát Duệ nghe được sẽ thương tâm. Vì thế, Tát Hoàn liền bước ra ngoài, hướng về phòng của Vũ Sương Nhi.

Lăng Nhược Nhược nghĩ nghĩ một lát cũng đi theo sau, sợ lại xảy ra chuyện gì thì không ổn, nàng tạm thời buông tha Vũ Sương Nhi, món nợ kia về sau sẽ chậm rãi tính.

Hai người một trước một sau đi tới phòng Vũ Sương Nhi, mọi người nhìn thấy bọn họ, lập tức hành lễ.

“Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.”

“Sương Nhi tham kiến Vương gia.” Vũ Sương Nhi thấy hắn như thấy cứu tinh, lập tức quỳ mọp xuống.

Tát Hoàn vừa thấy nàng liền phiền chán, mắt cũng không thèm liếc nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Người ở đây to tiếng làm cái gì, còn ngại bệnh tình Duệ Nhi không đủ nặng? Hay là muốn hắn chết?”

“Sương Nhi không dám, Sương Nhi không có, Sương Nhi chỉ là muốn gặp Duệ Nhi, chỉ là muốn thăm hân thôi.” Vũ Sương Nhi ruột gan đứt từng khúc, khóc lóc sụt sùi không thôi.

“Bổn vương không cho phép. Chờ Duệ Nhi đỡ hơn, bổn vương sẽ đem hân đến biệt viện của bổn vương, bổn vương và Nhược Nhi sẽ tự mình chăm sóc hân. Chuyện của Duệ Nhi không cần đến phiên người nhúng tay.” Tất Hoàn cực kì tức giận, chán ghét một người thật sự rất dễ dàng, hân hiện tại đã rất chán ghét Vũ Sương Nhi.

Vũ Sương Nhi nghe xong, đầu óc choáng váng, ngơ ngác nhìn Tất Hoàn hồi lâu, không thể nói ra câu nào.

123. Chương 123 : Thất Bại

“Không thể, Vương gia, ngài không thể cướp quyền làm nương của thiếp thân, Duệ Nhi là thiếp thân sinh ra, thiếp thân mới là người nên chăm sóc hân, không cần đến tay của người khác.” Vũ Sương Nhi vừa khôi phục thần trí liền mãnh liệt phản đối. Nàng không thể để Duệ Nhi rơi vào tay Lăng Nhược Nhược, ả nhất định sẽ đối phó Duệ Nhi, nàng không thể để cho con mình chết được.

Tất Hoàn sao có thể dễ dàng cho nàng toại nguyện, huống chi hân đã không còn tín nhiệm nàng, nàng càng nói nhiều cũng chỉ là tự làm mất mặt, làm hân thêm chán ghét.

“Bổn vương đã hạ quyết định, sẽ không sửa đổi, người chết tâm đi. Người đối với Duệ Nhi như thế, bổn vương đương nhiên lo lắng hân sẽ còn bị người làm nương như người thương tổn, cho nên về sau không cho phép người tới gần hân nửa bước, có nghe không?” Tất Hoàn lạnh lùng nói, tuyệt không chừa cho nàng một chút mặt mũi.

Vũ Sương Nhi liều mạng lắc đầu, nước mắt bay tán loạn, dập đầu quỳ xuống, không ngừng cầu xin: “Vương gia, van cầu Vương gia cho thiếp thân gặp Duệ Nhi đi, thiếp thân không muốn đả thương hân, thiếp thân là vô tình, Vương gia khai ân a.”

“Hừ, lời người nói chỉ có đồ ngốc mới tin! Bổn vương không muốn dong dài với người, người mau trở về phòng của người đi.” Tất Hoàn không muốn lại để ý tới nàng, nóng vội trở về gặp Tất Duệ. Hân đối nàng đã không còn khách khí, nàng hết khóc lại nháo chỉ khiến hân phiền lòng.

“Vương gia, nếu ngài không cho thiếp thân chăm sóc Duệ Nhi, mà để tiện nữ nhân này chăm sóc hân, hân nhất định sẽ bị làm hại a. Tiện nữ nhân kia là muốn hãm hại Duệ Nhi a, Vương gia.” Thấy Lăng Nhược Nhược ở bên cạnh, Vũ Sương Nhi lập tức bùng phát hận ý, chỉ tay vào mặt Lăng Nhược Nhược, mắng to.

Lăng Nhược Nhược vốn định lại đây khuyên nhủ, không thể nhìn xem mình có thể giúp cái gì, nhưng hiện tại thấy Vũ Sương Nhi không những không biết hối cải, còn đem mọi tội lỗi đổ lên đầu người khác, nàng lập tức cảm thấy mình thật sự không thể hảo tâm, nhân từ.

“Lớn mật, người thật đúng là người đàn bà chanh chua, luôn miệng nói nàng là tiện, người mới là tiện nhất đẳng, người mới là tiện nhân! Nếu còn để bổn vương nghe được người mắng hai chữ tiện nhân, bổn vương liền sai người vả miệng người, sau đó sẽ khâu miệng người lại.” Tất Hoàn tức giận, tay đã giơ lên định đánh nàng, bất quá cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Lời đe dọa này rốt cuộc khiến Vũ Sương Nhi câm như hến, sợ tới mức không dám lại mở miệng mắng chửi, bất quá vẻ mặt nàng vẫn rành rành không phục, còn vụng trộm căm tức nhìn Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược biết nàng không phục, trong lòng đã không còn hy vọng nàng ta sẽ sửa đổi hay thay đổi tâm tính, vì thế liền tươi cười đầy mặt nói: “Vũ Sương Nhi, ta hiện tại không muốn nói nhiều với người. Ta chỉ muốn nói cho người, không phải người nào cũng giống như người, mà người là người thế nào, không cần ta nói.”

Lăng Nhược Nhược vừa nói xong lời này, thấy Vũ Sương Nhi mặt mày trở nên khấn trương lo lắng, trong lòng âm thầm nở nụ cười, nữ nhân này luôn cứ quên bản thân xấu xa thế nào.

“Duệ Nhi không thích hợp ở cùng một chỗ với người, hần vừa mới tỉnh lại, hần là chưa vượt qua thời kì nguy hiểm. Người đi gặp hần, ngược lại chỉ khiến tâm tình hần trở nên khẩn trương, thấy người sẽ cảm thấy sợ hãi, như vậy không chỉ bất lợi cho bệnh tình của hần, ngược lại càng khiến bệnh nặng thêm. Trong lòng hần bây giờ đã có bóng ma, người lại đi gặp hần, hần sẽ sợ người đánh hần, trách phạt hần. Không cho người đi gặp hần, chính là vì đạo lý và nguyên nhân này. Người nếu tiếp tục cố tình gây sự, xin cứ tự nhiên. Chỉ là, có một người mẹ như người, thật sự là bi ai.” Lăng Nhược Nhược hai mắt lóe sáng nhìn Vũ Sương Nhi, gần từng chữ một.

Tát Hoàn nghe vậy liền gật đầu đồng ý, cũng cho rằng nàng nói phi thường có đạo lý.

Mà Vũ Sương Nhi càng nghe, sắc mặt càng lụn bại, sau đó xụi lơ không hé răng.

“Nhược Nhi, chúng ta đi.” Tát Hoàn nắm lấy tay Lăng Nhược Nhược, ôn nhu nói. Sau đó quay sang bọn nha hoàn thị vệ, lạnh lùng nói: “Xem trọng nàng, đừng để nàng ta chạy loạn, la to khắp nơi.”

124. Chương 124 : Đến Thăm Duệ Nhi

Bé và Tát Duệ nói chuyện, bên người có nha hoàn chiếu cố, ngoan ngoãn đợi Tát Hoàn và Lăng Nhược Nhược trở về.

“Mẹ, ca ca khỏe lên rất nhiều.” Bé thấy bọn họ trở về, lập tức bỏ nhào vào lòng nàng, nhu thuận nói.

Lăng Nhược Nhược cười, vuốt vuốt đầu hần, tán dương nói: “Cực cứng ngoan lắm, ca ca sẽ bảo hộ cực cứng, cực cứng nhớ chăm sóc ca ca nha. Các con phải là huynh đệ tốt, bạn tốt của nhau.”

“Mẹ, cực cứng và ca ca là huynh đệ tốt, là bạn tốt.” Bé nũng nịu lặp lại lời của nàng, bộ dạng cực kì ngoan ngoãn, nghe lời.

Tát Hoàn thực cảm động với những chuyện mà Lăng Nhược Nhược và bé đã làm, hai mẹ con họ thật vô tư, không chỉ đối tốt với người ngoài, còn vì hần suy nghĩ nhiều chuyện.

“Mẫu phi.” Tát Duệ suy yếu khẽ gọi, trong mắt hần đầy khát vọng, hâm mộ nhìn ba người bọn họ.

Lăng Nhược Nhược vội vàng buông bé xuống, ngồi bên cạnh giường, ôn nhu nói: “Duệ Nhi, con yên tâm, có mẫu phi, phụ vương và đệ đệ ở đây, nhất định sẽ không để con có việc gì. Chờ ngày mai khỏe lên một chút, con sẽ đến ở biệt viện của phụ vương, sống cùng với phụ vương và đệ đệ, chúng ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho con.”

Tát Duệ vừa nghe đến mình sắp được sống cùng với bọn họ, nhất là có cả phụ vương và đệ đệ, hai mắt hần liền tỏa ánh sáng, thần sắc tươi tắn hẳn lên, bệnh tình tựa hồ cũng khỏe lên thật nhiều.

“Cố dưỡng bệnh cho tốt, có chuyện gì thì cứ nói, mẫu phi sẽ làm giúp con.” Nàng sợ hần còn có băn khoăn, vội vàng nói.

“Cám ơn phụ vương, cám ơn mẫu phi, cám ơn đệ đệ.” Tát Duệ thì thào nói, ánh mắt đã ươn ướt, bộ dạng cảm động đến sắp khóc.

Tát Hoàn vội vàng ngồi xuống cạnh hần, sờ sờ đầu hần, hòa ái nói: “Duệ Nhi, là phụ vương không tốt, phụ vương không nên quá nghiêm khắc với con. Phụ vương về sau sẽ dành nhiều thời gian hơn với con.”

Tát Duệ nghe xong, nước mắt liền trào ra, cảm động không thể tin, ngay cả nói đều nói không được.

Đêm đó, Tát Hoàn ngủ lại cùng Tát Duệ, Lăng Nhược Nhược và bé thì ngủ ở phòng cách vách.

Ngày hôm sau, Tát Duệ tinh thần tốt lên rất nhiều, để tránh động đến miệng vết thương, Tát Hoàn sai người mang cả giường lẫn người về biệt viện của mình.

“Mẹ, cực cứng không muốn đến chỗ thái thái nữa.” Bé thấy ca ca đã có chuyển biến tốt, chợt nhớ tới chuyện mình phải về hoàng cung, quay sang cầu xin Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược nghĩ, hiện tại nàng đã trở lại, cũng không còn ai dám thương tổn bé, không đến hoàng cung cũng không sao, nói một tiếng là được.

“Cục cưng ngoan, mẹ đồng ý cho con ở lại.” Hôn bé một cái, nàng cười tủm tỉm đáp ứng yêu cầu của bé.

Bé mừng rỡ nhảy tưng tưng lên, liên thanh hoan hô: “Tuyệt quá, mẹ là tuyệt nhất, cục cưng yêu mẹ nhất, cục cưng sẽ ở lại với mẹ, với phụ vương và ca ca nữa.”

Tát Hoàn nghe vậy, trong lòng thực vui mừng. Có được một đứa con như thế, hẳn còn cần gì nữa đâu.

“Đệ đệ.....” Tát Duệ nằm trên giường, cảm thấy bản thân hiện tại thật hạnh phúc, thật vui vẻ, phụ vương hiện tại rất thương hắn, tối ngày nào cũng dỗ hắn ngủ, ban ngày còn có Lăng Nhược Nhược và bé ở cạnh.

Mười ngày sau, khí sắc của Tát Duệ trở nên tốt lắm, trên mặt cũng có chút hồng nhuận. Nửa tháng sau, hắn có thể hơi cử động cánh tay và chân bị thương một chút. Một tháng sau, hắn có thể tự đứng dậy, ngồi trên giường.

“Uỷe Ngừ, bổn vương phi rất muốn gặp Duệ Nhi, rất tưởng niệm Duệ Nhia.” Một tháng qua, Vũ Sương Nhi sống một ngày bằng một năm, mỗi ngày không phải lấy lệ tẩy mặt thì chính là nhìn ra ngoài cửa sổ, trông mòn con mắt, ngày ngày đều hỏi thăm tin tức.

Uỷe Ngừ cực kì bất đắc dĩ, tình hình thế này thực khiến nàng khổ không thể nói được. “Sườn phi, Tiểu Vương gia hiện tại đã khỏe lên rất nhiều, nghe nói đã có thể đứng dậy, còn có thể ăn cơm, khí sắc tốt lắm, ngài không cần lo lắng.” Nàng báo lại những tin tức đã hỏi thăm cho Vũ Sương Nhi nghe.

Vũ Sương Nhi nghe xong, rất kích động, nàng nhớ con đến sắp điên rồi, nhưng lại không thể đi ra. Nàng vừa tức lại hận, nhưng lại không dám đi, sợ chọc Tát Hoàn tức giận.

“Ta muốn gặp Duệ Nhi, hiện tại phải đi.” Nàng nói xong câu đó, lập tức lao ra khỏi cửa. Hẳn là vì thời gian dài quá, thủ vệ bên ngoài đã lơ lửng rất nhiều, trong chốc lát không ai kịp phản ứng, cứ nhiên để nàng chạy ra khỏi cửa phòng, phóng thẳng ra ngoài.

“Sườn phi.” Uỷe Ngừ hoảng sợ, vội vàng chạy đuổi theo.

“Sườn phi, mau trở lại, Vương gia có lệnh, ngài không thể đi.” Đám thị vệ thấy vậy, cũng sợ tới mức vội vàng đuổi theo, sợ nàng lại gây chuyện gì.

Vũ Sương Nhi làm sao nghe lọt vào tai những lời bọn hắn nói, thở cũng không kịp thở, chạy thẳng một mạch về phía biệt viện của Lăng Nhược Nhược. Cũng lạ là vận khí nàng tốt, cứ nhiên một đường thuận lợi đi tới.

“Duệ Nhi, Duệ Nhi.” Vũ Sương Nhi kêu gào, giọng nói có phần nức nở, vọt tới trước cửa biệt viện, đáng tiếc bị thị vệ biệt viện cản lại.

“Sườn phi, thỉnh ngài trở về.” Thị vệ tận trung làm hết phận sự khuyên nhủ, nữ nhân này thật sự khiến bọn họ đau cả đầu.

Vũ Sương Nhi không để ý tới bọn họ, giầy dựa muốn đi vào, cao giọng la lên: “Vương gia, Duệ Nhi. Vương gia, thiếp thân muốn gặp Duệ Nhi, Duệ Nhi là con của thiếp thân, thiếp thân muốn gặp hắn, thiếp thân muốn gặp hắn.”

Mọi người ở trong biệt viện đều nghe được, nhất là Tát Duệ, khi nghe được giọng của Vũ Sương Nhi, thân thể hắn đột nhiên chấn động, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đều tái nhợt.

“Duệ Nhi đừng sợ.” Lăng Nhược Nhược thực rõ ràng phát hiện biến hóa nhỏ nhỏ này của hắn, vội vàng ôn nhu an ủi.

Tát Duệ ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, hốc mắt đỏ hoe, lại cúi đầu không nói lời nào.

“Duệ Nhi, đừng sợ, mẫu phi của con muốn đến thăm con, con có muốn gặp nàng ấy không?” Nàng cảm thấy quyền lựa chọn hẳn là nên giao cho hắn, nàng không thể vì hắn làm ra loại quyết định này.

“Duệ Nhi không biết.” Trong lòng hắn thực sợ hãi, cũng rất khổ sở. Hắn muốn gặp, nhưng lại sợ hãi, sợ bộ dạng Vũ Sương Nhi cực kì hung ác kia, sợ nàng lại đánh mình.

Lăng Nhược Nhược nhìn thấu tâm tư của hắn, vuốt đầu của hắn, cho hắn cổ vũ: “Duệ Nhi, có mẫu phi ở đây, con cứ yên tâm, sẽ không ai dám khi dễ con. Còn có, mẫu phi con hiện tại chắc là đã biết sai rồi. Nàng sớm dă hối hận, luôn muốn đến thăm, nhưng bởi vì chúng ta lo lắng thân thể con chịu không nổi, lại sợ con chịu kích thích, cho nên không cho nàng đến, nghe nói nàng mỗi ngày chờ ở trong phòng, nghĩ đến con, nhớ đến con. Hiện tại con đã khỏe nhiều rồi, chính con hãy quyết định có nên ấu phi con vào thăm con hay không. Có điều này mẫu phi muốn nói cho con, mẫu phi và phụ vương tuyệt đối sẽ không để người lại bị thương tổn.”

Những lời này của nàng lập tức khiến Tát Duệ còn đang do dự bỗng cảm thấy sáng ngời trong lòng, cảm động rơi nước mắt. Nghiêng tai lắng nghe tiếng la hét bên ngoài, hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định: “Duệ Nhi muốn gặp mẫu phi.”

“Được.” Lăng Nhược Nhược thấy hắn đã nghĩ thông suốt, mỉm cười với hắn một cái, sau đó đi ra ngoài cửa.

Chỉ chốc lát sau, Vũ Sương Nhi nghiêng ngả lão đảo đi vào, bất quá nàng phải đi phía sau Lăng Nhược Nhược, bởi vì Lăng Nhược Nhược sợ nàng lại đột nhiên nổi điên gây chuyện.

“Duệ Nhi, Duệ Nhi, mẫu phi nhớ con muốn chết, mẫu phi thực xin lỗi con.” Vũ Sương Nhi vọt vào trong, bỏ nhào đến bên cạnh giường Tát Duệ, ào ào khóc.

Tát Duệ sợ hãi, rút người vào sát cạnh giường trong, cảnh giác nhìn nàng.

“Mẫu phi.....” Hắn rót cuộc mở miệng nhỏ giọng kêu lên, nhưng thân thể vẫn cố cách nàng rất xa.

Vũ Sương Nhi định nhào lên, lại bị một bàn tay túm lấy. Nhìn lại, cư nhiên là Tát Hoàn.

“Vương gia.”

125. Chương 125 : Xin Lỗi

“Người tới nơi này làm gì? Bốn vương không phải đã nói, không cho phép người tới, không cho phép người rời khỏi phòng của người nữa bước sao?” Tát Hoàn nguy hiểm nheo hai mắt lại, lạnh lùng nhìn nàng.

Vũ Sương Nhi sợ tới mức cả người phát run, nàng hiện tại rất sợ Tát Hoàn, nhưng vì con, nàng có sợ cũng chỉ cố ra sức tranh thủ: “Vương gia, thiếp thân muốn gặp con, ngài cho thiếp thân gặp đi.” Nói xong, lại quỳ xuống vừa khóc ô ô lên, vừa nhìn sang Tát Duệ, lúc này vẫn có chút kinh hách.

Tát Hoàn đương nhiên không chịu, đang định gọi thị vệ mang nàng xuống, lại bị Lăng Nhược Nhược ngăn trở.

“Vương gia, dừng. Để cho nàng gặp Duệ Nhi đi, khối gút mắc nếu không mở, sau này Duệ Nhi trong lòng cũng sẽ có bóng ma, hắn sẽ sợ hãi cả đời.” Lăng Nhược Nhược phân tích, đây cũng là nguyên nhân nàng để Vũ Sương Nhi vào.

Vũ Sương Nhi không ngừng gật gật đầu, nói: “Vương gia, cầu ngài, thiếp thân chỉ muốn nói mấy câu với Duệ Nhi thôi.” Nước mắt tiếp tục rơi xuống, càng lúc càng nhiều.

“Được rồi, nếu người dám có ý đồ gì nữa, ta lập tức sẽ lấy mạng người.” Hắn đồng ý, nếu không phải Lăng Nhược Nhược nói giúp, hắn khẳng định đuổi nàng đi.

Vũ Sương Nhi lập tức gật đầu, nhào đến giường Tát Duệ, khóc kêu lên: “Duệ Nhi, mẫu phi thực xin lỗi con, mẫu phi sai lắm rồi, mẫu phi không nên làm như vậy với con, là mẫu phi không tốt, là mẫu phi có lỗi.”

Tát Duệ thấy nàng sám hối như thế, trong chốc lát không biết nên làm thế nào cho phải, hắn không dám nói gì, cũng không dám động, trong lòng vẫn còn sợ hãi bất an.

Lăng Nhược Nhược tiến lên, ôm lấy thân mình nhỏ nhỏ của hắn, ôn nhu an ủi: “Duệ Nhi đừng sợ, mẫu phi của con hiện tại đã biết sai rồi, nàng đã nói xin lỗi con, con có thể tha thứ nàng được không?”

“Duệ Nhi không biết.” Rúc vào trong lòng Lăng Nhược Nhược, Tất Duệ mới lấy lại cảm giác an toàn, thế này mới dám nho nhỏ nói, có chút sợ hãi nhìn Vũ Sương Nhi khóc lóc không ngừng.

“Duệ Nhi, mẫu phi sai lầm rồi, mẫu phi thực hối hận, mẫu phi không nên đánh con, con tha thứ mẫu phi được không?” Vũ Sương Nhi thấy hắn dựa vào lòng Lăng Nhược Nhược, lại thêm hối hận vạn phần, con mình không dựa vào mình, lại đi thân cận người khác, lòng nàng thực không thoải mái, thực không vui.

Tất Duệ có chút vô thố, hắn sợ lại bị thương tổn, lại không đành lòng thấy nàng khổ sở, nhất thời không biết làm sao bây giờ, hắn xin giúp đỡ nhìn Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược mỉm cười, cổ vũ nói: “Tha thứ mẫu phi của con đi, mọi người đều có lúc làm sai, chỉ cần biết ăn năn, chỉ cần có thể sửa, sẽ không là người xấu. Nàng là mẹ ruột của con, trong lòng nhất định rất đau, mấy ngày nay, nàng nhất định đã hối hận, sống cũng không yên ổn. Duệ Nhi, tha thứ người khác, mới là đền đáp lớn nhất cho bản thân.”

“Mẫu phi, Duệ Nhi không trách ngài.” Tất Duệ nghe xong lời của Lăng Nhược Nhược, do dự một chút, mới quay sang nói với Vũ Sương Nhi.

Vũ Sương Nhi nghe xong, vui sướng vạn phần, vừa cười vừa khóc, hướng hắn vươn tay, “Duệ Nhi, đến với mẫu phi đi.”

Tất Duệ nghe xong, rất là do dự, tựa hồ là không thể tin nàng, lại kim lòng không dám nhìn thoáng qua Lăng Nhược Nhược và Tất Hoàn.

“Đi đi.” Lăng Nhược Nhược vỗ vỗ đầu hắn, nhẹ giọng nói.

Thế này hắn mới dám chậm rãi đi về phía Vũ Sương Nhi, còn chưa tới cạnh Vũ Sương Nhi, liền bị nàng vươn người lên, ôm vào trong ngực, thất thanh khóc rống.

“Duệ Nhi, Duệ Nhi, Duệ Nhi của ta, hài tử của ta, con rốt cuộc chịu tha thứ mẫu phi. Ô ô ô...” Vũ Sương Nhi ôm Tất Duệ khóc òa lên, nhiều ngày lo lắng bất an rốt cuộc đã kết thúc.

Tất Duệ cũng khóc, hắn ôm lấy người Vũ Sương Nhi, nho nhỏ kêu lên: “Mẫu phi, Duệ Nhi cũng nhớ ngài.”

Hai mẹ con ôm nhau khóc một hồi lâu mới ngừng chảy nước mắt, Vũ Sương Nhi thấy sức khỏe Tất Duệ đã khôi phục rất nhiều, liền cầu xin Tất Hoàn: “Vương gia, thiếp thân muốn mang Tất Duệ về nghỉ ngơi ở biệt viện củathiếp thân.”

“Không được.” Tất Hoàn lập tức cự tuyệt, nữ nhân này đúng là được một tác lại muốn tiến thêm một thước, thật quá phận!

126. Chương 126 : Không Trở Về

Vương gia, con của thiếp thân, thiếp thân muốn tự mình chăm sóc.” Vũ Sương Nhi khẩn cầu nói, nàng không muốn để con mình rơi vào tay Lăng Nhược Nhược, mỗi khi nàng nhớ tới mình từng bày kế hại chết bé, nàng liền hoảng hốt lạnh cả người, thậm chí lo cho con mình không thôi.

Tất Hoàn sao có khả năng nghe lời của Vũ Sương Nhi? Mọi ấn tượng tốt đẹp về nàng đều bị sự kiện lần đó mà tan thành mây khói, không còn tồn tại nữa.

“Bổn vương gia không đồng ý, người hãy chết tâm đi. Duệ Nhi sau này sẽ cùng sống với bổn vương và Vương phi, mọi chuyện sau này của hắn, người không cần hỏi đến.” Hắn lãnh đạm nói, rất không thích lòng tham của nàng.

Vũ Sương Nhi nghe vậy, trong lòng càng thêm sợ hãi, nàng không ngừng lắc đầu, chết sống không đáp ứng, “Vương gia, cầu ngài đáng thương thiếp thân, thiếp thân chỉ có mỗi một đứa con là Duệ Nhi, hắn nếu không ở cạnh thiếp thân, thiếp thân không có cách nào sống nổi.” Nàng lại bắt đầu khóc sụt sùi, liền thanh cầu xin.

Tát Hoàn cực kì chán ghét loại thái độ này của nàng, hể nhìn nàng liền cảm thấy ghê tởm. “Lời bốn vương nói, sẽ không lặp lại lần thứ hai.” Hấn hiện tại rất muốn đuổi nàng đi.

“Vương gia, nếu không, để cho Duệ Nhi tự lựa chọn đi, xem hấn nguyên ý ở cùng thiếp thân hay là lưu lại.” Vũ Sương Nhi cái khó ló cái khôn, nghĩ ra chủ ý này.

Tát Hoàn không nói lời nào, chỉ nhìn Tát Duệ.

Tát Duệ cúi đầu, tựa hồ không yên bất an.

“Duệ Nhi, con nói ầu phi nghe, con muốn trở về với mẫu phi, đúng không? Con không muốn xa mẫu phi, đúng không?” Vũ Sương Nhi ghen ngào cầu xin con mình.

Tát Duệ nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn Tát Hoàn một cái, lại nhìn sang Lăng Nhược Nhược này giờ vẫn im lặng không nói gì, sau đó lại cúi đầu, không biết nên nói gì.

Lúc này, bé đột nhiên chen vào nói: “Ca ca ở lại với cục cưng đi, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, cùng nhau chơi đùa, ca ca đừng đi.”

“Người cầm miệng cho ta, nơi này khi nào thì đến phiên người nói chuyện.” Vũ Sương Nhi nghe vậy, không khỏi nổi giận, tay chỉ vào bé liền chửi ầm lên.

Bé hoảng sợ, vội vàng chạy đến chỗ Tát Hoàn, khẩn trương ôm đùi hấn, vẻ mặt sợ hãi nhìn Vũ Sương Nhi, nước mắt ngân ngấn đảo quanh hốc mắt, tùy thời có thể rơi xuống.

“Nữ nhân độc ác này, người dám mắng cục cưng?” Lăng Nhược Nhược còn chưa phát biểu, Tát Hoàn đã phát hỏa trước, hấn cũng chỉ vào Vũ Sương Nhi, mắng.

“Không được mắng đệ đệ.” Ai cũng không nghĩ tới, Tát Duệ cư nhiên sẽ lên tiếng phản đối, hơn nữa còn nhanh chóng rời khỏi lòng Vũ Sương Nhi, nhào thẳng vào người Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược ôm lấy Tát Duệ, biết nội tâm hấn lúc này lại sợ hãi, xem ra Vũ Sương Nhi là cẩu không đối được ăn thịt, tính tình vĩnh viễn không tốt lên nổi.

“Mẹ nói, mắng người không phải là bé ngoan.” Bé ló đầu ra nói, nước mắt đã thu hồi, bởi vì có Tát Hoàn và Tát Duệ duy hộ, lá gan bé cũng to lên.

Vũ Sương Nhi tức a, giận a, nhưng trong tình thế trước mắt, nàng lại không dám phát tác, hiện tại Tát Hoàn đã không thích nàng, ngay cả con có thể đem trở về được hay không, phỏng chừng đã là h vọng thực xa vời.

“Vương gia, hấn xúi giục Duệ Nhi lưu lại, nhất định là do ả tiện nhân Lăng Nhược Nhược dạy, nhất định là ả, ả muốn hại Duệ Nhi.” Vũ Sương Nhi nhìn không được, trong phút chốc lại mất khống chế, đứng lên liền chỉ vào Lăng Nhược Nhược, mắng to.

Lăng Nhược Nhược sao có thể không hiểu suy nghĩ trong đầu Vũ Sương Nhi lúc này? Chẳng qua nàng không nói ra, nàng muốn nhìn xem, Vũ Sương Nhi có thể vờ vịt tới khi nào, có thể chịu đựng tới khi nào. Đáng tiếc, dù cho nàng có tâm, cũng sẽ không lại buông tha Vũ Sương Nhi.

“Thế nào? Người sợ ta hại Duệ Nhi? Vì sao a? Người vì sao luôn sợ ta sẽ hại Duệ Nhi? Ta vì sao muốn hại Duệ Nhi? Người nói cho Vương gia đi, tại vì sao muốn hại Duệ Nhi.” Lăng Nhược Nhược tươi cười đầy mặt nói, đồng thời không ngừng bức bách Vũ Sương Nhi.

Tát Hoàn vốn đã rất giận, thấy Vũ Sương Nhi lại cứ nhiều lần tái phạm, liền nói: “Nhược Nhi nói đúng, người vì sao luôn nói là Nhược Nhi muốn hại Duệ Nhi? Người nói cho bốn vương.”

Vũ Sương Nhi bị hai người bọn họ hỏi, sắc mặt càng lúc càng khó xem, nàng chẳng lẽ nói ra nàng chính là hung thủ chân chính đã đẩy bé rơi xuống nước? Nàng không dám nói cho hấn, nếu nói, có lẽ nàng thật sự sẽ xong đời.

“Thiếp thân, thiếp thân chính là..... cảm thấy như vậy, cảm giác của thiếp thân rất chuẩn, ả chính là muốn hại Duệ Nhi.” Vũ Sương Nhi lắp bắp nói, lý do hết sức gượng ép.

“Cảm giác? Loại chuyện này mà có thể dùng đến cảm giác sao? Thế này thật quá oan uổng ta. Ta cũng cảm giác thấy người rất xấu, phi thường xấu, phi thường ác độc, còn là không chuyện ác nào không làm, thật ác

không bằng. Không biết, Vương gia, người tin không? Có muốn giết nàng không?” Lăng Nhược Nhược cười nói, giống như đang nói giỡn, lại giống như đang nói thực.

Tát Hoàn nghe vậy, vốn đang vì lời Vũ Sương Nhi mà cảm thấy tức giận, nhưng khi nghe Lăng Nhược Nhược nói như vậy, tâm tình nhất thời sáng sủa.

“Vũ Sương Nhi, người nói chuyện cũng quá bừa bãi. Người là thần tiên? Hay là yêu tinh? Bằng cảm giác? Bốn vương cũng bằng cảm giác cảm thấy người là hung thủ giết người a.” Hắn cười khẩy, cảm thấy lời của nàng rất châm chọc.

Vũ Sương Nhi bị hai người bọn họ phản bác, khuôn mặt lập tức xám như tro tàn, nàng bắt đầu có chút sợ hãi. Tát Hoàn sẽ thật sự làm như vậy, nàng không khỏi cảm thấy hối hận, nàng sao lại ngốc như vậy, thế này chẳng phải là chui đầu vào lưới sao?

“Thiếp thân, thiếp.....” Nàng thì thào nói không ra lời, định cầu cứu, nhưng không ai trong phòng này đứng về phía nàng.

Tát Hoàn lúc này lại lên tiếng: “Duệ Nhi, phụ vương tôn trọng lựa chọn của con, có thể lưu lại hoặc là về ở với mẫu phi của con. Mặc kệ thế nào, phụ vương vẫn sẽ yêu thương con.” Đây là lần đầu tiên hắn ở trước mặt con biểu lộ tình cảm của mình, nói chuyện khó tránh có chút đông cứng.

Tát Duệ nghe xong, nước mắt liền trào ra, hắn cúi đầu, mãi một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, kiên định trả lời: “Phụ vương, con quyết định ở lại với ngài và đệ đệ.” Hắn luôn hâm mộ đệ đệ không đến trường mà vẫn thông minh vô cùng, tin tưởng nếu mình ở cùng Lăng Nhược Nhược, bản thân cũng có thể tiến xa. Về sau hắn có rảnh vẫn có thể đến thăm mẹ của mình, dù sao, trước kia hắn chẳng phải cũng rất ít gặp mặt nàng đó sao.

Vũ Sương Nhi nghe vậy, tức giận không thôi, nhưng Tát Duệ thực đã quyết định, nàng không có lý do gì không đồng ý, càng không thể cưỡng cầu, cuối cùng đành xám xịt rời đi dưới ánh mắt của mọi người.

Vũ Sương Nhi vừa trở lại biệt viện của mình, lại bắt đầu phá hư những đồ vật bài trí mới trong phòng, không một vật nào có thể may mắn thoát khỏi, làm ra động tĩnh rất lớn.

Uyển Ngữ đứng ngoài cửa, trong lòng run sợ, đột nhiên cảm thấy Tiểu Vương gia quyết định không trở lại là vô cùng chính xác, có một người mẹ như vậy, thật không biết là hạnh hay là bất hạnh.

“Tiện nhân, dám dạy Duệ Nhi của ta không theo ta trở về, làm cho con ta không tiếp thu người mẹ này, quá ngoan độc, quá âm hiểm! Đồ tiện nhân ác độc!” Nàng vừa mắng, vừa không ngừng ném đồ đạc, như vậy mới có thể giải hận.

Phía sau Uyển Ngữ còn có nhiều nha hoàn nữa, ai nấy đều lạnh run cả người. Là ai ác độc, các nàng đều nhất thanh nhị sở. Mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, trong lòng không hận mà cùng nghĩ, vị Vương phi kia, căn bản cái gì cũng không làm, vô duyên cớ vô cớ bị người ta ghen, nếu bàn về tâm địa rắn rết, sợ là chỉ có mỗi Vũ Sương Nhi.

Nhưng, không ai dám nói gì, mặc cho Vũ Sương Nhi hết mắng lại ném đồ. Mọi người đều sợ nàng, lại là chủ tử, ai không muốn sống mà nói ra a. Chẳng qua, nghe nói những nha hoàn hầu hạ vị Vương phi kia sống rất thoải mái, chưa bao giờ gặp phải chuyện gì không tốt, các nàng đều hâm mộ muốn chết.

Vũ Sương Nhi mắng mệt, ném cũng mệt, ngã ngồi xuống ghế, trừng mắt nhìn đám người đứng ngoài cửa: “Cầu nô tài, còn không mau châm trà cho bốn vương phi, các người định cho bốn vương phi chết khát à.”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người liền sợ tới thất kinh, vội vã đi lấy nước trà và bánh ngọt, những người còn lại lập tức chia ra quét tước dọn dẹp trong phòng.

Mọi người đều nơm nớp lo sợ, lo lắng đề phòng, sợ bản thân không cẩn thận bị trách phạt, trở thành nơi trút giận của Vũ Sương Nhi, bị nàng ra tay đánh chửi. Ngay cả con mình còn không buông tha, những hạ nhân thấp hèn như các càn thi có là gì?

Không biết giận bao lâu, nghỉ ngơi một hồi, Vũ Sương Nhi lại bắt đầu tưởng tượng tương lai. Nàng sẽ đối phó Lăng Nhược Nhược, nàng nhất định sẽ không để a sống yên. Lần trước để a chạy thoát, lần này nàng sẽ không bao giờ để a có vận may tốt như vậy nữa!

Suy tính thật lâu, Vũ Sương Nhi cảm thấy không thể xuống tay, bởi vì Duệ Nhi ở trong tay ả, mà nàng chỉ có cách bắt Lăng Nhược Nhược mới không để ả có cơ hội gây bất lợi cho Duệ Nhi.

...

“Duệ Nhi còn cần nghỉ ngơi nhiều, không thể suy nghĩ quá mức, tạm thời tỉnh dưỡng trước đi, khi nào khỏe hẳn thì lại chậm rãi học.” Lăng Nhược Nhược dặn dò Tất Hoàn và Tất Duệ.

Một đại hai tiểu nam nhân đồng loạt xoát xoát gật đầu, nhất là bé, haimắt rõ ràng tỏa sáng, cao hứng vô cùng. “Mẹ, cục cưng muốn chơi với caca, cục cưng thích ca ca, cục cưng còn muốn cùng ca ca ngủ.”

“Tạm thời không được, ca ca hiện tại thân thể suy yếu, còn chưa có thể ngủ cùng với cục cưng được, chờ ca ca khỏe hẳn lại ngủ cùng cục cưng, được không?” Nàng vội vàng dỗ, sợ bé không thuận theo liền phiền toái.

Nhưng bé là một đứa nhỏ rất thông minh, đáng yêu vô cùng, đương nhiên rất biết nghe lời mẹ: “Mẹ, cục cưng đã biết, cục cưng chờ ca ca khỏe lên sẽ lại ngủ cùng ca ca.”

Nàng vội vàng tán dương gật gật đầu, hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Sau khi hết thấy phong ba bình ổn, Tất Hoàn lại mỗi ngày vào triều sớm, hết thấy sự vụ trong vương phủ đều giao cho Lăng Nhược Nhược, công việc bề bộn đem nàng xoay quanh.

Những ngày này, Vũ Sương Nhi thừa dịp Lăng Nhược Nhược không ở biệt viện, vụng trộm lén vào gặp Tất Duệ. Tất Duệ đang chơi cùng cục cưng, không nhận ra nàng đến đây.

Nha hoàn Kết Nhi chăm sóc hai đứa bé phát hiện ra Vũ Sương Nhi, tất cung tất kính nói: “Nô tỳ tham kiến sườn phi. Sườn phi, sao ngài lại đến đây? Vương gia đã hạ lệnh, ngài không thể đến nơi này.” Nha hoàn thực khó xử, bản thân không thể không làm theo lệnh của chủ tử, nhưng có nhiều chủ tử như vậy, nhiều mệnh lệnh như vậy, thực không biết nên làm thế nào cho phải.

“Cầu nô tài, người là cái thá gì, dám ăn nói như vậy với bốn vương phi? Bốn vương phi có chuyện phải làm, người rút qua một bên cho ta.” Vũ Sương Nhi không ngờ có hạ nhân dám nói như vậy với mình, lập tức tức giận đến chửi ầm lên.

Bởi vì nàng mắng chửi người thế này mới khiến hai đứa bé chú ý.

“Mẫu phi?” Tất Duệ nghe giọng biết là Vũ Sương Nhi đến, kinh ngạc nói, nhưng thấy nàng mắng chửi người, lại nhịn không được có chút sợ hãi.

Vũ Sương Nhi nghe được giọng Tất Duệ, lập tức gạt nha hoàn ra một bên, chạy lại, “Duệ Nhi, mẫu phi đến thăm con. Duệ Nhi, con có khỏe không? Mẫu phi nhớ con muốn chết.”

“Con tham kiến mẫu phi.” Tất Duệ kiên trì nói, bàn tay nhỏ nhắn gắt gao nắm tay bé, thân mình lại gắt gao dựa vào bé.

127. Chương 127 : Mắng

Duệ Nhi, đến chỗ mẫu phi nào.” Vũ Sương Nhi không nhận ra khác thường, cao hứng vươn tay về phía Tất Duệ.

Nhưng Tất Duệ không nghe lời nàng, còn dùng sức lui ra sau.

“Duệ Nhi, con làm sao vậy?” Thế này, Vũ Sương Nhi cảm thấy lạ, buồn bực hỏi, không hiểu con thấy mình không những không có nửa điểm cao hứng, ngược lại còn đi ra xa nàng.

Tất Duệ lắc đầu, vẫn như cũ không hé răng, đầu cúi thấp.

Lúc này, Vũ Sương Nhi chợt nghĩ, Tất Duệ thế này, khẳng định là bị Lăng Nhược Nhược xúi giục, khiến Duệ Nhi chán ghét mình, không để ý tới mình.

“Có phải là ả dạy con đối đãi mẫu phi như vậy? Có phải là ả bắt con không để ý tới mẫu phi?” Vừa nghĩ đến loại khả năng này, lửa giận trong người nàng liền cuộn cuộn lên.

Tát Duệ thực kinh ngạc, không rõ nàng đang nói cái gì, hơn nữa nàng tựa hồ lại nổi giận, khiến hắn không khỏi sợ hãi, nắm tay bé liên tục cùng nhau lui về sau.

“Con không biết ngài đang nói gì? Ắ là ai?” Tát Duệ không dám nhìn nàng, cúi đầu, thì thào nói.

“Là Lăng Nhược Nhược, là ả tiện nhân đó a. Có phải là ả dạy con không để ý đến mẫu phi? Nhất định là ả, nhất định là nữ nhân xấu xa kia phá hư quan hệ mẹ con chúng ta, tiện nhân.” Nàng mắng, tức giận đến sắc mặt đều thay đổi.

Tát Duệ bị lời nói và biểu tình của Vũ Sương Nhi làm cho sợ hãi, hắn không biết vì sao nàng lại mắng Lăng Nhược Nhược, Lăng Nhược Nhược lại không nói cái gì với hắn, càng không làm gì hắn.

“Mẫu phi, Vương phi không nói gì với con hết.” Hắn vội vàng biện hộ cho Lăng Nhược Nhược, vẻ mặt mờ mịt.

Lúc này, vốn không hé răng, bé nghe Vũ Sương Nhi mắng mẹ mình, rất không phục, mở miệng đáp lại: “Người vì sao cứ mắng mẹ ta, mẹ ta tốt lắm, mẹ tốt với ca ca, cũng tốt với cục cưng.”

“Đó là thứ nữ nhân hư hỏng, chuyên môn lừa các người, lừa phụ vương các người, lừa tất cả mọi người! Ắ là thứ nữ nhân hư hỏng, thứ nữ nhân không biết xấu hổ, thứ nữ nhân đề tiện hạ đẳng.” Nàng càng nói càng hận, càng nói càng tức giận, càng nói càng kích động.

Bé cũng tức giận, nhích người đứng trước Tát Duệ, nói với nàng: “Không cho người nói xấu mẹ ta, mẹ là người tốt, người mới là người xấu.”

Tát Duệ cũng phụ họa gật gật đầu, “Đúng đó mẫu phi, Vương phi là người tốt, nàng đối với Duệ Nhi tốt lắm, nàng rất thương yêu Duệ Nhi.” Hắn không rõ vì sao mẫu phi lại không thích Vương phi, vì sao lại nói Vương phi như vậy.

Vũ Sương Nhi giận điên rồi, bé nói còn chưa tính, cư nhiên cả con mình cũng nói vậy, tư vị bị chính con mình chỉ trích thực khổ sở.

“Ta nói nàng tiện thì nàng chính là tiện. Ta nói nàng hư hỏng, thì nàng chính là hư hỏng.” Vũ Sương Nhi đã không còn phân rõ phải trái nói, nghe không lọt tai lời của bất cứ ai, càng không thích bọn họ nói giúp cho Lăng Nhược Nhược.

Bé không thuận theo, trừng mắt nhìn nàng: “Người mới hư, người mới hư.” Sau đó hùng hổ đứng trước mặt này, chỉ vào mặt nàng, hiên ngang nói.

“Mẫu phi, Vương phi thực tốt lắm, thỉnh mẫu phi đừng nói như vậy.” Tát Duệ cũng tiến lên, đứng ở phía sau sau, cẩn thận nói với Vũ Sương Nhi.

Vũ Sương Nhi giận dữ, hận vô cùng, nàng hiện tại không thể làm gì Lăng Nhược Nhược, bởi vì nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó ả. Nhưng khi nàng nhìn thấy bé, rốt cuộc nảy ra một ý hay.

“Quên đi, không nói với các người nữa. Duệ Nhi không có việc gì là tốt rồi, mẫu phi đi trở về.” Vũ Sương Nhi liếc nhìn hai đứa nhỏ một cái, đột ngột nói.

“Mẫu phi đi thông thả.” Tuy rằng mất hứng, nhưng Tát Duệ vẫn rất lễ phép đáp, nhìn nàng rời đi biệt viện.

Vũ Sương Nhi lén lút rời đi, nàng đã nghĩ ra một cách, nhưng phải lập tức làm ngay. Nàng vội vã chạy đi, nàng đã chờ không kịp, đã không thể đợi thêm được nữa.

128. Chương 128 : Cục Cưng Mất Tích

Đêm đó, Lăng Nhược Nhược và Tát Hoàn trở về, nghe được chuyện này, Tát Hoàn rất tức giận, vốn định gọi Vũ Sương Nhi lại đây chất vấn một phen, bất quá bị Lăng Nhược Nhược ngăn trở, bởi vì nàng còn chưa muốn so đo với nàng ta nhiều như vậy.

Nàng không muốn cùng người khác so đo, nhưng người khác lại cố tình muốn so đo với nàng.

Ba ngày sau, Lăng Nhược Nhược ra ngoài tìm Hoa mù mù. Vũ Sương Nhi biết được, rất cuộc như nguyên tìm được một cơ hội. Nàng mặc vào quần áo nhà hoàn, lên lút vào trong biệt viện, bảo Uyển Ngữ dẫn Tắt Duệ đi, sau đó hết dụ lại lừa bé ra ngoài, rồi dùng mê dược làm bé ngủ mê.

“Tiện nhân, cho người còn đắc ý, cho người áp chế con ta.” Vũ Sương Nhi oán hận nói, nhìn bé hôn mê, rất cuộc đánh thắng được một ván, trong lòng rất là thống khoái.

Uyển Ngữ đã chờ sẵn ở chỗ hẹn, đang đứng xơ rở ở cửa sau một phòng đựng củi. Hai người lại đem bé đặt vào một chiếc xe đẩy, bỏ thêm chút cỏ khô lên trên, thế này mới đẩy ra ngoài, rất nhanh liền ra khỏi vương phủ.

Ra khỏi vương phủ, quẹo trái quẹo phải, không biết vòng vo bao nhiêu con phố, rốt cuộc đi đến một nhà dân thấp bé, hai người hợp lực nâng bé vào trong.

Nhìn bé nằm bất tỉnh trên giường, nổi bất an trong Uyển Ngữ vẫn không thể nào hạ xuống, ngược lại càng thêm lo lắng.

“Vương phi, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Người bảo mẹ của người canh chừng hẩn, trăm ngàn đừng để hẩn có cơ hội chạy trốn, càng không thể để cho Lăng Nhược Nhược tìm được.” Vũ Sương Nhi trừng mắt nói, cảm thấy nha đầu này càng ngày càng ngu ngốc.

Uyển Ngữ đành phải gật đầu, vội vàng ra khỏi nhà tìm mẹ và mua đồ ăn. Nàng không muốn vì không nghe lời mà bị Vũ Sương Nhi trách phạt, nàng sợ chết Vũ Sương Nhi chết khiếp.

Chờ Uyển Ngữ đi rồi, Vũ Sương Nhi thế này mới thở phào một ngụm, mỗi một không chịu nổi ngồi bệt xuống giường, tức giận nhìn bé hôn mê bất tỉnh.

“Tiện nhân, nhìn người còn dám kiêu ngạo không!” Nàng thì thào mắng, trong lòng rất là đắc ý.

Chỉ chốc lát sau, Uyển Ngữ và mẹ của mình trở lại, hai người cầm một bao thức ăn lớn, thấy Vũ Sương Nhi liền tắt cung tắt kính, ngay cả nói cũng không dám.

“Người xem trọng hẩn cho bốn vương phi, không để cho hẩn chạy trốn, biết không?” Vũ Sương Nhi căn dặn, “Chốc lát nữa sẽ có người tới nơi này, đem hẩn mang đi.” Nàng đã sớm tính kế tốt lắm, kinh thành không thể ở lâu, quan binh quan phủ nhất định sẽ đến điều tra từng nhà, sớm hay muộn sẽ tìm ra bé, hôm nay nhất định phải ra khỏi thành, bằng không kế hoạch sẽ thất bại.

Mẹ Uyển Ngữ không ngừng gật đầu đáp ứng, tựa hồ chưa từng gặp qua tiểu thư nhà giàu, càng đừng nói là Vương phi, này giờ đều bị dọa nói không nên lời.

Không dám ở lâu, Vũ Sương Nhi lập tức mang Uyển Ngữ lên xe từ cửa sau khỏi vương phủ, vào trong vương phủ lập tức cởi bộ quần áo nhà hoàn ra, thế này mới nhàn nhã tự tại ngồi xuống ghế, đợi trò hay lên sân khấu.

...

“Tỷ tỷ, người có thấy cục cứng đâu không?” Tắt Duệ chỉ mới xoay người đi một chút đã không thấy tăm hơi bé đâu, vội vàng hỏi bọn nha hoàn hầu hạ.

Nha hoàn mặt mày mờ mịt, lắc đầu nói: “Nô tỳ không nhìn thấy Tiểu Tiểu Vương gia, vừa rồi có một nha hoàn mới tới vương phủ đến tìm Tiểu Vương gia.”

Tắt Duệ nghe vậy, suy nghĩ một chút, liền ra lệnh: “Mau đi tìm Tiểu Tiểu Vương gia về cho bốn vương, ngay lập tức.” Hẩn mơ hồ cảm thấy có chút bất an, không biết vì sao, hẩn chỉ muốn gặp bé ngay bây giờ.

Được đến mệnh lệnh, nha hoàn lập tức đi tìm thị vệ, sau đó tăng thêm nhân thủ, cùng đi tìm bé. Nhưng mặc cho bọn họ đã tìm khắp toàn bộ vương phủ, không những không thấy bóng dáng nha hoàn kia, ngay cả bé cũng không thấy.

129. Chương 129 : Giận Dữ

“Các người nói cái gì, cục cưng mắt tích?” Lăng Nhược Nhược vừa trở về liền nhận được một thông báo như vậy, trong một chốc, khó có thể tin.

Nha hoàn thị vệ người người sợ tới mức lạnh run, không ai không dám thử mạnh, Tiểu Tiểu Vương gia biến mất, mỗi người bọn họ đều có trách nhiệm, ai nấy đều sợ bị phạt.

“Vương phi, chúng nô tỳ thực đã tìm khắp toàn bộ vương phủ, chưa không thấy bóng dáng Tiểu Tiểu Vương gia.” Chúng nha hoàn sợ hãi, vội vàng nói.

“Bẩm Vương phi, Tiểu Vương gia đã hạ lệnh tìm Tiểu Tiểu Vương gia, khi thuộc hạ nhận được lệnh, lập tức lục soát khắp toàn bộ vương phủ, cũng không ai nhìn thấy Tiểu Vương gia.” Thị vệ trưởng vương phủ cũng vội vàng báo cáo tình hình.

Lăng Nhược Nhược nghe xong, trong lòng trầm xuống, nàng biết bé sẽ không đi bừa, lại càng không vô thanh vô tức, bé là một đứa nhỏ rất nhu thuận, nếu hiện tại không thấy người, như vậy chỉ có một khả năng: Bé đã mất tích.

“Lập tức phái người đi tìm xung quanh trong kinh thành, thông tri quan binh thủ thành, kiểm tra nghiêm ngặt người và xe ra khỏi thành. Phái người đi thông tri Vương gia và Tam Vương gia, cùng với Thái Hậu.” Sau một hồi bối rối, nàng lập tức tỉnh táo, ra lệnh cho bọn họ phân công nhau làm.

“Vâng, Vương phi.” Chúng nha hoàn và thị vệ tuân lệnh, cấp bách vội vàng làm việc.

Lăng Nhược Nhược thì một mình đi về phía biệt viện của Vũ Sương Nhi, nàng càng nghĩ, cũng chỉ có Vũ Sương Nhi có hiềm nghi lớn nhất, rất có khả năng là chính nàng ta đã bắt cóc bé.

“Sườn phi, Vương phi đến.” Uyển Ngừ từ thật xa liền thấy Lăng Nhược Nhược đi vào trong biệt viện, cuống quýt nói.

Vũ Sương Nhi trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, cả giận nói: “Người trấn định lại cho ta, trăm ngàn đừng để lộ ra dấu vết, nếu người làm hỏng chuyện tốt của ta, hãy cẩn thận mẫu thân của người.”

“Vâng, nô tỳ đã biết.” Uyển Ngừ nghe xong, trong lòng lạnh rờn rợn, cảm giác sợ hãi lên tới cực điểm, mẹ của nàng nếu có gì không hay xảy ra, nàng sao còn mặt mũi gặp lại người cha quá cố a.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Nhược Nhược đi xuyên qua hàng hàng lớp lớp thông báo, vào thẳng cửa lớn, đến trước mặt Vũ Sương Nhi: “Cục cưng của ta ở đâu? Người mau giao bé ra đây.”

“Cục cưng? Hắn không phải ở biệt viện của người sao? Sao lại đến chỗ ta đòi người?” Vũ Sương Nhi cười lạnh, vẻ mặt hưng tai nhạc họa.

“Vũ Sương Nhi, chính người trong lòng biết rõ ràng, người trả thù ta, người thống hận ta và cục cưng đã đoạt đi địa vị của người và con người, phải không? Ngay cả con của người cũng không chịu nhận người, có thể thấy được tâm địa của người đã xa xa không chỉ là rắn rết.” Lăng Nhược Nhược vốn không nghĩ chộc tức Vũ Sương Nhi, nhưng nàng thật sự nhịn không được, loại nữ nhân này, chết một vạn lần cũng không đủ.

Vũ Sương Nhi ngược lại không tức giận, nàng hiện tại rất đắc ý, nhìn bộ dáng của Lăng Nhược Nhược thế này, lòng của nàng chưa từng thư sướng và thoải mái thế này, nàng rốt cuộc gỡ lại một bàn ỳnh.

“Người nói cái gì đều được, dù sao người không có chứng cứ.” Vũ Sương Nhi cười đến thần thái bay lên, mừng rỡ cười toe tóe.

Lăng Nhược Nhược tức a, giận a, rất muốn xông lên tát mấy bạt tay vào mặt Vũ Sương Nhi, hoặc là bứt tóc đập đầu nàng ta một chút, nhưng nàng hiện tại không thể. Nàng nhẫn, nhẫn đến khi không thể nhịn được nữa, nàng nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình.

“Người không nói, cũng được. Ta có thể đem chuyện này nói cho Vương gia và Thái Hậu, tin tưởng họ sẽ lập tức đuổi tới, còn có, ta đã thông tri quan phủ trong kinh thành nghiêm cẩn tra xét. Đừng để ta tìm được

chúng nó, cũng đừng khiến ta tức giận hạ sát thủ, nếu cục cứng chết, hoặc trong ba ngày người không giao cục cứng ra, ta cũng sẽ hạ sát thủ với con của người, một mạng đổi một mạng. Ta mặc kệ người có làm chuyện này hay không, chỉ bằng những chuyện trước kia người đã làm với ta, cũng đã đủ lý do để ta giết con của người.”

Sau một hồi tức giận, Lăng Nhược Nhược trấn định trở lại, nàng thật muốn nhìn xem, Vũ Sương Nhi là muốn con của mình, hay là muốn lương bại của người.

130. Chương 130 : Chân Tướng

Người, người dám.” Vũ Sương Nhi chưa kịp duy trì đắc ý dào dạt được vài phút, lập tức bị lời nói của Lăng Nhược Nhược chọc tức điên lên.

“Người dám, ta vì sao không dám. Người làm một lần, ta dám mười lần.” Lăng Nhược Nhược lạnh lùng nói, nàng lần này tuyệt đối sẽ không mềm lòng nữa, nàng ta đã gây sự tổng cộng ba lần, nàng có muốn nhịn cũng không thể.

Vũ Sương Nhi thấy Lăng Nhược Nhược nói nghiêm túc như thế, trong lòng biết ả là nói thật, vừa tức vừa giận nói: “Ta phải đi nói cho Vương gia, người muốn hại Duệ Nhi.”

Không ngờ, lời của nàng vừa nói xong, Lăng Nhược Nhược liền cười lạnh, thúc giục: “Đi đi, mau đi đi. Ta rất ngóng trông người đi đó a, để xem người nói vì sao ta phải hại con của người, để xem người cãi chày cãi cối thế nào.”

Nói xong, quay đầu lạnh lùng nói với Uyển Ngừ: “Người thân là nha hoàn, đừng trách ta không nói tính người, những chuyện người làm đã đủ cho người chết một nghìn lần, một vạn lần. Người cư nhiên còn dám giúp nàng phạm tội, người cũng nên cẩn thận cho thỏa đáng.”

“Người dám uy hiếp chúng ta.” Vũ Sương Nhi giận dữ, quát lớn.

Lăng Nhược Nhược cười lạnh nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Là người uy hiếp ta, ta mới ăn miếng trả miếng, chúng ta chờ coi. Vương gia sắp về rồi, ta phải đi nói tỉ mỉ với hắn, không chừng Thái Hậu cũng đến nữa a.” Nói xong, không thèm để ý tới hai chủ tớ, lập tức xoay người ra khỏi biệt viện, đang đi thì thấy vài nha hoàn vội vàng chạy tới tìm nàng, hành lễ nói: “Vương phi, Vương gia sắp về đến vương phủ.”

“Chúng ta đi thôi.” Nói xong, Lăng Nhược Nhược dẫn các nàng cùng nhau đi về phía đại môn vương phủ.

Chỉ chốc lát sau, đoàn người đến trước cổng lớn, vừa lúc thấy Tát Hoàn vội vàng vàng trở về.

“Vương gia.” Lăng Nhược Nhược bước vội lên.

Tát Hoàn thấy nàng, lập tức bước nhanh đến chỗ nàng: “Cục cứng đâu? Sao bé lại mất tích? Phái người đi tìm chưa? Hay là mê chơi quá nên bị lạc?” Hắn liên tiếp hỏi.

Lăng Nhược Nhược cười khổ lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Người nghĩ cục cứng là đứa nhỏ như vậy sao? Bé rất thông minh, căn bản sẽ không làm chuyện như vậy. Với lại, lúc ta chưa trở về phủ, Duệ Nhi đã hạ lệnh phái người tìm khắp trong vương phủ, người quả thật là mất tích.”

Tát Hoàn nghe vậy, trợn tròn mắt, nếu đã tìm khắp nơi mà vẫn không thấy, như vậy đúng là đã mất tích. “Phái người tìm ở trong thành chưa?”

“Hồi bẩm Vương gia, lệnh đã truyền xuống, đến nay còn chưa có tin tức.” Một thị vệ vội vàng tiến lên nói.

“Phế vật, tất cả đều là phế vật. Ngay cả một đứa nhỏ cũng giữ không được, bổn vương gia lưu các người có tác dụng gì?” Tát Hoàn nổi giận, lạnh lùng chửi ầm lên. Mọi người vội vàng quỳ xuống, không ngừng cầu xin tha thứ.

“Quên đi, chuyện này cũng không liên quan đến bọn họ, nếu có kẻ có tâm, bắt cóc một đứa nhỏ cũng không phải việc khó, chuyện quan trọng nhất hiện tại là phải mang cục cưng trở về.” Lăng Nhược Nhược không muốn tại thời điểm mấu chốt này đi truy cứu trách nhiệm, tìm được cục cưng về rồi nói sau.

Tất Hoàn ngẫm lại thấy cũng phải, quay xuống quát đoàn người quỳ phía dưới: “Còn không lập tức đi tìm, nếu Tiểu Tiểu Vương gia có gì không hay xảy ra, bốn vương sẽ hỏi tội các ngươi.”

Mọi người cúi đầu tuân lệnh, vội vàng đi tìm bé, chỉ còn lại vài hai nha hoàn cùng hai thị vệ, chờ hầu sai phái.

“Việc này sao có thể phát sinh, vương phủ sao lại có người xuống tay với cục cưng?” Tất Hoàn trầm tư không thể giải, thốt ra một câu.

Lăng Nhược Nhược thực tức giận, tâm tình cũng thập phần không tốt, tính tình nàng tuy rằng có thể nhẫn, nhưng gặp phải loại chuyện này, nàng không thể không phát ra.

“Vì sao ư? Còn không phải đều là vì ngươi, nếu không phải ngươi, ta và cục cưng sẽ rơi xuống tình trạng này sao? Chúng ta sẽ vất vả, ăn bữa này lo bữa mai?” Nàng thực sinh khí, mọi ẩn nhẫn toàn bộ bạo phát.

“Ngươi nói cái gì, bởi vì ta? Rốt cuộc là thế nào?” Tất Hoàn nghe xong, chấn động, vịn vịn không lường trước nàng sẽ nói như vậy.

Lăng Nhược Nhược oán hận nhìn hắn, nàng vốn đã trốn rất xa, cách hắn rất xa, nhưng vì sao hắn vẫn không chịu buông tha nàng, nàng thực không hiểu nổi.

“Đúng, đúng vậy. Bởi vì ngươi, ngươi nhìn trúng ta, khiến ta rước lấy đồ kỵ, khiến ta rước lấy họa sát thân. Ngươi vừa lòng? Ngươi cao hứng? Con ta nếu có gì không hay xảy ra, ta sẽ lấy Ninh Vương phủ của ngươi đền mạng.” Nàng hận thiếu chút nữa không khống chế được muốn giết hắn, giết Vũ Sương Nhi.

Tất Hoàn càng nghe càng kinh ngạc, nàng nói, hắn tuyệt không hiểu được, hắn yêu nàng, vì sao lại khiến nàng rước lấy họa sát thân? Ai dám động người của hắn?

“Nhược Nhi, ngươi nói rõ ràng choa ta.” Hắn đuổi theo nắm lấy nàng, chất vấn.

Nhưng Lăng Nhược Nhược không thèm để ý tới hắn, nàng rất tức giận, tức giận đến độ không muốn ở lại, nếu không nàng sẽ không khống chế được.

Đúng lúc này, có người cả kinh kêu lên: “Thái Hậu đến.”

Cách bọn họ chừng hơn mười thước, một cỗ kiệu hoàng cung đang đi đến, theo sau còn có Tất Nhân và chừng mấy trăm cung nữ thị vệ.

“Mẫu hậu.” Tất Hoàn bỏ lại Lăng Nhược Nhược, vội vàng bước nhanh nghênh đón.

Lăng Nhược Nhược không thể không ra đón, nàng còn muốn nhờ Thái Hậu trợ lực tìm ra bé, nếu không có Thái Hậu ra áp lực, cục cưng chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Cỗ kiệu của Thái Hậu rất nhanh liền đứng trước cửa vương phủ, Thái Hậu ngồi trong kiệu lạnh lùng chất vấn: “Hoàng tôn của ai gia đâu? Bé thế nào?”

Tất Hoàn không ngờ bà lại nhận được tin nhanh như vậy, vội vàng tất cung tất kính đến trước cỗ kiệu, nói: “Mẫu hậu, con đã tăng cường tìm kiếm chung quanh, thỉnh mẫu hậu yên tâm.”

“Con bảo ai gia yên tâm thế nào được? Cục cưng là đứa nhỏ thông minh, hẳn quả quyết không có khả năng tự mình chạy trốn, như vậy chỉ có một khả năng, chính là bị người ta bắt đi. Phải điều tra, nhất định phải tìm cho được, nếu có người dám động một cọng lông tơ của hoàng tôn, ai gianhất định sẽ cho kẻ đó sống không bằng chết.” Thái Hậu oán hận nói, bà rất thích bé, vốn định chờ Tất Duệ tỉnh lại sẽ triệu bé vào cung, nhưng vì bé không muốn về, bà mới tạm thời bỏ qua, không ngờ giờ tại xảy ra loại chuyện này, thử hỏi, bà không giận dữ sao được?

“Con nhất định sẽ không bỏ qua hung thủ.” Tất Hoàn khúm núm nói, hắn so với Thái Hậu càng thêm sốt ruột.

Lúc này, Thái Hậu từ trong kiệu nhìn thấy Lăng Nhượng Nhượng, lập tức nổi giận: “Con mình mất tích, người đã trông chừng bé thế nào? Có người nào làm mẫu thân giống như người sao?”

Thái Hậu nói dứt lời, cơn tức trong Lăng Nhượng Nhượng cũng liền bùng lên. “Ngài hỏi ta, ta còn muốn hỏi hử đây! Ta lần trước rời đi thế nào, việc này chúng ta trong lòng biết rõ ràng, ta vốn không nghĩ trở về, quả thật cũng như ngài mong muốn. Nhưng là ai hãm hại ta, ai sai người bắt ta, tưởng lăng nhục ta, sau đó bị ta đào thoát. Bé cũng do người trong cung viên của ta đem về vương phủ, vốn nghĩ ở trong vương phủ có Vương gia trông chừng, sẽ không có việc gì, ai ngờ lại có người muốn hại cục cưng của ta. Vạn bất đắc dĩ, ta mới cho người thuyết phục Tam Vương gia đưa cục cưng đến chỗ Thái Hậu. Ta là vì báo thù nên trở lại Ninh Vương phủ, hết thấy chuyện này, có ai biết? Các người biết không? Các người chỉ trích ta, hung thủ thì đang khoai hoạt tiêu dao, ta có gì sai, cục cưng của ta thì có gì sai?”

131. Chương 131 : Dẫn Xà Xuất Động

Im ắng tĩnh mịch. Nếu bây giờ có một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe được.

Không ai dám nói chuyện, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ mình hít thở quá lớn, sẽ bị Thái Hậu thẹn quá thành giận mà trách phạt.

Mọi người đều vì Lăng Nhượng Nhượng không sợ chết mà lau một phen mồ hôi, sợ nàng ăn nói không suy nghĩ bị Thái Hậu thịnh nộ ra lệnh chém đầu. Nghĩ vậy, ai nấy đều thâm ai điều.

Không ai biết hiện tại trong lòng Thái Hậu đang nghĩ cái gì, có phải là giận không thể át, lúc này còn chưa thể phát tiết ra. Mọi người ôm lolảng bất an, chờ đợi.

Lăng Nhượng Nhượng kỳ thật tuyệt không sợ hãi, nàng tin tưởng, dựa vào thực lực và tâm kế của Thái Hậu, nếu muốn thì đã sớm lấy mạng của nàng, không cần chờ tới bây giờ. Bà vẫn là một người thiện lương và hiểu lý lẽ.

Thái Hậu trầm mặc, bà mới đầu cũng thật tức giận, rất muốn nổi trận lôi đình, nhưng càng tĩnh tế nghiệm ngẫm lời của Lăng Nhượng Nhượng, bà lại càng phát giác, Lăng Nhượng Nhượng biết vì sao lại thế này, nàng ta biết là hung thủ.

“Vào trong vương phủ lại nói.” Thái Hậu thần nhiên ra lệnh, ra ngoài dự kiến của mọi người.

Lăng Nhượng Nhượng biết Thái Hậu đã nghe lọt lời của mình, biết bà đã nghe ra câu chuyện ẩn bên trong, nên yên lặng đi theo vào vương phủ.

“Nhượng Nhi, thật là mẫu phi đuổi người đi?” Tất Hoàn không thể tin được, nguyên lai là hử không biết nhiều chuyện như vậy, còn có bao nhiêu chuyện mà hử không biết?

“Hiện tại nói những chuyện này, còn có tất yếu sao?” Lăng Nhượng Nhượng bắt đầu oán hận nhìn nam nhân trước mắt, nếu không gặp phải hử, nhân sinh của nàng sẽ không nhiều trắc trở như vậy, sẽ không nhiều khúc chiết như vậy.

Tất Hoàn cảm giác được hận ý của nàng, bất giác có chút khổ sở, bởi vì hử, làm cho nàng và bé sống không yên ổn, còn bị hãm hại.

Đoàn người theo Thái Hậu vào chính sảnh, Thái Hậu vừa ngồi xuống, liền khẩn cấp truy vấn nguyên nhân. “Người nói rõ ràng cho ai gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lăng Nhượng Nhượng liếc nhìn mọi người một cái, cuối cùng, lạnh nhạt nói: “Còn thiếu một người, nếu người này không ở, như vậy màn diễn này không thể hát tiếp được.”

“Là ai, sao còn chưa ra gặp ai gia?” Thái Hậu là cỡ nào minh mẫn trí dũng, trong lòng biết người bị Lăng Nhượng Nhượng điểm danh, tám chín phần chính là hung thủ.

“Mời sườn phi đến đi, Thái Hậu đã đến, nàng cũng nên tới gặp mới phải.” Lăng Nhược Nhược thản nhiên nói. Lờ mờ ra khỏi miệng, mọi người ồ lên, ngay cả Thái Hậu cũng nhin không được khể nhú mày, là nàng ta?

Chỉ chốc lát sau, Vũ Sương Nhi vịn tay Uyển Ngữ tiến vào, tất cung tất kính tiến lên thỉnh an Thái Hậu, nói mấy câu khách khí khen tặng, rồi mới lui sang một bên.

“Hiện tại người đã đến đông đủ, muốn nói cái gì thì nói đi.” Thái Hậu nghiêm liếc nhìn Vũ Sương Nhi và Lăng Nhược Nhược, uy nghiêm nói.

Vũ Sương Nhi bất an nhìn thoáng qua Thái Hậu, nàng cảm thấy Thái Hậu tựa hồ đã biết cái gì đó, bắt đầu có chút mất tự nhiên.

“Thái Hậu, kẻ tặc bắt cóc cục cưng đã gửi thư đến đòi tiền chuộc, nói muốn lấy người đổi người, muốn lấy Tất Duệ đổi cục cưng, không biết Thái Hậu có ân chuẩn không?”

“Nàng nói dối, không có khả năng. Bọn họ sẽ không muốn lấy Duệ Nhi đổi cục cưng.” Vũ Sương Nhi nghe vậy, không chút nghĩ ngợi liền phản bác.

Lăng Nhược Nhược buồn cười nhìn nàng, ý vị thâm trường nói: “Người làm sao biết là ta nói dối? Bọn họ là ai? Người làm sao biết bọn họ sẽ không viết thư đến, nói muốn dùng Duệ Nhi để đổi cục cưng?”

Thái Hậu thật sâu nhìn Vũ Sương Nhi vài lần, bà ở hậu cung tranh đấu nhiều năm, liếc mắt một cái liền nhìn ra sự tình, cũng hiểu được ẩn ý của Lăng Nhược Nhược.

“Ta, ta....., ta đoán.” Vũ Sương Nhi bị truy vấn như vậy, lập tức tỉnh ngộ mình nói sai rồi, vội vàng sửa đúng.

132. Chương 132 : Nguyên Lai Là Nàng

“Người đoán thật là chuẩn a, người có thể đi làm bán tiên a.” Lăng Nhược Nhược châm chọc nói, cố ý vô tình nhìn nàng một cái.

Vũ Sương Nhi xoát một cái trắng bệch cả mặt, vụng trộm oán hận trừng mắt nhìn Lăng Nhược Nhược. “Ta không có bản sự đó.” Nàng cao ngạo nói.

Lăng Nhược Nhược không tiếng động nở nụ cười, không bản sự mới tốt, đáng tiếc nàng rất có bản lĩnh. “Nếu kẻ tặc đã nói muốn bắt Tất Duệ đổi cục cưng, ta thấy hãy đồng ý đi.” Nàng tiếp tục nói.

“Không được, ta không đồng ý. Đó là con của ta, không phải con của người, ta không cho phép người làm như vậy.” Vũ Sương Nhi tựa như bị đâm đến, lập tức nhảy dựng lên phản bác.

“Ai gia cho phép.” Lúc này, Thái Hậu vẫn không hé răng đột nhiên lên tiếng, ngoài ý muốn đứng về phía Lăng Nhược Nhược, khiến ai nấy có chút tròn mắt.

Vũ Sương Nhi không ngờ Thái Hậu cứ nhiên đồng ý, trong chốc lát cũng tròn mắt, bất quá nàng lập tức nhào lên, quỳ xuống khóc không ra nước mắt: “Thái Hậu, ngài đừng nghe ả nói bừa, thiếp thân không hề nghe nói có chuyện như vậy. Nhất định là ả, là ả nói bừa tạo loạn.”

Thái Hậu thật sâu nhìn Vũ Sương Nhi một cái, khuôn mặt không chút biểu tình, nói: “Ai gia đã quyết định, hết thảy nghe theo lệnh của Vương phi.”

“Thái Hậu, Duệ Nhi cũng là hoàng tôn của ngài a, chẳng lẽ ngài không lo lắng Duệ Nhi gặp chuyện không may sao?” Vũ Sương Nhi vừa tức vừa giận, nhưng ở trước mặt Thái Hậu, nàng chỉ có thể khúm núm, không dám lên tiếng.

“Ai gia tự có định đoạt.” Thái Hậu lười nói nhiều với nàng, lập tức nói ra những lời này, ý tứ là người đứng ở trước mặt ta chít chít méo mó.

Vũ Sương Nhi rất muốn nói thêm vài câu, khuyên bà thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, bắt quá thấy Thái Hậu không kiên nhẫn, nàng đành một bụng trong lòng nói nuốt trở vào, trong lòng càng thêm hận Lăng Nhược Nhược.

Lăng Nhược Nhược thực vừa lòng hiệu quả này, nàng biết Thái Hậu đã hiểu được sự tình, mọi người hiện tại chỉ cần diễn một cảnh gây ông đập lưng ông liền đại công cáo thành.

“Thái Hậu, ta hiện tại phải đi tìm Duệ Nhi, ngày mai liền gửi người đi.” Lăng Nhược Nhược vội vàng nói.

Thái Hậu gật gù đầu, cũng nói: “Vậy ai gia ngày mai lại đến, ai giam muốn thấy cục cưng bình an trở về.” Nói xong, bà đứng dậy, vịn tay cung nữ đi ra ngoài.

Mọi người vội vàng đi theo sau bà, cung tiễn bà trở về hoàng cung.

Chờ cỗ kiệu của Thái Hậu vừa ly khai, Tát Hoàn liền xoay người nhìn Lăng Nhược Nhược, hắn vẫn không hé răng, tùy ý nàng và Thái Hậu người xuống theo, hiện tại hắn rất cuống tìm được cơ hội.

“Nhược Nhi, người nói cho ta biết, đây là có chuyện gì?” Tát Hoàn nhìn nàng, hỏi.

“Không có gì, chính là giống như người nghe được.” Nàng trả lời cho có lệ, tạm thời nàng không muốn nói, càng vô tâm tình ở lại cùng hắn.

Tát Nhân một bên rất cuống tìm được cơ hội, tiến lại hỏi: “Nhược Nhi, có gì cần ta hỗ trợ không? Người cứ việc sai phái.” Con không thấy, hắn sốt ruột, nhưng hắn rất tin nhiệm Lăng Nhược Nhược, hắn tin nàng sẽ không mắc kế con mình.

“Người đi theo ta.” Lăng Nhược Nhược nói với Tát Nhân, dẫn đầu phản hồi biệt viện vương phủ.

Tát Nhân vội vàng bước nhanh đuổi theo, gắt gao đi theo sau nàng.

Tát Hoàn cũng vừa tưởng đi theo, lại bị Vũ Sương Nhi kéo lấy. “Vương gia, ngài nhất định phải làm chủ cho thiếp thân a, thiếp thân không thể để Duệ Nhi mạo hiểm như vậy, càng không thể nhìn chính con mình không công chịu chết.” Nàng khóc lóc cầu xin.

“Bổn vương nhất định sẽ không để Duệ Nhi đi chịu chết, nhưng mẫu hậu đã ra lệnh, ta phải vâng theo.” Hắn vốn định nói hắn sẽ đi kiểm chứng, sẽ đáp ứng nàng, nhưng trong đầu hắn đột nhiên xẹt qua đoạn đối thoại của Thái Hậu và Lăng Nhược Nhược, lời đến miệng liền sửa lại.

Vũ Sương Nhi nghe xong, khóc lớn tiếng hơn nữa, thê thảm vô cùng, thật giống như Tát Duệ thực đã chết mất rồi.

Tát Hoàn không muốn ở lại để ý đến nàng, hắn hiện tại càng nghĩ càng cảm thấy Lăng Nhược Nhược có chút chuyện gạt hắn. Cho nên, hắn vội vàng bỏ lại Vũ Sương Nhi, theo sát Tát Nhân, Lăng Nhược Nhược vào biệt viện vương phủ.

.
. .

“Sườn phi, thế này là thế nào a? Bọn họ thật muốn giao Tiểu Vương gia cho kẻ tặc? Nhưng đó là người của chúng ta a, căn bản không có khả năng.....” Uyển Ngữ nhin không được, vội vàng ghé sát vào tai Vũ Sương Nhi, nói nhỏ.

“Câm miệng.” Vũ Sương Nhi đang lúc tâm phiền ý loạn, thêm bị Uyển Ngữ quấy nhiễu, tâm tình vốn đã tụt xuống đáy vực, không có chỗ phát tác, nay có Uyển Ngữ vừa vặn đưa lên cửa.

Uyển Ngữ sợ hãi, vội vàng che miệng mình, khiếp đảm nhìn Vũ Sương Nhi, không dám nói lung tung gì nữa.

Vũ Sương Nhi vội vàng vàng mang Uyển Ngữ trở về biệt viện của mình, vào trong phòng mới yên tâm nói: “Những người đó thật sự viết thư tố giác gửi cho Lăng Nhược Nhược?”

“Nô tỳ cũng không biết.” Uyển Ngữ lắc đầu, mình luôn ở cạnh nàng, làm thế nào mà biết.

Thấy Uyển Ngừ cũng không biết, Vũ Sương Nhi rút cuộc bắt đầu sốt ruột, nàng vô luận thế nào cũng phải đến hỏi một chút, bằng không, ngày mai người ta sẽ lấy con trai của nàng đến trao đổi.

“Chúng ta chuẩn bị ra phủ.” Nàng khẩn cấp nói, vội vàng đi thay quần áo nha hoàn.

Uyển Ngừ cũng vội vàng thay quần áo, hai người thật cẩn thận tránh được thị vệ tuần phủ, vội trộm chuồn ra vương phủ, thẳng đến chỗ giam giữ bé.

Mới vừa vào căn nhà nhỏ, thấy mẹ Uyển Ngừ đang đứng cùng vài gã đại hán, bé đã tỉnh, bất quá miệng bị nhét giấy, nói không nên lời.

“Vương phi.” Bọn họ thấy Vũ Sương Nhi, vội vàng cung kính nói.

Vũ Sương Nhi quét mắt liếc nhìn bọn họ một cái, ngay sau đó nổi giận dưng dưng chất vấn: “Các người vì sao viết thư gửi cho Lăng Nhược Nhược, nói lấy con của ta đến đổi với tiểu dã loại này?”

Mấy gã đại hán người nhìn ta, ta nhìn người, đều cảm thấy thập phần khó hiểu, hai mặt nhìn nhau một hồi, một gã trong số đó vội hỏi: “Vương phi, tiểu nhân không gửi thư cho bất kỳ ai trong vương phủ, làm sao có chuyện trao đổi Tiểu Vương gia?”

“Không phải các người, thì là ai làm?” Vũ Sương Nhi thở phì phì quát, vẫn như cũ không chịu tin tưởng người khác.

“Là ta làm.” Đúng lúc này, một giọng nữ xa lạ chen vào giữa bọn họ, khiến bọn họ sợ tới mức kinh hồn táng đảm.

Vũ Sương Nhi vội vàng nhìn lại, cư nhiên là Lăng Nhược Nhược còn có Tát Hoàn, Tát Nhân, cùng với một đoàn thị vệ.

“Người, các người làm sao biết chúng ta ở đây?” Nàng lắp bắp nói, sắc mặt tái nhợt nhìn bọn họ.

“Tiện nữ nhân này, nguyên lai là người, là người bất cục cứng, người cưnghiên.....” Tát Hoàn tức giận đến sắc mặt đều xanh mét, thiếu chút nữa là xông lên đánh Vũ Sương Nhi.

Tát Nhân càng không thèm cố kỵ, tiến lên cho nàng hai cái tát vang dội, tức giận nói: “Người đúng là nữ nhân tâm địa ác độc, người cư nhiên dám thương hại con ta, đi tìm chết đi.”

Bé thấy bọn họ xuất hiện, nước mắt lập tức mới rơi xuống, giãy dụa cố nhích người về hướng bọn họ.

Lăng Nhược Nhược thấy vậy, đau lòng vạn phần, vội vàng chạy lại ôm lấy bé, cúi miêng giấy trong miệng bé ra, cùng bé ôm nhau khóc rống lên.

“Mẹ, mẹ, cục cứng sợ quá.” Bé ôm nàng, khóc thật sự thương tâm.

“Ngoan, chúng ta lập tức trở về.” Nàng không chút nghĩ ngợi, liền ôm lấy bé đi ra ngoài.

Bọn thị vệ nha hoàn vội vàng đi theo sau bảo hộ, Tát Hoàn nhìn thoáng qua Vũ Sương Nhi, liền chán ghét nói: “Vương đệ, nơi này giao cho đệ xử lý, hết thấy hành xử theo luật pháp, nàng ta không còn là phi tử của bốn vương.”

133. Chương 133 : Cầu Tình

“Vương gia, tha mạng a, Vương gia, tha mạng a.” Vũ Sương Nhi nghe xong, sắc mặt lập tức trắng, vội vàng quỳ xuống, khóc lóc cầu xin.

“Vâng, vương huynh.” Tát Nhân nhanh chóng đáp, thập phần cao hứng, rút cuộc hán đã bắt được kẻ dám khi dễ con của hán và mẹ của con hán, hán nhất định sẽ không để yên cho ả.

Vũ Sương Nhi chưa bao giờ tuyệt vọng như thế, thấy Tát Hoàn không quay đầu lại, đuổi theo Lăng Nhược Nhược rời đi, lòng của nàng lạnh triệt để, ngã trên mặt đất không ngừng cầu cứu.

“Vương gia, Vương gia..... ”

“Vương gia, thiếp thân sai rồi, thiếp thân không dám nữa, cho thiếp thân một cơ hội đi.”

“Duệ Nhi, Vương gia, cầu ngài nể tình Duệ Nhi, tha cho thiếp thân đi.”

“Lăng Nhược Nhược, không, Vương phi, thỉnh ngài giúp thiếp thân, thiếp thân sai rồi, thiếp thân sai rồi, thiếp dập đầu cầu xin ngài.”

.....

Vũ Sương Nhi tuyệt vọng khiến những người còn lại sợ hãi, run rẩy bầy như lá vàng bị gió thu cuốn hết. Bọn họ nhìn Vũ Sương Nhi đang không ngừng dập đầu, lại nhìn căn nhà đã đầy thị vệ, cuối cùng cũng đều quỳ xuống.

“Vương gia, là Vũ Sương Nhi bảo chúng tiểu nhân làm, không liên quan đến chúng tiểu nhân a.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Cầu Vương gia khai ân a.”

“Vương gia, đều là ý của nữ nhân độc ác này, nàng uy hiếp tiểu nhân, tiểu nhân không dám không theo a, tha mạng a, Vương gia.”

“Oan uổng a, tiểu nhân là oan uổng, tiểu nhân bị uy hiếp lợi dụ, tiểu nhân không dám a.”

.....

Bọn họ lần lượt kêu to oan uổng, ánh mắt nhìn về phía Vũ Sương Nhi đều tràn ngập oán hận. Bọn họ chỉ là những kẻ bình dân, lại bởi vì quyền thế của nàng, không thể không cuốn vào chuyện này, cuối cùng còn có khả năng bị mất mạng.

Uyển Ngữ sợ tới mức xui lơ trên mặt đất, nàng không cầu xin tha thứ, bởi vì nàng biết mình khó tránh khỏi tử tội. Nàng là đồng lõa, Vương gia sẽ không bỏ qua cho nàng, Vương phi lại càng không.

Tát Nhân nhìn bọn họ khóc ào ào chảy cả nước mắt, nước mũi, trong lòng vừa tức vừa giận vừa bức mình, trầm giọng ra lệnh: “Bất toàn bộ bọn họ, áp giải vào đại lao, chờ xử trí.”

Bọn thị vệ được đến mệnh lệnh, lập tức tiến lên áp giải đoàn người, nhanh chóng giải vào đại lao.

.
. .

Lăng Nhược Nhược không rảnh để ý tới những người đó, nàng gắt gao ôm bé, tâm tình thất mà phục khiến nàng vừa cao hứng lại vừa khổ sở. Cao hứng là vì bé đã an toàn trở lại, khổ sở là vì bé đã bị kinh hách.

“Cục cưng, là mẹ không tốt, mẹ không có chăm sóc tốt cho cục cưng, làm cho cục cưng chịu khổ, mẹ không tốt, mẹ hư quá.” Nàng vừa khóc vừa hôn bé, đau lòng vạn phần.

Bé gắt gao rúc vào trong lòng nàng, ôm nàng chặt cứng, một chút cũng không nỡ buông ra, giống như chỉ có vòng tay của nàng mới là nơi an toàn nhất, ấm áp nhất.

“Mẹ, cục cưng rất sợ.” Mãi một lúc lâu sau, bé mới nói ra một câu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn đầy dấu nước mắt. Lăng Nhược Nhược thấy vậy, càng thêm đau lòng.

Tát Hoàn nhìn hai mẹ con, cũng là đau lòng vạn phần, đều do hấn không tốt. Khi hấn nhìn đến hung thủ cư nhiên chính là Vũ Sương Nhi, người mà mình trước kia rất hoan hỷ, hấn thực choáng váng, hấn tức giận đến hận không thể giết nàng. Nhưng khi thấy Lăng Nhược Nhược ôm bé rời đi, hấn lại sợ bọn họ sẽ rời đi hấn, không màng gì nữa, vội vàng đuổi theo.

“Nhược Nhi, cục cưng, là phụ vương không tốt, đều do phụ vương, là phụ vương không tốt.” Hấn không biết phải xin lỗi thế nào, chỉ có thể đi theo sau hai mẹ con, vừa lo lắng vừa đề phòng vừa âm thầm hải hùng.

Lăng Nhược Nhược không thèm để ý đến Tát Hoàn, nàng không muốn để ý, lại càng không muốn gặp hấn. Mọi khổ sở mà hai mẹ con nàng phải chịu hết thảy đều là do hấn ban tặng, đều là bởi vì hấn mà ra.

134. Chương 134 : Biết Được Chân Tướng

Tát Hoàn ăn nói khép nép, nhưng vẫn không được Lăng Nhược Nhược tha thứ, điều này khiết hẳn cực kì uế oải. Hắn thực giận dữ, hận không thể lập tức giết Vũ Sương Nhi, để giải hận ình, và để giải hận cho Lăng Nhược Nhược.

Bé vẫn kề cận nàng, gắt gao ôm, không chịu xuống dưới, lại càng không nguyện ý rời khỏi nàng, đến lúc được ôm trở về vương phủ, thấy Tát Duệ cũng không chịu cho lại gần, chỉ rúc đầu vào người nàng, không nói lời nào.

Tát Hoàn thấy Tát Duệ, hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái, trong lòng không khỏi nghĩ, mẹ nào con nấy, tình cảm yêu thương đối với Tát Duệ lập tức tan mất, không còn tồn tại. Trong lòng chỉ cảm thấy chán ghét, cùng không kiên nhẫn.

“Người đi ra ngoài đi, nơi này không cần người ở lại.” Tát Hoàn ác thanh ác khí ra lệnh, như thể bởi vì Tát Duệ tới gần sẽ khiến tâm tình của mẹ con Lăng Nhược Nhược lại càng không tốt.

Lăng Nhược Nhược chỉ lo bé trong lòng, không có rảnh để ý đến Tát Hoàn đối đãi Tát Duệ thế nào, lặng lẽ vào trong phòng nghỉ ngơi.

Tát Duệ miễn cảm nhận ra Tát Hoàn không thích hắn, mà đệ đệ rốt cuộc trở lại cũng không muốn để ý tới hắn, trong lòng bỗng cảm thấy thật ủy khuất.

.

.

.

Bên kia, Tát Nhân áp giải Vũ Sương Nhi và những người khác đến quan phủ, tổng bọn họ vào nhà lao, xong xuôi mới vội vàng chạy đến Ninh Vương phủ báo tin.

“Duệ Nhi tham kiến Vương thúc.” Tát Duệ thấy Tát Nhân vội vàng vàng chạy đến, liền khom người hành lễ.

Tát Nhân thấy Tát Duệ, hướng hắn cười, sờ sờ đầu hắn, lại vội vàng vào phòng tìm Tát Hoàn và Lăng Nhược Nhược.

Tát Duệ cảm thấy rất tò mò, hôm nay mọi người đều rất lạ, không những không để ý tới hắn, hơn nữa tựa hồ có chuyện gì đó gạt hắn, hắn cũng có dự cảm không tốt.

“Hương Lan, người tới nói cho bản vương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tát Duệ quay sang hỏi Hương Lan – một trong những nha hoàn hầu hạ Lăng Nhược Nhược.

Hương Lan nghe Tát Duệ gọi mình, trên mặt lập tức trắng bệch, Tiểu Vương gia còn chưa biết việc này, nếu để hắn biết, không biết hắn có thương tâm và tức giận không?

“Nô tì, nô tì, không biết.” Nàng lắp bắp nói, sợ tới mức đứng không vững.

Tuổi tuy nhỏ, nhưng Tát Duệ hiểu được, nha hoàn này không phải không biết, mà là không muốn nói cho hắn. “Người có nói hay không? Người không xem bản vương làm Tiểu Vương gia đúng không. Người không nói, ta đi tìm phụ vương.” Nói xong liền chuẩn bị đi hỏi.

Hương Lan nghe vậy liền hoảng, sợ hắn chọc giận Vương gia, vội vàng giữ chặt Tát Duệ lại, nho nhỏ nói: “Tiểu Vương gia, đừng đi, ngài trăm ngàn đừng đi.”

“Vậy người có nói hay không?” Hắn tức giận trừng mắt nhìn nàng, ngữ khí đầy uy hiếp.

“Nô tì nói, nô tì nói, Tiểu Vương gia, ngài nghe xong đừng nóng giận, đừng thương tâm.” Nàng không biết nếu mình nói ra, vị Tiểu Vương gia trước mắt sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết, hắn sớm hay muộn cũng sẽ biết.

Tát Duệ thấy nàng trịnh trọng như thế, dự cảm xấu trong lòng lại dâng lên, lần này hẳn không thúc giục nàng nữa.

Hương Lan bất an nhìn Tát Duệ một cái, sau đó mới nói: “Tiểu Vương gia, mẫu phi của ngài, sườn phi, là nàng đã bắt Tiểu Tiểu Vương gia, là nàng đã hãm hại Vương phi và Tiểu Tiểu Vương gia, nay thực đã bị chính Vương gia bắt tại trận.”

Cái gì? Tát Duệ không dám tin, bất quá hẳn lập tức hiểu được vì sao phụ vương và Vương thúc lại đối với hắn như vậy, mà Lăng Nhược Nhược và béc cũng không để ý tới mình. Nguyên lai, hết thảy đều là do mẫu thân mình làm ra, nàng lại thương tổn những người đối tốt với hắn, là vì sao a? Mẫu thân vì sao lại làm như vậy?

“Bốn vương muốn đi gặp mẫu phi, người dẫn ta đi.” Hắn hiện tại chỉ muốn gặp Vũ Sương Nhi, chính miệng hỏi nàng, hỏi xem có thật là nàng làm không.

Hương Lan nhìn bộ dáng kiên định của Tát Duệ, biết nếu mình không mang hắn đi, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ, vì thế đành gật đầu đồng ý.

135. Chương 135 : Thả Nàng

Mẫu phi, là thật sao?” Tát Duệ đến trước cửa lao nhìn Vũ Sương Nhi, khổ sở hỏi. Khi hắn nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Vũ Sương Nhi, lòng hắn đã lạnh triệt để.

Vũ Sương Nhi không thể nhìn thẳng vào con mình. Bởi vì nàng, mà con nàng có khả năng không chỉ khó giữ được địa vị, mà còn có thể trở thành kẻ không được hoan nghênh nhất trong vương phủ.

“Thực xin lỗi, Duệ Nhi.” Nước mắt nàng rơi xuống, nàng thực xin lỗi con, thực xin lỗi hắn.

Tát Duệ không nói chuyện, hắn chỉ im lặng nhìn nàng. Mẫu phi rốt cuộc đã thừa nhận, nàng đã thương tổn Vương phi, thương tổn đệ đệ, nàng chính là hung thủ.

“Ngài vì sao phải làm như vậy? Vì sao phải hại đệ đệ?” Hắn không rõ. Tuổi còn nhỏ, hắn thật không rõ.

Vũ Sương Nhi nhìn hắn, cắn cắn môi dưới, mới nói: “Vì con, vì vương vị của con. Con mới là chủ nhân chân chính của Ninh Vương phủ, con mới là con ruột của Ninh Vương gia, ta mới là Ninh Vương phi, không phải là ai khác mà chính là ta. Á tiện nhân đó và đứa con đã loại của a căn bản không xứng, cũng không phải là người của Ninh Vương phủ. Bọn họ chiếm lấy vương phủ của chúng ta, chiếm lấy phụ vương của con, chiếm lấy vị trí chính phi của mẫu phi, cho nên bọn họ đều đáng chết. Nếu bọn họ không chết, chúng ta một ngày không thể an bình.” Càng nói càng hận, càng nói nàng lại càng không cam lòng.

Tát Duệ không thể tin được mẫu phi mình thế nhưng lại nói ra như vậy. Nàng đến tận bây giờ vẫn còn cho rằng hết thảy đều là đương nhiên, chonên hết hại Lăng Nhược Nhược lại quay sang hại bé.

“Ngài không phải mẫu phi của ta, ngài không phải. Duệ Nhi không có người mẹ ác độc như vậy, không có. Đệ đệ tốt như vậy, đệ thực ngoan, rất hiểu chuyện, chuyện gì cũng đều nghĩ cho Duệ Nhi. Vương phi cũng vậy, nàng đối tốt với Duệ Nhi lắm, tốt vô cùng. Ngài cứ nhiên hại bọn họ, ta không có mẹ như ngài, không thể có.” Tát Duệ nhin không được khóc lên, dùng hết sức hét to với Vũ Sương Nhi.

“Con.....” Vũ Sương Nhi tức giận đến không biết nói cái gì, trong lòng lại lạnh vô cùng, ngay cả chính con mình cũng không thích nàng, hiện tại lại bởi vì nàng hãm hại mẹ con Lăng Nhược Nhược nên không muốn nhận nàng.

Tát Duệ rơi nước mắt đầy mặt, nhìn nàng, nói: “Duệ Nhi về sau không có mẫu phi như ngài.” Nói xong, chạy ra khỏi nhà lao, tức tốc chạy đi.

Vũ Sương Nhi ngất đại, chẳng lẽ nàng thật sự đã làm sai sao? Nàng đã sai rồi sao?

.

Ninh Vương phủ. Biệt viện.

“Vương huynh, Nhược Nhi, Vũ Sương Nhi phải xử trí như thế nào, có nên trảm hay không?” Tất Nhân vào trong phòng ở biệt viện, vừa thấy ba người bọn họ lập tức khẩn cấp nói.

“Chém.” Tất Hoàn rất tức giận, bởi vì hắn đỡ mẹ con Lăng Nhược Nhược nửa ngày, hai người nọ vẫn không để ý đến hắn, lúc này Tất Nhân tiến vào hỏi, hắn không chút nghĩ ngợi đáp.

Tất Nhân vui vẻ, gãi đúng chỗ ngứa, hại con của hắn cùng mẹ của con hắn, hắn chỉ muốn chém Vũ Sương Nhi, hiện tại vương huynh cũng có ý này, hắn mừng ra mặt.

“Vậy bốn vương lập tức đi làm.” Hắn lập tức muốn làm chuyện này ngay, đỡ cho nữ nhân kia lại tai họa nhân gian.

Đúng lúc này, Lăng Nhược Nhược vốn luôn trầm mặc không nói đột nhiên ra tiếng: “Chậm đã.”

“Nhược Nhi, chuyện gì?” Hai đại nam nhân trầm miệng một lời hỏi, không rõ nàng vì sao ngăn cản.

“Nàng ta cho dù có sai, nhưng cũng là bởi vì người mà tạo thành. Đối với những chuyện xảy ra hôm nay, ta tuy rằng hận nàng, hận muốn cho nàng chết, nhưng làm một nữ nhân, ta đồng tình nàng, vì nàng yêu một người nên mới có thể không từ thủ đoạn, vì địa vị, vì con trai của nàng, nàng mới có thể ác độc như thế. Mà hiện tại, tuy rằng chúng ta từng bị nàng gây thương tổn, nhưng cũng may không bị tổn thương quá lớn.” Nàng chậm rãi nói.

Tất Nhân và Tất Hoàn hai mặt nhìn nhau, không biết nàng muốn làm gì.

“Thả nàng đi.”

136. Chương 136 : Lưu Đà

“Không thể, nàng hết lần này đến lần khác thương tổn người và cục cưng, bốn vương không thể buông tha nàng.” Tất Nhân là người thứ nhất lên tiếng phản đối, hắn ngăn vạ lần không đồng ý dễ dàng buông tha cho nữ nhân ác độc kia như vậy.

Tất Hoàn cũng không nói gì, gật gật đầu, không giết cũng có thể, nhưng không thể cứ như vậy buông tha nàng.

Lăng Nhược Nhược kỳ thật trong lòng rất phức tạp, không giết nàng ta, kỳ thật cũng khó nuốt trôi nỗi hận trong lòng, nhưng nếu giết thì có ích gì? Sẽ hết giận sao? Sẽ giải hận sao? Còn Tất Duệ thì làm sao bây giờ? Hắn còn nhỏ, biết được mẹ mình là người như vậy, hắn biết chấp nhận thế nào, lại biết thừa nhận kết cục đó ra sao?

“Thả nàng đi, vì Duệ Nhi.” Nàng nhẹ giọng nói, ôm chặt bé vào lòng, nàng tin tưởng con cũng nghĩ như vậy, đứa nhỏ không có mẹ đều thực đáng thương.

“Này.....” Huynh đệ hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới nàng sẽ có quyết định như vậy.

Lúc này, một bóng dáng nhỏ nhắn đi từ ngoài phòng vào, đến trước mặt Lăng Nhược Nhược, quỳ xuống, khóc nói: “Mẫu phi, cảm ơn mẫu phi không giết, Duệ Nhi cảm ơn mẫu phi buông tha nương của con.”

Tất Duệ? Ba người chấn động, thật không ngờ cuộc nói chuyện đã bị hắn nghe hết. Lăng Nhược Nhược một tay ôm bé, một tay ngồi xổm xuống nâng hắn dậy.

“Duệ Nhi, là lỗi của người lớn, không liên quan đến con, con là vô tội, con không có sai. Chuyện của mẹ con, mẫu phi nhất định sẽ cho con một công đạo.” Nàng lau khô nước mắt cho hắn, đau lòng nói. Làm mẹ rồi mới biết được, con mình là quan trọng nhất, là ưu tiên hơn hết.

“Duệ Nhi cảm ơn mẫu phi, Duệ Nhi thay nương tạ lỗi với mẫu phi và đệ đệ, nàng không nên thương tổn mẫu phi và đệ đệ.” Tất Duệ rất hiểu chuyện, hắn thực cảm kích Lăng Nhược Nhược đã cầu tình ẹ hắn, chỉ cần nàng mở miệng, Vũ Sương Nhi sẽ không phải chết.

Tất Hoàn và Tất Nhân liếc mắt nhìn nhau một cái, biết chính mình hiện tại không thể xử trí Vũ Sương Nhi được nữa, nhưng không có khả năng dễ dàng tha nàng. Nàng tội chết có thể miễn, tội sống khó buông tha.

“Như vậy đi, Nhược Nhi, Duệ Nhi, bốn vương quyết định lưu đầy Vũ Sương Nhi, trục xuất khỏi vương phủ, không còn là người của Ninh Vương phủ, càng không thể lại bước vào vương phủ hay kinh thành nữa bước. Nàng sẽ lưu đầy đến quê nhà ở Giang Nam, coi như là cho nàng một nơi để sống tiếp quãng đời còn lại.” Tất Hoàn niệm tình vợ chồng, ngẫm lại mới ra quyết định này.

“Quyết định như vậy đi.” Tất Nhân cũng đồng ý, hắn cũng không nhẫn tâm để Tất Duệ thương tâm khổ sở.

“Cảm ơn phụ vương, cảm ơn Vương thúc.” Tất Duệ lau nước mắt, vì Vũ Sương Nhi không bị giết mà cảm động vô cùng.

Tất Hoàn không muốn gặp lại Vũ Sương Nhi, quay sang nói với Tất Nhân: “Ngày mai đệ phái quan binh áp giải nàng đến Giang Nam, còn những người khác, nên phạt thì phạt thế ấy.

“Vâng, vương huynh.” Tất Nhân cũng nghĩ như thế, gật đầu đáp.

.

.

.

Ngày thứ hai, Tất Duệ từ sáng sớm đã đến tiễn Vũ Sương Nhi, hai mẹ con gặp mặt nhau lần cuối cùng, nhịn không được ôm nhau khóc rống. Tất Duệ kể lại chuyện Lăng Nhược Nhược không giết nàng mà có ý thả cho Vũ Sương Nhi nghe. Vũ Sương Nhi nghe xong, thật lâu đều không nói nên lời. Cùng nàng đi chuyến này còn có Uyển Ngữ, Uyển Ngữ cũng bởi vì vậy mà thoát được cái chết.

Trong khi Tất Duệ đưa tiễn Vũ Sương Nhi, Thái Hậu lại tới Ninh Vương phủ, bà đã biết được hết thấy, cố ý tới thăm bé.

“Tham kiến Thái Hậu.” Lăng Nhược Nhược và bé đang ngồi ở hoa viên, mãi đến khi Thái Hậu xuất hiện trước mặt mới phát hiện, vội vàng cúi xuống hành lễ.

Thái Hậu thấy bé im lặng không nói gì, đau lòng không thôi. Bà không để ý đến Lăng Nhược Nhược, lập tức đến trước mặt bé, ôm lấy bé, xót xa nói: “Cục cưng, không sao, đừng sợ, có hoàng thái thái ở đây, về sau hoàng thái thái sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn con.”

Bé gật gật đầu, nhu thuận nghe lời, im lặng rúc vào lòng bà.

137. Chương 137 : Lăng Nhược Nhược Thật Giả

“Ai gia rất vừa lòng cách xử trí của người, ai gia cũng biết người bị rất nhiều ủy khuất và khổ cực. Những chuyện đã qua, ai gia sẽ không truy cứu.” Thái Hậu đã sớm thu được tin tức, chậm rãi nói, bà đồng ý cho nàng ở lại Ninh Vương phủ.

Nhưng Lăng Nhược Nhược không mong muốn như vậy. Nay rốt cuộc đã không còn ai uy hiếp đến nàng, sóng to mưa lớn đã qua, nàng chỉ muốn được sống yên ổn, tiếp tục cuộc sống mà mình mong muốn.

“Tạ ơn Thái Hậu, nhưng ta muốn quay lại cuộc sống trước kia, ta chưa bao giờ muốn có bất cứ quan hệ gì với Ninh Vương phủ hay hoàng gia. Ta chỉ muốn nuôi dạy cục cưng, mở tửu phường, mở thanh lâu, mở khách sạn, kiếm tiền sống, thích chơi liền chơi, thích cái gì thì làm cái đó.” Nàng lạnh nhạt nói. Lúc này trong mắt người bên ngoài, nàng có chút không biết tốt xấu.

Thái Hậu sắc mặt đanh lại, thật sâu nhìn Lăng Nhược Nhược, có chút mất hứng: “Ai gia đối với người như thế, đã là thiên đại khai ân, người còn không biết tiến thoái, như thế nào xứng làm con dâu của ai gia?” Nàng nhất nữ hầu tam phu, còn sinh ra trẻ nhỏ, truyền ra ngoài đã là đại nghịch bất đạo, bà đã không truy xét quá khứ, nhưng nàng lại không biết cảm kích, điều này khiến bà càng lúc càng tức giận.

“Ta chưa bao giờ muốn làm con dâu của ngài, là các người bức ta. Ta chỉ muốn cùng cục cưng sống một đời cùng thế vô tranh, không muốn làm Vương phi, lại càng không muốn có quan hệ gì với các người. Lăng Nhược Nhược thực đã chết, nàng đã chết rồi, hiện tại đứng trước mặt các người là một Lăng Nhược Nhược sau khi trọng sinh, ta không muốn lại có dây dưa gì với các người, các người hiểu chưa?” Nàng cảm thấy chính mình sắp bị bọn họ ép đến điên rồi, bọn họ muốn giết chết mình mới vui vẻ sao?

Thái Hậu giận sôi lên, chưa từng có ai dám ăn nói với mình như vậy. Lăng Nhược Nhược trước mắt này, thật sự giống như đã thay đổi thành một người khác. Nàng trước kia ở trước mặt mình, ngay cả thở mạnh cũng không dám, hiện tại lại dám rống to nói lớn với bà, còn không nguyện ý nhậnan bà của bà, bà làm sao có thể không giận không tức.

“Người, người là điên rồi phải không? Ai gia biết người đã chịu Vũ Sương Nhi hãm hại, ai gia tha thứ cho hành vi hiện tại của người.” Thái Hậu hít thật sâu mấy hơi, quyết định không so đo với nàng.

Lăng Nhược Nhược không biết nên nói cái gì cho phải, nhưng nàng chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là rời xa nơi này. Nàng không muốn ở lại đây, nàng nhất định phải rời khỏi.

“Thái Hậu, những gì ta nói với ngài là sự thật, ta thật sự không phải Lăng Nhược Nhược. Không, phải nói là, ta không phải là Lăng Nhược Nhược mà các người biết, nàng thực sự đã chết. Nàng chết trong lúc đang sinh, mà ta thì vô ý thay thế nàng, trở thành nàng. Người hiểu chưa? Người nghe hiểu được lời ta nói không?”

Ta không phải là Lăng Nhược Nhược mà các người muốn, nên ta không rõ lắm giữa Lăng Nhược Nhược và ba đứa con của bà rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta càng không biết cha cục cưng là ai! Nhưng hiện tại, cha cục cưng là ai đã không còn quan trọng, quan trọng là ta chỉ muốn cùng cục cưng an bình sống sót, chúng ta không muốn bị bất luận kẻ nào quấy rầy.” Nàng một hơi học ra những lời giấu bấy lâu trong lòng, mọi uất ức, mọi ủy khuất, nàng rốt cuộc có thể dốc cạn.

Thái Hậu nghe xong rất sửng sốt, có một khắc bà cho rằng Lăng Nhược Nhược là chịu đả kích lớn, tinh thần thất thường, nhưng nhìn lại, thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, ánh mắt sáng ngời, ngữ khí bình thường, không giống như đang nói dối.

“Người nói bấy bả gì đó? Quả thực chính là nói chuyện giật gân, vô căn cứ. Ai gia biết người chán ghét ai gia khiến người rời đi ba vị hoàng nhi, nhưng nay ai gia đã không phản đối, người thích cùng một chỗ với Tát Hoàn thì cứ ở lại với Tát Hoàn, ai gia quyết sẽ không hỏi đến.” Thái Hậu đột nhiên thông suốt, bà hảo tử khí nói.

138. Chương 138 : Cha Của Cục Cưng

Lăng Nhược Nhược nhìn vị nữ nhân có quyền thế lớn nhất khắp thiên hạ đứng trước mắt, không hiểu vì sao bà vẫn chưa rõ, thứ mà nàng muốn, chỉ là một cuộc sống bình thường mà thôi.

“Ta thật sự không phải Lăng Nhược Nhược, Lăng Nhược Nhược mà các người muốn đã chết rồi, nàng thật sự đã chết rồi.” Nàng thực kiên nhẫn nhắc lại sự thật.

Thái Hậu thấy nàng vẫn như cũ, dây dưa không ngớt, tì khí vốn đã nhin lại giờ lại nổi lên, bà cả giận: “Người điên rồi có phải không? Ai gia biết thiếu người rất nhiều, ai gia biết người oán hận ai gia. Nhưng, ai gia làm

như vậy cũng là có khổ tâm, nằm đó người và ba vị vương tử đều có quan hệ mật thiết, khi ai gia biết đã rất tức giận nên mới an bài như vậy, ai gia biết, kỳ thật người không sai, mà là con của ai gia sai.” Càng nói, cơn tức trong lòng bà lại sục sôi, nói xong câu cuối, bà càng thêm ôm chặt bé trong lòng.

Lăng Nhược Nhược đột nhiên hết chỗ nói rồi, nàng hiện tại cảm thấy chuyện đúng sai đã không còn trọng yếu, nàng thật sự mệt mỏi quá, mệt mỏi quá.

Trong khoảng khắc, không khí trở nên rất nặng nề, hai nữ nhân không nói lời nào, bé ngoan ngoãn nằm trong lòng Thái Hậu, không dám quấy nhiễu.

“Người không phải vẫn muốn biết, cha ruột của cục cưng là ai đúng không?” Thái Hậu đột nhiên nói, ánh mắt sáng tỏ nhìn nàng, trong lòng hi vọng bởi vì chuyện này, có thể khiến Lăng Nhược Nhược vui nổi hẳn đi một ít.

Lăng Nhược Nhược nhìn bà, chuyện này còn quan trọng sao? Trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đã không còn hứng thú với việc người cha chân chính của cục cưng là ai, biết hay không biết cũng không khác gì nhau.

“Ta không muốn biết.” Nàng tức giận nói.

“Ta muốn biết.” Đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng của Tát Hoàn và Tát Nhân, hai người không biết đã đến từ lúc nào, nhưng lại trầm miệng một lời thốt lên.

Thái Hậu nhìn bọn họ, bất đắc dĩ lắc đầu, bà vì bọn họ mà làm rất nhiều chuyện, chuyện thực xin lỗi nhất chính chuyện của mẹ con Lăng Nhược Nhược, nếu không phải thấy hoàng tôn đáng yêu thông minh như vậy, nói không chừng, bà sẽ còn vẫn lên gạt đi. Khi gặp bé, ánh mắt của bà nhìn Lăng Nhược Nhược mới có bất đồng, bà lúc đó mới thấy bản tính thiện lương của nàng.

“Cha cục cưng là ai, ta không muốn biết. Ta chỉ biết, ta hiện tại chỉ cần bé để sống nương tựa lẫn nhau, bé là con của ta, ta thương bé. Như vậy là đủ rồi, bé có cha hay không, ta và hần đều không cần.” Nàng thực đau đầu, bỗng rất hoài niệm khoảng thời gian ba năm tự do kia, khi đó chỉ có nàng, cục cưng và Quý mẹ, thường thường ra ngoài đi dã ngoại, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Nhưng Tát Hoàn và Tát Nhân thì không đồng ý, đặc biệt Tát Hoàn, hần vẫn không tin cha cục cưng là Tát Nhân, hần càng nhìn cục cưng càng cảm thấy bé giống mình, vậy mà mẫu hậu luôn nói cục cưng là con của Tát Nhân, hần trong lòng thật sự không phục.

“Mẫu hậu, thỉnh ngài nói cho con, cục cưng là con ai? Mẫu hậu, con cầu ngài.” Tát Hoàn cầu xin nói, hần yêu Lăng Nhược Nhược, hần hy vọng cục cưng là con hần, như vậy hần mới có cơ hội được đến nàng, mới có cơ hội cùng một chỗ với nàng.

Tát Nhân cũng vội la lên: “Mẫu hậu, cục cưng là con của con, đúng không?” Hần tuyệt không thể chấp nhận, Thái Hậu rõ ràng nói cục cưng là con ruột của hần, hiện tại sao lại nhắc đến chuyện này? Hần bỗng có dự cảm xấu, Thái Hậu trước kia là lừa gạt bọn họ. Cha cục cưng, cha của cục cưng.....

Thái Hậu nhìn vẻ mặt khác nhau của ba người, trong lòng thập phần hối hận, bà cả đời sống ở trong hoàng cung, quen cảnh người lừa ta gạt, tính kế tới tính kế lui, không nghĩ tới cuối cùng bà phát hiện mình sai thái quá, thập phần sai.

“Lăng Nhược Nhược muốn cùng một chỗ với ai, ai gia quản không được, nhưng ai gia có thể nói cho các con, cha của cục cưng cha... cha ruột của cục cưng là Tát Hoàn.” Thái Hậu nói xong chữ cuối cùng, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng bà vẫn như cũ ôm chặt bé vào lòng.

139. Chương 139 : Người Tương Lai

“Không thể nào, mẫu hậu, không thể nào. Ngài rõ ràng đã nói, cục cưng là con của con, sao giờ lại thành con của Nhị vương huynh? Con không tin, không tin.” Tát Nhân gấp muốn chết, lúc thì nói là con của hần, lúc lại nói không phải, rốt cuộc cục cưng có phải là con của hần không a.

Tát Hoàn sớm mừng điên lên rồi, cục cưng là con của hấn a! Người cao hứng nhất lúc này chính là hấn. “Mẫu hậu nói đúng chính là đúng. Con tin tưởng lời này của mẫu hậu chính là lời nói thật.” Hấn bỗng rất muốn tiến lên ôm lấy bé, con ruột của hấn a, hấn đã mong nhớ ngày đêm thật lâu.

Riêng Lăng Nhược Nhược thì đã sớm thần kinh tê liệt, cha của con mình là ai, nàng không cần nữa, chỉ cần còn có con, nàng đã thấy mãn nguyện.

Thái Hậu nhìn vẻ mặt khác nhau của ba người, trong lòng trùng trùng thở dài, nghiệp chương a, đúng là nghiệp chương.

“Lúc trước, khi Lăng Nhược Nhược sinh, ai gia từng phái Thái y tới lấy cuống rốn để nhận máu, chuyện này trừ bỏ ai gia, không còn người nào biết. Ngay cả Lăng Nhược Nhược cũng không biết.” Thái Hậu bắt đầu dĩ thời dài, nhìn bộ dạng ngạc nhiên không thôi của hai huynh đệ Tát Hoàn, Tát Nhân, lại nhìn sang Lăng Nhược Nhược. Khi thấy thần sắc bình tĩnh của nàng, trong lòng bà thăm kinh hãi một phen.

“Mẫu hậu, đây là thật sao?” Tát Hoàn mừng rỡ như điên, hấn vui vẻ ôm lấy bé trong lòng Thái Hậu, gất gao ôm hôn.

Tát Nhân thì cực kì thất vọng, hấn đã uống công vui mừng một hồi. Người không hay ho nhất chính là hấn, người lớn không chiếm được, người nhỏ cũng không có phần cho hấn, hấn làm người thật thất bại a.

“Mẹ, đây là thật sao? Phụ vương thật sự là cha của cục cưng?” Lúc này, vốn không hé răng, bé đột nhiên mở miệng hỏi Lăng Nhược Nhược. Cặp mắt tròn xoe mở to, chờ mong nhìn nàng.

Nàng không nói gì gật gật đầu.

Bé thế này mới cao hứng vạn phần, ôm lấy cổ Tát Hoàn, nũng nịu hô: “Phụ vương, phụ vương là cha của con, cục cưng vui lắm.” Bé vẫn luôn rất thích Tát Hoàn, cảm thấy Tát Hoàn rất quen thuộc, hơn nữa Tát Hoàn yêu thương, sủng nịch bé, nên từ lâu bé đã sớm xem hấn là cha mình.

Tát Hoàn hưng phấn vô cùng, ôm bé hôn không ngừng, miệng cao hứng cười ha ha.

“Nhược Nhi, ta sẽ không để người đối với ta chết tâm. Trước kia là ta không tốt, mong người tha thứ ta, người đánh ta, mắng ta cũng được, chỉ cần người đừng giận ta nữa, người muốn thế nào đều được.” Tát Hoàn đột nhiên nhớ tới lời nàng nói lúc này, trong lòng căng thẳng, vội vàng ôm bé tiến lại gần cầu xin.

Lăng Nhược Nhược liếc mắt nhìn hấn một cái, mẹ con nàng cuối cùng rồi cũng phải đi, vậy thì nàng nên giải thích rõ ràng một lần với bọn họ: “Hết hy vọng không phải là ta, là chủ nhân của khối thân thể này, cũng chính là chân chính Lăng Nhược Nhược. Nàng ta đã chết, mà ta là linh hồn trọng sinh. Hiểu chưa? Ta không phải là Lăng Nhược Nhược trong miệng các người! Khi ta vào thân thể này, nàng quả thực đã chết, ngay cả cục cưng còn chưa sinh ra kịp, sinh đến một nửa thì đã chết rồi, là ta đã đến sinh thay cho nàng. Các người đã minh bạch chưa, linh hồn của ta đi vào thân thể đã chết của nàng, ta không phải người của thế giới này, hiểu không?”

Nàng giống như phát tiết, cái gì cũng không thèm để ý, chỉ muốn đem toàn bộ bất khoái, buồn bực trút ra. Nàng bức bối lâu rồi, sinh hoạt trong thế giới này, nàng vẫn luôn cô độc vô y, không có một người có thể dựa vào, không ai có thể kể ra. Nàng vẫn gắng gượng, đau khổ gắng gượng. Nàng nhớ nhà, nàng tưởng niệm hiện đại, nàng rất nhớ thế giới trước kia. Nàng sống quá mệt mỏi, nàng chỉ muốn trở về thôi.

Nhưng, bé còn ở đây, tuy rằng bé được sinh ra không phải do nàng phát sinh quan hệ với người khác, nhưng tốt xấu cũng là do chính nàng sinh ra, chẳng khác khối thịt rớt ra từ người nàng, nàng luyện tiệt bé, không thể rời xa bé.

140. Chương 140 : Văn Yêu Người

Một phen nói khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm, gốc hồ hồ nhìn nàng, ai cũng nói không ra lời. Muốn hỏi nàng có phải là điên rồi không? Có phải là đầu óc bị nước vào? Nhưng ai cũng không mở miệng.

Tát Hoàn phục hồi tinh thần lại trước, hấn vể mặt kích động, buông bé xuống, gắt gao cầm lấy hai vai nàng, nhìn nàng.

“Ta mặc kệ người là ai, chân chính Lăng Nhược Nhược cũng được, hay là ai đều được, ta chỉ nhận định người, chỉ có người, mới là thê tử của ta. Nhược Nhi, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ làm người hạnh phúc, ta nhất định sẽ hảo hảo yêu người.” Hấn vội vàng cam đoan, sợ nàng thật sự giống như lời nàng nói, không phải người của thế giới này, sẽ đột nhiên biến mất.

Lăng Nhược Nhược giãy khỏi vòng tay của hấn, tức tối nhìn hấn, còn có Thái Hậu cùng Tát Nhân. Nàng lãnh đạm nói: “Ta đã nói rồi, ta không phải Lăng Nhược Nhược, ta không tất yếu thừa nhận mối quan hệ với các người. Ta muốn rời đi, mang theo cục cưng, bé là do ta sinh ra, như vậy chính là thuộc về ta.

Nàng vẫy tay gọi bé, ý bảo bé đến chỗ mình. Nàng thật sự mệt mỏi, ý tưởng duy nhất bây giờ chính là mang theo bé, tìm một nơi im lặng, hảo hảo sống, xa rời hết thảy.

Bé thực nghe lời đi đến cạnh nàng, để nàng ôm mình vào trong lòng, bé nghe lời mẹ nhất, mẹ nói cái gì chính là cái đó.

Tát Hoàn cuống quýt, không biết phải làm thế nào thì nàng mới bằng lòng tha thứ mình. Hấn dần dần tin lời của nàng, Lăng Nhược Nhược trước kia không phải như vậy. Nàng ta yếu đuối, không có chủ kiến, luôn dựa vào ba huynh đệ bọn họ, cho nên mới bị bọn họ đùa nghịch. Người trước mắt tuyệt nhiên không giống, nàng có chủ kiến, có tư tưởng, có gan dạ, có sáng suốt và kiến thức, nàng ừn ừn ý tưởng đa dạng, là những thứ mà bọn họ chưa nghe bao giờ, càng chưa thấy lần nào. Cũng bởi vì những sự thật này, hấn dần dần tin nàng không phải là Lăng Nhược Nhược mà hấn biết trước kia. Nàng thật sự là một người khác.

“Ai gia không tin chuyện quỷ quái này, người tính tình đại biến có thể là vì sinh sản, cũng có thể bởi vì đã tao ngộ qua những chuyện bất hạnh. Ai gia không thích nghe những chuyện này, rõ ràng là nói chuyện giạt gân.” Thái Hậu không chịu tin tưởng, nhưng một người biến hóa lớn như vậy, lại có thể giải thích thế nào?

Đang lúc mọi người bán tín bán nghi, ngoài cửa truyền đến thông truyền, chính là phụ thân của Lăng Nhược Nhược, tiền triều Thái Phó tới chơi.

“Thái Phó.” Tát Hoàn và Tát Nhân thấy Lăng Sơn tiến vào, vội vàng cung kính nói, bọn họ vẫn như cũ tôn Lăng Sơn là Thái Phó, vẫn như cũ kính trọng ông.

Lăng Sơn khẩu kiến Thái Hậu, thi lễ bọn họ, rồi mới nhìn sang Lăng Nhược Nhược, “Nàng quả thật không phải tiểu nữ, tiểu nữ thực đã bị mất mạng, nàng thật sự là người khác, một Lăng Nhược Nhược khác cùng trùng tên trùng họ với tiểu nữ.” Ông vừa mở miệng liền nói một mạch những điều ràng ngoài dự kiến, khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

“Thái Phó.....” Bọn họ nhất tề sốt ruột kêu lên, khó hiểu nhìn ông.

Thái Hậu tràn đầy ngạc nhiên, khó tin.

Lăng Sơn nhìn bọn họ một cái, chậm rãi kể lại chuyện ngày ấy Lăng Nhược Nhược tìm mình, chứng thật ý nghĩ của mình.

“Nàng quả thật không phải tiểu nữ, tiểu nữ không có bản sự lớn như vậy, tính tình của tiểu nữ vĩnh viễn không thể thay đổi. Lăng Nhược Nhược trước mắt quả thật đã thay thế tiểu nữ sống sót, nàng so với tiểu nữ kiên cường hơn, dũng cảm hơn, cũng tràn ngập trí tuệ. Tiểu nữ không có điểm nào có thể so sánh được.” Lăng Sơn thở dài hạ kết luận, ánh mắt ám áp cảm tình nhìn về phía Lăng Nhược Nhược, trên mặt lại phức tạp vô cùng.

Trong khoảnh khắc, mọi người không ai nói gì.

“Mặc kệ nàng là ai, ta vẫn như cũ yêu nàng.” Tát Hoàn đột nhiên kiên định vô cùng nói một câu, nhìn thẳng vào mắt nàng, tình yêu hiện ra.

141. Chương 141 : Rời Đi

Lăng Nhược Nhược đột nhiên không dám nhìn thẳng ánh mắt hắn. Nàng bỗng cảm thấy sợ hãi, tựa hồ cảm thấy chính mình rốt cuộc không giãy khỏi nơi này, nàng trốn không thoát, tránh không ra.

“Nhược Nhi, người tha thứ những việc trước kia của ta được không, đừng rời xa ta, được không?” Tát Hoàn thấp giọng cầu xin, mắt nhìn về phía nàng, thanh âm tràn ngập khẩn cầu cùng bất an.

Tất cả mọi người đều nhìn nàng, bao gồm bé, bọn họ đều thực khẩn trương chờ câu trả lời của nàng, trái tim như bị nhắc lên cổ họng.

Lăng Nhược Nhược làm lơ vẻ khát vọng trên mặt bọn họ, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta không muốn tiếp tục ở đây, ta chỉ muốn tìm một nơi im lặng để sống, chỉ có ta và cục cưng.”

Tát Hoàn thấy thái độ nàng kiên quyết, không còn đường thương lượng, trong lòng lạnh đến triệt để. Hắn không biết nên nói như thế nào, bởi vì mặc kệ hắn cầu xin thế nào, nàng cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Thái Hậu đã không muốn quản chuyện của bọn hắn nữa, bà mệt mỏi, nhiều năm như vậy làm chuyện này chuyện kia cho bọn họ, ép buộc lâu như vậy, bà hữu tâm vô lực, không muốn lại để ý tới nữa.

“Ai gia phải về cung, cục cưng có muốn cùng hoàng thái thái hồi cung không?” Trước khi đi, bà thập phần mong muốn mang bé cùng tiến cung làm bạn.

Bé nhìn nhìn bà, lại nhìn nhìn Lăng Nhược Nhược, sau đó lắc đầu, non nớt nói: “Thái thái, cục cưng muốn ở lại với mẹ, không muốn đến hoàng cung.”

Thái Hậu nghe vậy, trong lòng mất mát, nhưng bà không biểu lộ quá nhiều, chỉ sờ sờ đầu bé, rồi dẫn người rời Ninh Vương phủ.

Tát Nhân cũng đi theo, hắn hiện tại phi thường mất mát, hai tay trống trơn, một người cũng không được, có thể đoán được tâm tình của hắn kém đến mức nào.

Còn lại chỉ có Tát Hoàn, Thái Phó, Lăng Nhược Nhược và bé. Lăng Nhược Nhược ôm bé, không chịu nhìn sang Tát Hoàn.

“Không bằng như vậy đi, Nhược Nhi hãy đến chỗ của lão phu đi, lão phu cũng có thể chiếu cố hai mẹ con, cục cưng dù sao cũng là cháu ngoại của lão phu, còn chưa đến nhà ông ngoại lần nào a.” Thái Phó nhìn đứa nhỏ trong lòng Lăng Nhược Nhược, nói xong hai mắt liền ươn ướt.

Từ ngày Lăng Nhược Nhược đến gặp ông bày tỏ mọi chuyện, cả ngày lẫn đêm ông đều nghĩ về chuyện cũ, càng nghĩ càng hối hận. Lúc trước, ông không nên đối đãi nữ nhi của mình như vậy, nay nữ nhi đã chết, ông có muốn bồi thường cũng làm không được. Người đầu bạc tiền người tóc đen, nỗi đau khổ này khiến ông cảm thấy thật khó chịu.

Tát Hoàn nhìn về phía Lăng Nhược Nhược, không biết nàng sẽ quyết định ra sao. Nếu nàng đến phủ Thái Phó, như vậy hắn còn có cơ hội, còn có cơ hội tiếp cận hai mẹ con nàng.

Lăng Nhược Nhược nghĩ nghĩ, Thái Phó nói cũng đúng, cục cưng dù sao cũng là cháu ngoại ruột của ông, mấy năm nay lại chưa đến lần nào, chưa có dịp để Thái Phó hưởng thụ niềm vui làm ông ngoại.

“Được, chúng ta sẽ đến ở phủ Thái Phó.” Nàng quyết định.

Tát Hoàn thầm chua xót khổ sở, hắn không thể lại ngăn đón nàng, như vậy chỉ khiến nàng càng chạy càng xa, vĩnh viễn sẽ không quay lại bên cạnh mình.

.

.

.

Đến lúc phải rời khỏi, trong lòng Lăng Nhược Nhược cảm khái ngàn vạn. Nàng đã sống trong kinh thành suốt bốn năm, cũng là bốn năm nàng đến thế giới này. Trong bốn năm, đã xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện,

có vui vẻ, cũng có thống khổ. Thu hoạch duy nhất sợ là chỉ có thêm một đứa con, một người thân, những người sẽ sống nương tựa lẫn nhau cùng với nàng.

Không mang khỏi vương phủ những thứ không thuộc về mình, nàng đơn giản thu thập một túi hành lý nhỏ, bên trong chỉ chứa quần áo của nàng và cục cưng. Sau đó, nàng nắm tay cục cưng, cùng lên xe ngựa của Thái Phó, rời khỏi Ninh Vương phủ, rời khỏi kinh thành, hướng thẳng về phủ Thái Phó ở ngoại ô.

Bọn họ đi rất xa rất xa, đi thật lâu thật lâu, Tát Hoàn vẫn còn đứng tại chỗ, lặng lẽ nhìn theo.

142. Chương 142 : Đại Kết Cục 1

Ngoại ô, phủ Thái Phó, Lăng phủ.

“Nhược Nhi, con và cục cưng về sau sẽ ở nơi này, ở lại cùng với lão già này, hy vọng các con đừng chê ta tuổi già sức yếu a. Ha ha ha.” Thái Phó Lăng Sơn cười rất là thoải mái, nhưng trong đó lại thoáng có một tia thương cảm.

Lăng Nhược Nhược đương nhiên hiểu nội tâm suy nghĩ của ông, vội vàng an ủi nói: “Thái Phó không chê chúng ta mới đúng, sau này ta vẫn như cũ là nữ nhi của Thái Phó, cục cưng vĩnh viễn đều là cháu ngoại trai của ngài. Người một nhà chúng ta cuối cùng đã đoàn tụ.”

Lăng Sơn cao hứng đến rơi nước mắt, liên thanh nói: “Hảo, hảo, hảo. Lão phu hôm nay rốt cuộc người một nhà đoàn tụ, cao hứng, cao hứng, thật cao hứng.”

Bé cũng rất hưng phấn, vội vàng nũng nịu nói: “Ngoại công, ngoại công, cục cưng cũng thật cao hứng.” Tiểu tử này là đứa nhỏ thuộc diện ‘mọi người làm gì, ta đều thích vô giúp vui’.

Mà Lăng Sơn nghe cục cưng gọi một tiếng ngoại công, trong lòng kích động vô cùng, vội vàng ngồi xổm xuống, ôm lấy bé, thật lâu không nói nên lời. Nữ nhi mất đi, chỉ để lại cho ông một tiểu bảo bảo, ông thật hối hận a, nay khoảng trống trong lòng đã cảm thấy tràn đầy.

“Cục cưng, cháu của ta, ngoại công có lỗi với con a, có lỗi với nương của con a.” Lăng Sơn lão lệ tung hoành, khóc không thành tiếng, hối hận những gì mình đã làm lúc trước.

Bé không rõ chuyện gì xảy ra, bắt quá vẫn thực nhu thuận không nói gì, im lặng tùy ý ông ôm mình, bé biết lão nhân này sẽ không thương tổn bản thân.

“Ngoại công, cục cưng còn có ngoại công, còn có mẹ, ngoại công đừng sợ, cục cưng và mẹ sẽ bảo hộ ngoại công.” Bé cười tủm tỉm, híp mắt nói với Lăng Sơn.

Lăng Nhược Nhược cũng mỉm cười gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với bé.

“Thái Phó, sau này ta sẽ gọi ngài là cha, Lăng Nhược Nhược là nữ nhi của ngài, ta tuy rằng chiếm thân thể của nàng, nhưng cũng là nữ nhi của ngài a.”

Lăng Sơn cảm động không nói nên lời, trong lòng ông biết rõ, nữ nhi của mình tuyệt đối không thể bồi dưỡng ra đứa nhỏ tốt như vậy. Kỳ thật như vậy cũng tốt, hiện tại ông không những không mất đi nữ nhi, nữ nhi vẫn cùng sống với ông, còn có thêm một đứa cháu trai đáng yêu có hiểu biết, thật tốt a.

Từ khi Lăng Nhược Nhược và bé cùng đến ở Lăng phủ, Lăng phủ lúc nào cũng đầy tiếng cười nói vui vẻ, không còn lạnh lùng như trước, náo nhiệt vô cùng.

Bé được Lăng Sơn tự mình dạy đọc viết chữ, Lăng Nhược Nhược vẫn như cũ quản lý những cửa hàng nổi tiếng khắp thiên hạ của mình, thời gian ngày một ngày một dần trôi qua, cuộc sống vẫn bình thản tiếp diễn.

Một ngày nọ, Lăng Sơn cùng nàng và bé ngồi chơi ở hoa viên.

“Nhược Nhi, con thật sự không tính trở về Ninh Vương phủ sao?” Lăng Sơn nhìn hồi lâu, hôm nay rốt cuộc nhịn không được, mở miệng dò hỏi.

Lăng Nhược Nhược lắc đầu, “Cha, chuyện này không cần bàn nữa, con sẽ không trở về, hiện tại con không muốn nghĩ gì hết, chuyện về sau, sau này hãy nói.”

Lăng Sơn cũng lại không khó xử nàng, vì thế chuyện này không nhắc đến nữa. Mọi người đều biết chính mình đang làm cái gì, chỉ cần suy nghĩ cho cuộc sống của mình là đủ.

“Mẹ, phụ vương đến thăm cục cưng.” Lúc này, bé đột nhiên nói.

Lăng Nhược Nhược kinh ngạc, sao nàng không hay biết? Nàng cũng không nhìn thấy hắn, càng không có ai báo cho nàng biết là hắn đến đây.

Lăng Sơn nhìn biểu tình của nàng, vội vàng nói: “Là lúc con đến Hoa Tụ Lâu, Ninh Vương gia đã tới, hắn sợ con không vui, sợ người không muốn gặp hắn, cho nên đành phải thừa dịp người không ở đây, đến thăm cục cưng. Nhược Nhi, con đừng giận a.”

“Không phải, cục cưng là con của hắn, hắn đến thăm cục cưng là chuyện bình thường, con sẽ không phản đối.” Nàng nhẹ nhàng mỉm cười nói, về điểm này, nàng thật sự không có ý kiến.

“Vậy là tốt rồi.” Thái Phó tán dương gật gật đầu, càng sống lâu cùng nàng, ông càng có thể nhìn thấy bộ mặt không giống người thường của nàng, khó trách Tát Hoàn cũng như hai vị vương tử kia lại một lần nữa yêu nàng.

143. Chương 143 : Đại Kết Cục 2

Ba năm sau.

“Cha, cha.....” Lăng Nhược Nhược rơi lệ đầy mặt gục trước giường, bên cạnh Lăng Chí Tôn bảy tuổi, cũng đang khóc hít hà không thôi.

Lăng Sơn thần sắc mệt mỏi nằm trên giường, cặp mắt già đục ngầu nhìn một lớn một nhỏ cạnh giường, cứ nhiên lén lút lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Nhược Nhi, cục cưng, Lăng Sơn ta lúc sinh thời có các con làm bạn, đã thỏa mãn, thỏa mãn rồi.” Lăng Sơn thì thào nói, còn có chuyện hạnh phúc hơn bản thân có con cháy tiền đoạn đường cuối cùng đâu, ông trước khi chết còn có con gái và cháu trai tiền, quả thật rất thỏa mãn.

“Cha, cha đừng nói như vậy, cha nhất định sẽ khỏe lên, nữ nhi cần cha, cục cưng cũng cần cha a. Cha, chớ đi, chớ đi.” Người thân thiết trong thế giới này sắp rời nàng mà đi, lòng của nàng thật khổ sở, rất khổ sở.

Lăng Nhược Nhược nước mắt chảy ào ào, ba năm, nàng và bé đã sống với Lăng Sơn được ba năm. Trong ba năm này, Lăng Sơn luôn yêu thương nàng, hơn hẳn đứa con gái ruột của ông, đối với bé cũng luôn chiều chuộng. Cuộc sống ông như luôn vây quanh bọn họ, tận lực vừa lòng bọn họ hết thảy.

“Nhược Nhi, đừng khóc, sinh tử có mệnh, cha sống cũng đã đủ lâu, cha đã muốn thỏa mãn. Cha cả đời này, ở đoạn đường cuối cùng, có con cùng cục cưng, con không biết cha cao hứng bao nhiêu đâu. Cha thực sự rất hạnh phúc.” Lăng Sơn cố gắng nói với nàng, ông thực đã sắp gượng không nổi, nhưng ông thật sự không nỡ nhìn nàng khóc thương tâm khổ sở như vậy.

“Cha, con luyến tiếc cha a, con luyến tiếc cha.” Sinh ly tử biệt là chuyện thống nhất trong nhân sinh, cố tình lại để nàng phải trải qua. Nếu Lăng Sơn đi rồi, nàng thực không biết mình phải đi con đường nào.

Lăng Sơn nhìn nàng, trong lòng cũng thấm đau, “Nhược Nhi nên cao hứng mới phải, cha rất cuộc có thể đi cùng nương của con, còn có thể gặp một nữ nhi Nhược Nhược khác của cha. Cha tin tưởng, con nhất định có thể xử lý tốt chuyện của mình, cục cưng cũng nhất định sẽ trở thành người hữu dụng cho quốc gia. Cha tin tưởng, Nhược Nhi là một nữ tử thực thông minh.” Ông nhớ tới lão bà đã chết đi, còn có chân chính Lăng Nhược Nhược, trong lòng bỗng cảm giác như được giải thoát.

“Cha.....” Lăng Nhược Nhược trong lòng hiểu được, nàng thực hiểu được, cho nên rốt cuộc nói không ra lời, chỉ gật gật đầu đáp ứng.

“Ngoại công, đừng đi, cục cưng thích ngoại công, cục cưng muốn sống với ngoại công.” Bé phồng chùng cũng hiểu được Lăng Sơn sẽ chết, òa khóc không thôi.

“Cục cưng, đừng khóc a, ngoại công sẽ vĩnh viễn nhớ đến con, ngoại công sẽ luôn trông chừng con, bảo hộ con cùng mẹ con.” Lăng Sơn không đành lòng nhất là nhìn bé khóc.

Bé vội vàng lau nước mắt, nhưng càng nhiều nước mắt lại chảy ra, không có cách nào đình chỉ, càng không có cách nào ngăn cản. “Ngoại công...”

Đúng lúc này, Tát Hoàn vội vàng vàng chạy tới, lúc hấn vừa nhận được tin liền ra roi thúc ngựa chạy không ngừng. Vừa vào nhà liền thấy hai người sắp khóc thành lệ nhân, trong lòng không nén được đau xót.

“Thái Phó.....” Tát Hoàn thấy Lăng Sơn nằm trên giường, người chỉ còn lại một hơi, vội vàng sốt ruột kêu lên.

Lăng Sơn cũng thấy Tát Hoàn đến, trái tim thả xuống, cảm thấy mình càng lúc càng nhẹ飘飘, càng lúc càng không có khí lực, ngay cả ánh mắt nhìn về phía mọi người cũng dần bắt đầu tan rã.

“Ninh Vương, lão phu hy vọng ngài về sau hảo hảo chăm sóc hai mẹ con bọn họ, nhất định phải..... tốt với..... bọn họ.....” Lăng Sơn đứt quãng nói hết câu, rốt cuộc buông gánh nặng trong lòng, tắt thở.

“Thái Phó, ngài yên tâm đi.” Hấn vội vàng cam đoan nói, rốt cuộc nhịn không được cũng chảy nước mắt.

Lăng Nhược Nhược ôm bé, khóc nhìn Lăng Sơn an tường chết trước mặt mình. Một người thân thiết nhất rời đi, nỗi đau khổ trong lòng nàng quả thực không thể nói bằng lời.

144. Chương 144 : Đại Kết Cục 3

Ba ngày sau, Lăng Sơn đã được mai táng. Bên trong phủ Thái Phó rộng lớn chỉ còn lại Lăng Nhược Nhược và bé, cùng một ít người hầu. Tát Hoàn hỗ trợ lo việc hậu sự, bởi vì Lăng Sơn là Thái Phó, cho nên lễ tang phi thường long trọng, người trong hoàng cung tới, các đại quan viên cũng đều đến phúng viếng, quả thực rất bận rộn.

Chờ hết thấy người đi nhà trống, trước sau vắng tanh, bên trong Lăng phủ to lớn chỉ còn ba người im lặng ngồi trong đại sảnh, mỗi người đều mang thần sắc bi thương.

Tát Hoàn thấy Lăng Nhược Nhược thương tâm khổ sở, vài lần muốn nói lại không biết nói gì, đành nuốt trở lại vào bụng. Ba năm, hấn mỗi lần đến phủ Thái Phó, chỉ dám gặp bé, không dám mặt đối mặt đi gặp nàng, đều vội vàng nhìn nàng từ rất xa, phần nào giải tỏa nỗi tương tư trong lòng.

Lăng Nhược Nhược lúc này cảm thấy nội tâm mình dần dần im lặng. Lăng Sơn rời đi, nàng tuy thương tâm nhưng cũng rất nhiều suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều. Nhân sinh vô thường, đều giống như vậy, trở tay không kịp, khiến người ta khó lòng phòng bị. Năm đó nàng chẳng phải không cũng bỗng dưng đi tới thế giới này, bỗng dưng tiến nhập khối thân thể này, bỗng dưng sinh cục cưng, sau đó lại gặp gỡ nhiều chuyện như vậy, tạo nên nhiều khúc chiết như vậy.

Nhìn Lăng Sơn qua đời, nàng mới chính thức hiểu được, nhân sinh khổ đoản, sinh mệnh ngắn ngủi, chỉ chớp mắt đã trôi qua hơn phân nửa, không kịp làm cái gì, cũng không kịp có cái gì. Nếu cứ vậy chết đi, như vậy nàng còn có rất nhiều chuyện chưa làm, còn có rất nhiều điều chưa nói, còn có nhiều cảnh đẹp chưa được xem, giang sơn rộng lớn như vậy, nàng còn chưa được đi du lãm.

Đang lúc Lăng Nhược Nhược miên man suy nghĩ, Tát Hoàn cũng suy nghĩ ngàn vạn, trong ba năm nàng, hấn đã trải qua nhiều lắm, trong Ninh Vương phủ không có thay đổi gì nhiều, biến hóa duy nhất chính là vương phủ đã không còn một nữ nhân nào, tất cả đều chỉ vì chờ đợi một người.

“Nhược Nhi, không bằng, người và cục cưng theo ta trở về đi.” Tát Hoàn không yên bất an hỏi nàng, không biết nàng có giận không, có lại không để ý tới hấn nữa không.

Lăng Nhược Nhược đang nghĩ ngợi xuất thần, đột nhiên nghe tiếng hân, khẽ giật mình, thế này mới hiểu được ý tứ của hân, mặt bất giác đỏ lên.

Bé cũng nhìn về phía nàng, bé từng vài lần về lại vương phủ, đương nhiên cũng rất thân cận với Tát Hoàn, cảm tình hiển nhiên rất sâu, lúc này thấy phụ vương cầu mẹ trở về, bé thực chờ mong nhìn nàng.

“Mẹ.....” Lòng của bé cũng hướng về Tát Hoàn, cho nên thật cẩn thận gọi một tiếng, vài năm nay, bé ít nhiều đã hiểu những chuyện đã trải qua, nên vẫn không dám khuyên nàng quá nhiều.

Lăng Nhược Nhược nhìn ánh mắt chờ mong của hai cha con, biết lúc này, nếu nàng không làm ra quyết định, tựa hồ cũng không thể nào nói nổi.

Nhân sinh khổ đoản, nàng rút cuộc hiểu được.

“Ta còn chưa được đi du lịch khắp non sông, không muốn bị nhốt lại.” Nàng ném ra ý tưởng thứ nhất, đột nhiên nảy ra một quyết định.

Tát Hoàn sững sốt, lập tức mừng như điên, nàng như vậy xem như là đã đáp ứng rồi: “Không sao, ta đi với người, ta có thể làm bảo tiêu cho người, ta có thể bảo hộ người, ta còn có thể chuẩn bị hết thảy cho người, người muốn cái gì thì làm cái đó, thích làm cái gì thì làm cái đó.” Hân vội vàng đáp, dù sao hết thảy cứ coi nàng là trung tâm, toàn nghe lời nàng.

Bé nghe mà sững sốt, trời ạ, phụ vương cũng quá nghe lời đi, yêu mẹ đủ lắm, “Mẹ, phụ vương.....” Bé cũng không biết nói cái gì cho phải.

Lăng Nhược Nhược nghĩ nghĩ, lại cố ý nói: “Ta không thích nhiều người.”

Tát Hoàn vui vẻ, hân cũng không thích nhiều người, lấy năng lực của hân, đã đủ sức tự bảo vệ không thành vấn đề, hơn nữa nhiều người còn ảnh hưởng cảm tình bọn họ.

“Đi, đi, người nói cái gì chính là cái đó.” Hân vội vàng nói.

Ách....., nàng không còn nói nổi nữa, cũng không nói ra được, tựa như chuyện nàng muốn làm đều đã làm không sai biệt lắm. “Kia cục cưng làm sao bây giờ?” Bọn họ đi rồi, con đâu?

“Phải a, phụ vương, mẹ, con làm sao bây giờ?” Bé cao hứng, rốt cuộc có người nhớ tới mình, vội vàng nhảy ra kêu lên.

Tát Hoàn sờ cằm, tặc cười nói: “Nếu không, cục cưng, con tiến cung đi, ở đó có hoàng thái thái, còn có Vương thúc của con, đến đó thỉnh Thái Phó cho con, thế nào?”

Bé nghe xong trợn mắt há hốc mồm, không phải vậy chứ, cứ thế liền bỏ mình lại? Rất không phúc hậu.

“Phụ vương, mẹ.....”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-cuc-cung-hao-than-bi>